

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Bu hikâyede hiçbir şeyi tahmin etmeniz mümkün değil!"

—MAGICAL URBAN FANTASY READS

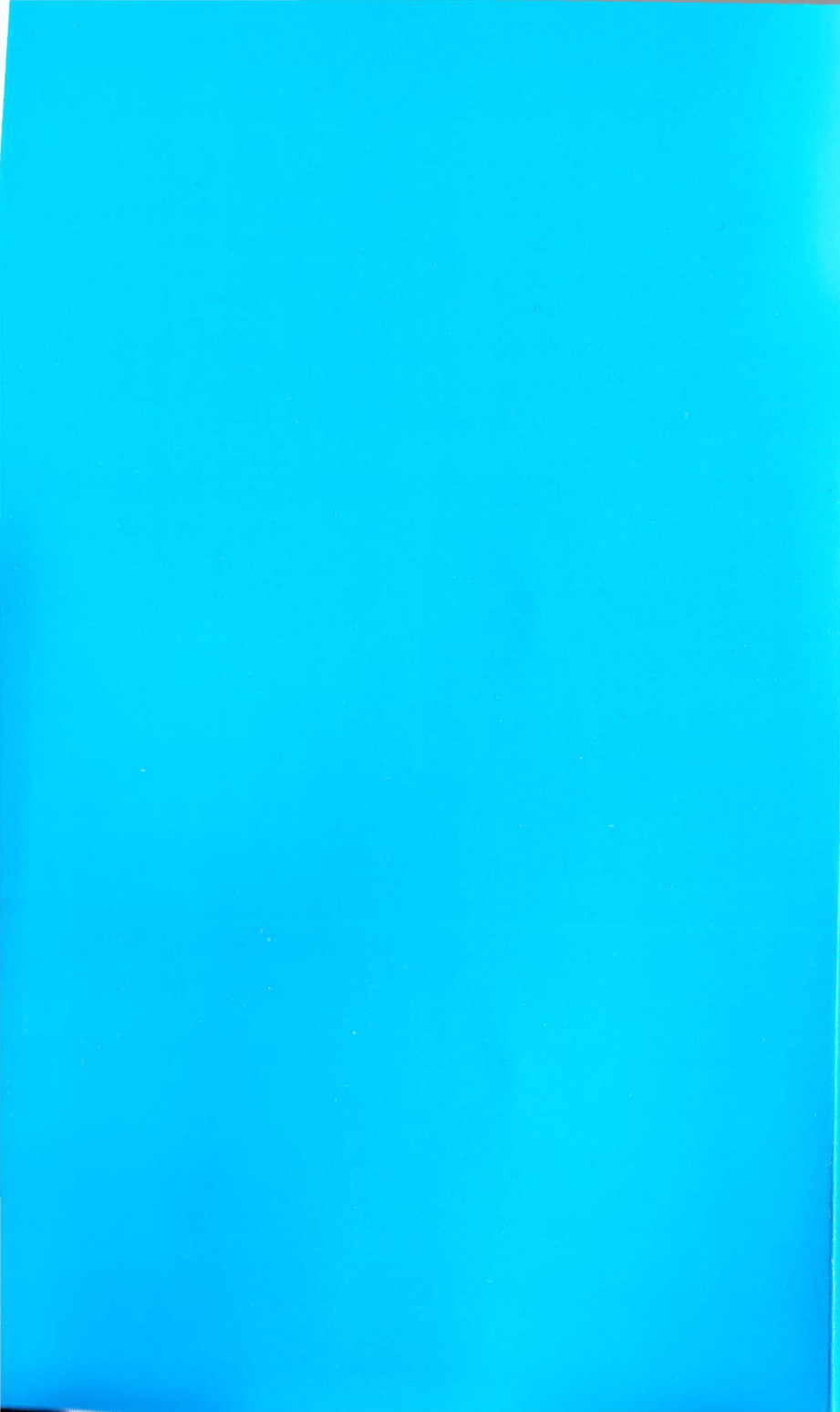
Bu dünya yalan ve
entrikalarla dolu!

LANETLİ

K.A. TUCKER

YABANCI

Lanetli

Özgün Adı | *Anathema*

K. A. Tucker

Yayına Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin

Editör | Merve Süzer

Kapak Uygulama | Şükrü Karakoç

Grafik Uygulama | Kübra Tekeli

Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

Kapak Görseli | okaycreations / Sarah Hansen

1. Baskı, Nisan 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-33-3

Türkçe Çeviri © İnci Nazlı, 2015

© Yabancı Yayınları, 2015

© K. A. Tucker, 2011

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

K. A. Tucker

LANETLİ

Çeviren

İnci Nazlı

*Yanımda oldukları için Lia ve Sadie'ye,
Kadınlara yönelik bir kitabı iki kez okuduğu için Paul'e,
Sonsuz destekleri için arkadaşlarım ve aileme...*

Giriş

“Güven bana,” diye fısıldadı Sofie, narin ellerini Nathan’ın göğsünden yukarı kaydırıp boynuna dolayarak.

“Ya yanılıyorsan...” diye söze başladı Nathan, ama sesi gitgide azaldı ve cümleyi bitiremedi:

“Yanılmıyorum!” diye çıkıştı Sofie.

Nathan geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde yakındaki bir pencerenin yanına giderek dikildi.

“Sana kanıtlamama izin ver.” Yanına süzülüp adamın alnına düşen bir tutam kestane rengi saç parmağıyla kenara itti.

Ama şimdi dikkatini şatosunun duvarlarının ötesindeki hareketli gece hayatına vermiş olan Nathan, bu sevgi dolu hareketi görmezden geldi. İnsanlara nadiren imrenirdi. Ama bu gece, Paris’in taş döşeli caddelerinde, manasız kutlamalar ve fazlaca şaraptan sonra evlerine dönmekte olan yolcuları taşıyan at arabalarını izlerken çenesini kısıkançlıkla sıkıyordu. Neden onun sorunları da bu kadar önemsiz olamıyordu?

Sarhoş bir adamın sallana sallana bir tavernadan çıkıp yere, tam da araba çeken iki atın önüne kapaklandığını gördü ve gözleri kocaman açıldı. Bir adamın ezilerek ölmesine şahit olma düşüncesi moralini yükseltmişti. İşte, o insanın sorunu kendi sorunlarına rakip olabilirdi... Beklentiyle pencerenin çerçevesini sıkıca tutup hayvanların

devasa toynaklarının adamın uyuşuk bedenine dörtnala yaklaşmasını izlemeye koyuldu. Adamın kafasının kavun gibi ezilmesine saniyeler kala iki adam sarhoşu ayaklarından tutup kenara çekti. Atlar hiç sıkıntı yaşamadan yollarına devam ettiler. *Lanet olası iyi kalpli insanlar!*

Nathan ihtimalin düşük olduğunu bildiği halde kendisinden kötü durumda olan birini daha görebilmek için caddeleri taradı. Dikkatini, tartışmanın ortasında olan genç bir çift çekti. Bağırışmalardan ve el hareketlerinden ibaret olan tartışma çabucak büyüyüp adamın hayalarına inen hızlı bir dizle noktalandı. Çiftin etrafında artan izleyici kalabalığı, genç adam acıyla kıvranarak iki büküm yere düşerken kahkahalara boğulmuştu. Kendi ateş püsküren kızıl saçlı volkanının da şu an aynı şekilde tepki verebileceğinin farkında olmasına rağmen kıkırdadı.

Derin bir iç çekerek bakışlarını penceresinin altındaki meşe ağacının mevsimin değişmesiyle birlikte altın bir renk alan yapraklarına indirdi. Orası Sofie'nin gömüldüğü yer olacaktı.

Fakat daha zamanı gelmemişti. Hazır değildi.

Nathan başını salladı. "Hayır... Bu riski alamam."

Sofie hemen cevap vermedi. Verdiğindeyse, cevabı iyi bilenmiş bir bıçak gibi keskindi. "Tamam." Kapıya doğru ilerlerken gece elbisesinin ipek katları yüksek sesle hışırdadı.

O daha kapıya varmadan Nathan odanın öte tarafına geçmiş, eliyle çıkışını engelliyordu. "Lütfen bunu başkasından isteme!" diye yalvardı. Ricasının boşuna olduğunu biliyordu gerçi. Sofie meydan okurcasına parlayan zeytin yeşili gözlerini ona dikti. Niyeti belliydi. Başkasını, hayatta kalıp kalmayacağını umursamayacak birini bulacaktı. Nathan buna izin veremezdi.

Derin bir iç çekiş daha, bu seferki teslim mahiyetindey-

di. “Çok inatçı bir kadınsın,” diye fısıldadı gözlerini kapatarak. Ses tonunda öfke belirtisi yoktu.

Sofie’nin gırtlaktan gelen kahkahası odayı doldurdu. Zafer kazanmış bir edayla uzanıp dudaklarına güçlü bir öpücük kondurdu. Sonucun başarısız olma ihtimaline karşı bir veda öpücüğüydü bu...

Nathan, Sofie’nin ellerini avuçlarının içine alarak onu geniş yatak odasındaki tek ışık kaynağı olan gaz lambasının yandığı odanın merkezine çekti.

Nathan gaz lambasına uzanırken, “Hayır,” diye itiraz edip kaşlarını çatı Sofie.

“Bu konuda taviz vermeyeceğim,” diye sertçe cevap verdi.

Bir saniye düşündükten sonra Sofie pes edip başıyla onayladı. Ona baskı yapmaması gerektiğini biliyordu. Nathan gözlerini kapatıp kendisini zihinsel yönden hazırlamaya çalıştı. Sofie’nin yeteneklerine güveniyordu. Bu sorunu çözebilecek biri varsa, o da Sofie’ydi.

Ama ya yanılıyorsa...

Gözlerini açıp Sofie’nin baş döndürücü, kendinden emin gülümsemesini gördü. O gülümsemeyi sonsuza dek görebilmek için neler yapmazdı!

Seri bir hareketle lambayı söndürüp odayı karanlığa gömdü.

Sofie, hızlı kalp atışlarını düzenlemeye çalışarak derin derin nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyordu. Bu ihtimali gerçekleştirebilmek için, bu an için yorulmak bilmeden çalışmış, tüm enerjisini kullanıp tüketene kadar yeteneğini zorlayarak kendisini aklını kaybetmenin eşiğine kadar itmişti.

Nihayet oluyordu.

Yoksa olmuyor muydu? Saniyeler dakikaları kovalayıp da Nathan'dan hiçbir işaret gelmeyince beklentisi paniğe dönüştü. Konuşma, ona yalvarma isteğine karşı koyarak, karanlığı boşuna tarayan gözleriyle orada sessizce dikildi. Ya fikrini değiştirdiyse? Ya odadan gittiye? Ya... Acı. Tüm endişeler kayboldu.

Sofie, tekrar kendine geldiğinde yatak odasında, yerdedydi. Oda hâlâ tamamen karanlıktı ama gözleri, pencerelerden içeri güneş yağıyormuş gibi her bir resmi, her bir kumaş desenini, tavandaki her bir çatlağı seçebiliyordu. İçini coşku ve enerji kapladı.

Tek bir düşünceyle kendini aynanın önünde dikiliyor buldu. Yansıması nefesini kesmişti. Aynadan ona bakan gözler artık o fersiz zeytin yeşili renginde değil, mistik, soluk bir su yeşiliydi.

Eli boynuna gitti. Isırık izleri, hatta tek bir çizik bile yoktu. Tek kanıt, tenindeki şimdi krem si ve soluk bir hal almış olan kurumuş kandı. Sonucun başarısız olmasının ezici korkusu üstünden kalkınca dudakları yavaş bir iç çekişle aralandı.

İşe yaramıştı.

Kıkırdamaya başladı.

"Tanrı aşkına, niye bu kadar seviniyorsun?" diye gürleyiverdi bir ses. Başını hızla çevirdi.

Mortimer yüzünde büsbütün korkuyla kapıda dikiliyordu. "Ne yaptığının farkında mısınız?" diye bağırdı yumruğunu sert ahşap kapıya vurarak. Darbenin etkisiyle etrafı tahta kıymıkları uçtu.

Sofie sinirlenip ağzını büktü. "Sen neden bahsediyorsun? İşe yaradı ya!"

"Sen *buna* başarı mı diyorsun?" Kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak Sofie'nin soluna işaret etti.

Meraklı gözlerle elin gösterdiği yöne baktı. Yatağın ya-

nında hareketsiz yatan bedeni görünce yüreği ağzına geldi. "Nathan!"

İnsanüstü bir hızla odanın diğer tarafına geçip dizlerinin üstüne çöktü ve çikolata rengi gözlerinin ona hayranlıkla baktığını görmek umuduyla Nathan'ın güzel yüzünü ellerinin arasına aldı. Kendisine bakan ifadesiz, ölüm grisi gözleri görünce korkudan nefesi kesildi.

Gözlerine yaşlar dolarken, "Anlamıyorum," diye fısıldadı.

"Bize ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye cevapladı Mortimer, dişlerini sıkarak. Nathan'ın ölümünün onu endişelendiren son şey olduğu besbelliydi.

1. Sofie

Danışmadan geçerken, sığınağın akşam nöbetinde çalışan karşılama görevlisine, “Yarın görüşürüz Betty,” diye seslendim. Tombul, orta yaşlı kadın nazik bir gülümseme ve çabuk bir baş sallamayla karşılık verdikten sonra dikkatini tekrar yanında duran evsiz adama çevirdi.

Yağmurun yağıp yağmadığına bakmak için loş kaldırıma adımımı atmadan önce elimi dışarı uzattım. Aralıksız, insanın içine işleyen bir yağmur eylül ayı boyunca Portland’ı kuşatmıştı. İnsana bahara kadar kalın bir battaniyenin altına girip kış uykusuna yatma hayalleri kurdu-ran türden kasvetli, yağışlı bir hava.

Hayret ki elime tek damla gelmedi, en azından şimdilik. Şemsiyemi kolumun altına sıkıştırıp Kongre Caddesi’ne doğru yürümeye başladım. Bu, sığınaktaki gönüllü vardiyamdan sonra her gece ritüelim haline gelmişti artık. Şehrin sanat bölgesinde eserlerini sergileyen yerel sanatçıların umutlarını ve hayallerini hayranlıkla izleyerek dolaşmak bir nevi terapi gibi geliyordu. Daha da önemlisi, sokağa çıkma yasağı başlamadan önce eve doğru kaçınılmaz yolculuğumu uzatıyordu. Bakıcı ailemin evine dönmeye hiç acelem yoktu.

Yarım blok ötede, önümdeki kaldırıma uzanmış yatan, perişan kılıklı yaşlı bir adam buldum. “İyi akşamlar Eddie!” diye seslendim nazikçe gülümseyerek. Eddie zama-

nının yarısını sığınakta, yarısını da civardaki bir ara sokakta geçirirdi. "Bahse varım ki bu gece Betty sana güzel, sıcak bir yatak bulabilir."

Eddie şaşırtıcı bir çeviklikle dizlerinin üstüne kalktı ve pis elleriyle lacivert yağmurluğunun ucundan tutup büsbütün saçmalamalardan oluşan bir resitale başladı. Avare avare sayıklarken coşkusu katlanarak arttı. "Ah, çikolata havuzları perişanlığımı okşuyor. Senin yüzün bir melek yüzü, cennetin kreması ve altından bir hale tamamlıyor onu. Bir tanrıçasın sen!"

Eddie'nin anlaşılır olduğu tesadüfi bazı anlar oluyordu, hava ve yerel siyaset gibi önemsiz şeyler hakkında normal bir şekilde sohbet edebildiğimiz günler. Diğer günlerdeyse onu bir duvara tünemiş, karanlıkta saklanan dev canavarlara sövüp sayarken bulurdum. Bir de bugün gibi, benim donuk kahverengi gözlerimden, soluk tenimden ve sarı saçlarımdan tanrıların armağanlarıymış gibi bahsettiği günler vardı, yepyeni bir çılgınlık halinde olduğu zamanlar.

"Hayır Eddie. Ben tanrıçan değilim ama teşekkürler. Gururum okşandı." Elini nazikçe okşadım.

Burnuma peş peşe üç su damlası düştü ve sonra yağmur başladı. *Lanet olası!* "Şemsiye lazım mı?" Eddie'nin ara sokaktaki evinin çatısına bir göz attım: son iki hafta boyunca ona bulduğum dört şemsiyeyle zeki bir şekilde siperlenmiş bir karton koli.

Eddie o bildik boş bakışıyla karşılık verdi. Durgun gözleri, şimdi burada sadece bedenen bulunduğuna işaret ediyordu. Eğilip kolundan nazikçe çekiştirdim. Bedeni, betondan bir heykel gibi hiç kıpırdamadan direndi. Umutsuz olduğunu biliyordum. "Ah Eddie," diye iç geçirdim. "Burada kalırsan zatürree olacaksın." Şemsiyemi açtım ve aklı geri dönüp de içeri girene kadar onu kuru tutar umuduyla sapını ellerinin arasına sıkıştırdım.

Kollarımı etrafıma sıkıca dolayarak hızlı hızlı yürümeye başladım. Birazcık yağmurla baş edebilirdim. Doğa ana düşüncelerimi okumuş gibi gök birden yarıldı ve o hafif çisenti, kafamdan aşağı kova kova su boşaltan bir musona dönüştü. Sığınacak bir yer bulmak için etrafımı göremeden koşmaya başladım.

Koşarken, gözümün önüne adi bir şemsiyeyle kaldırımda oturan Eddie geldi ve içimi bir suçluluk kapladı. *Gidip onu kontrol etmeliyim. Belki de soğuk yağmurla dalgınlıktan çıkmıştır ve bu gece onu sığınakta kalmaya ikna edebilirim. Evet, yapılacak en doğru şey bu. Sadece birkaç blok geride, eğer şimdi dönersem...* İncik kemiğim sert bir şeye çarptı. Tökezledim, acemice bir takla attıktan sonra beton kaldırımdaki bir su birikintisinin içine yüzüstü kapaklandım.

Aklım karışmıştı. Giysilerime nüfuz edip tenime geçen yağmurun yarı farkında olarak kaldırımda ne kadar süre iki büklüm yattım bilemiyorum. Kaldırıma vuran damlaları artık duyamaz olunca kendime geldim. Sürünerek dizlerimin üstüne kalkıp pis suyu yüzümden sildim ve kan var mı diye baktım. Yoktu. Ne çizik ne de kesik. Her şekilde çatlamış olması gerekirken incik kemiğim ne kırılmışa benziyor ve hatta ne de acıyordu. Belki en azından morarmıştır. Onun dışında mucizevi bir şekilde iyiydim.

Dikkatsizliğimin kurbanıysa o kadar şanslı değildi. Şimdi paramparça, görünüşe göre bir zamanlar hoş ve pahalı bir mozaik cam obje olan şeyi görünce elimi dehşet içinde alnıma götürerek homurdandım. Eğilip parçaları toplamaya başladım.

Fransız aksanıyla kadife bir kadın sesi, "Bir yerin kesiilecek," dedi.

Başımı kaldırdım. Kapıda büyüleyici, kızıl saçlı bir kadın duruyordu. Su yeşilinin en alışılmamış tonundaki gözleriyle beni inceliyordu. Gözleri o kadar soluktu ki insan

değilmiş gibi görünüyordlardı. Elimdeki kırık cam parçasını incelerken, *Kadın haklı*, diye düşündüm. “Ama burada böylece bırakamam. Birisi basıp yaralanabilir.”

“Peki tüm o parçalarla ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu bir kaşını sorgular gibi kaldırarak.

“Bilmem... Belki yapıştırırım?” dedim tek başına beyin ameliyatı yapması istenmiş bir benzin istasyonu çalışanı kesinliğiyle.

Kadın sıırttı. “O feneri Fransa’dan almıştım. Nadide bir şey ve kesinlikle yapıştırmakla eski haline gelemez,” diye soğuk ama sakın sesiyle bana bilgi verdi.

Off olamaz! Onunmuş! “Çok üzgünüm. Çok yağmur vardı! Dikkatim dağılmıştı ve ben... Çarptım. Çok üzgünüm. Parasını öderim.”

“On bin doların var mı?” O akla zarar gözler yağmurdan sıırsıklam olmuş pazar malı giysilerime eğlenerek baktı.

Yüzümden kanın çekildiğini hissettim. “Hayır ama...” Yer adeta sallandı ve acı safranın boğazıma çıktığını hissettim. On bin dolarım yoktu. Banka hesabımda tam olarak kırk yedi dolarım vardı ve işsizdim.

Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni sessizce inceledi. Nihayet konuştu. “Ben Sofie. Senin adın ne?”

Tereddüt içinde yutkundum. “Evangeline.”

“Evangeline...” Adım onun ağzından öyle zarif çıkmıştı ki. “İçeri gel de sıcak bir şeyle içini ısıt lütfen. Müesseseden tabii ki. Israr ediyorum.” Zarif görünüşlü eliyle uza nıp ayağa kalkmama yardım etti. “Bunları bırak. Ben sonra temizlerim.”

Nezaketinden kafam karışmış halde teklifini kabul edip yolunu kaybetmiş köpek yavrusu gibi peşinden gittim.

Sıcacık kafeye adımımı atar atmaz yumuşak bir sohbet vızıltısı ve jazz müzik sarmaladı beni. O sıcaklığın kayna-

ğı, ocağında kızgın turuncu alevlerin dans ettiği taş bir şömineydi.

Sofie beni çeşitli tarz ve desendeki kapitone sandalyelere oturmuş, renkli fincanlardaki içeceklerini tembel tembel yudumlamakta olan şık giysili işadamlarının yanından geçirirken, "Newt Kafe'ye hoş geldin," dedi. "Buyur, otur." Tezgâhın yanındaki bir tabureye işaret etti. "Sıcak çikolata?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Ayrıca başka bir şey tercih edersen latte, kapuçino, espresso ve bitki çaylarım da var. Ve tabii ki en leziz hamur işleri," diye ekledi, tezgâhın arkasındaki vitrinde duran tatlı çeşitlerine bakarken gözlerimin pörtlediğini fark ederek.

Merakımdan gözlerimle mekânı tararken, "Sıcak çikolata harika olur, teşekkürler," dedim. Her yerde koyu renk sert ahşap mobilyalar, pahalı kumaşlar ve süslü kartonpiyerler vardı.

Sofie tezgâhın arkasına geçip bana büyük bir havlu fırlattı. "Boğulan bir kediye benziyorsun."

Aksanı sayesinde cümle kulağa egzotik gelmişti.

Arkasındaki duvarda bulunan aynada yansımamı gördüm ve ona hak vermek zorunda kaldım. Sonraki birkaç dakikayı, keşke ıslak giysilerimden sıyrılıp ateşin yanına kıvrılabilsem diye düşünerek uzun saçlarımı sessizce kurulamakla geçirdim.

"Benimle gel lütfen," dedi Sofie şömineye doğru yönelerek. "İzin verir misiniz?" diye sordu şöminenin tam karşısında oturan çifte beni göstererek.

"Ah hayır, gerek yok!" diye mahcup bir şekilde hemen karşı çıktım ama çift çoktan kalkmış, gülümseyerek kapıya doğru gidiyorlardı.

Sofie sandalyelerden birine işaret etti.

"Gerçekten bunu yapmanıza gerek yoktu," dedim suçluluktan kırışan alnımla.

Bir elini sallayarak itirazlarımı sustururken, diğer eliyle ısrarla sandalyeyi gösterdi.

Yüzümde aptal bir gülümseme ve ıslak ıslak üzerime yapışıp rahatsız eden kot pantolonumla sandalyeye oturdum ve sonra bedenim ısıyı emerken gözlerimi kapadım.

Dakikalar sonra yanımdaki sehpa bir şeyin konduğunu duyup gözlerimi açtım. Üzeri tepeleme kremşanti dolu bir fincan sıcak çikolata sehpa duruyordu ve Sofie karşımdaki sandalyeye yerleşmişti. Ona hayranlıkla baktım. Öz annem dışında hiç kimse bu harika kadının bana, az önce değerli eşyalarından birini kırmış olan bir kıza gösterdiği karşılıksız ve nedensiz şefkatin çeyreğini göstermemiştir.

“Peki, fenerimi nasıl geri ödemeyi teklif ediyorsun?”

Sözleri beni gerçekliğe hızla çekip geri döndürdü. Gözlerim yere düştü ve o acı safra yeniden yükselip tadını almama sebep oldu. Basit bir nefes alma işi zor hale geldi. *Harika bir soru.* On bin doları nasıl bulacaktım? Son dört aydır iş bulmak için çok uğraşmama rağmen hep aynı sebepten reddediliyordum: Tecrübe gerekli. Bense liseden yeni mezun olmuştum. Bende tecrübe ne gezer?

Ben alevleri izlerken sessizlik uzadıkça uzadı. Nihayet Sofie’nin gözlerine tekrar bakma cesaretini buldum. Bir süper model edası ve tarzıyla sandalyesine yaslanmıştı. Siyah dar elbisesi vücut hatlarını ortaya çıkarıyor, kremi soluk tenini belirginleştiriyordu.

Ben konuşmadan o konuştu. “Bilirsin, çoğu insan o kadar pahalı bir şeyi dışarıya kaldırıma koyduğum için hatanın bende olduğunu söylerdi. Kırılması kaçınılmazdı,” dedi, hâlâ hiçbir duygu belli etmeden.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kelimeler çıkmadı. Bu fikir aklımdan hiç geçmemişti. Bu bahane beni namunun ucundan kesinlikle kurtarırdı ama biliyordum ki

vicdanım bunu asla kabullenmez ve giysilerimin altındaki bir kıymık gibi sürekli batıp dururdu. “Hayır. Siz öyle iyisiniz ki benim için bir bahane sunuyorsunuz ama onu ben kırdım ve bir şekilde ödemeliyim.”

Göğsüme ezici bir ağırlık oturdu ve gözlerim yine oda da dolaşmaya başladı. Masalar toplanmayı bekleyen kirli fincanlarla doluydu ve ıslak zeminin de acilen silinmeye ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. O an kafama dank etti. Müşterilere servis yapan kimse görmemiştim. “Burada çalışabilir miyim?” deyiverdim hiç düşünmeden. Spor ayakkabılarım ve taşlanmış kotumla sandalyeye takılıp bir müşteriyi bir tepsi sıcak içeceklerle haşlayan bir ben canlandı gözümde birden. Önerimi hemen düzelttim. “Bulaşıkları yıkayabilirim. Masaları temizler, getir götür işlerini yaparım. Artık ne lazımsa. Her gün, haftanın yedi günü. Neye ihtiyacınız varsa. O parayı kazanmam biraz zaman alabilir...” Ömrümün sonuna kadar mesela.

O sakın, soluk gözler hiçbir şey ele vermeden beni sessizce inceledi.

“Bilmiyorum. Belki de aptalca bir fikirdir.” Başparmağımı ısırdım.

Bunu duymazdan geldi. “Evet, burada sana göre bir şeyler bulabileceğime inanıyorum. Yarın akşam altıda başlayabilir misin?”

“Cidden mi?” diye haykırdım şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

Başıyla bir kez onayladı.

Mekânda etrafa bakınırken içim heyecandan kıpır kıpır oldu. Ne iş yapacaktım? Umurumda değildi. “Tamam. Evet. Teşekkür ederim.” Sığınağı arayıp bir süre, mesela onumuzdaki birkaç yıl gelemeyeceğimi bildirmeyi unutmamak için aklıma not ettim.

“Harika.” Sofie kalkıp tezgâha doğru yürüdü. Tezgâhın

arkasından bir kalem alıp bir kâğıt parçasına bir şeyler karaladı ve sonra dönüp kâğıdı bana uzattı. "Bunu doldur lütfen. Başlangıç ücretini üstte işaretledim." Sofie'nin dolgun dudaklarında çok hafif bir gülümseme gördüm o akşam ilk kez. "Bazıları gereksiz derecede iyi bir maaş verdiğimi söyler."

İş başvuru formunun üstündeki zarif el yazısına baktım ve nefesim tutuldu.

Ertesi akşam, karnımda tam bir cümbüş havası oynatan sinirlerimle beraber Newt Kafe'nin ağır ahşap kapısını itip içeri girdiğimde saatim altıya on kalayı gösteriyordu. Önceki gecenin çoğunu yatağımda oturup o esrarengiz akşamı kafamda sayısız defa tekrar tekrar canlandırarak geçirmiştım. Bir yanımda, sakarlığım sonucu yaptığım borç yüzünden elimden önce üniversiteye başlayamayacağımı bildiğimden hasta hissediyordu. Diğer yanımsa, lüks bir kafeye kapağı atmakla kalmayıp bir de sadece komik denebilecek bir maaşı kapmayı nasıl başardığımı merak ediyordu.

Newt Kafe boştu. Ne elinde bir fincan kahveyle pinekleyen tek bir müşteri ne de havada sohbet uğultuları vardı. Belki daha erkendir diye kanaat getirdim. Sofie sırtı bana dönük şekilde tezgâhın arkasında duruyordu. Elindeki bir şeye dalmıştı. "Selam Sofie!" diye seslendim neşeli bir sesle.

"İyi akşamlar Evangeline," diye yanıtladı arkasına dönmeyen. Bu mesafeli duruşunu kişiliğinin bir parçası olarak benimsemeye başlıyordum.

Göğsüm sıkıştı. *Ya beni işe aldığına pişman olduysa? "Ne yapabilirim?"* diye sordum, Sofie'nin yüzünü görmek için tezgâhın etrafını hızla dolandırırken. Üzerinde, ince belli kum

saati şekilli vücudunu ortaya çıkaran, kışkırtıcı, diz boyu lacivert rengi elbisesiyle bir çöp poşetini açmaya çalışıyordu. Mahcup bir şekilde tişörtümün ucunu çekiştirdim. Tüm günümü gardırobumun önünde, alelade giysilerimi karıştırarak geçirdikten sonra nihayet en güzel koyu renk kotumla gri-siyah çizgili tişörtümde karar kılmıştım, ama yine de bu mekândaki en kötü giyinmiş müşterinin yanında bile sokaktan geçen serseri gibi kalacağımdan emindim.

“Bunların hepsinin gitmesi gerek,” dedi elini vitrindeki tatlılara doğru ilgisizce sallayarak.

Gümüş bir servis tabağını alıp elmalı turta dilimini kokladım. Gayet güzel kokuyordu.

“Açsan çekinme, al,” dedi poşeti çöp kovasına takmak için eğilirken.

“Yenileri mi gelecek?”

Başını iki yana salladı. “Kafeyi kapatmak zorundayım. New York’ta yarım kalmış bir işim var.”

Kapatmak mı? Gülümsemem bocaladı. “Ya... Ne kadar süre?”

“En az birkaç hafta. Belki daha fazla.”

Gülümsemem tamamen silindi. “Şey... Yardım edebileceğim bir şey var mı? Size on bin dolar değerinde mesai borcum var, unutmayın.” Küçük, rahatsız edici bir kıkırdama kaçtı ağzımdan. Bu kısmı seve seve unutabilirdim.

“Bu yer kapatılmaya hemen hemen hazır,” diye cevapladı Sofie, ellerini yıkamak için lavaboya giderken.

“Tamam. Şey, döndüğünüzde ben burada olacağım.”

Sonraki dakikaları rahatsız edici bir sessizlik içinde geçirdik. Bir tabaktaki çikolata sosunu sıyrıp atarken içimde bir baloncuk patlatılmış gibi hissettim. *Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradım ki? Devasa borcumu ödemeye başlamak için birkaç hafta beklemek zorunda kalacağım. Ne olmuş yani?*

Çünkü meselenin sadece para olmadığını fark ettim.

Ben burada çalışmak, yeni insanlarla tanışmak, konuşmak, birilerinin gerçekten bana cevap vermesini istiyordum. Sofie'yle arkadaş olmak... Arkasından şöyle bir baktım. Öyle ilginç, öyle havalı biri ki.

Birdenbire, "Benimle New York'a gelmek ister misin?" diye sordu Sofie dönüp bana bakarak.

Tabak elimden kayıp fayans zeminde gürültüyle şangırdadı. Gözlerimin pörtlediğini hissettim. *Onunla New York'a gitmek mi?*

"Mecbur değilsin. Ama bana yardımın dokunurdu," diye ekledi.

"Ben... Ben bil..." diye kekeledim. Kalbim hızlanmaya başlıyordu. *Ben? New York?* Ben henüz Portland'ın arka mahallelerinden öteye gitmemiştim.

"Kalacak yer ve yemek konusunu dert etme." Sofie ta-bağı yerden almak için eğildi.

Kendimi etrafımda gökdelenlerle, canlı bir şehir hayatının içinde hayal ederek, "Bu harika bir teklif Sofie," diye başladım. Heyecandan karnıma kramp girmişti. *Bu çılgınlık, öyle değil mi? Akli başında bir insan buna evet der mi? Kadını doğru düzgün tanımıyorum bile!* Gerçi ben onun eşyasını kırmışken, karşılık olarak bana cömertçe sıcak çikolata ve yüksek maaşlı bir iş vermiş olması pek de bir seri katilin işaretlerine benzemiyordu. Ve bu da bir işti sonuçta. İnsanlar her zaman iş için seyahat etmiştir diye durumu mantığa bürüdüm.

"Bu seyahatten sonra bana olan borcunu hallolmuş bil," diye ekledi. "Ödemiş sayılacaksın."

Ağzım açık kaldı ve sanki omuzlarımdan ağır bir yük kalktı. Gerçekten de kalkmıştı. *Ona hiç borcum kalmayacak mı? Ama... Bu demektir ki artık bana burada iş vermek zorunda da olmayacak.* Boş kafeye içim pişmanlıktan bir parça sızlayarak bakıp dudağımı kemirdim.

“Tabii Newt’te çalışmaya devam etmek istersen memnuniyetle edebilirsin,” diye ekledi Sofie, aklımı okumuş gibi.

Ben kararsız kaldıkça teklif giderek güzelleşiyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum. *Keşke anneme danışabilseydim*, diye düşündüm. “Vay canına. Reddetmesi zor birisiniz,” diye başladım gergin bir gülümsemeyle.

“Reddedecek ne var?” Sofie bana bir kablosuz telefon uzattı. “Bak ne diyeceğim: Ebeveynlerin için sorun değilse, bunun iyi bir fikir olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Birkaç saniyeliğine tereddüt ettim ama nihayetinde telefonu alıp evi aradım.

Bakıcı annem ikinci çalışta telefonu açtı. “Alo?”

“Şey, selam Shelley?”

“Evet Evangeline. Ne istemiştin?” diye sordu tipik kibar ama mesafeli sesiyle. Asla kaba değildi ama pek cana yakın da değildi. Sadece vardı işte. Tüm bakıcı ailelerim hep böyle olmuştu. Alışmıştım. Bazen onların devlet tarafından tasarlanmış, bakıcı aile kılığındaki robotlar olup olmadıklarını merak ederdim, yasalara uymaya programlanmış ama duygu gösterme yetisi olmayan robotlar.

“Şey, dün sanat bölgesindeki bir kafede bir iş buldum,” diye başladım. Günlerdir onunla hiç bu kadar çok konuşmamıştım.

“Güzel.” Sessizlik.

“Ve yeni patronum işinde yardımcı olmam için onunla New York’a gitmemi istedi. Bu senin için sorun olur mu?” Nefesimi tutup bekledim.

“Yarın on sekizine giriyorsun. Yasal olarak istediğini yapabilirsin.”

Doğum günümü hatırlamasına çok şaşırmıştım. Belli ki kutlama planları yoktu. Şaşılacak bir şey değil. Zaten genelde doğum günlerimde bir paket patlamış mısır ve bir dizi Disney klasiğiyle birlikte battaniyenin altına gizlenip

tam teşekküllü münzevi moduna girerdim. “Tamam, şey, gidebilirim öyleyse. Gerçi ne zaman döneceğimi bilmiyorum.”

“Eğlenmene bak.” Bir kelime daha edemeden telefonun kapandığını duydum.

“Evet?” diye sordu Sofie.

Elimdeki sessiz ahizeye bakıp kaldım. Tam da hayatımın bir temsili. Annemin ölümünden beri son beş yıldır varlığım dünyayla tek taraflı bir konuşma haline gelmişti. Evler ve okullar arasında sürüklenen, etrafımdakilere görünmez olan yalnız bir hayat.

Şimdiye kadar... Sofie beni fark etmişti.

“Sanırım sizinle New York’a gelmek isterim, eğer sizin için de uygunsa.” *Bunu gerçekten yapıyor muyum?*

“Harika!” dedi Sofie, nadir bir heyecan göstererek.

“Evet, harika.” Beyaz önlüklü adamların kapıdan içeri dalmasını yarı bekler halde gergince gülümsedim. “Peki, ne zaman gidiyoruz?”

Sofie tezgâhın altına uzanıp cüzdanını ve mantosunu aldı. Ahşap zeminde tık tık sesler çıkaran stiletto ayakbırlarıyla kapıya yürüdü. “Şimdi,” diye seslendi bana ışığı söndürürken. Açıklamasını bekleyerek bakakaldım. “Oyalanma!” diye ekledi birden telaş içinde.

Ön kapıda ona yetiştim ve dışarı adımımızı atar atmaz siyah bir Sedan önümüzde durdu.

“Şaka yapıyorsunuz,” dedim heyecan dolu bir sesle.

“Atla!” dedi kapıyı açarak.

“Ama... Birkaç eşyayı almalıyım...”

Elini sallayarak, “Hiçbir şeyi dert etme,” dedi.

Afallamış bir şekilde öylece dikilip kaldım. *Temiz iç çamaşırı ve diş fırçasını dert etmeyeyim mi yani?*

Sofie’nin sesindeki kesin ton itiraz kabul etmiyordu. “Arabaya bin Evangeline! Uçak bekliyor.”

2. Armağan

Sofie'nin arkadaşının özel jetinin aydınlık ve havadar kabinini bilmem kaçınıcı kez incelerken ellerim kucağımda kıpırdanıp duruyordu. New York yolunun yaklaşın üçte ikisini gitmiştik ve ben de kırmızı şarapta üçüncü bardağımdaydım. Uçuş görevlisi ilk ikram ettiğinde reşit olmadığımı kabul ederek kibarca reddetmiştim. Ama Sofie gözlerini devirip kadına benim aptallığımı dikkate almasını ve kadehimi sürekli dolu tutmasını emretmişti.

O zaman itiraz etmiştim. Şimdiyse, alkolün bedenime verdiği rahatlamayı hissederken beni dinlemedikleri için onlara içimden teşekkür ediyordum. Koltuğuma yaslanıp kolçağın yanındaki butona bastım ve yerden mucizevi bir şekilde yükselen ayak desteğini şaşkınlıkla izledim.

"Nihayet... Gören de seni lavmana götürüyoruz sanırdı," diye mırıldandı Sofie, dergisinden göz ucuyla bakarak.

"Özür dilerim." Aptalca gülümsedim. "Uçmak beni biraz geriyor da." Yalandı tabii ki. Uçmak beni rahatsız etmiyordu, heyecan vericiydi. Yirmi dört saat öncesine kadar bu kadının benim için tamamen bir yabancı olduğu ve şimdiyse onunla birlikte Tanrı bilir ne kadar süreliğine New York'a uçuyor olduğum gerçeği beni panikletmişti. Yanımda yedek iç çamaşırının olmayışı da cabası.

Diğer yandan Sofie ise tamamen rahattı. Karşımdaki fil-dişi renkli deri koltuklardan birinde, uzun ince bacaklarını

üst üste atmış şekilde uzanmış otururken, rahatlıkla *Zengin ve Ünlülerin Hayat Tarzları* dergisinin kapağı için poz veriyor sayılabilirdi.

“Peki bu uçağın sahibi olan arkadaşınız ne iş yapıyor?” diye sordum.

“Ah, Viggo’nun herkesin cebinde eli vardır,” diye cevapladı Sofie şifreli bir şekilde, dergisini çantasına diklemesine koyarken. “Al bakalım.” Bana uzun, ince ahşap bir kutu uzattı. “Geldiğin için teşekkür mahiyetinde. Ayrıca, başvuruna bakarken yarının doğum günün olduğunu fark ettim. Yani... Doğum günün kutlu olsun.”

Dilim tutulmuş bir halde, ağzım açık ona bakıp kaldım.

“Pahalı bir şey değil,” diye ekledi.

“Ben...” Kutuya bakıyordum. Uzun bir dakikadan sonra açtım. İçinde kalp şeklinde, siyah, bir çeyreklik büyüklüğünde camdan bir kolye vardı. Dikkatlice alıp başparmağımı pürüzsüz yüzeyinde gezdirdim, cilalanmış bir taş gibiydi. “Gerçekten gerek yoktu...” Boğazım düğümleince durup yutkundum.

Yanıma geçip kolyeyi boynuma takmak için gümüş zincirinden tutup kaldırarak, “Boynuna takayım,” diye teklif etti. Kolye ucu göğsümün üzerine yerleşti. “Kahretsin!” diye mırıldandı.

Omzumun üzerinden bakınca kaşlarını çatıldığını gördüm. “Ne oldu?”

“Ah, klipste bir sorun var,” diye yanıt verdi. Klipsi incelediğini hissedebiliyordum. “Kırmadan açılmayacak gibi. Bana bir iyilik yap. Şimdilik üstünde kalsın.”

“Tabii ki!” diye cevapladım avucumdaki pürüzsüz taş hayranlıkla bakarak. Seve seve sonsuza dek takabilirdim.

Sofie beni meraklı bir ifadeyle izleyerek kendi koltuğuna geçti. “Güzel duruyor,” dedi nihayet, gözlerine ulaşmayan gergin bir gülümsemeyle.

“Teşekkür ederim. Çok güzel,” dedim kolyeye bakarak. Basitliğinde kalite vardı. Newt’ten direkt havaalanına geçtiğimiz için, hangi ara kolyeyi aldı diye merak ettim. Sormak için ağzımı açtım ama Sofie dikkatini tekrar dergisine yöneltmişti bile.

Dönüp yanımdaki küçük pencereden dışarı baktım. Bulutların arasında alçalıyorduk. Yakında aşağıda bizi karşılayan, beni hayatımın yeni ve bilinmeyen bir bölümüne götüren milyonlarca ışığı görmeyi umuyordum. Ama şimdilik, uçağın kanatlarında yanıp sönen, hem koruma hem de rehber görevi gören ışıklardan başka ışık yoktu.

Bunlar gibi uyarı ışıklarının annemin hayatını kurtarabileceğini fark ettiğim anda içime bir boşluk hissi yerleşti. Bir araba tarafından ezildiği gecenin üzerinden beş yıl geçmişti. Benim için sonsuza bedel. Polis soruşturması kısa sürmüş ve sürücünün onu görmediği savunmasıyla bir karara varılamamıştı. Aksini gösterecek tekerlek izleri yoktu. Korkudan, sarhoşluktan veya fark etmediğinden, nedeni her neyse sürücü hiç durmamış, annemin parçalanmış bedenini yolun kenarında bırakıp gitmiş, beni de kırık kalpli bir yetime çevirmişti.

Gözlerimi kapatıp o korkunç boşluğu bir şişeye tıkip tıpasını da sıkıca kapattığımı hayal ettim. Annemin ölümüyle baş etmeyi böyle öğrenmiştim. Genelde işe yarardı. Ama bu kez, o boşluk genişleyip göğüs kafesimi zorlayarak ciğerlerimi sıkıştırdı ve kalbime saplanan bir ağırlığa haline geldi. *Derin derin nefes al Evangeline.* Yavaşça nefes alıp vererek acının geçmesini bekledim. Geçmedi. Aksine her bir nefesle daha da yoğunlaştı ve kalp atışlarım giderek zorlaşıp hızlandı. Kanım beynime çıktı. Kulaklarımdaki uğultu jet motorlarının gürültüsünü bastırıyordu.

Ne oluyor bana? Gözlerim uçağın içinde çılgınca oradan oraya dolaştı. Duvarlar ve yer sallanıyordu. Bunun pilotun

uçak uçuşma beceriyle bir ilgisinin olmadığını biliyordum.

Ve sonra kalbim atmayı tamamen bıraktı. Birdenbire. Nefes bile alamadım. Sağ elim göğsüme giderken sol elim Sofie'den yardım istemek için havada sallandı. Sadece bir veya iki saniye sürdü bu, sonra kalbim tekrar attı. Bir kez, iki kez, üç kez. Ve sonra yine atıyordu.

Serin bir el elime dokundu. "İyi misin?" diye sordu Sofie, yüzümü görmek için eğilerek. Alnı endişeyle kırışmıştı.

"Evet. Sadece bir anlığına biraz tuhaf hissettim. Gerginlikten olmalı," diye onu temin ettim. "Ya da şaraptan," diye ekledim gergin bir sırtıyla.

"Emin misin?"

Güven verici bir gülümsemeyle başımı salladım.

Yardımcı pilot kokpitten başını uzatıp biraz sonra inişe geçeceğimizi haber verdi. Koltuk kendiliğinden dik konuma geçerken bedenim tepki olarak irkildi. Güvenli bir iniş için de aynen böyle olmalı zaten. Sofie'nin nazik kahkahası kabini doldurdu.

O an başka her şey unutuldu.

Pırıl pırıl siyah arabamız Beşinci Cadde'den bir garaj yoluna dönerken, "Burada kalıyoruz," diye belirtti Sofie. Yukarı doğru ışık veren dış lambalarla teatral bir biçimde aydınlatılmış beş katlı lüks binaya baktım. Işıklar mimarisinin oyuklarını, kabartılarını ve diğer zengin detaylarını ortaya çıkarıyordu. Araba, garajın hantal demir kapısının açılmasını sessizce bekledikten sonra içerideki loş ışıklı tünele girdi. Tünel, ilki sıkıca kapanana kadar açılmayan bir diğer garaj kapısında son buluyordu.

"Sanırım burada güvende olacağız," diye mırıldandım.

Sofie sadece küçücük bir gülümsemeden sonra su yeşili

gözlerini ileriye çevirdi. Çenesi sımsıkıydı. Gergin görünüyordu.

İkinci kapı açıldı ve araba içeri girdi. Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Vay! Bu..."

Tam ortasından dönemeçli bir patikanın geçtiği yemyeşil bahçelerle dolu, kapalı bir alandaydık. Dev sokak fenerleri, dört duvarda yükselen beş katın balkonları aydınlatıyordu. Her biri üzerinden, günbatımının canlı tonlarındaki çiçeklerin sarktığı ferforje kafeslerle süslenmiş fenerlerden yüzlerce olmalıydı.

Bir boğaz temizleme sesi duyuldu. Dönünce araba kapısının açıldığını ve üç parça takım elbise içindeki beyaz saçlı bir adamın elini uzatmış bir şekilde sabırla beklediğini gördüm.

"Pardon!" Aceleyle koltuktan uzanıp elini kabul ettim. İnince ayaklarım parke taşı döşeli zemine bastı.

Zengin bir İngiliz aksanıyla, "İyi akşamlar Bayan Evangeline," dedi adam resmi bir şekilde eğilirken. "Ben kâhya Leonardo. Lütfen kaldığınız süre boyunca herhangi bir ihtiyacınız olursa bana bildirin."

Etraf kadar ondan da dehşete kapılmış bir şekilde saf saf başımı salladım. Burası sıcaktı, dışarıdaki soğuk havaya kıyasla yumuşacıktı. Birkaç adım ileri attım ve kadifemsi bir gül yaprağına dokunmak için eğildim. "Güllerin bu mevsimde açabildiklerini bilmiyordum."

"Normalde açmazlar. Yukarı bak," dedi Sofie. "Kubbe-yi görüyor musun?"

Başımı arkaya eğip üzerimizdeki karanlık göğe gözlerimi kısarak baktım ve nihayet, aralarına cam levhalar tutturulmuş siyah şeritlerden oluşan karmaşık ağı fark edebildim. Koca alan bir atriyumdu.

"Bahçeleri istediğin gibi gezebilirsin," dedi Leonardo, teşvik edici bir gülümsemeyle.

Sadece bir saniyelik tereddütten sonra ben de gülümseyerek karşılık verdim ve gizli bir bahçeyi keşfe çıkmış bir çocuk gibi patikalardan birinden yürümeye başladım. Bu geceye kadar böyle bir yer ancak kraliyet sarayları ve prenseslerle dolu peri masallarında bulunurdu. Şimdiyse, parke taşlı patikada dolaşarak lavanta ve nane kokularını içime çekerken, bu yer gerçektir. Ve ben de içinde yaşıyorum.

Atriyumun merkezindeki beyaz bir şey dikkatimi çekti. Büyük bir heykelin çekimine kapılıp, gidip önünde durdum: tiril tiril elbisesi içinde kolları göğze uzanan ve elleri, tanrılara bir armağan sunarmış gibi birbirine geçmiş bir kadın heykeli.

“Muhteşem, değil mi? Gerçekten eşsiz,” diye seslendi bir erkek sesi, alışılmadık bir aksanla. İrkilip yerimden zıpladım. Otuz yaşlarında, ince çizgili bir takım elbise içindeki çekici, sarışın bir adam patikadan bana doğru yaklaşıyordu. “Hayal edilebilecek en pürüzsüz beyaz mermerden. Hadi, dokun!” dedi emreden bir ses tonuyla.

Adeta mekanik bir şekilde öne eğilip heykelin ayak parmaklarına dokunmak zorunda hissettim kendimi. Buz gibiydiler. “Çok pürüzsüz,” diye onayladım doğrulurken. Anında kan beynime hücum etti. Yer sallanmaya başladı. Gözlerimi kapadım. Güçlü bir elin kolumdan tutup beni çektiğinin hayal meyal farkındaydım.

Baş dönmesi geçince, kendimi heykelin yanındaki bir bistro masasında otururken buldum. Sofie, Leonardo ve sarışın adam endişeli yüzlerle etrafımda dikiliyorlardı. *Son zamanlarda ne oluyor bana?* Yanaklarıma ateş bastığını hissettim. “Uçuştan olmalı. Ya da şaraptan. Özür dilerim.” Aptal bir ifadeyle gülümsedim. Sofie’nin stresli ifadesi değişmeyince, “Bu atriyum muhteşem,” diye ekledim dikkatlerini başka yöne çekmeyi umarak.

Sarışın adamın kobalt mavisi gözleri dudaklarına yerleşen gururlu bir gülümsemeyle bahçelerde dolaştı. "Gerçekten de öyle, değil mi? Uzun, soğuk kışlardan nefret ederim ama bu şehri daha sıcak bir iklime taşınamayacak kadar çok seviyorum. Bu atriyum da mükemmel bir orta yol sunuyor."

"Evet, gaz şirketi de buna yürekten katılıyor. Bu şapşalın burayı ısıtması onların işine yarıyor," diye mırıldandı koyu Fransız aksanlı bir adam arkamdan. Arkama dönünce uzun boylu, geniş omuzlu, kestane rengi saçlı ve siyah gözlü bir adamın bize doğru yürüdüğünü gördüm. O da sarışın kadar şık giyimliydi.

"Alay ediyorsun ama yine de keyfini sürmekten geri durmuyorsun," diye cevabı yapıştırdı sarışın, kaşlarını çatarak. Bistro masasına işaret etti. Dikkati tekrar bana yönelince yüzü aydınlandı. "Evimize hoş geldin Evangeline! Ben Sofie'nin arkadaşı Viggo. Oradaki mızımız da Mortimer." Viggo yıllardır arkadaşımız gibi doğal bir şekilde kolunu omzuma attı. Yakınlığa alışık olmadığımından omuzlarım tepkisel olarak gerildi. Neyse ki o fark ettiyse bile aldırmaşa benzemiyordu.

Bu yerin tamamı onların mı? Kocaman gözlerle kat kat balkonları tekrar taradım. "Burada kalmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Ah, Sofie tatlılığın konusunda bizi uyarmıştı. Ne kadar da terbiyeli," dedi Viggo gülümseyerek. "Umarım seni buraya getirmeye ikna etmek zor olmamıştır."

Mortimer kıkırdadı. "Sofie aklına koyarsa köprü başını tutmuş çirkin deve bile köprüsünü bıraktırır."

Viggo, Mortimer'a kızgın bir bakış attıktan sonra tekrar bana döndü. "Ama sen çirkin devin yanından bile geçmiyorsun benim güzel Evangeline'im." Beni sandalyemden çekip babacan bir tavırla kucaklayarak güldü.

Babamı tanımış olsaydım, onun da beni böyle kucaklayacağını hayal ederdim hep. Babam hiçbir zaman aile fotoğraflarına girmemişti. On yedi yaşındaki kız arkadaşının hamile olduğunu öğrendiği anda babalığın fazla korkutucu olduğuna karar vermişti. Ama ne gariptir ki, tehlikeli yamaçlara tırmanmaktan hiç çekinmemiş. Onu öldüren çılgın bir dağ tırmanışı kazası olmuştu, küçük bir kızın ağlamaları değil.

Yüzüm Viggo'nun arsız iltifatından kızardı. "Kızı rahat bırak da nefes alsın Viggo," diye uyardı Sofie. "Buraya gelene kadar yol boyunca kalp krizi geçirecekti neredeyse."

Viggo kıkırdadı. "Gel. Sana odanı gösterelim. Yorgun olmalısın. Bu taraftan."

Onu takip etmek için döndüm. Ve nefesim gitti.

Üç metre ötemde dört canavar sıraya girmiş, insanı huzursuz eden küçük; sarı gözleriyle beni şüpheyile süzüyorlardı. Onlara canavar diyorum, çünkü başka bir şey olamayacak kadar büyüktüler. Kırpılmış dik kulakları omuzlarımın hizasındaydı ve ben, bir seksen santim boyunda biri olarak hiç de kısa sayılmazdım. Parlak siyah kürkle kaplı, kaslı vücutlarının ağırlığı rahatça benim üç katım vardı.

Bir tanesi, her adımda parke taşlı yolda tıkırdayan pençeye benzer patileriyle ileri doğru yürüdü. Koklamak ve başını okşatmak için Mortimer'ın önünde durdu ama gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Evangeline; Maximus, Sebastian, Charleston ve Remington'la tanış. Benim son derece sadık ve koruyucu bekçi köpeklerim." Mortimer köpeği oyuncu bir şekilde bir kez dürttükten sonra başını sevgi dolu bir şekilde göğsüne bastırdı.

"Bunlar ne tür köpekler?" diye ihtiyatlı bir şekilde sordum Viggo'nun arkasına geçerek.

“Ah, onlar... Eşsiz bir tür. Dünyada bunlardan başka yok.”

“Anneleri at olduğu için mi?” diye mırıldandım.

Mortimer’ın kahkahası atriymu titretti. Derin ve ürkütücü bir kahkahaydı ve beni huzursuz etmişti. “Katılıyorum, bizim beklediğimizden de büyük oldular. Ve bir at büyüklüğünce yiyecek tüketiyorlar.”

Elim ağzıma gitti.

“Bizi gücendirmek konusunda endişelenme sevgili Evangeline,” dedi Viggo. Sırtıma vurup kıkırdadı.

“Köpeklerimi sevmedin mi?” Mortimer gözlerini kıstı.

“Ah, hayır! Ben sadece... Büyüklükleri karşısında şok oldum.” İleri çıkıp birinin başını sertçe okşadım. Hangisinin bilmiyordum. Hepsi birbirine benziyordu.

Rahatsızlığımın açıkça farkında olan Mortimer tekrar güldü. Duvarlardan birine gömülmüş çift kanatlı kırmızı bir kapıya doğru yürürken, “Arkadaşlıklarını takdir etmeyi öğreneceksin, söz veririm,” diye seslendi omzunun üstünden.

İkna olmamış bir halde, beni izleyen dört çift göze baktım.

Evlerinin büyük turunu tamamladım. Ya da bir kısmını diyelim. Çünkü tam tur gecenin geç saatlerine kadar sürerdi. Sayısız odadan ve mermer kaplı koridorlardan geçerken Viggo, daha önce hiç bulunmayan bir atriymun inşası da dahil olmak üzere yapılan kapsamlı yenileme faaliyetlerini anlattı.

“O bedelin sekizde birine buna benzer bir evi sıfırdan inşa edebilirdik,” diye yakındı Mortimer. “Ama Viggo’nun *burayı* alması lazımdı ve Viggo ne isterse alır.”

Viggo cevaben sadece göz kırptı.

Yani birlikte yaşıyorlarmış. Bu demek oluyor ki ikisi platonik arkadaştan öteydiler. Gerçi konuşmalarına bakarak bunu milyon yılda bile tahmin edemezdim.

Turumuza en üst katta son verdik. Viggo kanatlı bir kapıyı iterek açtı ve kollarını iki yana uzattı. “Odanız mat-mazel.”

Solumda, tamamen beyaz ve gümüş rengine kat kat yumuşacık yastıklar ve gösterişli bir yatak örtüsüyle kaplanmış büyük boy bir sayvanlı karyola duruyordu. Yatağın iki yanındaki yuvarlak cam sehparların üzerinde kristal lambalar ve fildişi renkli gelinçiçeklerinden birer buket vardı ve hepsinin üzerinde de kristal bir avize ışıldıyordu. Sağımda, kocaman bir şöminenin önünde beyaz kadife bir koltuk bekliyordu. Mermer şömine rafının üzerinde, yabani çiçekler toplayan genç bir kızın suluboya tablosu asılıydı. Yumuşak tonlardaki resim bende bir aşinalık hissi uyandırdı ama tam çıkaramadım.

“Leonardo odanı giysiler, makyaj malzemeleri ve bunun gibi şeylerle doldurdu,” dedi Viggo, beni karşı duvardaki bir kapıya doğru teşvik etmek için eliyle sırtımdan iterek. Kapı kolunun çevrilmesi ve bir düğmenin basılmasıyla, kendimi bir mağazayı dolduracak kadar giysi ve ayakka-bıyla dolu bir elbise odasında buldum. “Kaldığın süre boyunca küçük kalbinin ihtiyaç duyabileceği her şey,” diye ekledi gülümseyerek.

Ağzım açık kaldı. *Hepsi benim için mi?*

“Evet, senin için. Üzerine tam uyması lazım. Hepsi yeni ve...” Bir şey dikkatini çekince gözlerini kıstı. Gidip bir sepetin içine uzandı ve içinden pembe, dantelli bir tanga çıkardı. “Ah, seni yaşlı şeytan Leonardo.” Sırıttı.

Eğer kimin yüzü daha çok kızaracak diye bir yarışma olsaydı, Leonardo’nunki mi, yoksa benimki mi diye, kim kazanırdı bilmiyordum.

Leonardo boğazını sertçe temizledi. "O şeylerle Martha ilgilendi," diye cevap verdi kısaca. Topuklarının üstünde dönüp odadan çıktı.

"Daha dikkatli olsam iyi olacak, yoksa yaşlı adama kalp krizi geçirteceğim," diye mırıldandı Viggo, süslü püslü şeyi gerisin geri sepete fırlatıp dışarı çıkarken.

Hâlâ cömertliklerinin şoku altındayken arkasından gittim. *En azından bu iç çamaşırı sorunumu çözer...*

"Geç oldu. Muhtemelen dinlenmeye ihtiyacın vardır," dedi Mortimer yapmacık olduğu besbelli olan bir esneme-den sonra.

"Acıkırsan mutfaktaki her şeyden alabilirsin, çekinme. Personelimiz buzdolabını tika basa doldurdu," diye ekledi Viggo sırtıma hafifçe vurarak.

Dönüp gittiler.

Panikledim. "Bekleyin!" Üç çift delici göz dönüp merakla bana baktı. "Ya kaybolursam?"

Viggo başını geri atıp bir kahkaha patlattı. "Ah, çok tatlısın sen!" Yanağımı sıktı.

"Maximus sana rehberlik eder," diye cevapladı Mortimer eğlendiğini belli etmemeye çalışarak.

Arkama dönünce koca hayvanın sinsice gelip arkamda durduğunu gördüm. Canavarı şüpheli gözlerle süzdüm.

"Endişelenme, o burayı çok iyi bilir." Viggo kıkırdadı.

Maximus bir an bana garip derecede anlayışlı gözlerle baktıktan sonra kayıtsızca homurdanıp şöminenin yanına çöktü.

En son giden Sofie oldu. Bana küçük, mahcup bir gülümsemeyle baktı. "Kusura bakma. Bu ikisi bazen bunaltıcı olabiliyorlar."

Kıkırdayarak başımı salladım. "Çok iyiler. Ve de fazlasıyla cömert."

Sofie birden endişeli bir hal alarak alt dudağını ısırıldı. “Bana ihtiyacın olursa koridorun sonundayım.”

“Merak etmeyin. Tur rehberim var, unuttunuz mu?”

Sofie gözlerini kısarak koca yaratığa baktı. “Pekâlâ, bir şeye ihtiyacın olursa ben oradayım.”

“Şaka yapıyorsunuz, değil mi? Başka neye ihtiyacım olabilir ki?” Elimi lüks odada gezdirdim. “Bu gece burada mutlu bir kız olarak ölebilirim.”

Sofie’nin yüzü bir anlığına korkuyla buruştuktan sonra normal, mesafeli ifadesine geri döndü. “Pekâlâ, öyleyse iyi geceler.” Koca kas yığınının buz gibi bir bakış daha attıktan sonra koridoru hızla geçerek gitti.

“Sanırım baş başa kaldık Maximus. Max.”

Max homurdanıp dikildi. Gidip yatağın yanında durdu ve bir patisini yatağa kaldırıp bana yatmamı söylüyormuş gibi yatağa birkaç kez vurdu.

Ona olan korkum eriyip giderken güldüm. O kadar da tehditkâr görünmüyordu. “Bana bir şey anlatmaya mı çalışıyorsun?” Masa saatine baktım. Gece yarısına çeyrek vardı ve ben çok gergindim. Bu gece uyumamın imkânı yoktu. *Ama yine de rahatıma bakabilirim*, diye karar verip bir pijama bulmak için dolaba yöneldim.

Artık izleyicilerim olmadığına göre, bu giysi deryasını utanmadan inceleyebilirdim. Ellerim hevesle tarz giysilerle dolu rafların arasında gezindi. Hepsinin üzerinde hâlâ etiketleri vardı: *Fendi, Burberry, Versace, Vera Wang*. Moda dergilerinden tanıdığım ama giymeyi asla hayal edemediğim markalar. Bir duvarın tamamı ayakkabılarla doluydu. Otuz çift saydım. Otuz! Koşu ayakkabılarından yedi santim topuğu olan botlara ve ikisi arasındaki her şeye kadar. Diğer bir duvarda çorap, pijama ve meşhur tanga'nın da dahil olduğu iç çamaşırlarıyla dolu düzinelerce tel sepet asılıydı.

Normalde tercihim olan rahat pazen pijamaların olduğu yığını altüst ederken gözüme beyaz dantel bir parça ilişti. Merak edip çektim: gri renkli, iki parça bir set. Kumaşı parmaklarımın arasında ovaladım ve yumuşaklığıyla mest oldum. “Neden olmasın?” diye mırıldanıp vücuda oturan kıyafeti denemek için üzerimdekileri çıkardım. Aynaya baktım. Göğsümün yarısı açıktaydı, atletin dekolte yakası neredeyse müstehcen sayılırdı. “Ne düşünüyorsun Max? Fazla mı seksi?”

Yanımdan geçip pijama sepetine gitti ve ağzını içine daldırdı. Dişlerinin arasında Tigger baskılı bir çift pembe fanilayla çıktı.

“Evet Max, o daha benlikmiş.” Küçümser bir şekilde kıkırdadım. “Eski ben. Buysa,” etrafımda döndüm, “yeni ben. Maceracı, kendine güvenen Evangeline.” Hayatım yeni başlangıçlarla doluydu. “Sanırım üzerimde bu kalacak. Dışarı çıkmıyorum nasıl olsa,” dedim omzumun üstünden bakarak ve giysi odasından çıktım.

Max homurdanarak peşimden geldi.

Sonra banyoyu kontrol ettim: aşırı derecede geniş, beyaz mermer ve kristalle inşa edilmiş spa gibi bir yer. Rafın üzerinde düzinelerce krem, sabun ve fikrimce bir seri katilin işkence kitine ait olan bazı metal aletler de dahil olmak üzere, bir eczanenin kozmetik reyonunu dolduracak kadar ürün vardı.

Max burnuyla kapıyı itip geldi ve burnunu şefkatle enseme sürttü. Kıkırdadım. Burun sürtmeleri itmeye dönmüştü ve bana rahatlıkla boyun eğdiren koca cüssesiyle, burnuyla iterek beni banyodan çıkarıp yatak odasına, yatağıma doğru sürdü.

Kulağını şefkatle kaşıyarak iç çektim. “Henüz yorgun değilim Max.” Gözlerim, yatak çerçevesinden kapı kollarına kadar, lüks odamdaki her bir detayda gezindi. “Çok

paraları olduğu kesin, değil mi?" Parmak uçlarımı, muhtemelen üniversitedeki ilk yılımı ödemeye yetecek değerde olan oymalı şömine rafında boydan boya kaydurdım.

Gözlerim suluboya tabloya denk geldi ve yine o aynı aşinalık hissini duydum. Küçük kız parktaydı ve arka planda bir salıncakla kırmızı beyaz çizgili tırmanma demirleri vardı. Yaklaşıp sağ alt köşedeki imzayı okudum. Gözlerim hayretle büyüdü. *"Bu resmi Sofie mi yapmış?"* Olabilir miydi? Evet, sanırım olabilirdi. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Kocaman esnedim. Belki de bu gece nihayet uyuyacaktım. *"Tamam Max. Sen kazandın. Artık uyumaya hazırım."*

Devasa yatağa çıkıp yumuşacık lüks yorganın altına girince birden kendimi yorgun hissettim. Max dikkatle izleyerek yatağımın yanına geldi. *"İyi geceler Max,"* dedim esneyerek ve uzanıp burnunu okşadım. Diğer elimle Sofie'nin kolyesini kavrayıp ondan ısı yayıldığını hayal ettim.

Gözbebeklerim karanlığa alışana kadar defalarca göz kırptırmış olmalıyım. Ya gecenin geç ya da sabahın erken vakitleriydi, ayırt edemiyordum. Üzerimde yükselen ağaçlar göğe doğru uzanıp öyle geniş bir alanı kaplıyordu ki arkalarındaki mehtaplı göğu zar zor görebildim. Dört yanımla ormanla çevriliydi. *Neredeyim ben?*

3. Boğulma

Gözümün ucuyla, yakında hiç hareket etmeden duran birini gördüm. Başımı çevirip baktım. Biri değilmiş, heykelmiş. Viggo ve Mortimer'ın atriyumundaki beyaz kadın. Kaşlarımı çattım. Viggo onun eşsiz olduğunu söylememiş miydi?

Tenimi kavuran kor gibi sıcak bir şey göğsüme değdi. Aşağıya bakınca onun kolyem olduğunu fark ettim. Ancak Sofie'nin bana verdiği soğuk, siyah cam kalp değildi. Canlanmıştı, sarmal şeklinde dönen turuncu ve kan kırmızı bir renk dalgasıyla parılıyordu. Zincirinden tutup kolyeyi göğsümden kaldırdım, altındaki deride yanık izi yoktu. *Ruh haline göre renk değiştiren yüzükler gibi olmalı, tek farkı renk değiştirmesiyle birlikte ısınıyor olması. Birileri o berbat trendi yeniden canlandırmanın bir yolunu bulmuş.*

Hafif bir esinti bedenimi okşadı. Titredim ve çıplak kollarımı sıkıca kavuşturdum. Çıplak mı? Kollarıma bakıp sızlandım. Üzerimde pijamalarım vardı, o dekolteli, gri olanlar. *Evden bu şekilde çıktığıma inanamıyorum!* Daha da aşağıya bakınca çıplak ayak parmaklarımı gördüm. *Hari-ka! Ayakkabı da yok. Mortimer ve Viggo'nun evinden uyurgezer halde mi çıktım?*

Kalkıp oturdum ve söylene söylene etraftaki karartılara bakındım. "Nerede bu uyuz it?" Koca siyah köpek peşimden gelmemiş. Ayağa kalkıp bir adım attım. Orman

zemininin soğuk, nemli yosunları çıplak tenimi gıdıkladı. Ayağımın altında bir ağaç dalı kırıldı. O kadar hafif bir sesteki fark edilmemesi lazımdı ama her nasılsa ürkütücü sessizliğin içinde gök gürültüsü gibi yankılandı. Hiçbir şey hareket etmedi. Canlı hiçbir şey yok gibiydi.

Panikten mideme bir yumru oturdu. Kurtarılmayı beklemek için heykele doğru geriledim. Rahatsız edici gece ayazında, ısı kaynağı olarak parlayan kolyeme rağmen dişlerim birbirine vurmaya başladı. Burada donarak ölebileceğimi fark ettim. *Belki de bu heykel, ormanda gezinmeye çıkıp bir daha kendisinden haber alınamayan başka bir kızın donmasının neticesidir.*

Nihayet yardım aramam gerektiğini kabullendim. Tereddütle ileri adım attım. Ayaklarım artık yerdeki soğuğu zar zor hissediyordu. Heykelin durduğu açıklığı çevreleyen sık çalılıkların içine doğru yürüdüm. Dalları yolumdan çekerken ara ara yüzümü kopmuş bir yaprak okşuyordu. Sık çalılıkların içinde karanlık giderek arttıkça ağaç köklerine takılıp tökezleye tökezleye yürümeye devam ettim. Bütün bütün yutuluyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım.

“Memleketim Maine ve doğada hayatta kalma becerilerim sıfır,” diye itiraf ettim kendi kendime. “Bu değişecek. Geri döner dönmez, ilk bulduğum aptallar için vahşi doğa kursuna başlayacağım.” *Ve bir de psikiyatriste.*

Kulaklarıma uzaktan boğuk bir ses ilişti. Nefesimi tutup dikkatle dinledim. *Kahkaha mı?* Çok uzaktaydı ve zar zor duyuluyordu. Olamazdı. *Aklım bana oyun oynuyor olmalı.* Birkaç adım daha attım ve birden, umarım halüsinasyon görmüyorumdur diye donup kaldım. Saniiyeler birbirini kovaladı. İşte! Bu kez uzaktan net bir sevinç çığlığı duydum. İnsanlar!

Ok gibi fırladım. Normal ihtiyatlı halimi bırakıp sık ça-

lılıkları umursamazca yarararak sese doğru koştum. Dallar ve yapraklar bana kırbaç gibi çarpıyordu ama ben nefesimi tutmakla öyle meşguldüm ki neredeyse fark etmedim bile. *Onlara seslensem mi? Geldiğimi bildirsem mi?* Sessiz kalmayı tercih ettim ve önüme çıkan devasa ağaç gövdelerine çarpmamaya odaklandım. Şimdi yoğun sisin içinde bir radar gibi parlak bir ışık yayan *kolyemi fark ederler nasıl olsa*, diye düşündüm.

Nihayet çalılıklardan çıkıp ay ışığında parlayan bir nehire ulaştım. Belki altı metre genişliğinde olan nehir önümde uzanıyordu. İçine düşmemek için kıyısında yetişmiş küçük bir ağacın gövdesine yapışmak zorunda kaldım. Anlık panikle karnıma bir sancı girdi. *Nasıl geçeceğim bu nehri?* Büyük bir nehir değildi ama ekim ayındaydık. Su buz gibi soğuk olacaktı.

Şamatacı bir erkek kahkahası cınladı. O tarafa döndüm ve yakında benim kurtarıcılarımla olacak kişilerin yaklaşık otuz metre ötemde, nehrin diğer tarafında bana sırtları dönük şekilde dikildiklerini gördüm. Nefesimi bıraktım ve sonra yavaşça, ciğerlerime dolan tatlı rahatlığı hissederek nefes aldım. Kurtulacaktım.

Üç kişilerdi ve ayaklarının dibindeki büyük bir nesneye ilgiyle odaklanmışlardı. Aşırı derecede komik bir şey olmalıydı, çünkü kahkaha atmaktan resmen iki büklüm olmuşlardı. Beni henüz fark etmedikleri belliydi. Ormandan vahşi domuz gibi hızla koşarak çıkarken yaptığım gürültü düşünülürse, bu oldukça şaşırtıcıydı.

Bağırarak için ağzımı açtığım anda kahkahadan başka bir ses ağzımı kapadı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kadın sesiydi ama kahkaha değildi. Üç adamın hepsi ayaklarının dibindeki her neyse, üzerine çömeldiler. *Ne yapıyorlar?* Nesneyi görmeye çalışarak gözlerimi kısıtım.

Kımıldadı.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. O şey bir nesne değildi. Bir insandı.

“Ziyaretine geleceğim, söz,” diye böğürdü bir erkek sesi, diğer kişi yerdeki kişiyi yukarı kaldırıp nehrin ortasına fırlatırken. Hemen peşinden dikdörtgen şeklinde büyük bir nesne daha foş diye nehre düştü.

Gözlerim korkuyla büyümüş şekilde orada dikilirken damarlarımda akan kan buz kesildi. Atılan kişinin su yüzüne çıkmasını, bir çırpınma veya su sesi, bir tür hayat belirtisi, bunun bir eşek şakası olduğuna dair bir ipucu bekledim.

Nihayet battı. Bir cinayete tanık oluyordum. Biri gözlemin önünde boğuluyordu. Bu insanlar beni kurtarmayacaktı. Burada olduğumu fark ettikleri anda beni avlar ve tüm kanıtları yok etmek için ilk kurbanlarının yanına gönderirlerdi. Tek yapmaları gereken arkalarına dönmekti.

İşlıtayı maskelemek için elimi kolyemin üzerine götürdüm. Ses çıkarmadan yere yatıp komando gibi yeterince gizlenebileceğim ama yine de katilleri izleyebileceğim bir yere kadar, çalılıkların içine doğru süründüm. Kurbanları boğulurken, nehrin kıyısında aylak aylak durup bir grup ergen gibi geyik yapıp gülüştüler.

Şimdilik biraz güvende hissettiğimden, dikkatimi sudaki kişiye yönelttim. Kadın olmalıydı. Suya atıldığında canlı mıydı? Ne direnmişti ne de bir çıt çıkarmıştı. Eğer lisedeki biyoloji derslerinden bir şey öğrendiysem, kadın canlıysa sadece üç, en fazla dört dakika nefesini tutabilirdi. *Bir... İki... Üç...* İçimden saniyeleri saymaya başladım ama beşten ileri gidemedim. Güm güm atan kalbimin sesinden sayıyı karıştırdım. Ben kalp atışımı yavaşlatmaya çalıştıkça o daha da hızlandı.

Grubun geyik muhabbeti kesildi ve dönüp ormanı taramaya başladılar. Üç çift göz tam da benim saklandığım

çalılığın üzerinde durunca göğsüm endişeyle sıkıştı. *Tan-
rım, beni görebiliyorlar. Beni de boğacaklar.* Bedenim kaskatı
kesildi. Benim için nehrin karşısına geçme zahmetine gi-
rerler miydi? Tabii ki girerlerdi. Ben şeytani suçlarının ta-
nıyıydım.

Su seslerini, o ürkütücü kahkahayı duymayı ve bir elin
beni saklandığım yerden çekip çıkarmasını bekledim. Kol-
yemin sıcaklığı artarken dişlerimi sıktım. Kesin tenimi ka-
vurmuştu. Neyse ki altımda kalmıştı, yoksa katilleri bura-
ya yönlendirecek parlak bir kırmızı ışık yayacaktı.

Git! Git! diye bağırdı kafamın içinde ısrarcı bir ses.

Avuç içlerim nemlenmiş, parmak eklemlerim beyaza
dönmüştü ve tam bir panik atak geçirmek üzereyken grup
dikkatlerini çeken şeyi boş verip karşı istikametimde or-
manın içine doğru gözden kayboldular. Çok sessizce bir
oh çektim, daha yüksekisinin suyun karşı tarafında yankıla-
nacağından korkmuştum.

Duyamayacak kadar uzakta olduklarına karar verir ver-
mez çalıllığın altından sürünerek çıktım ve nehrin kenarına
koştum. Suyun içine sessizce girdim. Şimdi o kadar ad-
renalin doluydum ki soğukluğunu hissetmiyordum. Geç
kaldığıma emindim. Sadece ceset bulmak için yüzdüğüm-
den emindim, tabii nehrin karanlığında onu da bulabilir-
sem. Ama yine de yüzdüm.

Derin, umutsuz bir nefes alıp daldım. Dalgalı sarı saçlar
aşağıda aheste aheste dalgalanıyordu. Oradaydı, nehrin
dibinde hareketsiz duruyordu.

İçimi hüçün kapladı. Yüzeye çıktım. Çok geç kalmıştım.

Emin ol, diye fısıldadı vicdanım. Kıpırdamadım. Şimdi
ona yüz, diye ısrar etti. Haklıydı. Görmezden gelemezdim.
Bir derin nefes daha aldım ve daldım. Saniyeler içinde aşı-
ğıya, nehir yatağına inerek onunla yüz yüze geldim. Belki
on altısında, zarif düğme burunlu ve hoş çıkık elmacık ke-

mikleriyle sevimli bir kızmış. Gözleri sıkı sıkıya kapalıydı. Belli ki hayattaymış ve acı çekmiş. Ama dudakları, büyük, dolgun, pembe dudakları hafif aralıktı ve ciğerlerine su giriyordu.

Öldüğünden emindim ama yine de... Elim yavaşça omzuna uzandı. İşaret parmağımla dürttüm.

Yeşil gözleri birden açılıverip bana odaklandı.

İrkildim. Ağzıma ve boğazıma su hücum etti ve ciğerlerime doğru gidiyordu. Yüzeye çıkıp nefes almak zorundaydım. Hemen. Kollarımı ve bacaklarımı deli gibi sallayarak yüzeye tırmandım ve yuttuğum soğuk nehir suyunu öksürerek çıkardım.

Kız yaşıyor! Neden yüzüp yukarı çıkmıyor? diye merak ettim öksürürken. Önemli değildi, ona yardım etmek zorundaydım. Tekrar dalıp kolundan tuttum. İki eli birden yukarı kalktı. Gümüşü bir iple bağlanmışlardı. Onu sonra çözecektim, şimdi vakit yoktu. Kolumu beline doladım ve onu çekip götürmek amacıyla bacaklarımı var gücümle salladım.

Kıpırdamadı bile. Bir şey onu tutuyordu.

Belini bırakıp daha aşağı yüzdüm ve nehir yatağında yatan büyük bir beton blok gördüm. Başka bir gümüşü iple ayak bileğine bağlanmıştı. En az yüz elli kilo olmalıydı. Bu yüzden kızın arkasından bunu atmışlar, diye fark ettim. Gerçi bir insan nasıl böyle ağır bir şeyi o kadar rahat bir şekilde kaldırıp atabilirdi, bilmiyordum.

İp, bileğine karmaşık bir düğümle bağlanmıştı. Çözmem saatlerimi alırdı, tabii çözebilirim. Ama kızın saatleri yoktu. Gerginliğini test etmek için bir elimi düğümün diğer yanına koyup aşağı uzandım ve ipi hafifçe çektim. Gümüşü ip pamuk helva gibi kopunca şaşkınlıktan gözlerim kocaman açıldı. Bu küçük mucize üzerine kafa yor-

makla vakit kaybetmedim. Yukarı uzanıp el bileklerindeki ipleri çektim ve onlar da aynı kolaylıkla koptular.

Serbestti. Kolumu tekrar kızın beline dolayıp onu nehrin yüzeyine çektim.

“İyi olacaksın,” diye fısıldadım kısılan sesim ve kesik kesik nefesimle. Bir kolumla onu sıkı sıkıya tutup diğeriyle de kıyıya doğru kulaç attım. Ne direndi ne konuştu, hat-ta ne de nefes almaya çalıştı. Çok geç kaldım. Fazla uzun sürdü.

En yakın kıyıya ulaştığımızda artık bilincimi kaybetmek üzereydim. Onu güvenli bir yere sürükledikten sonra serin çamurun üzerine yığıldım. Orada memnuniyetle saatlerce kalabilirdim.

“Nefes alıyorsun. Nefes almaya çalışıyorsun,” dedi biri iç gıcıklayan bir sesle. Kırıcı ya da çirkin değildi. Erkeklerin seksi bulduğu türden bir tonu vardı.

Yüzümü çamurdan kaldırınca, sözüm ona boğulan kurbanı çamurun içinde sakın sakın ve sapa sağlam otururken gördüm. Şaşkınlığım bana enerji verdi, yorgun bedenimi canlandırdı. Oturup gözlerimi ona diktim.

Sözlerini tekrarladı.

“Kusura bakma, güçlü bir yüzücü değilim,” dedim.

Büyük, yeşil, badem gözleriyle beni incelerken yüzünde meraklı bir ifade vardı. Kız öldüğünü zannettiğimde güzeldi, ama şimdi canlıyken göz kamaştırıcı bir güzelliğinin olduğunu görebiliyordum. Melek gibi yumuşak, solgun bir teni ve gamzeli yanaklarıyla bana neşeli, popüler türden bir ponpon kız liderini anımsatıyordu. “İpi çözmek zor oldu mu?” diye sordu yumuşak bir sesle.

Başımı salladım. “Ellerimde unufak oldu resmen. Sen neden koparmadın?”

“Koparamadım,” diye yanıtladı basitçe: heykel, buz gibi su, zümrüt gözlü kız. Kız boğuluyordu ve ben onu kurtardım. Sanırım.

Hoş bir sıcaklık sırtımı ısıttı. Güçlkle döndüm ve kendimi büyük bir ateşin yanında uzanırken buldum. Büyüleyici bir şekilde dans eder gibi titreşen alevleri bir süre izledim.

“Fazla mı sıcak?” diye sordu iç gıcıklayan bir ses.

Sesin sahibini tanıdım: sözüm ona boğulan kurban. Sırtüstü dönünce, onu başımın arkasında bacak bacak üstüne atmış otururken buldum. Ateşin ışığında zümrütler gibi parlayan gözleriyle bana bakıyordu.

“Adın ne?” diye sordu, bir tutam kıvrıkcık sarı saçı doğal bir şekilde elinde döndürerek. Saçı şimdi kuruydu ve parlak, gür pınarlar gibi her yöne doğru çıkmıştı. Bukleleri bana Medusa’nın yılanlı başını anımsattı.

Oturmaya çalıştım ama zonklayan başımla bayılacak gibi oldum.

“Acele etme,” dedi, ben alnımı bir taş a yaslayıp yere yattarken sırtımı sıvazlayarak. “En azından ıslak değilsin. Ve de temizsin. Sanırım üstündeki tüm çamuru temizledim. O suya girdiğine inanamıyorum. Orada ne olduğunu biliyor musun?” Konuşmaya devam etti ama ben kusmamaya çalışmakla öyle meşguldüm ki ne dediğine odaklanamadım.

Baş dönmesi azalınca yavaşça doğrulup önünde oturdum. *Tanrım, kız bir melek gibi görünüyor. Giysileri hariç.* Yırtık pırtık, kararmış ve yıllardır giyilmekten yıpranmış görünüyorlardı. İnsan bu tür giysileri evsizlerde görmeyi bekliyor. Giysilerini daha önce fark etmemiştim.

Kaşlarını çattı. “Başın nasıl?”

Cevap vermedim. Taş duvarları, alçak tavanı ve etrafındaki genel ürkütücülüğü incelemekle meşguldüm. Bir mağaradaydık.

Arkamdaki birine, “Sanırım onda bir sorun var,” diye fısıldadı Medusa kız.

Döndüm. Yirmili yaşlarda bir adam kollarında koca koca odunlarla dikiliyordu. Onun da Medusa kızındaki gibi büyük, yeşil, güzel gözleri vardı. Tek farkı başka bir tonda olmasıydı. Zümrüt yerine yeşim rengindeydi ve daha etkileyiciydi. Uzun ince burnu ve belirgin elmacık kemiklerinde neredeyse feminen bir güzellik vardı, ama bu hatlar maskülen bir köşeli çene ve ne çok uzun ne de çok kısa olan kestane rengi dağınık saçlarıyla dengeleniyordu.

İlgimi ondan alamayarak ona aval aval baktım, ta ki çenesini sıkıldığını fark edene kadar. Hemen bakışlarımı elle-rime çevirdim.

O anda soğuk, uğursuz bir kahkaha mağarada yankılandı ve sırtımı ürpertti. Karanlıkta kahkahanın sahibini ararken bir kadının aniden hiçlikten ortaya çıktığını gördüm. Kışkırtıcı, özgüvenli yürüyüşü aklımda avını takip eden vahşi bir kedi görüntüsü canlandırdı. Genç adamın yanında durup at yelesi gibi gür, kuzguni siyah saçını omzuna attıktan sonra ilgisiz bir hava ve elayla asla karıştıramayacak kadar açık renkteki limon sarısı gözleriyle bana baktı.

Ben büyülenmiş bir şekilde o gözlere bakıp acaba gerçek mi yoksa renkli lens mi diye merak ederken başka sesler de geldi.

“Ateş ne iş?” diye sordu bir erkek sesi, sahibi mağaranın girişinden giriyordu. Ateşin yanında durdu ve kömür grisi gözleri beni görünce yüzünde şaşkın bir ifadeyle sordu: “Bu kim?” Solgun teni hariç, dağınık altın sarısı saçları, ince, kaslı yapısı ve şimdi bana gururla gösterdiği çocuksu, pervasız sırtışıyla bir sörfçü stereotipine uyuyordu.

O sırada, adamın yanına bir kadın gelince, başka bir çift delici göz daha üzerime odaklandı: büyük, kedi gibi, me-

nekşe rengi gözler. Adamın kolunu hemen kadının omzuna atmasına ve kalp şekilli yüzüne bir öpücük kondurmasına bakılırsa kız arkadaşı olmalıydı. Kadın, kaşına düşen uzun, karamel rengi bir tutam saç itti.

Birdenbire, insanüstü güzellikteki yetişkinlerden oluşan bir gruba yanlışıyla giren on iki yaşındaki leylek bacaklı, diş telli ve kıvrırcık turuncu saçlı sarsak bir ergen olmanın nasıl bir his olduğunu anladım. Tek kelimeyle kusursuzdular. Olağan şüphelilerden çok uzaklardı; yani çarpık dişler, yamuk burun ve orantısız gözler söz konusu değildi. Yüzleri mükemmel bir şekilde simetrik ve evrensel bir şekilde çekiciydi. Saçları kusursuzca bakımlı, tenleri yumuşak görünümlüydü. Hatta tırnakları bile manikürlüydü. Her şeyleri mükemmeldi. Pasaklı giysileri dışında her şey.

“O kim?” diye tekrar sordu sörfçü çocuk.

Koyu saçlı olan, “Bilmem. Başını çarptı ve dili tutuldu,” diye mırıldandı geniş, kiraz kırmızısı dudaklarında küçümseyici bir gülümsemeyle.

Boğulan kurban tekrar denedi. “Adın ne?”

“Evangeline,” dedim nihayet boğuk bir sesle, titreyerek.

Başını bir kez salladı. “Ben Amelie. Bu Fiona, Bishop ve oradaki de kardeşim Caden. O da Rachel.”

Boğazımı temizledim. “Tanıştığımıza memnun oldum.” *Gerçekten mi? Aptalca bir cevap Evangeline.*

“Evangeline,” dedi Amelie sakince, “endişelenme. Sana zarar vermeyiz. Ormanda ne yapıyordun?”

“Ben... Hatırlamıyorum,” diye kekeledim.

“Nereden geldin?” diye sordu Fiona adlı kız. Sesinde çekici bir kısıklık vardı.

“Manhattan’dan?” Boş bakışlarından bunun onlar için hiçbir şey ifade etmediği anlaşılıyordu. *Viggo ve Mortimer’in evinden bu kadar uzağa nasıl gelebildim?*

“Ne hatırlıyorsun?” diye sordu Amelie yumuşak bir tonla.

“Fazla değil. Yatağımda uyudum ve ormanda, bir heykelin yanında uyandım. Nehrin yanındaki o insanları duydum ve onları bulmaya gittim. Biraz güldüler ve sonra seni nehre attılar, ben de bir çalılığa saklandım... Senin öldüğüne emindim,” diye ekledim.

Bishop adlı çocuk tuhaf bir nedenden dolayı bir kahkaha patlattı.

“Beni o zor durumdan kurtardığın için teşekkür ederim tekrar...” dedi Amelie, dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle.

Hayatını kurtaran birine böyle bıkkın bir teşekkür!

“O heykel göğe uzanan bir kadın heykeli miydi?” diye sordu elinde oyunlar olan Caden adlı güzel çocuk.

Başımınla onayladım. Aralarında esrarengiz bir şekilde bakışarak sustular.

Bir anda Caden yanıma çömeliverdi, öyle ani oldu ki şaşırıp irkildim. Gözlerini dikkatle göğsüme dikerek yaklaştı. Yarı çıplak göğsüm, diye fark ettim. İçgüdüsel olarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Yüzüm gülden patlıcana kadar utancın her rengine girmişti eminim ki. Tüm olanların arasında kıyafetimi unutmuştum ya da kıyafet eksikliğimi diyelim. Bir an kafası karışmış bir halde yüzünü kırıştırarak bakışlarını yukarı kaldırdı. Sonra durumumu kavrayınca yeşim gözleri kocaman açıldı. “Kolyen... Kolyene bakıyordum,” diye açıkladı ellerini teslim olur gibi kaldırarak.

“Ben kolyesine bakmıyordum!” dedi Bishop onun arkasından. Ardından da şak diye bir tokat sesi duydum. Tahminimce çapkınlığına Fiona’nın verdiği tepkiydi bu.

“Bakabilir miyim lütfen? Kolyeye,” diye nazıkçe sordu Caden.

“Şey, evet, tabii... Sanırım.” Zinciri açmak için uzandım, sonra Sofie’nin üzerimde kalmasını rica ettiğini hatırladım. “Çıkaramam. Klips bozuk ve kolyeyi kaybetmek istemiyorum.” Başını bir kez salladı. Zinciri tutup yarı çıplak göğsümden mümkün olduğunca uzağa çektim. Titreyen elim sağ olsun, kırmızı renkte ışıldayan kalp ileri geri sallanıp durdu.

Caden biraz daha yaklaştı.

Yaklaşmasıyla gerildim, göğsüm sıkıştı ve kalbim yeniden güm güm atmaya başladı. Yutkundum. Gözlerini bir saniyeliğine merakla yüzüme çevirdiğini fark ettim ve sanırım yüzünde hafif bir çarpık gülümseme gördüm, ama ben emin olamadan yüzü normale döndü.

Elini uzatıp kolye ucunu tuttu. Kolye anında parlak kırmızı bir ışıkla ışıldadı. Geri çekildi. Yere çömelip arkasına yaslandı ve çenesini elleri arasına aldı.

“Ne o?” diye sordu Rachel. Yukarı bakınca kollarını kavuşturmuş, somurtarak dikildiğini gördüm.

Caden yüzünde endişeli bir ifadeyle onu duymazdan geldi. “Nereden buldun bunu?”

“Hediyeydi.”

“Yakın zamanda mı?”

Başım la onayladım.

“Kimden?”

“Sofie’den. Şey, yani... Patronumdan.”

Caden gözleri kıpır kıpır, kolyeyi sessizce incelemeye devam etti. “Sofie’ye teşekkür etmen gerekecek. Sanırım kolye hayatını kurtardı.”

Işık saçan kalbe baktım ve sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti indi. “Ne demek istiyorsun?” diye kekeledim.

Caden cevap vermek üzere ağzını açtı ama o sırada Bishop mağara girişine çevrilmiş gözleriyle hararetili hararetili

söverek ayağa fırladı. “Bizi takip etmişler,” diye kükredi. Az önceki neşeli ses tonu gitmişti.

“Lanet olsun Amelie!” diye küfretti Rachel.

“Of, kapa çeneni!” Amelie, Rachel’a doğru kızgın bir bakış attı. Bu çıkış esmer güzelini azıcık bile etkilemedi.

“Ateşten olmalı,” diye fısıldadı Fiona.

“Ne kadar vaktimiz var?” diye sordu Caden gözlerini benden ayırmadan. Sesi şimdi sert ve kararlıydı.

Bishop derin bir nefes aldı. “İki dakika belki... Kokularını kaçırdığıma inanamıyorum,” diye tısladı dişlerinin arasından.

Koku mu? Derin bir nefes aldım ama burun deliklerime dumandan başka bir şey dolmadı.

“İşte. Hissedebiliyorum onları... Üç kişiler. Az sonra burada olurlar,” diye doğruladı Rachel.

Üç... Nehirde üç kişi vardı. Üç katil. Aynı grup olup olmadığını merak ettim.

Bir saniye sonra Caden’ın güçlü kollarında mağarada uçuyordum. Beni ayaklarımın üstünde yere indirip küçük bir oyuğun içine nazıkçe itti. İçindeyken mağaranın üçte ikisini göremiyordum. *Beni saklıyorlar.*

Caden’ın eli çenemden tutup kaldırarak onunla göz hizasına gelinceye kadar başımı geriye eğdi. Bana gözlerini bile kırpmadan öyle bakıyordu ki kaçmaya çalışarak kıvranmaya başladım. “Hayır, dur,” diye sakince fısıldadı çenemi başparmağıyla işaret parmağı arasında tutarak.

O sonsuz yeşim göllerinde giderek daha derine düşerken gerginliğim bedenimden akıp gitti. Odağım bulanıklaştı, düşüncelerim karıştı.

Caden’ın sesi yavaşça ve istemli olarak fısıldadı: “Saklanman ve sakın olman gerek. Konuşma. Tek bir çıt bile çıkarma.” Sözleri birbirine geçti, kafamın içinde sarmal halinde dönerek tekrarlanıp durdular. İsteksizce başımı

salladım. Caden memnun bir şekilde başını sallayıp elini çenemden çekti ve yüzünü mağara girişine çevirdi.

Geniş, kaslı sırtını seyredip parmaklarımı saçlarında gezdirdiğimi hayal ederek orada dikilirken kolyemin parlamasıyla birlikte göğsümdeki yanmayı hissetmedim neredeyse.

Beynimdeki geçici sis kalktı. Yükselen paniğime tepki olarak parmaklarımı bacağıma vurmaya başladım. “Ne istiyorlar?” diye fısıldadım nihayet.

Caden başını hızla çevirdi. Yüzümü incelerken kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Ta ki gözleri kolyeme inene dek. “İlginç...” diye mırıldandı kendi kendine. Durakladı. “Amelie’yi istiyorlar. Onlar, onu nehre atanlar. Ama sen... Senden haberleri olursa...” Gözleri kolyeden ayrılıp yüzüme döndü.

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Anlamıştım. “Amelie’ye yardım ettiğim için mi?”

Gözleri kısıldı. “Nerede olduğunu bilmiyorsun? Bizim kim olduğumuzu, değil mi?”

“Bir mağaradayız ve siz de... Evsiz insanlarsınız?” dedim. *Of, aptal Evangeline. Bu çok düşüncesizceydi.*

“Sadece saklan ve hiçbir şey deme. Seni güvende tutacağız, söz veriyorum,” diye fısıldadı Caden, güven verici bir gülümsemeyle. Ya da acıyarak, çünkü bir embesil gibi konuşmuştum.

Sormadan edemedim. “Ne olacak?”

“Çeneni kapatır mısın? Tabii bu gece ölmek istemiyorsan ufaklık,” diye tısladı Rachel dişlerinin arasından. Mağaranın arka duvarına yanaşmış, oradan bizi izliyordu.

Tehdit karşısında benzim attı ve kalbim iki kat hızlı atmaya başladı.

Caden uzanıp çenemi elleri arasına aldı. Yine o derin göllere doğru bir çekim kuvveti hissettim ama bu kez ön-

ceki kadar güçlü değildi. “Sakinleşmek zorundasın. Hem-
men!”

Derin bir nefes aldım. Yatıştırıcı sesine, gözlerinin derinliğine odaklandım. Kalbim hızla atmaya devam etmesine rağmen, gümbür gümbür sesi azalıp sinir bozucu bir tık tık sesine döndü.

Caden parmağını dudağına götürüp sessiz olmamı işaret etti. Başımı salladım. Ayaklarını çok hafif oynatarak tekrar mağara girişine doğru döndü.

Yüzümün yan tarafında bir şey hissettim. Bakınca, Rachel’ın beni gizli bir zevkle aydınlanan o sarı gözleriyle sadist gibi izlediğini gördüm. Keşke bir bukalemuna dönüşüp kayayla bütünleşebilseydim, diye düşünerek oyuğa iyice sindim. Şimdi avucumda sıkıca tuttuğum kolye, tenimi yakmaya devam ediyordu.

4. Ölü Ölüdür

O kadar sessizce yaklaşmışlardı ki yeni bir ses duyana kadar mağaraya birinin girdiğinin farkında değildim. “A-a, tekrar merhaba Amelie! Seni bu kadar çabuk hareket halinde görmeyi beklemiyorduk.” Adamın tonundan sahte nezaket akıyordu.

Ateşin parlaklığının ve karartıların beni yeterince gizleyeceğine kanaat getirerek, konuşanı görmek için düşünmeden kafamı Caden’ın arkasından uzattım. Caden fark ettirmeden geriye yaslanıp beni tekrar saklanmaya zorlayana kadar sadece beyaz saçlı bir adamın sırtını görebildim.

“Jethro,” diye karşılık verdi Amelie buz gibi bir tonla. “Seni uyarmıştım, o nehri sevmiyorum. Fazla karanlık.”

“Evet, hatırlıyorum... Ben nasıl kaçtığımı merak ediyorum, hem de bu kadar çabuk!” Jethro’nun sesi giderek yükseldi ve adamın mağaranın içine doğru ilerleyen ayak seslerini duydum.

“Ah, o benim küçük sırrım,” diye yanıt verdi üstünkörü bir şekilde. Onu öldürmeye çalışan adam yerine bir arkadaşıyla şakalaşıyormuş gibiydi.

“Eminim ki o sırrı ağzından alabiliriz.” Jethro’nun sesinde bir gülümseme belirtisi vardı ama sözleri kötülük doluydu. “Burada saygıdeğer bir konsey üyesini daha gördüğüme şaşırdım... Rachel,” dedi selamlayarak.

Gözlerim Rachel'a döndü. Gözü pek ve hâlâ özgüven saçarak bir kez başını salladı. Jethro'dan korkmuyordu.

"Erkek kardeşin de bu akşam kendisinden beklenilme-yecek derecede sessiz, öyle arka köşelerde gizleniyor. Bir şey mi saklıyorsun?"

Çıkıntılı taş sırtımı acıtana kadar duvara iyice yaslandım.

"Bana olan sevdasını sadece." Rachel hemen uçup kollarını baştan çıkarıcı bir edayla Caden'ın beline dolayıp dudaklarını boynunun yan tarafında gezdirdi.

Yani birlikteler. Durumun ciddiyetine rağmen beni derin bir hayal kırıklığı sardı.

Gerçi Caden Rachel'ın ilgisine karşılık vermedi. "Kardeşime yaptıklarından sonra buraya böylece gelebileceğini mi sandın?" dedi dişlerini sıkarak.

Jethro'nun kahkahası mağarayı çınlattı. Bu sesi tanıdım. Bu gece daha önce bu sesin kurtuluşum olduğunu sanmış-tım. Şimdiyse bu kahkaha bana korkudan dilimi yutturuyordu adeta.

"Bu bir tehdit galiba. Gülünç."

Ayak sesleri bizden uzaklaştı. Tekrar başımı çıkartmaya isteğim yoktu.

"Ateş yakmanız çok aptalca. Biri kazayla takılıp içine düşebilir. Bu nehrin dibinde oturmaktan çok daha kalıcı bir son olurdu," diye konuştu Jethro.

Amelie için üstü örtülü bir uyarıydı. Gerçi ben, boğulmanın yanmaktan nasıl farklı bir sonucunun olacağını anlayamadım. Ölü ölüdür.

"Biliyor musun? Bugün nehrin orada ilginç bir şeyler vardı," dedi Jethro sahte bir doğallıkla. "Seni nehre attıktan sonra hepimiz sıra dışı bir şey sezdik. Onca şeyin arasında bir insanın kalp atışı."

Ne? Suratım kafa karışıklığından buruştu.

“Hüsnükuruntu olmalı tabii ki... Ama güzel anılarımı tazeledi. Bir keresinde, direkt bir göğsün içinden o leziz şeyden bir lokma kopardığımı hatırlıyorum. O kadar hızlı koparmıştım ki küçük şey avucumda hâlâ atmaya devam ediyordu. Hatta sahibi olan korkmuş sıçan yere yığılmadan önce ona bile göstermişim kalbi. Onlardan birini daha tekrar elime almak için neler yapmazdım...” Jethro özlemle iç çekti.

Zavallı kalbim tehdidi duymuş gibi göğsümde çırpınmaya başladı. Sanırım bu psikopat ona elini sürmeden, bir an önce bacak çıkarıp koşup kaçmaya çalışıyordu.

“İşte yine: o kalp atışı!” diye heyecanla tısladı Jethro. “Duyuyor musunuz?”

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum. *Benim* kalp atışımdan mı bahsediyordu o? Bir el bacağıma uyarı amaçlı sıkı. Bakınca Caden’ın eli olduğunu gördüm, çaktırmadan geriye uzanıp beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Maalesef onun dokunuşu kalbimin beşinci vitesine geçmesine sebep oldu. Öyle ki patlayacağından emindim. Kalp atışım gök gürültüsü gibi tekrarlayan bir gümbürtüyle kulak zarıma vuruyordu. Mağara, Caden, her şey fırıl fırıl dönmeye başladı. Bacaklarıma çözülmemeleri için yalvararak destek almak için duvara yaslandım.

Düzensiz, aralıklı ayak sesleri bize doğru yaklaşıyor, alay edercesine yavaşça sokuluyordu. Rachel’ın kolları Caden’dan ayrıldı. Caden kımıldadı. Karşılık vermeye hazırlandıklarını biliyordum.

Ellerim umutsuzca ileri atıldı, parmaklarım Caden’ın sırtına geçti. Dişlerimi sıkıp kan donduran bir çığlık atmamak için kendimle savaştım.

Sonrası yıldırım hızında oldu. Rachel artık Caden’ın yanında değildi. Kendini karşıdaki duvara çarpıyordu. Darbenin etkisiyle kaya ufanmıştı. Mükemmel vücudundaki

her bir kemik kesin kırılmıştır. Gerçi yere yığıldığını görmedim. Tüm dikkatim şimdi onun yerinde duran şeytandaydı.

Hangisinin daha uğursuz olduğuna karar veremiyordum: Üzerime dikilen, içlerinde küçük mavi damarlardan bir ağ olan soğuk beyaz gözler mi, yoksa yaratığın yüzümü? Yüzü öyle gergindi ki derisi çekilmekten yüzünün kemiklerine yapışıyordu. Yine bembeyaz olan uzun saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve o da derisinin gerginliğini vurguluyordu. Bir korku filminden fırlamış bir tür canavar gibiydi. Tek farkı yüz kat daha korkunçtu, çünkü bu gerçektir. Şeytan: *doğrudan cehennemden çıkma bir şey.*

Yüzümü o tiksiniç surattan çevirmeye ne kadar uğraştıysam da mihlanmış gibi kaldım. Kanım yüzümden çekildi ve bedenim kontrolsüzce titredi. Aç bir yılanın köşeye sıkıştırdığı bir fare kadar savunmasız hissettim kendimi.

Şeytanın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Bunun şaşkınlık olduğunu anlamam biraz zaman aldı. "Onu nerede buldunuz?" diye tısladı ve sesinden Jethro olduğunu anladım.

Caden, "Fark etmez," diye cevapladı düz bir şekilde.

Gözüme kabarık, kıvrıkcık bir saç ilişti. Amelie ağırlığını ayarlayarak, yaklaşan patlamaya tepki vermeye hazır bir şekilde Jethro'nun arkasına sokuluyordu. Benim yüzümden bir patlama ve nedenini hiç bilmiyordum.

"Ah, fark eder ama! Bizi daha fazlasına götürebilir... Onu konseye götürmem gerek."

"Bunu nasıl yapacağını sanıyorsun?"

Jethro şeytanca güldü. "Gerçekten buradan onunla birlikte canlı çıkabileceğini sanıyor musun?"

"Ya sen?" diye kükredi Caden. Jethro ileri atılır atılmaz Caden geri yaslanıp vücudunu bana siper etti.

Başka bir şey görmedim. Yüzümü boynuma gömüp oyuğun içine kıvrıldım. Kükremeler ve çığlıklar mağarayı

doldurdu. Kırılan kemiklerden, parçalanan etlerden gelen dehşetli sesler ciğerlerimdeki nefesi söküp aldı. Artık Caden beni korumuyordu. Ortaya çıkmış, kolay bir hedeftim. Bir elin beni saklandığım yerden çıkarıp kalbimi yerinden koparmasını bekleyerek yüzümü buruşturdum.

Ama onun yerine, azılı kavga dinip ürpertici bir sessizliğe dönüştü ve uzaktan Amelie'nin mırıldanmasını duydum. Hâlâ nefes almaya korkarak başımı kaldırıp köşeden dışarı uzattım. Tam o anda beyaz bir nesnenin havada süzülerek ateşin içine düştüğünü gördüm.

Jethro'nun başı.

O telaşlı beyaz gözler hâlâ canlılarmış gibi alevlerin arasından bana bakıyordu. Şiddetle titreyen bir vücut onu izledi.

Mağarada başka kimse kaldıysa da ben fark etmedim. Çünkü o gece ikinci kez her yer kararıverdi.

Başımı bir şeye sertçe çarparak uyandım. Acıyla iki büklüm, gözlerimi açınca beyaz bir koltuğun ayaklarını ve şöminenin yanında krem rengi tüylü bir halı gördüm. O koltuğu, o şömineyi tanıdım. Viggo ve Mortimer'ın evinin misafir odasındaki yataktan düşmüştüm.

"Ah, Tanrı'ya şükür!" deyip tekrar yatağa tırmanıp kendimi yumuşak yastıkların üzerine attım. Acıyla yüzümü buruşturdum. Elimi uzatınca başımın yan tarafında bir şişliğin çoktan oluştuğunu fark ettim. *Ne çabuk.* Ama zonklayan yara bile duyduğum rahatlamaya engel olamadı. *Hepsi rüyaymış.* Korkunç derecede kötü bir rüya.

Kulağımı ıslak bir şey dürttü. O yöne döndüm ve Max'in kocaman siyah burnunu gördüm. Gıdığını kaşıyarak sııttım. Beni baştan ayağa kokladı. "Tamam, yeter Max!" Ayaklarımı yalayınca kıkırdadım.

Bugün benim doğum günümdü ve ben cenneteydim. İşte bu gerçektir. Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

Komodinin üstündeki saat on buçuğu gösteriyordu. *Uyuyakalmışım!* Yataktan fırlayıp duşa koştum. Neticede, Sofie beni New York'a çalışıp on bin dolarlık borcumu ödemem için getirmişti ve bense aylıklık ediyordum.

Koca fayanslı duş kabinde dikilip duş başlığının sayısız püskürtecinin altında bedenim sıcaklıkla sırlıklam olurken aklım tekrar rüyama gitti. Ne tuhaftır ki, her bir anı tamamen net bir şekilde hatırlayabiliyordum: Ormanı... O kahkahayı... Amelie'yi kurtarmayı... Caden'ı... Jethro'nun ateşteki başını... Bu son anıyla birlikte irkilip onu çabucak daha hoş düşüncelerle değiştirdim: Caden'la yakın olduğum o birkaç kısa an. Karnımda kelekler uçuştı. Anında kendimi aptal gibi hissettim. Çocuk gerçek değil ki *seni moron!* Olsa da fark etmezdi. Onun Rachel'i vardı. Güzel, baştan çıkarıcı, özgüvenli Rachel. Alnımı parlayan krem rengi fayansa dayayıp homurdandım. *Bilinçaltım bile bana karşı.*

Kısa bir süre sonra mutfığa girdiğimde Sofie'yi elinde dergisiyle mutfakta bir taburede zarıfçe otururken buldum. Her zamanki gibi, mavi skinny kotu ve desenli siyah-beyaz gömleğiyle kusursuz görünüyordu. Ben de yeni şık gri kotum ve salaş pembe kazağımla, onun yanında kendimi tamamen yetersiz hissetmedim. Sadece birazcık.

"Özür dilerim!" dedim hemen. "Hiç uyuyakalmazdım, o rahat yatak yüzünden olmalı."

Sofie başını kaldırıp baktı. Yüzünde bir rahatlama belir-di. "Hiç sorun değil." Gözleri Max'e gitti.

"Düşündüğümde çok daha zekiymiş."

Max anlamış gibi, cevaben bana öfkeyle baktı.

"İyi köpek," diye mırıldanıp gıdığını okşadım.

Bu onu yumuşatmış olacak ki sallana sallana taş şömi-

nenin yanındaki ayı derisi halıya gidip kardeşlerinin yanına çömelip oturdu.

“Uyanmış! Nihayet,” diye homurdandı Mortimer, üzerinde kömür rengi takım elbisesi ve bir kolunun altına dürülmüş gazetesıyla birlikte mutfağa girerken. Dün biraz sinirli göründüyse, bugün baştan ayağa aksiydi. *Belki de sabahları sevmiyordur.*

Utançla başımı eğdim ve tam tekrar özür dilemek üzereyken Viggo içeri girdi ve anında, Mortimer’ın getirdiği kara bulutları dağıttı. “Doğum günün kutlu olsun! Bu sabah canın ne çekiyor hayatım? Waffle? Pankek? Biftekli yumurta? Birine bir şeyler pişirmeyeli yıllar oldu,” dedi Viggo dökme demir bir tava kapıp havada ustalıkla çevirerek.

Mortimer *biri* sayılmıyor mu diye merak ederek ona göz ucuyla bir baktım.

“Ah, o benim pişirdiklerimi sevmez. Fazla yavan olduğunu söylüyor,” diye açıkladı Viggo, Mortimer’a gizemli bir şekilde göz kırparak. Mortimer sinir olmuş bir şekilde gözlerini devirdi.

“Kahve harika olurdu ama zaten hazırda yapılmış varsa,” dedim.

“Tabii ki matmazel! Siz yeter ki isteyin. Leonardo?” Viggo parmaklarını şıklattı. Kibar yaşlı adam birdenbire ortaya çıkıp tezgâhtaki karmaşık bir makineye doğru sakince yürüdü.

“Siz ne yiyorsanız ben de ondan alayım,” diye ekledim. “Fazladan zahmete girmeye gerek yok.”

“Ah, biz çoktan yedik,” dedi Viggo inci gibi beyaz dişleriyle gülümseyerek. “Bu arada,” gazeteyi Mortimer’ın elinden çekip aldı ve, “Sofie, bu sabah gazetedeki dörtlü intiharla ilgili haberi gördün mü? Japon mafyası. Muhtemelen hak etmişlerdir ama yine de... Biraz aşırı, öyle değil

mi sence?" Ona bilgiç bilgiç gülümsedi. *Viggo avukat herhalde. Gerçi tuhaf bir geçiş oldu yine de. Neden...*

"Ayrıca," diye araya girdi Mortimer, partnerine etkilenmediğini gösteren bir bakış atarak, "Viggo pişirmeyecekti zaten. Tava sadece gösteri için. Kendisi mutfakta tamamen bir soytarıdır. Bir keresinde neredeyse mutfakta yangın çıkıyordu ve ondan sonra mutfaktan sürgün edildi."

"Maalesef bu doğru," diye itiraf etti Viggo somurtarak.

Sanat harikası mutfakta etrafa bakınıp kıkırdadım. Endüstriyel boyutlu paslanmaz çelikten araç gereçleri ve taş tezgâhıyla her aşçının rüyası olmalıydı kesinlikle.

"Al bakalım canım," dedi Leonardo sıcak bir kupa kahveyi önüme nazıkçe koyarken. "Ve sen kahvaltına karar verirken..." Diğer elinde sihir gibi birdenbire üzeri çikolata sosu ve renkli granüllerle bolca kaplanmış koca bir dilim çikolatalı pasta belirdi.

Nostalji yüzüme bir tokat gibi vurup beni çocukluğuma döndürdü. Annem de doğum günlerimde bana granüllerle ve her şeyiyle aynı kahvaltıdan verirdi. Bu, onunla birlikte ölen birçok gelenekten biriydi.

Ta ki şu ana dek.

"Çeşidi tahmin ettim. Granülleri de," diye hemen itiraf etti Leonardo. "Siz çocuklar bu günlerde bunu yersiniz, değil mi?"

Konuşamayıp sadece başımı salladım.

Mortimer gözlerini anlaşılmaz bir ifadeyle Sofie'ye dikerek, "İyi tahmin," dedi.

Sofie çayından bir yudum aldı. Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Nasıl hissediyorsun Evangeline? İyi uyudun mu?" diye sordu Viggo.

Afallayıp gayri ihtiyari olarak şakağımın yanındaki büyükçe şişliğe dokundum. "Evet. Teşekkürler."

“Pek ikna edici bir cevap olmadı. İstersen sana başka bir oda veya yatak temin edebiliriz,” diye önerdi Viggo endişeyle.

“Ah hayır, oda ve yatak mükemmel! Sadece... Şey, aptalca. Bir rüya gördüm. Daha çok kâbus gibi.”

Mortimer koltuğunda dikeldi. “Ne hakkında?” Huysuz sesi birden normalden iki oktav daha yükseldi.

“Önemli bir şey değil, gerçekten. Ormandaydım ve biri boğuluyordu. Birini boğmaya çalıştılar.”

“Detaylar lütfen. Ben bir tür rüya tabircisiyim,” dedi Viggo. Tezgâha yaslanıp güçlü, köşeli çenesini avucuna dayadı. “En başından başla ve hiçbir şeyi atlama. Hangi kısmın önemli olduğunu hiç bilemezsin.”

“Pekâlâ o halde,” diye kabul ettim. Üçü birlikte ilgiyle bana bakınca birden utandım. Max bile kulaklarını dikmişti. Ormanı ve nehri tarif etmeye başladım ve çabucak kendimi o gecenin saf gerçekliğine çekilirken buldum. Sık sık sorularla böldüler.

“Aynı heykeli rüyanda mı gördün?” diye sordu Sofie.

Başımla doğruladım.

“Ve şu Jethro kalp atışını duyabiliyordu?” diye devam etti.

“Sadece hızlı attığı zamanlarda sanırım.”

“O gümüş ip... Dehşet verici!” dedi Viggo, ben her nasılsa Amelie’yi etkili bir şekilde bağlayan o ince ipi anlatırken.

“Şu insanları tekrar tarif et,” diye buyurdu Mortimer asık suratla.

Grubu ikinci kez tarif ettim Caden’a karşı duyduğum acınası ilgiyi belli etmemeye çalışarak. Gerçi, Viggo rüyanın o kısmını nasıl yorumlardı, merak ediyordum.

“Ve kimsenin hiçbir şekilde seni incitmediklerine emin-sin?” diye irdeledi Mortimer.

Başımı salladım ve kolyeyi hatırladım. "Caden bu kolyenin bir şekilde hayatımı kurtardığını söyledi. Bilmiyorum... Tuhaftı."

Viggo kolyeyi süzdü. "Kolye tuhaf bir şeyler yaptı mı?"

"Evet! Kırmızımsı turuncu bir renkte parladı. Günbatımı gibi. Ve sıcaktı. Bunun bir anlamı var mı?"

"Anlamı, bayağı has bir rüya görmüşsün demek. Her şeyi de öyle net hatırlıyorsun ki duyan gerçek zanneder," diye cevap verdi Mortimer ukala bir sırıtışla. "Şişlik nasıl?" Uzanıp başımın yanını kabaca okşadı. İrkildim. "Ah, kötü çizilmiş. Ama iyileşirsin. Uyurken takman için sana bir kask alırız."

Başını çevirdi. "Sofie, sen ve benim ilgilenmemiz gereken bir işimiz var. Max, sen Evangeline'i neden atriyuma götürmüyorsun?" Mortimer'ın sesi doğal olmayan bir yumuşaklığa ve neşeye büründü. Sanki bir şey saklıyordu.

"Tabii Mortimer," dedi Sofie tatlı bir gülümsemeyle. Aralarında gözleriyle sessiz bir iletişim geçti.

5. Ueronique

Elim sırtında, atriymdaki patikada yürürken, “Sofie’nin benden ne yapmamı istediğini biliyor musun Max?” diye sordum dev yaratığa. “Hayır, tabii ki bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum ama şimdiye kadar bu gezi benim için koca bir peri masalı gibi.” Eğilip bir lavanta filizi kopardım ve derin derin içime çekerek rahatlatıcı kokusunun tadını çıkardım. “Yakında bitmek zorunda sanırım. Ama seni özleyeceğim Max.” Kesilmiş kulaklarından biriyle oynadım. Hırıldayarak yanıt verdi ve yanağımı yaladı. *Bu aldatıcı görüntüsünün altında koca bir yalaka.*

Beyaz kadının önünde durduk. Başımı kaldırıp heykelin yüzüne baktım. Yüzünde huzurla beklenti karışımı bir ifade vardı. “Tam benim şu an hissettiğim gibi,” diye geveledim ona iç çekerek.

Evangeline, diye fısıldadı biri.

Dönüp nereden geldiğine baktım. Kimseyi göremedim. Kaşlarımı çatarak, “Duydun mu?” diye sordum Max’e. Belirgin bir şekilde heyecanlanıp ön patilerini taşa vurmaya başladı. “Neye bu kadar sevindin?” diye sordum, kafa karışıklığından kaşlarımı daha da çatarak.

Evangeline.

“İşte!” Başımı hızla çevirip etrafı taradım. “Duydun...”

Bir gürültü patırtının ardından kızgın bağırışlar yükseldi.

“Yüz yirmi yıl, seni güvenilirmez cadı! Unutmuş gibisin. Daha ne kadar?” Mortimer’ın sesi gürledi.

“Sana bildiklerimi anlattım!” diye cıyakladı Sofie karşılık olarak.

Sessizlik.

Ve sonra sol tarafımdaki kapılar gıcırdayarak açıldı. “Evangeline? Cici bir kız olup bir dakikalığına buraya gelebilir misin lütfen?” diye seslendi Viggo.

“Geliyorum!” Sesine doğru koşturdum. Mortimer ile Sofie arasındaki kısa konuşma kafamda dönüp duruyordu. *Ne hakkımda acaba? Ve neden ona cadı desin ki?* Ters biriydi ama böyle adice isim takmaya başvurmayacak kadar da kültürlü görünüyordu.

Viggo’yu gülümseyerek çift kanatlı bir kapıyı açık tutarken buldum. “Gel, kütüphanede bize katıl.”

Kıbarca başımı sallayarak içeri girdim. Sofie ve Mortimer, kakao tonlarındaki deri koltuğun iki ucuna karşı karşıya oturmuş, daha bir dakika önce birbirlerine kötü laflar söyleyenler onlar değilmiş gibi sakın bir şekilde konuşuyorlardı.

Kütüphane loştu ama odaya serpiştirilmiş çeşitli büyüklük ve uzunluktaki lambalar odaya rahat, sıcak bir atmosfer katıyordu. Bir köşeyi abanoz ağacından koca bir piyano doldururken, diğer bir köşeyi duvar boyunca iki kat yüksekliğindeki tavana kadar uzanan maun ağacından kitap rafları dolduruyordu. İkisinin arasında da üzerinde büyük bir yağlıboya tablo asılı olan bir şömine duruyordu.

“Fark etmemek güç, değil mi?” diye sordu Viggo tablonun yanına varıp ona hayranlıkla bakarak.

Ben de ardından gittim. Koyu kestane rengi dolgun bukleleri sırtının ortasına kadar inen, zeytin yeşili gözlerin ışıltadığı kalp şeklindeki yüzüyle genç bir kadının port-

resiydi. Ressama gülümseyişi gizemliydi ve bana Sofie'yi anımsatan büyük gamzelerini ortaya çıkarıyordu.

"Bu Sofie'nin kız kardeşiydi, Veronique."

Sofie'nin kız kardeşi *idi*. Geçmiş zaman. Sofie'ye kaçamak bir bakış attım ve onun da kız kardeşinin portresine hayranlıkla baktığını gördüm.

"Gerçek bir güzellikti Veronique," dedi Mortimer ve ekledi. "İki kız kardeşin birbirinden bu kadar farklı olabilmesi ne komik."

Sofie'nin dudakları büzüştü.

"Bu tablo ne zaman yapıldı?" diye sordum, kadının göğüslerini neredeyse açıkta bırakan vintage görünümlü safir mavi elbisesine bakarken. Göğüsleri, benimkine benzeyen kalp şekilli siyah bir kolyeyle hoş bir şekilde vurgulanmıştı. İçgüdüsel olarak elim boynumdaki benzerine gitti.

"Ee, bugün için ne planladınız bayanlar?" diye sordu Viggo birdenbire.

Gözlerim Sofie'ye çevrildi. Ben de aynı şeyi merak ediyordum. Çenesini sıkı.

Kimse cevap vermeden Viggo tekrar konuştu. "Şey, bu kulağa pek eğlenceli gelmiyor! Neden ikiniz dışarı çıkıp biraz alışveriş yapmıyorsunuz?"

"Maalesef yapmam gereken birkaç iş var," diye cevapladı Sofie hızlı bir şekilde.

Viggo onu duymazdan gelip bir çekmecedan kiraz kırmızısı bir çanta çıkarıp bana fırlattı. "Bizden bir hediye. Prada. Henüz mağazalarda yok. Eminim ki bazı kadınlar bunlardan birine sahip olmak için çıldırırlardı."

"Teşekkürler. Zaten bana çok fazla şey verdiniz," diye kekeledim çantaya bakarken. Şişkin ve ağırdı. İçi doluydu. Soru sorar gibi Sofie'ye baktım ve onun da şüpheyle kısılmış gözlerle Viggo'ya öfkeyle baktığını gördüm.

"Açsana!" dedi Viggo göz kırparak. Tereddüt ettim. "Hadi!"

Fermuarı açtım. Kutudan fırlayan palyaçolar gibi dışarı para fırladı, üzerinde bir sürü sıfır olan kâğıt para tomarları. Bacaklarım birbirine dolandı. Pat diye düşmeden, destek için sandalyenin arkasına tutundum.

"İyi misin?" Viggo saniyeler içinde yanıma gelmişti, eli omzumdaydı.

"Evet," dedim kekeleyerek, "Sadece... Fazlasıyla cömertsiniz."

"Ah, saçmalama. Biz milyarderiz! Bu evde sağda solda yatan tomar tomar paramız var," diye övündü Viggo doğal bir tavırla.

"Evet. Bu hiçbir şey. Bizim için bozuk para üstü. Al ve biraz eğlen. Israr ediyoruz," diye ekledi Mortimer ayağa kalkarak.

"Sıkışırsak biraz daha çalarız, olur biter," dedi Viggo gülerek.

Sofie, yüzünde ve sesinde bir sakinlik maskesiyle birden ayağa kalktı. "Evangeline, neden montunu almıyorsun. Dışarısı soğuk." Konuşurken bana doğru bakmamıştı, solgun gözleri Viggo'nun yüzüne mihlanmıştı. Yolunda olmayan ciddi bir şey vardı.

"Yapman gereken başka şeyler varsa başka bir zaman gidebiliriz Sofie. Sorun değil," dedim.

Sonrasında rahatsız edici, uzun bir duraklama oldu. Viggo ve Sofie sessizce bakiştılar. Sonra Sofie yüzünde canlı bir gülümsemeyle aniden bana döndü. "Hiçbir şey doğum gününde seni alışverişe çıkarmaktan daha önemli değil. Şimdi git, hazırlan!"

Viggo ve Mortimer'a döndüm. "Ne diyeceğimi bilemiyorum ama teşekkür ederim. Tekrar."

“Böyle cici bir kız için ne yapılmaz ki tatlım,” dedi Viggo ikinci kez göz kırparak.

Her zaman yanımda olan Max bunu kendisine işaret olarak algıladı. Tekrar görev başı yapmış, beni elimdeki gülünç para zulamla birlikte odama doğru götürüyordu. *Kabul ederek açgözlülük mü yaptım? Ama hayır diyebilir miydim?* Resmen beni mecbur bırakmışlardı. Şey, harcamak zorunda değildim. Maine’e dönerken komodinde bırakabilirdim. Eninde sonunda bir hizmetçi bulurdu. *Onun için erken bir Noel ikramiyesi olurdu.*

Siyah arabamız o akşamüzeri iki civarında tünele girdi. Direksiyonda Leo vardı ve Max de girişte mızıldanıyor, Sofie de ona usanmış ve kızgın bir şekilde bakıyordu.

Kalabalık caddeye girdiğimizde, Sofie caddenin diğer tarafındaki koca ormanı işaret etti. “Orası Central Park, tam orada.”

Buraya vardığımız gece o kadar bunalmıştım ki fark etmemişim. “Vay canına, çok büyük,” diye mırıldandım.

“Belki bu hafta bir gün gideriz. Bizi Saks’ta indirir misin?” diye talimat verdi Sofie, Leo’ya.

“Viggo ve Mortimer’a inanamıyorum, para konusunda yani. Çok iyiler,” dedim.

“Evet, öyle görünüyor, değil mi?” dedi Sofie dişlerini sıkarak. Sonra yüksek sesle iç çekip bu basit hareket üzerindeki dağ kadar gerginliği gidermiş gibi, güzel yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı ve kızgınlığı söndü. “Gidip sıkı çalışmayla kazandıkları tüm parayı harcayalım.”

Araba bizi bıraktı ve ben Sofie’nin ardından annesinin eteğinden ayrılmayan yedi yaşındaki bir çocuk gibi Saks’a girdim. “Beşinci Cadde dünyadaki en pahalı alışveriş caddesidir,” diye bildirdi Sofie. Ve sonra, insandan bir yıkı

g llesine d n   p mağazada hiç sakınmadan bir sağa bir sola gezinmeye, raflardan giysileri çekip bana fırlatmaya başladı. “Bunları dene. Hepsini görmek istiyorum,” diye buyurdu gözlerinde tartışma götürmez bir bakışla. Zaten karşı çıkacak değildim. İstediuği buysa, onunla seve seve bebek giydirmece oynardım.

Gözleri yüksek komisyon umuduyla parlayan iki satış danı ımanı kız hemen üzerimize çullandı, ama Sofie’nin zehirli bir bakış, karşısında oldukları yerde donup kaldılar. Sanırım yardım kabul etme havasında değildi.

Kollarım giysilerin altında g m lm    olarak deneme odasına yollandık ve orada sonraki yarım saati Sofie’ye modellik yaparak geçirdim.

“Bunu her zaman kendi kızımla yapmayı hayal etmi imdir,” diyerek i  çekti Sofie, bana siyah bir gece elbisesinin fermuarını kapatmada yardım ederken.

“Hâlâ yapabilirsiniz. Gen siniz.”

Sofie hüzünle güldü. “Bir zamanlar iki küçük kızımın olmasını çok arzu etmiştim, benim bebeklerim.”

Sofie’yi ilk kez özgüvenli ve güzel bir patron olmasının dışında bir şey olarak görüyordum. Benimle bu kadar özel bir hayalini kısaca paylaşarak gözümde bir insana d n   m   t . Daha fazlasını g rmeliydim. “Hâlâ bir sürü vaktiniz var Sofie.” Sırttı ama bir şey demedi. “Sadece henüz doğru adamla tanışmadınız,” diye devam ettim, tüm kadınların yirmili ya ların başında hafızalarına sıkı sıkıya kaydettikleri o evrensel açıklamaya başvurarak.

Sofie’nin dudakları b z   t . “M kemm l adamla tanışmı ım.” Fermuarla i i bitti ve görmek için beni döndürdü.

“Ne oldu?”

“Sonu iyi bitmedi.” Kolyeme göz ucuyla bir baktıktan sonra bir yığın giysiyi kucaklayıp kasaya doğru yürümeye başladı.

Bin dolar sayıp masaya bırakırken nefesimi tutarak alış-verişimi kendi doğum günü paramla ödedim. Mağazadan çıktığımızda Leo arabayla birlikte bekliyordu.

"Bu çantaları arabaya bırakalım ve..." Sofie cümlelerin ortasında durdu. Birdenbire gözleriyle caddeyi taramaya başladı. Güzel yüzü korkuyla buruşmuştu.

"Sorun nedir?"

Cevap vermedi, bakınmaya devam etti.

"Sofie?"

"Bu taraftan. Hâlâ gidilecek bir sürü mağaza var!" dedi birdenbire, eliyle bagaj kapısına iki kez vurarak. Kapı açıldı. Çantaları içeri attı ve sıradaki alışveriş kurbanına doğru gitmek üzere döndü.

Sofie Kasırgası, amacı Viggo ve Mortimer'ın parasını son kuruşuna kadar tüketmek olan kin dolu bir görevle üç lüks mağazayı daha vurdu. Gözlerinde o aynı temkinli ifadeyle birkaç kez camdan dışarı baktığını fark ettim ama her sorduğumda geçiştirdi.

"Gerçekten daha fazla giysiye ihtiyacım yok Sofie," dedim, kollarım çantalarla dolu bir şekilde beşinci giyim mağazasının önünde durduğumuz zaman. Ve de ciddiydim. Yeni aldıklarımız ve Viggo ile Mortimer'ın evindeki dolu gardıropla, bana bir ömür yetecek giysim vardı. Ben küçükken, annemin hiçbir zaman bir kot pantolonla bir çift tenis ayakkabısını aynı anda satın alacak kadar parası olmazdı. Bakıcı ailelerim, bana yeterli miktarda temiz ve deliksiz giysi sağlamakla yükümlüydüler ama hiçbir zaman, alışveriş çılgınlığına kapılmak şöyle dursun, marka bir kot almaya bile yetecek para yoktu. Bu aşırının da ötesindeydi.

"Haklısın," dedi alnı düşünceden kıvrılmış bir halde. Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Beni takip et."

Harry Winston tabelasını görene kadar niyeti hakkında hiçbir ipucum yoktu. Mücevher. Sızlandım.

İçeri uygun adım dalıp doğrudan bir tezgâhın önüne gitti ve bana döndü. "Bir şey seç Evangeline," diye buyurdu.

Parıl parıl mücevherlerle dolu vitrine bakarak yutkundum. "Mücevhere ihtiyacım..."

"Tamam, bu." Bir elmas bilekliğe işaret etti. Tezgâhtar onu vitrinden çabucak çıkardı. "Bileğin," diye emretti Sofie.

İtaat ettim. Tezgâhtar bilekliği geçirdi. Bileğimi yavaşça döndürerek ışığın sayısız taştan yansımasını izledim. Göz kamaştırıcıydı. "Ne kadar?" diye sordum. Tezgâhtar fiyatı söyleyince gözlerim dehşetle yuvalarından fırladı ve öksürdüm. "Çıkarın! Lütfen!"

"Alıyoruz," diye bildirdi Sofie.

"Sofie! Bilekliğe ihtiyacım yok! O para üniversite eğitimi karşılayabilirdi!" Kelimeler ağızımdan çıkınca, doğruluğunun verdiği stresle karnıma ağrı girdi. O kadar parayı kazanmak benim ömrümü alırdı.

Beni duymazdan gelip çantamı kolumdan çekti ve bir tomar para çıkardı. Tezgâhın arkasındaki satıcı kaşını kaldırdı ama sessiz kaldı. Muhtemelen alacağı komisyonu hesaplıyordu. Sofie, haftalık mutfak alışverişini yapan birinin rahatlığıyla paraları sakın sakın saydı. Kalın bir tomardı.

"Teşekkürler!" dedi tezgâhtara gülümseyerek. "Tamam, işimiz bitti." Mücevher kutusunu bana verdi.

Bu vahşi kadının sadece günler önce tanıştığım mesafeli, zarif Sofie'ye ne yaptığını merak ederek ona şaşkınlık içinde bakakaldım.

Su yeşili gözlerinde birden bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve içini çekti. "Bugün biraz dengesiz gibi görünüyor olmalıyım," diye mırıldandı mahcup bir şekilde gülümseyerek. "Kusura bakma. Sadece... Sen Viggo ve Mortimer'ın sana satın alabileceği her şeyden yüz kat daha fazlasını hak ediyorsun."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum..."

Kolumdan tutarak sözümü kesti. "Hadi." Beni kapıdan çıkardı. Gözümde önüme atlayıp kutuyu çalmayı bekleyen bir yankesici görüntüsü canlandı ve bileziğin kutusunu boştaki elimle göğsüme dayayıp sıkı sıkı tuttum.

"Neden sadece vitrinlere bakılmıyoruz biraz?" diye önerdim. *Sen kazandın! Viggo ve Mortimer'ı sana ne yaptılarsa onun için cezalandırdın.*

Ama Sofie beni duymadı bile. Gözleri yine Beşinci Cadde'deki yayaları ve arabaları tarıyordu. Yüzünde yine o ifade.

"Sorun nedir Sofie?"

Sessizlik. Yüzünün ifadesi şüpheden anlayışa ve sonra da hiddete dönüştü.

"Gel," dedi aniden koluma girip beni ileri sürükleyerek. "Yorulдум. Eve gitme vakti." Beni resmen arabaya attı. "Eve. Şimdi!" diye buyurdu Leonardo'ya. Trafiği keserek yola girip gazlarken lastiklerden tiz bir ses çıktı ve birkaç öfkeli korna duyuldu.

Viggo ve Mortimer'ın devasa meskenlerinin kırmızı kapısından içeri girerken "Leonardo, Evangeline'in çantalarına yardım et lütfen," diye seslendi Sofie omzunun üzerinden. "Viggo!" diye bağırdığını duydum.

Ben Sofie'nin arkasından bakakalırken Max dörtnala koşarak yanıma geldi. Başım, Sofie'yle geçirdiğim kaotik akşamüzerinin etkisiyle hâlâ dönüyordu. Dönünce, Leonardo'nun saymakla bitmez alışveriş torbasıyla boğuştuğunu gördüm. Sofie'nin kasvetli ruh halinden hiç etkilennememiş benziyordu. "Ben yapabilirim." Koşup çantaları elinden aldım.

Cam kırılma sesi ve Sofie'nin tiz bağırması beni olduğum yerde durdurdu. "Biri bizi izliyor!" diye çığırđı. Arkasın-

dan sessizlik geldi. Zannediyorum ki o sırada Viggo onu sakinleştirmeye çalışıyordu. İşe yaramadı. "Bunun senin oyunlarından biri olduğunu mu sanıyorsun? Neyin tehlikede olduğunun farkında mısın?"

"Gelin Bayan Evangeline. Aç olmalısınız." Leonardo kolumdan tuttu. Yaşlı bir adamdan beklediğimden daha fazla bir kuvvetle içeri çekti beni. Adeta kalçama yapışmış olan Max peşimden geldi.

"Neler oluyor Leonardo?" diye fısıldadım ama yaşlı adam cevap vermedi. Belki de beni duymamıştı. Soruyu tekrarlamak için ağzımı açtım ama vazgeçtim. Muhtemelen bilmemem daha iyiydi.

Kalıplı Rus aşçı Magda önüme bir kâse güveç koyarken tezgâhta sessizce oturdum. "Sen şimdi yemek," diye emretti bozuk İngilizcesiyle.

"Teşekkür ederim."

Gülümsemeden bir kez başını salladı ve koca tencere-dekileri karıştırmak üzere ocağa geri döndü.

Sofie'nin çılgınlıklarına ve giderek artan endişeme rağmen kurt gibi acıkmıştım. Hiç aldırış etmeden yemeğe dalıp bir kaşık dolusu et suyu ve bir et parçasını ağzıma attım.

"Ah, güzel! Yemek bulmuşsun!"

Korkuyla çatalımı düşürdüm. Tabağıma çarpıp gürültüyle şangırdadı.

"Korkuttuğum için çok üzgünüm hayatım," diye özür diledi Viggo, serin elini omzuma koyarak. "Bugün eğlendin mi?"

Ağzım dolu bir şekilde başımı evet der gibi salladım.

"Senin için özel bir sürprizimiz var," diye devam etti Viggo. "Yemeğini bitirince gidip giyin. Dolabının kapısında asılı bir elbise var. Saat yedide çıkıyoruz. Atriyumda

buluşuruz,” deyip beni merak içinde güvecimi çiğnemeye bırakarak kayboldu.

Odamdaki boy aynasının önünde dikilip üzerime yapışan yeşil saten elbiseyi incelerken, “Aklından ne geçiyordu Viggo?” diye geveledim. Hafifçe dönünce saten elbise ayrıldı ve bacağımanın üst kısmı göründü. Bu yeterince riskli değilmiş gibi elbisenin sırtı da tamamen açıktı ve soluk beyaz tenimi ortaya çıkarıyordu. *Bir sürü* soluk beyaz ten, elbisenin canlı yeşim rengi içinde daha da belirginleşiyordu.

Bu renk beni Caden’ın delici yeşim gözlerine geri döndürmüştü. Gözlerimi kapayarak gözlerinin derinliğini, bana baktığında tenimin nasıl ürperdiğini hatırlamaya çalıştım. Yanı başımda duran uzun, kaslı bedeni karşısında kendimi nasıl savunmasız hissettiğimi. Keşke gerçek olsaydı.

Aptal kız! Başımı sallayıp gerçekliğe döndüm ve kendime son bir kez daha uzun uzun baktım. Göğüs dekoltesi hayal gücüne pek gerek bırakmıyordu ama en azından kolyem için ideal çerçeve görevi görüyordu. Beyaz bir kürk şal kapıp kapıdan çıktım.

Uzun koridor, bana elbisemle uyumlu yeşim rengi sekiz santimetre topuklu ayakkabılarla yürüme becerimi geliştirmem için geniş bir fırsat sundu. Bu şeylerle yürümenin görüldüğünden, ve imkânsız görünüyordu, yüz kat daha zor olduğunu fark ederek atriyuma giderken sııklarla yürüyen bir gorile benzememeye çalışmakla yetinmeye karar verdim.

Sofie siyah, askısız bir gece elbisesi içinde beni bekliyordu. Bana doğru bir hayalet gibi süzülürken elimde olmadan aval aval baktım. Şifon elbisesinin yumuşak katları hareket ederken uçuşuyor ve kırmızı halıdaki bir aktriste

benziyordu. Parıldayan gözlerle bana doğru uzanırken, “Ona çok benziyorsun...” diye başladı Sofie. “Tanıdığım birine,” diye bitirdi özlem dolu bir gülümsemeyle.

“İşte senin gibi doğal güzellik sahibi bir kadın böyle giyinmeli,” diye seslendi Viggo. Kızarak döndüm ve onu üzerinde siyah bir smokinle merdivenleri ikişer ikişer inerken gördüm. “Sofie,” dedi başını bir kez sallayıp gülümseyerek. Sofie de aynı şekilde karşılık verdi. Sanırım meselelerini halletmişlerdi. “Gidelim mi?” dedi Viggo bana kolunu uzatarak. Utangaç bir şekilde kıkırdarak koluna girdim.

“Mortimer nerede?” diye çekinerek sordum bahçeden geçerken.

“Ah, onun daha önceden bir randevusu vardı, o yüzden sadece üçümüz olacağız,” diye yanıtladı Viggo gülümseyerek.

Sanki omuzlarımdan bir yük kalktı. Neden bilmiyordum ama Viggo’nun kasvetli partnerinin yanında gergin oluyordum. Viggo çok daha geçimli ve cana yakındı.

Bahçenin diğer tarafına vardığımızda Leonardo bir Rolls Royce’un kapısını açmış bekliyordu. Başını eğdi. “Bayan Evangeline.”

“Teşekkür ederim.” Elbisemin tüm yırtmaç ve açıklıklarını yerli yerinde tutmaya çalışarak arabaya beceriksizce girdim. Viggo ve Sofie iki yanıma oturarak beni ortada sandviç yaptılar. Saniyeler sonra, oturmuş vaziyette kalelerini kollayan Max’in ve diğer köpeklerin yanından geçmiş, çıkış tüneline giriyorduk.

Rolls tiyatronun önünde durunca, “Cidden mi?” diye haykırdım, nadir, çocuksu bir sevinç patlamasıyla.

Viggo seri bir hareketle arabadan çıkarken güldü, sonra da bana elini uzattı. Tepkim karşısında Sofie'nin gülümsemesi bile sersemlemiş görünüyordu.

"*Romeo ve Juliet* annemin en sevdiği hikâyeydi," dedim ışıklı tabelaya bakarken. Aslına bakılırsa, ben çocukken bu hikâyeye uyku zamanı rutinimin demirbaşındı. Umutsuz bir romantik olan annem buna bir peri masalı derdi. Ancak yıllar sonra öğrenmişim, genelde peri masallarının sonunda ana karakterlerin ölmediğini.

İşlemeli, oymalı, ağır bronz kapılara doğru yürürken, "Öyleyse şanslısın," dedi Viggo.

"Kambura benziyorsun. Kendini gizlemeyi bırak da dik dur," diye mırıldadı Sofie koluma girerken.

Viggo da hemen diğer kolumu kapıp beni kendine çekti. Sofie kolumu daha da sıkı tuttu.

Müsrifçe dekore edilmiş tiyatroya doğru ilerlerken kendimi bir halat çekme yarışındaki halat gibi hissetmeye başlıyordum.

Lobi boştu.

"Geç kalmışsınız!" diye sızlandım.

"İmkânsız." Viggo gizemli bir şekilde göz kırparak gülümsedi.

Üzerinde karmakarışık boncuk işlemeli bir takım elbise olan sırık gibi bir yer gösterici gelip bizi özel olarak koltuklarımıza, sahnenin yanındaki bir locaya götürdü.

Yeşil, mavi ve altın renklerdeki müthiş dekoru inceleyerek, "Demek tiyatro böyle bir şeymiş," diye mırıldandım. Tiyatronun üç duvarını kaplayan, zambak ve altın kaplama melek heykelticikleriyle bezenmiş beş katlı loca bölümü, derin bir orkestra çukuru ve perdeli bir sahnenin önündeki koltuklara yukarıdan bakıyordu. Başımı kaldırıncı tavana canlı renklerle resmedilmiş dev bir fresk gördüm.

"Bir gün fırsatın olursa, Prag'daki Estates Tiyatrosu'nu

ziyaret et. Bu yer, orası düşünülerek dizayn edildi," dedi Viggo.

Bir gün Avrupa'ya gidebilirim, diye düşündüm özlemle, ama sessiz kaldım. Öyle mahrum kalmış gibi konuşuyordum, muhtemelen yarın bir jette olurdum.

Biz oturur oturmaz ışıklar azaltıldı, demek ki gösteri başlamak üzereydi. Sanki bizim gelmemizi beklemişlerdi. Orkestra şefi ayağa kalkıp batonunu kaldırıncaya seyirci sustu. Şef o kadar yakındaydı ki istesem onu bir sopayla dürtbilirdim!

Karnımda kelebekler uçuştı. Bu benim gerçek bir tiyatrodaki, gerçek oyuncularla izleyeceğim ilk gerçek oyunumdur. Hiçbirini tanımayı beklemesem de, oyuncuların kimler olduğunu merak edip programın sayfalarını karıştırdım. Ve bir kişi haricinde tanımadım da. Yapımcının adı hemen gözüme çarpmıştı.

Viggo. Soyadı yok. Sadece Viggo.

"Bu... Sen misin?" diye sordum isme işaret ederek.

Kıkırdadı. "Sanatla uğraşmayı seviyorum. Bu temanın bende özel bir yeri var... Kalbimde."

"Yapımcı tam olarak ne anlama geliyor?"

"Birilerine ne istediğini anlatan ve yapımları için onlara fahiş miktarda para veren kişi anlamına geliyor," diye yanıtladı Sofie alaycı bir şekilde. "Bu konuda iyidir."

Viggo kıkırdadı ama ben sanırım bir küçümseme sezdirdim. "Bu tiyatroyu ben inşa ettim ve oyunu da ben yazdım."

Gözlerim hayretle kocaman açıldı. *Hem avukat hem de tiyatro yazarı!*

Perde açıldı ve düşman aileleri yüzünden en başından kader mahkûmu olan talihsiz âşıklar *Romeo ve Juliet*'in yürek sızlatan hikâyesi hatırladığım şekliyle başladı. Oyuncular hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp dramatik bir şekilde inlediler.

Orkestra, mükemmelce dengelenmiş melankoli ve özlem duyguları uyandıran hafif bir müzik çaldı. Hikâye hep kafamda canlandırdığım gibiydi. Ta ki bilinmez bir nedenle geceleyin ormanlık bir yolda tek başına seyahat eden Juliet'in, at arabasından dışarı sürüklenip erkek bir saldırgan tarafından boynu ısırılncaya kadar.

"Bu bölümü hatırlamıyorum," diye fısıldadım alnımı kırıstırarak.

Viggo da Sofie de bir kahkaha patlattılar ve yanımızdaki locadaki kadın onları "Şşş!" diye susturdu. "Pardon," dedi Sofie nazikçe. Eliyle programda "adaptasyon" yazan kısma vurdu.

"Ah... Demek anlamı buymuş," diye geveledim.

Tekrar güldüler ve aynı kadından keskin bir tıslama şeklinde başka bir uyarı daha aldılar. Sofie ona bakmak için döndü. Yüzünü göremedim ama ona nasıl bir bakış attıysa istediği etkiyi yaratmış olmalıydı ki kadın koltuğuna gömülüp gösterinin geri kalanı boyunca resmen gözden kayboldu. Sofie'nin mesafeli, çekici tavrının başka bir yanını görmeye başlıyordum.

Ondan sonra, oyun çok daha karanlık, çok daha baştan çıkarıcı bir hal aldı. Artık bir vampir olan Juliet, Romeo'ya olan katıksız aşkıyla yeni edindiği, onu her gördüğünde öldürme arzusu arasında sıkışıp kalmıştı. Romeo ölümsüzlerin dünyasında ona katılmayı arzuluyor, fakat bir lanetten dolayı katılamıyordu. Hikâye entrika, doğaüstü güçler ve insana akıl oynattıran hilelerle doluydu ve oyunun sonunda, kavgalı aileleri sorunlarının en küçüğüydü. Hikâye, Juliet'in Romeo'yu yanlışlıkla öldürmesi ve sonra da kendi sonsuz ızdırabına son vermek için kendisini ateşe atmasıyla bitti.

"Ee, beğendin mi?" diye sordu Viggo eve dönerken arabada esneyerek.

“Harika. Rahatsız edici. Yürek parçalayıcı. İlginç bir ‘adaptasyon.’ Bravo Viggo!” Kıkırdayarak entelektüel bir havayla alkışladım. “Bu fikir aklına nasıl geldi?”

“Ah, vampirlere karşı derin bir merakım var. Öyle yanlış anlaşılan varlıklar ki, değil mi sence?” dedi ciddi bir sesle.

Durakladım. “Şey, seninkiler gibi güzel ve duygusal olduklarından şüpheliyim. Pis tırnakları ve berbat kokan nefesleriyle kana susamış şeytani yaratıklar olmaları gerekmiyor mu? Bilirsiniz, yarasalar, tabutlar falan?”

“Ne korkunç bir yanlış,” dedi Viggo, alnını kırıştırıp başını hararetle sallayarak. “Benim fikrime göre elbette,” diye de ekledi.

“Ama insanları öldürüyorlar. Biz onlar için koca içki şişeleri gibiyiz.”

“Eh, hayatta kalmaları gerek! Domuzların ve ineklerin de insanlara pek hoş baktıklarını sanmıyorum. Aynı şey! Yemek hazırlama sürecinde biraz daha önde belki,” diye mantığa bürüdü Viggo.

“Hmm.” Haklıydı sanırım.

“Ve hayal etsene, yüksek duyulara ve insanüstü güçlere sahip olmak nasıl olurdu?”

“Bu oldukça havalı olurdu,” diye hak verdim. “Sen ne düşünüyorsun Sofie?”

Sofie sohbetimize katılmamış, onun yerine ilgisizce sokak lambalarını izliyordu. “Yalnız olurdu,” diye yanıtladı düz bir sesle. “Etrafındaki herkes ölüyor ve sen sonsuza dek yaşıyorsun.”

“Şey, işte bu yüzden sevdiklerini dönüştürürsün ve böylece onlarla birlikte olabilirsin. Değil mi?” dedim.

Sofie yorgun bir gülümsemeyle bana döndü. “Kulağa çok basit geliyor, değil mi?”

“Tabii bir nedenden dolayı onları dönüştürememe so-

runu olmadığı sürece,” diye ekledi Viggo, yüzünde hüznü vardı.

“Lanet yüzünden.”

“Doğru... Ve o zaman tüm o süper güçler dünyadaki en yalnız varlık olduğun gerçeğini değiştiremezdi,” diye fısıldadım. “Bu korkunç olurdu.”

Viggo’nun dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve elimi şefkatle sıvazladı. “Evet, öyle. Kimse o şekilde yaşamayı hak etmez, sence de öyle değil mi? Öylesine yalnız?”

Kendi yalnız yaşantımı düşünerek başımı salladım. *O kadar mı belli ediyorum kendimi?*

Sofie yine kendi tarafındaki camdan dışarıyı izlemeye döndü. Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti.

Peşimde Max’le yalpalaya yalpalaya odama girdiğimde vakit gece yarısına yakındı. Topuklularımı ağır ağır çıkarıp günün yorgunluğuyla yatağa devrildim. Sofie ve arkadaşlarının kavgalarına rağmen, günlerimi onların dünyasında geçirmeye kolaylıkla alışabilirdim.

Kısa bir an yorgun bedenimi kaldırıp üzerimdekileri çıkarıp pijamalarımı giymeyi düşündüm ama uygulamaya geçemedim, göğsümün üzerindeki yanmayı hayal meyal hissederek uykuya daldım.

6. Déjà Uu

Bu çok tanıdık geliyor.

Yanımda aynı heykel duruyordu. Tepemde aynı ağaçlar dikiliyordu. Aynı alacakaranlık gözlerimi zorladı. Dün geceki rüyadan daha kötü tek şey varsa, o da dün geceki rüyanın tekrarı olurdu.

Üzerime bakınca yeşim rengi gece elbisemi gördüm. Bu farklıydı en azından. Kolyem yine canlanmış, alev alev yanıyor ve parlak turuncu-kırmızı renkte ışıldıyordu.

“Biz de seni bekliyorduk,” diye seslendi biri karanlığın içinden kısık sesle.

Donup kaldım. Gözlerim ağaçların arasında sesin sahibini aradı. Gölgelerin içinden melek yüzlü, dolgun bukleli bir kadın çıkınca rahat bir nefes alıp gevşedim: Amelie. Bu farklı bir rüyaydı.

Diğerleri de burada mı diye gözlerimle ağaçları kontrol ettiğimi fark edince, “Yalnızız,” diye doğruladı Amelie. “Geçen sefer için üzgünüm. Pek bir seçim şansımız yoktu. Ama hoşuma gitmediğini de söyleyemem.” Mahcup bir şekilde gülümsedi. “Sen bir çeşit görüntüsün. Sonra açıklarım ama şimdi buradan uzaklaşmamız gerek.” İleri bir adım attı, sonra tereddüt etti. “Bunun için üzgünüm.”

Kaşımı çattım. “Ne için?”

Çıplak ayağım taşa değince bilincim yerine geldi. Büs-

bütün bir karanlık çökmüştü ve hiçbir şey göremiyordum. "Amelie?" diye fısıldadım.

"Üzgünüm," dedi Amelie tekrar.

"Bana ne yaptın?"

"Hiçbir şey, gerçekten. Sadece, şimdilik bir şeyleri açıklamak zorunda kalmazsam daha kolay olacaktı. Ayrıca senin hızınla bütün gece sürerdi," dedi sorumu geçiştirerek. "Üstelik, muhtemelen yine bir ağaç köküne takılıp düşer ve bayılırdın."

Başımdaki dün geceden kalma şişliğe dokunmak için uzanırken, "O kadar yavaş değilim," diye mırıldandım. Lisedeyken koşuda üstün başarımla vardı. *Yalnızların mükemmel sporu.*

Amelie güldü. "Bana kıyasla öylesin. Ayrıca üstünlükle seni ormanda ve dağda yukarı koşarken görmek isterdim," deyip gözleriyle elbisemi değer biçer gibi süzdü.

Mantığına teslim olarak dudaklarımı büzdüm.

"Hadi, ateş yakalım. Titriyorsun." Elimden tuttu ve beni karanlığın içinde yürütmeye başladı.

"Nasıl görebiliyorsun?" diye sordum inanamayarak.

"Görme duyum harikadır," diye cevapladı basitçe. "Tam burada kal."

"Nereye gideceğim ki?" diye geveledim kollarımı etrafıma sararken.

Taşın metala çarpması gibi sert bir sürtünme sesi duydum, sonra birden bir alev görüldü. Karanlığın içinde süzülüşünü, süzülürken de düzinelerce küçük ateş etrafımı aydınlatana kadar başka ateşleri yakmasını izledim.

Meşalenin ışığı, dün gecekinden daha büyük başka bir mağarada olduğumuzu gösterdi. Durduğum yerden tavanı görünmüyordu. Taşlardan bir çemberin etrafına dizilmiş dökme demirden birkaç bankın haricinde boştu. Çemberin içine odun, kuru ot ve çeşitli kırpıntılar mükemmel

bir Kızılderili çadırı şeklinde yığılmıştı. Bir ocak vardı, kül olmamasına bakılırsa yeni bir tane. Mağaranın diğer tarafında, üç adet tünel bilinmeze doğru açıyordu.

“Şimdilik burada güvende olursun,” dedi Amelie. Ben etrafı incelerken o da elinde meşaleyle bana doğru geliyordu.

“Sıcacık.” Kollarımı etrafıma sıkıca sardım.

“Doğru. Ateş.” Amelie meşalesini çadırın üzerine tutmaya gitti. Saniyeler içinde kükreyen ateş etrafı aydınlattı. “Isıyı hissetmen için yakına gelmen gerek,” dedi neşeyle kıkırdarak.

Gidip banklardan birine oturdum. Normal bir bankın suntalarının olacağı yerde çürüyüp giden suntalar yerine yıpranmış bir metal parçası duruyordu. Elbisemi yırtmaktan veya bir yerimin kesilmesinden korkup metalin keskin köşelerinden kaçınmaya çalışarak tedirgince oturdum.

Amelie yaralanmayı dert etmiyormuş gibi rahatça yanına oturuverdi. “Elbisene bayıldım.” Uzanıp parmak uçlarıyla ipeksi kumaşa hafifçe dokundu.

“Teşekkürler. Bu gece uyuyakaldığımda üzerimde bu vardı,” diye karşılık verdim. Ve o anda kafama dank etti ve gülmeye başladım.

“Bunun nesi komik?” diye sordu Amelie kafası karışmış bir halde.

“Çünkü bankta elbisemi yırtmaktan korkuyorum!”

Kaşlarını çattı. “Korkman normal, güzel bir elbise.”

“Hayır, anlamıyorsun. Rüyadayım. Bu mağara, bu ateş, sen, hepsi sahte. Bunu biliyorum ve yine de elbisem için endişeleniyorum!”

“Rüya gördüğünü sanıyorsun sen,” dedi Amelie yavaşça.

“Hayır. Rüya gördüğümü *biliyorum*. Dün gece uyudum ve rüyamda size gördüm. Tam siz o adamın başsız vücudunu ateşe attıktan sonra da yatağında uyandım.” Ürperdim.

“Dün gece?” diye tekrarladı Amelie, allak bullak olmuş gibiydi. “Belki sen kendi yatağında uyandın ama burada birdenbire yok oldun. Ve bu dün gece değildi. Bir aydan fazla oldu.” Ses tonu ve ifadesi öyle ikna ediciydi ki ona inanmamak zordu.

Bir esintiyle omzum serinledi. Dönüp bakınca Bishop ve Fiona’nın yandaki bankta oturduklarını gördüm. Bu beklenmedik ve acayip sessiz giriş beni yerimde zıplatmıştı.

Bishop bir çeşit karşılama olarak, “Nihayet!” dedi parlayan kömür karası gözleriyle. “Geri gelmen uzun sürdü.”

“Neredeler?” diye onlara sessizce sordu Amelie.

Bishop yüzünde dolaşan ciddi bir ifadeyle omuz silkti. “Umarım ki Rachel bir işe yarar.”

Şimdi üçü birden gizemli endişelerini bir kenara atarak bana döndüler.

“Ee, nasıl oluyor?” diye sordu hevesle Bishop.

Kaşlarımı çattım.

“Evangeline az önce bana bunların hepsinin bir rüya olduğunu ve bizim de kendisinin hayal gücünün ürünleri olduğumuzu sandığını anlatıyordu,” dedi Amelie kaşlarını kaldırarak.

Bishop kahkahayla gürlledi. “Rüya gördüğünü mü sanıyorsun?”

Fiona kafasına bir tane geçirdi ve tokat sesi mağarada yankılandı. Hiç canı yanmışa benzemiyordu. Umurunda değilmiş gibiydi. “Çok yakında bunun bir kâbus olduğuna yemin edeceksin,” diye mırıldandı ayağa kalkıp mağaradan çıkarken.

“Ona aldırma, tuhaf bir espri anlayışı vardır,” diye özür diledi Fiona, o buğulu sesi ve hoş bir gülümsemeyle.

“Peki neden giyinip kuşandın?” dedi Amelie ateşe bir odun daha atarken.

“Ben de tam onu soracaktım,” dedi Fiona ve ekledi,

“Göz kamaştırıcı!” Uzun, ince parmakları uzanıp kumaşı okşadı Amelie gibi. “Öyle uzun zaman oldu ki...”

Yıpranmış giysilerine göz ucuyla bir bakıp gözlerimi nazikçe geri çektim. İkisi de güldü.

“Evsizlere benziyoruz, değil mi?” dedi Amelie, güzel manikürlü elleriyle yırtık pırtık tişörtünün ucundan tutarak. Mantıklı gelmiyordu. *Tabii ki mantıklı olmayacak. Rüya bu!*

“Evangeline ne tatlı, değil mi?” diye sordu Amelie birdenbire arkamdaki birine.

Başımı çevirince Caden’ın birkaç metre ötemde durmuş, delici yeşil gözleriyle bana baktığını gördüm. Kalbim duracak gibi oldu. “Selam,” diyebilirdim heyecanla. Ateşin boyundan yavaş yavaş yukarı çıkıp yanaklarımı sardığını hissettim.

“Geçen seferkinden biraz daha fazla giyiniksin,” diyerek beni inceledi dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. “Özel bir gün mü?”

O açık saçık kıyafetimi hatırlayınca ikinci bir utanç dalgasının beni vurduğunu hissettim. Ve şimdi, pek giyinik sayılmayacak bir halde yine buradaydım. “Doğum günüm.”

“Aa, doğum günlerine bayılırım! Kaç yaşına girdin?” diye sordu Amelie neşeyle.

“On sekiz.”

Başını geriye yatırıp eskileri anarken, “Yeniden on sekiz olmak,” diye şakıdı dramatik bir şekilde.

Çocuksu yüzüne bakarak kaşlarımı çatıttım. *On altısından bir gün bile fazla olamaz, değil mi?*

Yüzünde haylaz bir sırıtişla ellerini çırpı. “Ah, Tanrım! Bana inanmıyorsun! Kaç yaşındayım sence?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bilmem... On dokuz mu?”

“Hayır! Tekrar tahmin et!” diye haykırdı Amelie. Yüzü neşeyle aydınlanmıştı.

“Tamam... Hmm, yirmi?”

Deli gibi kıkırdayarak başını iki yana salladı.

Bu pek de oyuna benzemiyordu. "Pes ediyorum!"

"Şey... Tam emin değilim. Ama zamanı doğru takip ettiysek, yedi yüz elli iki civarındayım diyebilirim, artı eksi on yıl."

Alt dudağını ısıırıp kaşlarını çatıttı. "Anlamıyorum."

"Üzgünüz Evangeline. Bu sana Amelie'ye geldiği kadar eğlenceli gelmiyordur," diye özür diledi Fiona, yüzü anlamlı bir gülümsemeyle yumuşadı.

"İnsanlar bu oyunu hiçbir zaman eğlenceli bulmamıştır," dedi Amelie yüzünü asarak, uçuşan dolgun bukleleriyle.

İnsanlar mı? Ona boş gözlerle baktım.

"Hâlâ çözemedin mi? Neyiz biz?" diye sordu.

Diğerlerinin yüzlerindeki ciddi ifadeye bir baktım. *İnsan değillerse, ne olabilirler?* O an dank etti. Gülmeye başladım. "Tabii ya! Vampirsiniz!" Viggo'nun çarpık uyarlaması hâlâ aklımda taze duruyordu ve şimdi de rüyalarımın girmişti.

Amelie önümde dizüstü çömelip ellerimi tutarak, "Sana zarar vermeyeceğiz, söz veriyorum!" dedi ciddi bir şekilde. "Sadece arkadaş olmak istiyoruz." Gözleri, beni endişeli bir ifadeyle izleyen Caden'a kaydı. Bishop'ın da yanında olduğunu fark ettim. Bir ara gizlice geri girmiş olmalıydı.

"Tabii ki! Sizler..." artık ayaktaydım ve Viggo'yla sohbetimizi tekrar canlandırıyordum, "güzel, duygusal yaratıklarınız. Yanlış anlaşılır." Ateşin etrafını adımladım. "Ve arkadaş olmak istiyorsunuz, öyle mi? Hiç arkadaşı olmayan, sessiz, uysal Evangeline'le. İnsanlar beni fark etmez bile. Ama siz..." Kolum nadir, dramatik bir zarafetle bir daire çizdi. "Sizin tek istediğiniz beni korumak." Duraksadım. "Demek olaylar rüyalarda kendilerini böyle gösteriyor," diye sesli düşündüm, daha çok kendi kendime. Gün içinde olanlar benim şeyimle birleşiyordu... Neyimle?

İçimdeki derin yalnızlık korkusuyla mı acaba? Ve korkularımı, süper güçlere sahip varlıklarla dolu bir fantezide yüzeye çıkmaya zorluyordu.

Voltamı Caden'ın önünde durdurdum. "Ve sen." Ona doğru yürüdüm. "Tabii ki rüyama girersin. Hiçbir erkek bana doğru hiç bu kadar hayretle bakmamıştır. Ama sen, böylesine mükemmel, güzel ve tatlı..." Caden'ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Seni görünce, içimden..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim.

Neyse ki bitirmek zorunda kalmadım, çünkü Rachel birdenbire ortaya çıkıp sahiplenici kollarını Caden'ın beline doladı. Caden'ın kolu da biraz gergin de olsa Rachel'ın omzunda yerini çabucak buldu.

İçimde acı bir safra kabardı. "Ve tabii ki, benim asla boy ölçüşemeyeceğim, güzel ama beş para etmez bir kız arkadaşın var. Tipik. Hoşlandığın bu mu yani?" deyiverdim Caden'a, hiç aldırış etmeden Rachel'ı göstererek. "Pek hoş biri değil, biliyorsun."

Bishop'ın başı geriye düştü ve kahkahaya boğuldu.

"Açıkça görülüyor ki ilginç bir konuşmayı kaçırmışım," dedi Rachel bana mağrurca gülümseyerek. Sesinde önceki geceki düşmanlık yoktu. İğrenç derecede tatlıydı ve dolayısıyla öncekinden daha hoş değildi. "Bu atıp tutmanın devamını dinlemek isterdim ama engel olamadığım ziyaretçilerimiz var. Sekiz kişi."

"Harika! İçeri davet etsene!" dedim ellerimi havaya atarak. "O canavarlardan mı yine acaba? Bu benim içimdeki çirkin şeytanı falan mı temsil ediyor?"

Rachel yüzünü ekşiterek Caden'a döndü. "Sıyırdı mı bu?"

"Soğukkanlılığımızı koruyalım," diye tavsiye etti Caden, ikimizi de duymazdan gelerek.

Fiona temkinli bir ifadeyle beni süzerek, “Ve belki de onu buradan çıkarmalıyız,” diye ekledi.

Caden’ın ipeksi, pürüzsüz ve serin eli benimkine kilitlendi ve vücudum baştan ayağa ürperdi. Tünellerden birine doğru koşarak beni peşinden sürükleyip kendisiyle birlikte karanlığın içine çekti.

Karanlıkta hiçbir şey göremeden kör gibi koştum, ta ki ayağım sert bir şeye takılıp düşene ve omzumu duvara çarpana kadar. Acıyla bağırdım.

“Sessiz ol!” diye tısladı Caden, ama hemen sonrasında özür diledi.

“Nasıl görebiliyorsun?” dedim dişlerimi sıkıp acıyla yanan omzumu ovarak.

Cevap vermedi. Onun yerine, bir kolumdan tutup beni kucağına aldı ve koşmaya devam ettik. Acım birdenbire, onun yakınlığıyla bana bir doz morfin enjekte edilmiş gibi kaybolmuştu.

Nihayet durdu ve beni dikkatlice yere bıraktı. Ellerime yumuşak bir şey tutuşturdu. “Bunu giy,” diye emretti fısıltıyla.

“Neyi giyeyim?”

Anlaşılmaz bir şeyler geveledi. Saniyeler sonra bir meşale yanmış, küçük, alçak tavanlı bir mağarayı aydınlatıyordu. Yüzünü çıkışa dönerek, “Üstünü değiştir, lütfen,” diye fısıldadı telaşla. Sesindeki korkuyu sezebiliyordum. Hepsi diğer geceden fazlasıyla tanıdık.

Ellerime baktım. Elimde yırtık pırtık bir pantolon ve Amelie ile Fiona’nın giydiğine benzer bir tişört vardı. *Bana kılık değiştiriyorlar. Tamam, onlara uyacağım.* Pantolonu giydim. Elbisemin boyun bağını açtım ve elbise sessizce yere düştü. *Keşke bu elbiseyle sutyen giyilebilseydi,* diye düşündüm.

Kollarımı geçirmiştim ve tam tişörtü kafamdan geçire-

cektim ki birdenbire Caden'in vücudu vücudumu mağaranın duvarına yapıştırdı. Kolları etrafımı sıkıca sardı.

"Bana uy sadece," diye fısıldadı kulağıma. Öyle yakındaydı ki, ki alt dudağı kulak mememe sürtünmüştü. Huylandım ve tüm bedenim ürperdi.

Ve derken beni öpüyordu.

Hayatımda sadece bir kez bir erkeği öpmüştüm. Tombul, sakar, on dört yaşında, benimle aynı bakıcı ailede kalan Stewart adlı bir çocuktı. Öpücük kaybettiğim bir iddianın sonucuydu. Berbat, açık ağızlı bir balık öpücügüydü ve çocuğun dilimi bütün bütün yutacağından emindim. Yi-yişme bölümünde henüz sezonu açmamış olan ben bile, iyi bir gelişme göstermedikçe Stewart'ın kadınlarla fazla bir şansının olmayacağını anlamıştım. Bu öpücükse hiç öyle değildi. Yumuşak ve davetkâr şekilde başlayıp yoğunlaşmış ve hızlanmıştı. Caden işini iyi biliyordu.

Lütfen şimdi uyanma! Bundan öyle zevk alıyordum ki bilinçaltıma yalvardım.

"Kim var orada?" diye seslendi biri.

Caden beni daha da sıkıca kavradı. Dudakları dudaklarımdan kaydı ve yüzümü, güçlü, geniş göğsüne gömerek sestemden uzaklaştırdı. Yarı çıplak bedenimin vücudunun arkasında gizlenmiş olması beni rahatlatmıştı.

"Müsaade eder misin? Meşgulüz burada," diyerek sese doğru tükürdü Caden.

"Belli," dedi diğer bir ses. "Jethro'yu arıyoruz. Bunlar onun mağaraları. Siz onun nereye kaybolduğunu biliyor olamazsınız, değil mi?" Ses tonundan şüphe akıyordu.

"Bilmem. Bu yeri birkaç hafta önce bulduğumuzda boştu," diye yanıtı Caden buz gibi bir ses tonuyla.

"Tuhaf... Jethro savaştan beri bu dağlarda yaşırdı. Şimdi terk etmesine şaşırdım."

Savaş mı? Jethro'nun adı geçince avuçlarım terlemeye

başladı. O soğuk, örümcek ağı gibi gözler hâlâ hafızamda netti.

Dönüp soğuk burnuyla yanağımı okşayıp bilgisi yokmuş numarası yaparak, “Ne diyebilirim ki? Sanırım bir değişikliğe ihtiyaçları vardı,” diye cevapladı Caden. Bedenimi yine bir ürperme sardı.

“Buradaki tüm meşaleler ne iş?” dedi ikinci bir erkek sesi. “Birini yakmayı mı planlıyorsunuz?”

Gerildim. Caden’ın kolları bedenimi daha sıkı kavradı. Uyarı anlamında sıkı.

“Ateşin ışığını seviyoruz. Şimdi uzayın, tabii izlemek istemiyorsanız,” dedi Caden, dudaklarını şimdi boynumun yan tarafında gezdirerek, iki adamı kovar gibi. Dizlerimin bağı çözüldü ama o tepkime hazırlı olarak beni ayakta tuttu.

“Ne o?” diye tısladı onlardan biri aniden.

Caden tamamen arkasında kalıp onlara görünmediğimden emin olarak yavaşça döndü.

Elbise, diye düşündüm panikleyerek. Mağara zeminini taradım ama yeşil sateni göremedim.

“Buna ön sevişme deniyor. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorsan, gidip sana öğretecek bilini bulmanı tavsiye ederim. Konseyin pratik yapmak için bir sürü ergenlik önce-sindeki kızı var.” Caden lakayt bir şekilde sırtarak her ne fark ettilerse, dikkatlerini ondan uzaklaştırmaya çalıştı. İşe yaramadı.

“Yaraya benziyordu.”

Gözlerim içgüdüsel olarak omzumda, duvara çarptığım yerdeki kızarıklığa gitti. *Bu neden önemli ki?*

“Hayal görüyorsun herhalde.” Caden’ın sesi ciddiyetsiz ve espriliydi.

Bir duraklama oldu. Çabalarının sonuç verdiğini düşündüm. Eğer tam o anda ana odadan şiddetli bir gürültü kopmasaydı sonuç verebilirdi de.

“Yapma...” diye kükredi Caden ama cümlesini bitirme fırsatı bulamadan adam onu benden çekip yere fırlattı.

Uzun bir adam üç hızlı adımda gelip önümde durdu, uzanıp kolumdan kabaca tutu ve omzumu inceledi. Çelik mavisi gözleri bir şeyler aranır gibi yüzümde dolaşıp kısa bir an alnımdaki hafif ter pırıltısına odaklanıp sonra benim korkmuş gözlerime kenetlendi. Kısa, hafif kızılımsı sarı saçları ve keskin hatlı yüzüyle çekici biri olduğunu düşünebilirdim, tabii bana av gibi bakıyor olmasaydı.

Kısık sesle bir ısıklık çaldı. “Görüyorum ama kesinlikle inanamıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Kokusunu alamıyorum.” Düşünceli düşünceli durdu. “Nerelerde saklanıyordun sen ufaklık?”

Dudağımı ısırıp sessiz kaldım. Gerçi istesem de iki kelime edebileceğimden şüpheliydim.

“Ona zarar verme,” diye hırladı Caden. “Bizi diğerlerine götürebilir.”

Göz ucuyla bakınca onu, maymun gibi boyunsuz, uykuda geçirdiği zamandan daha fazlasını spor salonunda geçiren tipten bir adamın altında, yere mihlanmış halde gördüm.

“Ah, sana asla zarar vermem. Güven *bana*,” diye şarkı gibi masumca mırıldandı adam bana. Sesi öyle rahatlatıcıydı ki bedenim içgüdüsel olarak ona güvenme isteğiyle gevşedi. Uzanıp başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi tutup ben mağara tavanından başka hiçbir şey göremeyinceye kadar başımı geri itti.

Yaklaştığını hissettim. *Ah Tanrım, beni öpecek. Ve sonra da tecavüz edecek.* Kıvrandım.

Sonra çıplak sırtıma bir şeyin batmasıyla keskin, saplanan bir acı hissettim. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama sadece bir inilti çıktı. Kendimi savunmak için çırpınarak kurtulmaya çalıştım ama her bir harekette, dikenli tele ta-

kılmışım gibi tüm bedenime şiddetli bir acı yayılıyordu. Karşı koymayı bıraktım.

Başımla birlikte tavan da dönmeye başladı ve bedenimin tüm gücü kesildi. Hemen sonra da kollarım cansız gibi iki yanıma düştü. Acı nihayet sönükleşip rahatsız edici bir basınca dönüştü. Ancak o zaman göğsümdeki aşırı yanma hissini fark ettim.

“Dur. Lütfen,” diye yalvardığını duydum Caden’ın.

“Nerede saklandığını öğrenemeden kızı öldüreceksin,” diye uyardı bir başkası. Maymun adam olmalıydı.

Basınç devam etti.

“Hey!” diye daha sert bir şekilde bağırdı maymun adam birkaç dakika sonra.

Saldırgan bana her ne yapıyorduyorsa onu bırakınca basınç dindi. Başım geriye düştü. Vücudumuysa ayakta tutan adamın kendisiydi. Artık başımı kaldıracak gücüm yoktu.

“Tuhaf. Kanının tadı hiçbir şeye benzemiyor,” dediğini duydum saldırganın. Ardından da, “Bizden biri olarak daha çok işimize yarar,” dedi. Tam yanımda duruyor olmasına rağmen sanki sesi uzaklardan geliyordu.

Her şey uzakta gibiydi.

Ve sonra o rahatsız edici basıncı tekrar hissettim. Bu kez, onunla birlikte yeni bir şey daha hissettim. Sanki içime bir şey şırınga ediliyor, damarlarımda bir yılan gibi dolaşıyor ve uzuvlarıma sıcak, uyuşturan bir ürperti dağılıyordu. *Ne olabilir bu... Zehir mi?*

Aniden, kızgın sıcaklıktaki keskin bir şey göğsüme saplandı. Zayıfça inledim, tüm gücüm o kadardı. Saniyeler sonra düşüyordum. Bedenim bez bebek gibi yere yığıldı ve aynı zamanda insanın kanını donduran bir çığlık duydum. *Çığlık atan ben miyim? Hayır, yan tarafımdan geldi. Caden!*

Başımı çevirmek için çabaladım. Bana saldıran adam mağara zemininde sara hastası gibi kasılıyordu.

“Sen iyi misin?” diye seslendi biri.

Yine bir cırlama. Ve mağara büsbütün karanlığa gömüldü.

Bilincim bir gelip bir gidiyordu. Hareket edemiyordum, nefes alışım zor ve düzensizdi. Işıklar söndüğünden beri ne kadar süre geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Saniyeler mi? Saatler mi? Etrafımda yalnızca sessizlik ve karanlık vardı.

Zayıf bir sesle, “Caden?” diye fısıldadım nihayet.

“Şşşş... Geçti,” diye mırıldandı derin, sakinleştirici bir ses. Serin bir şey yanağımı okşadı. Bir el sanırım. Bedenimin hafifçe kımıldadığını hissettim ve sonra kendimi birinin kollarında buldum: sıcak, koruyucu kollar. Caden’ın kolları.

“Ne oldu?” diye sordum.

Eliyle şefkatle çenemi kavrayarak, “Geçti. İyileşeceksin,” dedi Caden. Sonra sessizce ekledi. “Lütfen iyi ol.” Başparmağı ağzımın kenarını okşadı.

“Üşüyorum.”

“Tamam. Sana yardım edeyim.” Bir şey hafifçe çekilip kafamın üzerinden geçirildi: tişörtüm. *Ah, tabii ya. Sadece yarı giyiniktim. Neden yarı... Of, doğru ya!*

“Önceki olanlar için özür dilerim. Fazla yavaştın. Tek aklıma gelen oydu,” diye özür diledi yavaşça.

O inanılmaz öpücüğü hatırlayınca dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Gülümseme, sonrasında gelen işkence misali acıyı hatırlayınca kadar sürdü sadece.

“Bir delik var... Göğsümde... Yanıyor,” dedim hırıltılı bir sesle.

Caden’ın elleri tişörtümü beceriksizce kaldırdı. Uygun-suz bir yeri açmamaya veya dokunmamaya özen göstere-

rek parmak uçlarıyla kontrol etti. Cansız, zayıf, enkaz gibi bedenim ürperdi. Kalbim istifasını vermeden önce son bir çaba sarf ediyormuş gibi göğüs kafesimi dövdü.

“Delik yok. Ateş de yok,” diye doğruladı Caden nazikçe.

“O bana ne yaptı?” dedim nefes nefese, gözlerimde yaşlar birikirken. Kan ve tat hakkında bir şeyler, o kadarını hatırlıyordum.

“İyisin,” dedi tekrar.

“Göremiyorum. Kör mü oldum?”

O zaman Amelie’nin sesini duydum. “Ne oldu?”

“Işık lütfen,” diye rica etti Caden ve anında yine bir meşale yanıyordu. Caden o mükemmel yeşim gözleri endişeyle lekelenmiş bir halde bana baktı. Başımı hafifçe döndürünce maymun adamın yüzükoyun yerde yattığını ve sırtından bir meşalenin çıktığını gördüm. Bana saldıran da onu son gördüğüm yerde hareketsiz yatıyor, donuk, odaksız gözleri beni ölü olduğuna ikna ediyordu.

Caden, “Rachel nerede?” diye sessizce sordu Amelie’ye.

“Sonuncuları hallediyor,” diye yanıtladı Amelie düz bir ses tonuyla, endişeli gözlerini benden ayırmadan.

Caden tekrar bana dönüp baktı. Her şeye rağmen iç geçirdim. Bu şekilde sonsuza dek mutlu mesut kalabilirdim.

Eğilerek ağzını kulağıma getirdi. “Ona söyleme. Rachel bilmemeli. Lütfen.”

Kuvvetsizce başımı onaylarcasına salladım.

“Benim yerime ona baksana,” diye fısıldadı Amelie’ye.

Hafif bir hareketlenme hissettim ve derken Amelie, Caden’ın yerini almıştı.

Caden maymun adamı sürükleyerek gitti.

Ricası üzerinde kafa yorarak sessizce yattım. Tabii ki Rachel öpücüğü bilemezdi. Hiçbir anlamı olmasa da bu onu incitirdi. Tabii o aksi dış görünüşünün altında bir kalbi

varsa. *Muhtemelen yok.* Öğrense ne yapardı? Bilmek istemiyordum. Cazgır, kıskanç bir tipe benziyordu.

İçeri girerken Rachel'ın her zamanki soğuk ses tonuyla, "Onu öldürdü mü?" dediğini duydum. Caden ve Bishop da arkasındaydı.

Bishop bana saldıranın bacağından tutup sürükleyerek öteye götürmeye başladı. Aynı anda da, "İşimizi şansa bırakmayalım," diye geveledi. Geçerken bana bir baktı, yüzünde Caden ve Amelie'dekiyle aynı endişeli ifade vardı.

"İyi misin?" diye sordu Fiona yanıma çömelirken.

"Bu kâbustan uyandığımda olacağım," diye fısıldadım. *Bunun gerçek olmadığını unutup duruyorum...*

Güven veren bir gülümsemeyle bana baktı, Amelie'ye bakınca yüzünden silinen bir gülümseme. "Sence değişecek mi?" diye fısıldadı.

Değişmek mi? Elbisemi mi kastediyor?

Amelie omuz silkti.

İkisi birden tekrar bana baktılar.

Amelie'nin eli boğazıma hafifçe dokundu. "Çok tuhaf. Kanının tadı Tanrı'ya şükür ki çamurdan farksızmış," diye mırıldandı.

Ne kanı?

"Kolye sayesinde. Onu maskeliyor olmalı," dedi Caden.

Rachel boğazımı incelemek üzere çömeldi. "Bizden birine dönüşmesini istemiyor." Gözleri derin düşüncelerle bana dikildi. "Nasıl anladılar?"

"Omzundaki bir çizikten," diye hemen cevap verdi Caden.

Gözleri omzuma kaydı. Kaşlarını çattı. "Nerede? Ben bir şey görmüyorum. Onlar nasıl görebildi?" diye yavaşça sordu.

"Ben de en az senin kadar şoktayım." Yalan, Caden'ın dilinden sanki doğruymuşçasına kolayca çıkıverdi.

Gözlerimi suçlu suçlu kaçırdım. Rachel'ı her ne kadar sevmesem de yalan söylemekten nefret ediyordum. Daha da önemlisi, yalan söylemeyi beceremiyordum.

Gözlerini kıstı. "Şimdi bize inanıyor musun?"

İnanmak... Neye inanmam gerekiyor ki? Hatırlayamadım.

"Kanının tadı nasıl diye merak ediyorum," diye mırıldandı beni merakla süzerek.

Elinde sihir gibi birdenbire beliren serin, ıslak bir bezle, "Onu rahat bırak. İstirahate ihtiyacı var," diye kükredi Fiona. Boynumu nazikçe silmeye başladı.

Sözleri bir işaretmiş gibi uykuya daldım.

Viggo ve Mortimer'ın evindeki yatağımın üzerindeki tavanın kartonpiyerlerine boş boş bakakaldım. Vücudum soğuk ve kaskatıydı. *Neden bu kadar güçsüz hissediyorum? Hasta mı oluyorum?* Hayır. Birçok kez nezle ve grip olmuş-tum. Bu hiçbirine benzemiyordu.

Max sızlanıp başını göğsüme koydu, boynumu birkaç kez hafifçe yaladı. Başını kaşımak için elimi kaldırmaya çalışarak, "Selam oğlum," diye fısıldadım.

Saat öğleni gösteriyordu. Uyuyakalmıştım. Yine. Kendimi zorlayıp, tekrar yorganın altına kıvrılma isteğine karşı savaşıp doğrulup oturdum. Bunu yapamazdım. Sofie'nin bana ihtiyacı vardı. Yüksek sesle homurdanarak sıcacık yorganı üzerimden itip avuçlarımla gözlerimi bir güzel ovalayarak odaklanmaya çalıştım.

Ah... Hatırladığım son şey üzerimde o muhteşem yeşil saten elbiseyle yattığımdı. *Ne zaman bu eski eşofmanları giydim ben?*

7. Deli?

Sersem bir halde, gözlerim nerdeyse kapalı olarak banyoya gittim. Gizemli eşofmanları tekrar düşünmeden üzerimden atıp duş kabinine girdim. Musluğu kasten soğuğa getirip işkence seviyesine ulaşıncaya dek, beni uyandıracağı umuduyla, buz gibi suyu tepemden aşağı akıttım. Faydası oldu azıcık.

Musluğu kapattım ve alnımı fayans duvara dayayıp sıcaklığın tadını çıkararak canlanmayı bekledim.

Omzum acımaya başladı. Bakınca epey büyük bir çizik gördüm ve korkuyla irkildim. *Nasıl oldu bu?* diye merak ederek beynimi zorladım.

Mağara.

Caden.

Saldırı.

Dün geceyle ilgili her şeyin aniden, hep birlikte aklıma hücum etmesiyle oluşan bir farkındalık dalgası son sürat bir tren gibi çarptı bana. Yıkıp geçen bir hatıra seli gibi.

Camı kapıyı itip duştan çıktım. Bayılıp düşmeden önce soğuk fayans zemine çömeldim.

Ama bu bir *rüyaydı*.

Saldırı.

Titreyen elim boğazıma gitti. Parmak uçlarım o bölgeye

değer değmez yaraları hissettim. Cesaretimi toplayıp ayağa kalktım ve aynaya baktım. Şahdamarımın üzerindeki belirgin iki yuvarlak izi anında fark ettim.

Isırık izleri.

Aynadaki yansımama, sanki benimle konuşup görünenin dışında mantıklı bir açıklama yapmasını beklermiş gibi baktım.

Aklımı kaçırdığımı söylemesini!

Mantıklı bir açıklaması olmalı. Tutunacak bir parça mantık dalı arayan beynim çılgınca kıvrandı. Belki dün gece yatmadan önce üzerimi değiştirmişimdir ama hatırlamıyorumdur. Başımı yatağın ayağına çarpmıştım sonuçta. Belki hafıza kaybım olabilir. Bu eski eşofmanların rüyama girmiş olması tesadüftü. Gerçi bu giysilerin nereden geldiğini bilmiyordum. Leonardo bana bunları satın almış olamaz. Hizmetçilerden birisi kendi giysilerini yanlışlıkla benim odamda bırakmış olmalı.

Ya omzumdaki çizik, onu nasıl açıklayacaktım? Geceleyin omzumu bir yere çarpmış olmalıyım. Belki de banyoya gidiyordum. Bu olabilir. Ya boynumdaki ısırık izleri? Max beni ısırması olmalı. Dişleri var. Bu köpekte bir tuhafılık olduğunu biliyordum. Ama beni neden ısırırsın ki? Neden herhangi biri beni ısırırsın ki?

Bir vampir ısırırdı!

Bir açıklama kasırgası kafamın içinde dönüp durdu ama hiçbir mantıklı değildi ve hepsi cevap olmaktan çok daha fazla soru ortaya çıkarıyorlardı.

Bir oyun. Belki bu bir eşek şakası. Bir oyun. Vampirler. Vampirler ve oyunlar. Sofie'nin geçen günkü çılgılığı hafızamda yankılandı: "Bunu senin oyunlarından biri mi sanıyorsun?" demişti Viggo'ya.

İkiyle ikiye toplayınca gözlerim birden açıldı. Beni uyuşturup caddenin karşısına, Central Park'a bırakıyor olabilirler mi? Caden, Amelie ve diğerleri parayla tutulmuş oyuncu-

lar olabilirdi. Bu, film yıldızı gibi görünüşlerini, mükemmel tırnaklarını ve bakımlı saçlarını açıklardı. Viggo ve Mortimer'ın bunun için gereğinden fazla parası vardı. Ve dün sabah da "rüyamı" dinlemeye çok hevesliydiler.

Bu ihtimali düşünmek bile neredeyse çılgıncaydı ama geçen her saniyede bu fikri daha çok seviyordum.

Evet. Mantıklıydı. Neden bilincimin bu kadar sık gidip geldiğini de açıklıyordu. Normalde sık bayılan biri olmadığım halde son zamanlarda sürekli bilinçsizdim. Uyuşturucu bunu yapabiliirdi, değil mi?

Giyinene kadar, bu arada ısırik izlerini gizlemek için boğazlı bir kazak giymiştim, biraz araştırma yapmam gerektiğine ikna olmuşum. Elimde kanıt olmadan onları suçlayamazdım.

Belki caddeyi geçip parka gitsem bir şeyler bulabilirdim.

Atriyumun çift kanatlı kapısını, Sofie'nin Mortimer'ın yüzüne bir tokat indirişine şahit olmak için tam zamanında açtım.

"Evangeline! İşte geldin," dedi Sofie hiçbir şey olmamış gibi bana dönüp gülümseyerek.

Bu ikisi arasında neler oluyor?

"Evangeline," diye selamladı Mortimer aksi sesiyle ve hemen topuklarının üzerinde dönüp heykele doğru hızlı hızlı yürüyüp gitti.

Viggo heykelin yanındaki bistro masasında oturmuş, sessizce gazete okuyordu. Başını kaldırıp baktı. "İşte buradasın! Gel Evangeline."

Patikadan onlara doğru resmen koştum, ta ki ne yaptığımı fark edip kasten yavaşlayana kadar. Ya onların bununla hiçbir ilgileri yoksa? Belki de hepsi benim kafamdaydı. *Paranoid şizofreni böyle bir şey mi?*

Mortimer'ın yüzünden gizemli bir ifade geçti. "İyi misin?"

Midem kasıldı. "Evet. Neden?" diye yalan söyledim olabildiğince sakın bir şekilde.

"Gergin görünüyorsun. Yüzün de her zamankinden daha solgun." Şüpheyile kısılan gözleri Max'e gitti.

"Ah hayır, ben iyiyim. Yorgunum sadece. Dünün heyecanından olmalı," dedim mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak. Ama sesim boğuk çıkmıştı.

"Nasıl uyudun?" diye sordu Viggo gazetesinin arkasından.

Bir an durup standart bir cevap aradım. "Bebekler gibi." İkinci yalan.

"Yine tuhaf rüyalar yok mu?" diye sordu, bir gözü hâlâ gazetesindeydi. Bugün ilgisiz görünüyordu. *İlgisiz numarası yapıyor olabilir mi?*

"Hayır." Ellerim acıdı. Aşağı bakınca iki yanımda yumruklarımı sıktığımı fark ettim. Öyle sıkı ki eklemeleri beyaza dönmüştü. Ellerimi gevşemeye zorladım. Parmaklarım açılırken kırılmış gibi ağrıdı.

"Peki, öyleyse muhtemelen iyice dinlenmişsinizdir," dedi Viggo.

Yalan söylediğimi anlıyor olabilirler mi? diye meraklandım. İkisi de bir dolap çeviren iki suçludan daha sıkkın görünüyorlardı.

Sofie arkamdan yaklaşırken stiletto ayakkabıları taş yolda tıkırdadı. "İlgilenmem gereken bir işim var ve öğleden sonra burada olmayacağım. Seni yalnız bırakacağım için üzgünüm."

Harika! "Sorun değil. Max'i parkta yürüyüşe çıkarabilirim diye düşünüyordum."

Mortimer'ın bariton kahkahası atriymu doldurdu.

“Maximus yürüyüşe çıkartılacak türden bir köpek değildir,” dedi başını sallayıp gülerek.

“Ayrıca,” diye ekledi Viggo, “bugün protesto var ve o fanatikler şiddete başvurmalarıyla bilinirler. Aralarına karışmak istemezsin. Burada kalsan daha iyi olur. Yapacak çok şey var tatlım. Leonardo sana etrafı gösterebilir. Güzel bir kapalı havuzumuz ve oyun salonumuzun yanı sıra sauna, spor salonu ve sinema salonumuz da var. Ne istersen. Ve istediğin şey bizde yoksa Leonardo halleder.”

Başımı salladım. *Hay aksi! Keşif görevim buraya kadar mı? Başka nasıl bilgi toplayabilirim?*

İnternet.

“Kullanabileceğim bir bilgisayarınız var mıydı acaba?” diye sordum kibarca. *Lütfen nedenini sormayın.*

“Tabii ki! Maximus, Evangeline’e çalışma odamın yolunu göster lütfen,” diye emretti Viggo. Koca köpeğin onu gayet iyi anlayacağından emindi. Gazetesini kolunun altına dürüp ayağa kalktı. “Bizim yapacak birkaç işimiz var. Sonra görüşürüz.” Mortimer’a başıyla işaret yaptı ve ikisi birlikte eve doğru yollandılar.

Mortimer durdu. “Sofie, geliyor musun? Şimdi?”

Sofie tereddüt etti, çenesini sıktı. “Görüşürüz Evangeline.” Peşlerinden gidip kırmızı kapıdan yok oldu.

Dört dev köpekle tek başıma kalmıştım ve komplo teorimden eskisi kadar emin değildim.

On dakika sonra Viggo’nun aydınlık çalışma odasındaydım. İkinci katta, parmaklıklı pencereleri caddeye bakan bir odaydı. Dışarı baktım. Görünürde gözcü falan yoktu.

Devasa boyuttaki deri ofis sandalyesine oturup araştırmama başladım. Önce Viggo ve Mortimer’ı Google’da aradım. Soyadlarını bilmiyordum ama büyük servetleri ve sosyetik çevrelerine bakılırsa, “Viggo ve Mortimer” hak-

kında bir bilgi olmalıydı. Başarılı bir iş, cömert bir bağış, herhangi bir şey.

Alakalı hiçbir şey bulamadım. Ne New York'un varlıklı çifti hakkında tek bir makale vardı ne de oyunu dolayısıyla Viggo'nun adı bir yerlerde geçiyordu. Sanki yaşamıyorlardı. Bu imkânsızdı. Bir isim yapmış herkes bir şekilde siber âlemde bulunurdu.

Tuhaf.

Dikkatimi Central Park'a çevirdim. Hem yakın hem de kocaman olduğundan, oyunları için mükemmel bir mekândı. Parkın internet sitesini tarayarak parktaki heykellerin listesini buldum ama beyaz kadına dair hiçbir şey yoktu. Mağaralara da. O parkta olmalıydı ama.

"Lanet olsun!" Geri yaslanıp ellerimi başımın arkasında birleştirdim. *Bu işi yanlış yapıyor olmalıyım.* Bu saraya tıklıp kalmıştım, hiçbir yere gidemiyordum.

Max yaklaşp dev, ıslak burnunu koluma dürttü. "Burada neler döndüğünü biliyor musun?" diye sordum ona. Cevaben homurdandı. Kulağının arkasını sertçe kaşıyarak iç çektim. "Üzgünüm, köpekçe bilmiyorum Max."

Alt dudağımı kemirerek seçeneklerimi düşündüm. Daha doğrusu, olmayan seçeneklerimi.

"Şu protestolar cidden ne kadar korkutucu olabilir ki?" Tekrar klavyeye uzanıp "protestocu", "Manhattan" ve "ekim" kelimelerini yazdım. İlk sonuç bana ellerinde sağlık hizmeti reformu talep eden pankartlarıyla yürüteçli, kır saçlı yaşlıları gösterdi. "Hadi ama! Bunlar mı? Cidden mi?" diye haykırdım. Hiç mantıklı değildi. Sonraki beş veya altı sonucu da gözden geçirdim ve fanatik protestocu profiline uyan hiçbir şey bulamadım.

O an kafama dank etti. Belki de bunların hepsi oyunun bir parçasıydı. Dışarı çıkamayıp planlarını öğrenemeyeyim diye beni kalelerinde kapalı tutuyorlardı. Bu rahatsız

edici bir fikirdi ama daha ucuz ilaç için şiddete başvuran bir grup manyak ihtiyardan daha akla uygun geliyordu.

Seçeneğim yoktu. Kaçmak zorundaydım.

Kimsenin görmemesi için dua ederek montumu, eldivenlerimi ve çantamı almak üzere odama koşarken, gizlice dışarı çıkmakla doğru şeyi yaptığıma dair kendimi ikna ettim. Eğer bunların hepsi büyük bir oyunsaydı, bu manyaklardan kurtulmuş olacaktım. Eğer değilse ve ben halüsinasyon görüyorsam, o zaman protestoculardan daha büyük sorunlarım var demekti. Tek yapmam gereken kimse görmeden dışarı çıkmaktı. İyi ki bu yer bir alışveriş merkezi boyutundaydı.

“Evangeline! İşte oradasın,” diye seslendi Leonardo ben tam atriyumda adımımı atınca. İhtiyar gözleri montuma odaklandı.

Yakalandık. “Üşümüştüm de,” diye yalan söyledim.

“İstersen ısıyı arttırabilirim.”

“Yok, sorun değil. Şimdi iyiyim.”

Başını salladı. “Tamam. Pekâlâ, sinema salonunda senin için bir film koymamı ister misin? Ya da belki acıkmışsındır. Martha ne pişiriyor diye bakabiliriz.”

“Burada biraz oturacağım sanırım,” dedim.

“Harika. Neden şuraya oturmuyoruz?” diye önerdi bistro masasına yönelerek.

Leonardo’nun hiçbir yere gitme niyeti yoktu. Apaçık ki bana bakıcılık yapmakla görevlendirilmişti. Benim için bir sandalye çekti ve ben de kibarca gülümseyerek kabul ettim. Rahatsız edici bir sessizlik içinde karşılıklı oturduk.

Belki ondan birkaç bilgi alabilirim, diye düşündüm. “Sofie, Viggo ve Mortimer’la ne konuda kavga ediyor?”

Leonardo tırnaklarını incelemek üzere elini kaldırdı. “Hı? Kavga ettiklerinden haberim yoktu.”

“Şey... Bu sabah Sofie’nin Mortimer’a vurduğunu gördüm. Ve dün de o çılgılık...”

“Hmmm. Bir şey olmadığına eminim.” Bana sıcak bir gülümsemeyle baktı.

Anlaşıldı. Ya bunaktı ya da işverenlerini kolluyordu.

Yine rahatsız edici sessizlik.

Agresif bir şekilde masaya vuran ellerimi süzerek, “Gergin görünüyorsun. Her şey yolunda mı?” diye sordu Leonardo nihayet.

Hayır, her şey yolunda değil. Araştırmama taş koyuyorsun. Nasıl kaçacaktım? “İyi hissetmiyorum,” deyiverdim birden aklıma gelen bir fikirle.

“Ah. Tylenol ister misin?” Ayağa kalktı.

“Tylenol mideme dokunuyor,” diye yalan söyledim.

“Pekâlâ, eminim hizmetçilerden birinde Advil veya Aspirin vardır,” diye önerdi Leonardo.

Zaman kazanmaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Yok... Bana lazım olan şey... Midol.”

“O ne?”

“Eee... Şey için... Kadınsal problemler.” Yanaklarım kızardı.

“Aa. Hmm... Tamam,” dedi Leonardo, bakışlarını taş yola indirerek. “Gidip hizmetçilere sorayım.” Normalden daha yavaş bir hızla kırmızı kapıya doğru yürümeye başladı. Bu ricayı yerine getirmek için pek acele etmeyeceği kanısındaydım: genç hizmetçi kızlara âdet öncesi için ağrı kesici soran yaşlı başlı bir beyefendi.

“Üzgünüm Leonardo,” diye fısıldadım ve sonra suçluluk duygumu bir kenara itip çıkışa doğru koştum. Araba girişinin yanındaki uğursuz görünümlü sağlam kapıyı hatırladım. Caddeye çıkış orası olmalıydı, gerçi bir banka kasası için daha uygun görünüyordu. Sağda solda gezen

tomar tomar paraları için, burada en sağlam güvenliğe ihtiyaçları vardı eminim ki.

Biri gelmeden oraya bir varabilsem... Kapıya altı metre kadar kalmıştı ki Max'in koca siyah cüssesi önümde belirdi. Diğer köpekler de yanına dizilip aşılmaz bir bariyer oluşturdular. Ben yaklaşınca Max'in boğazından kısık, uyarı niteliğinde bir hırlama duyuldu. Derinden ve tehditkârdı. Eğer bu köpeğe karşı zaten belli bir güven ve sevgi geliştirmemiş olsaydım, muhtemelen oracıkta korkudan düşüp ölürdüm.

Köpek duvarının etrafından çaktırmadan aşmak amacıyla sağa saptım. Hepsi birden dönüp yolumu kapattılar.

"Max? Ne yapıyorsun? Çıkmam gerek," diye fısıldadım başımı çevirip Leonardo geliyor mu diye endişeyle bakarak.

Max sızlandı.

Bunu neden yapśınlar ki? Tabii ya... "Max, beni buradan çıkarmamak için emir mi aldın?"

Bir sızlanma daha ve bir baş eğme. Başını sallıyormuş gibi. Evet, belli ki emir almış. Hapsedilmiştim. Leonardo nöbetçi, köpekler de gardiyandı.

Çıkmak zorundaydım, hem de çabuk ama önümdeki, kastan oluşmuş beş yüz kiloluk azgın barikat varken epey zor olacaktı. Dikkatlerini dağıtmam lazımdı. Bir köpeğin dikkatini ne dağıtırdı?

Kovalanacak bir şey.

"Bakın! Bir pisicik, işte orada! Gidin yakalayın!" diye heyecanla fısıldadım atriyumun diğer ucuna işaret ederek.

Kılları kıpırdamadı. Gözleri bile kıpırdamadı.

"Doğru. Siz bundan daha zekisiniz. Unutmuşum," diye mırıldandım.

Uzanıp Max'i ittim. Hiçbir şey. Elli beş küsur kiloluk ağırlığımın tamamıyla üzerine yükledim. Beton duvarı

oynatmaya çalışmak gibi bir şeydi. Bıkkınlık içinde ho-murdandım. Bu köpekler, gerçekten tanıdığım tek köpek olan Jake'ten çok daha iyi eğitimliydi. O golden retrie-verın hayattaki yegâne amacı kuyruğunu kovalamak ve tezgâhtaki çözülmeye bırakılmış eti kaçırmaktı.

Aklıma bir fikir geldi, tehlikeli bir fikir. Merdivenler-den fırlayıp eve koştum ve mutfığa yöneldim. Neyse ki atriyumdan çok uzakta değildi de kendi başıma kolayca bulabildim.

İçeri girdiğimde Magda sebze doğruyordu. "Selam Magda," diye neşeyle seslendim şüphe uyandırmamaya çalışarak. Bana bakıp kibarca başıyla selamladı ve sonra havuçlarına geri döndü. "Atıştırmalık bir şeyler alacağım," dedim ve rahat bir tavırla ticari boyuttaki buzdolabına yollandım. Başını havuçlardan kaldırmadan salladı, muh-temelen ne dediğim hakkında hiçbir fikri de yoktu zaten. Bana göre hava hoştu.

Kapılardan birini çekip açtım. *Bingo! Et.* Buzdolabının tüm bir tarafının etle dolu olduğu düşünülürse, bulması hiç de zor olmamıştı. Bu kadar çok eti ne yapacaklardı? *Fark etmez,* diye karar vererek fermuarlı bir poşeti kapıp kapıdan başımı uzattım. Magda şimdi sırtı bana dönük bir şekilde kaynayan bir tencereyle ilgileniyordu. Buzdolabı kapısını yavaşça kapatıp Magda arkasını dönmeden çık-mak için acele ettim. Hangi dilde olursa olsun, sekiz çiğ bonfileyle ne yaptığımı açıklamak zor olacaktı.

Atriyuma döndüğümde Max ve diğerleri hâlâ heykel gibi aynı pozisyonda dikiliyorlardı. Şükür ki Leonardo he-nüz dönmemişti. *Bu, işe yaramak zorunda.*

"Bakın size ne buldum?" diye seslendim kanlı et po-şetini yukarı kaldırarak. Çiğ olmasını önemseyeceklerini düşünmüyordum. Jake hiçbir zaman pek seçici olmamıştı.

Bu kez dikkat dağıtma metodum işe yaradı. Maalesef

biraz fazla işe yaramıştı. Dört köpeğin hepsi koro halinde, jilet gibi keskin dişlerini göstererek korkunç bir şekilde hırlamaya başladılar. Hatırladığımdan daha keskindiler. Apaçık bir şekilde yerlerinde kalmakla ete koşmak arasında kalmış olan köpeklerin kasları gerildi ve pençeleriyle yere vurup eşelemeye başladılar.

Poşet elimden düştü ve taş yola kan saçıldı. Dehşete kapılarak geri çekildim. *Harika fıkırmış Evangeline. Protestocuları boş ver. Leonardo gelip atriyumda ezilmiş cesedini bulacak. Sonra da kalp krizi geçirip ölecek.*

Gözlerimi Max'e kenetleyip ona sessizce yalvardım. İşe yaramış gibiydi. Sakinleşti ve şiddetli hırlamaları dindi.

Diğer üçünün gözü hâlâ çiğ etteydi ve ağızları köpürüyordu. Max azgın bir kükremeyle dönüp sol tarafındaki köpeğe çıktı ve dişleriyle kulağından bir parça kopardı. Acı bir havlama ve sonra üç köpek derhal toparlanıp gardiyanlıklarına geri döndüler. Et anında unutulmuştu.

Dikkatli bir şekilde öne çıktım ve bu son denemeyi, kendine güvenim üzerine kurmayı kararlaştırdım. "Pekâlâ Max, ya benim tarafımdasın ya da karşımda. Sen seç!" diye emrettim inancımı toplayarak. Perçinlemek için de, "Bu anı hiç unutmayacağım," diye ekledim.

O anlayışlı sarı gözler sözlerimin doğruluğunu saptamaya çalışırcasına gözlerime baktı. O şekilde, gözlerimiz birbirine kenetlenmiş olarak donup kaldık. O kadar uzun sürdü ki ben pes etmeye hazırdım. Sonra Max birden yavaş yavaş yaladı. Yana çekilip bana geçebileceğim kadar bir yer açtı.

Hayret ettim. "Teşekkür ederim!" Burnuna hızlı bir öpücük kondurup kapıyı açmaya hazır bir şekilde hızla geçip gittim.

Ta ki tuş takımını görene kadar.

"Lanet olsun!" diye hıçkırdım kapıyı bir kez yumrukla-

yarak. Yenilgi üzerime çökerken gözlerimde yaşlar birikti. Çıkış yoktu. Alcatraz'daydım.

Altı... İki... Bir... diye fısıldadı uzaktan bir ses. Bu sesi geçen günden tanıdım. Ama bu kez sayılarla konuşuyordu. Tekrar tekrar sıraladığı yedi sayı.

İçgüdüsel olarak numaraları tuşladım. Kilidin açıldığını duyduğumda gözlerim hayretle açıldı. *Nasıl?*

Şu an önemi yoktu. Özgürdüm.

8. Keşif

Beşinci Cadde'den karşıya geçerken insan kalabalığını inceledim. Protestocu sanılabilecek tek bir kişi bile yoktu. Bu benim komplo teorimin lehine görünüyordu.

Parkın girişlerinden birinden girdim ve durup ünlü yerin bahçeleriyle patikalarını derin derin nefes alarak seyrettim. *Nereden başlasam?* Bir sosisli tezgâhından gelen koku rüzgârla birlikte bana geldi. Midem guruldadı. Öğle yemeğiyle başlayayım.

Elimde sosisli ve kolayla bir bank aradım ve geçen geceki ateşin etrafındaki bankların keskin metal oturaklarını hatırlayarak dikkatlice oturdum. Bu bankın ahşap oturakları yerindeydi, kesinlikle onlardan biri değil. Etraftaki diğer bankları gözlerimle tarayıp hepsinin oturaklarının ahşap olduğuna kanaat getirdim. *Nancy Drew gibiyim*, diye düşündüm sosislimden koca bir ısırik alırken. Kucağıma hardal damladı. *Pasaklı bir versiyonu*.

Orada otururken elimde olmadan cesaretimin kırıldığını hissettim. Aynı ormanmış gibi gelmiyordu. Sonbahar yapraklarını hatırlamıyordum. *Ama karanlıktı ve eğer beni uyuşturmuşlarsa içgüdülerime güvenemem*, diye mantığımla açıkladım. Yine de bir şeyler yerine oturmuyordu.

Yoldan geçen kabarık saçlı bir sarışın görmek umuduyla etrafımdaki patikalardan ve kaldırımlardan telaşla yürüyen insanları dikkatle inceledim. Ya da daha iyisi, Caden'ı

görmek umuduyla. Düşüncesiyle bile kalbim çarpmaya başlamıştı.

Hava güneşliydi ama kuvvetli rüzgâr kalın bir ceket ve eldiven gerektirecek kadar ayazlıydı. Vıcık vıcık öğle yemeğimi tutmak için eldivenlerimi çıkarmıştım ve ellerim kızarıyordu.

Narin, kırıışık ellerinde bir poşet kuru ekmekle, “Bir sürü insan, hepsi de acele içinde, değil mi?” dedi ufak tefek, mavi kaşe kabanlı yaşlı bir kadın, bankta yanıma ya-vaşça ilişirken.

Ona kibarca gülümsedim. “İnsanlar sıcak havayı tercih ediyorlar.”

Hevesle bekleşen güvercinlere birkaç ekmek parçası atıp yüzünü bana dönerek, “Ya sen? Böyle bir günde dışarıda ne yapıyorsun?” diye sordu. Oldukça kırıışık yüzüne ve bembeyaz, kısa, kıvrıcık saçına bakılacak olursa seksenli yaşların sonlarında olmalıydı. Ama ne tuhaftır ki, gözlerinde yaşının gereği bir bulanıklık ve donukluk yoktu. Yer yer koyu yeşilli, derin, ela gözleri vardı.

Uyuşturulup geceleri Central Park’a atıldığıma dair kanıt arıyorum, diye yanıtladım içimden. Bunu paylaştım muhtemelen düşüp ölürdü. Pipetten koca bir yudum kola çeke-rek, “Ah, etrafa bakıyorum sadece. Maine’den geldim,” dedim onun yerine.

“Ah, ne güzel,” diye yanıtladı. Tipik bir yaşlı teyze ce-vabı.

Sonraki yirmi dakikayı, yaşlı kadın aç kuşları beslerken ve ben de yemeğimi bitirirken Portland ile New York arasındaki farklılıklardan konuşarak geçirdik. On torunu ve üç torun çocuğu hakkında konuşmaya hevesli, büyükanne tipli tatlı bir kadındı.

Çöpçü kuşların son ekmek parçalarını da yutmalarıyla birlikte kadın kalktı. “Seninle tanışmak güzeldi, şey...”

“Evangeline.”

“Evangeline. Ne hoş bir ad. Evangeline, şimdi eve gitmeliyim. Burası yaşlı kemiklerim için fazla soğuk.”

“Güle güle,” dedim gülümseyerek.

“Sen de artık eve gidiyor musun?”

“Evet, muhtemelen,” dedim sosislinin kâğıdını buruştururken. “Aradığım şeyi bulacağımı sanmıyorum.”

“Ya? Ne arıyordun?”

Tereddüt ettim. “Bir heykel.”

Duraksadı. “Belli bir heykel mi canım?” diye sordu gözlerini kısarak.

Beyaz kadını ona detaylı bir şekilde tarif ettim. O alışmadık ela gözler büyüdü. “Evet! Bahsettiğin heykeli biliyorum. Shakespeare Bahçesi’ndeki yoldan ilerle, bulursun.”

Stres ve rahatlama karışımı bir duyguyla, “Gerçekten mi? Teşekkür ederim!” dedim.

Bununla birlikte, yaşlı bir kadından beklenmeyecek bir hızla uzaklaşıp gitti.

Onun tarifine göre gittim ve kısa süre sonra kendimi parkın derinliklerinde, yaprakları sonbahar renklerine dönen her türden ağacın içinde buldum. Bu kadar yakınında capcanlı bir şehir olmasına rağmen buranın bu kadar ağaçlı ve sessiz olmasına şaşırdım. Hâlâ rüyamdakine benzer miyordu ama...

Aramaya devam ederek yürüdüm de yürüdüm. Leonardo’nun sıvıştığını fark edip etmediğini merak ettim. Umarım fazla endişelenmemiştir. Şu heykeli çabucak bulabilsem, ihtiyacım olan kanıtı da bulmuş olurum, diye düşündüm. *Buralarda bir yerde olmalı.*

Yapraklar hışırdayınca olduğum yerde donup kaldım. Başımı hızla sese çevirdim ve orta büyüklükte, pasaklı gri bir melez köpeği gezdiren iri yarı, yuvarlak yüzlü bir adam gördüm. Adamın bakımlı kır saçları ve düzgün bir bıyığı

vardı. Mavi tüvit kumaştan şık bir paltoyla onunla uyumlu ekose yün şapka giymişti. *Tamamen saygın görünümlü bir beyefendi*, diye kanaat getirip rahatladım.

Sahibini bana doğru çekerken köpeğin ön bacakları resmen havadaydı. Bana ulaşınca pantolonumun paçasını koklayıp gırladı. Sonra da zıplayarak koluma saldırdı.

“Badger! Otur!” diye bağırdı adam. Köpeğin dişleri etime geçmeden tasmaından sertçe geri çekti. Badger arka ayaklarının üstünde oturdu.

Max burada olsaydı, diye düşündüm ona kinle bakarak, *o kıllı patilerin tir tir titiyor olurdu*.

Köpeğin başına hafifçe vurarak, “Özür dilerim hanımefendi. Badger’ın diğer köpeklerle sorunu var. Kıyafetinizde bir köpek kokusu almış olmalı. Terapiye ihtiyacı var,” diye şakalaştı adam, kibar bir ses tonuyla. Adamın başparmağının dip kısmında bir eğik haç dövmesi fark ettim.

Gözlerimi köpeğin çirkin suratından ayırmadan adamla beraber güldüm.

“Kayıp mı oldunuz? Kaybolmuş gibisiniz,” diye sordu.

“Ah, buralarda bir yerde olması gereken bir heykeli arıyorum...” Bana yol göstermesini umarak heykeli tarif ettim.

“Ah evet. Bu taraftan,” dedi adam gülümseyerek ve patikadan devam etti.

Patika mı? Doğru ya! Geçen gece patika yoktu. Olsa hatırlardım. Yeniden canlanan bir heyecanla onu takip ettim.

“Turist misiniz?” diye sordu.

“O kadar belli oluyor mu?” dedim kıkırdayarak.

“Sizi bu şehre getiren nedir?” diye sordu daha sık ağaçlıklı bir alana doğru saparak.

“Arkadaşlarımı ziyarette geldim.” *Beni ısırması için birini tutup kendime deli olduğumu düşündüren arkadaşlar*.

Geçmem için bir dalı önümden çekti. "Arkadaşlar... Hmm... Bu arkadaşları uzun süredir mi tanıyorsunuz?"

"Hayır." Kaşlarımı çattım. *Bunu neden soruyor ki?*

"Ama yine de ziyarete geldiniz?" Bir şey arıyormuş gibi gözleri solumuza kaydı. Ya da birini.

Kafamın içinde uyarı çanları çalmaya başladı. *Kaç buradan.* "Yardımanız için teşekkürler. Sanırım eve gitmem gerek," diye cıyakladım.

Çok geç! Arkama döndüğümde bana yaklaşan iki pejmürde adam gördüm. Birinde tabanca vardı.

9. Saldırı

İki serseri bana çarpık çarpık gülümserken birinin kahve-rengi dişi göründü. Güzel, genç, yuvarlak yüzlü, omzuna kadar kestane rengi saçları ve pembe yanaklarıyla yirmi beş yaşlarında bir kadın arkalarından çıktı.

Paniğe kapılırca sırtımdan aşağı soğuk terler aktı. *Ne geri zekâlıyım!* Tuzağa düşürülmüştüm ve kendi hatamdı. Central Park'ta aylak aylak dolaşan o aptal, saf Maine'li kızdım. *Ayaktakımı için koca, parlak bir hedef tahtası.* Gözlerim çılğınca bir çıkış yolu arayarak etrafa bakındı.

Yoktu. Ya uçan bir mermi ya da uçan köpek tarafından anında durdurulurdum.

Yutkundum. Çantamı ileri uzatarak, "Param var. Çok param. İşte, hepsini alabilirsiniz," dedim titreyen sesimle.

Hiçbiri çantaya doğru bir hamle yapmadı.

"Evangeline, değil mi?" diye sordu köpekli adam.

Kısa konuşmamızı aklımda tekrar ederken sırtımdan aşağı bir ürperti indi. *Adımı söylemedim, değil mi?*

Kıkırdadı. "Yabancılarla bilgilerini paylaşıırken gerçekten daha dikkatli olmalısın. Tatlı, yaşlı kadınlarla bile. Dış görünüş yanıltıcı olabilir." Gülümsemesi içimi ürpertti.

Kuşları besleyen kadının onlarla ortak olmasına şok olmuş bir halde nefesim tutuldu.

"Sülüklerin evinden tek başına çıktığını görünce merak ettik ve seni buraya kadar takip ettik." Sessiz kaldım ama

Viggo ve Mortimer'dan "sülük" diye bahsetmelerine duyduğum şaşkınlık belli olmuş olmalıydı ki, yuvarlak yüzlü adam tek kaşını kaldırdı. "Yani sırlarını senden sakladılar. İlginç. Bu konuda çok iyiler, değil mi? Ve hikâyelerde dedikleri kadar belirti de yok." Duraksadı. "Gerçi tek başına dışarı çıkmaya izin verdiklerine inanamıyorum. Neden onlarla birliktesin?"

Kelimeleri telaffuz etmekte zorlanarak birkaç kez yutkundum. "Ben sadece ziyaret ediyorum... Sizi kızdıracak ne yaptıklarını bilmiyorum ama benim hiçbir ilgim yok." Titremeye başladım.

Soğuk ve mesafeli sesiyle, "Tam tersine, biz tamamen ilgili olduğuna inanıyoruz," diye araya girdi kadın. "Buraya Sofie'yle birlikte geldin, doğru mu?"

İrkildim. *Nasıl bu kadar çok bilebiliyorlar?*

Kadın aramızdaki mesafeyi kapattı. O gözler... Koyu yeşil noktaları olan ela gözler, tıpkı yaşlı kadının gözleri gibi. *Torunu olmalı.* Büyükanne-torun suç ortaklığı. Bu bir ilk.

Kadın avının etrafını çeviren bir kedi gibi etrafımda yavaşça dolandı. "Sen insansın, yoksa anlardım."

Gözyaşlarımı tutmaya çabaladım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Muhtemelen bilmiyorsundur. Sofie'nin, seni senin hakkındaki planları konusunda bilgilendirmemiş olması beni şaşırtmazdı. Ne kurnazdır o," diye sesli düşündü. Gözleri kolyeme gitti ve uzandı ama eli taşa dokunmadan üzerinde gezindi. "İnanılmaz," diye mırıldandı. Bir şeyi çözmüş gibi çarpık bir gülümsemeyle gülümsedi. "Sofie'nin sana ne yaptığını biliyor musun?"

Gözlerinin çalılıklara gittiğini fark ettim. Gözleri şüpheyle kısıldı ve kadın geri çekilmeye başladı. Silahlı adama başıyla işaret ederek, "Gerçekten suçsuzsan çok üzgünüm," dedi aceleyle.

Karşılığında adam silahını göğsüme doğrulttu.

Tetiğin sesini duydum.

Bir keresinde, bir kurşunun etimi ve organlarımı delip geçmesinin nasıl bir his olduğunu merak etmiştim. Epey bir miktar acı hissettireceğini beklerdim. Darbenin etkisiyle tren çarpmış gibi havaya uçmayı beklemezdim.

Ama öyle oldu. Ve sonrasında göğsümde ezici bir ağırlıkla az ötede yatıyordum. Kurşun ciğerimi delmiş olmalıydı, çünkü nefes alamıyordum. *Kendi kanınla boğulmak böyle bir his olmalı. Umarım uzun sürmez. Çok acı vericiydi.*

Göğsümdeki ağırlık azalmaya başladığında Tanrı'yla barışmış, gevrek yapraklardan bir yastık üzerinde yatıyor, kapalı gökyüzünü izliyordum. Tekrar nefes alabildiğimi fark ettim; önce küçük küçük, sonra giderek normalleşen nefesler. Belki iyileşebilirdim. Hastaneye gidebilirsem. Buradan uzaklaşabilirim.

Gözlerim, kapatıp hareketsiz kalarak, gittiklerinden emin olana kadar ölü taklidi yaptım.

Islak bir burun yanağımı dürttü. Badger öldüm mü diye kontrol ediyordu. *Bu köpek kesinlikle beni ele verecek,* diye fark ettim paniğime karşı koyarak. Sakinleşmeye çalışarak gözlerimi kapalı tuttum.

Yanağım daha kuvvetli bir şekilde tekrar dürtüldü. Bunu tanıdık bir sızlanma takip etti. Tek gözümü aralayıp bakmaya cesaret edince Max'in koca burnunu gördüm. Yanımda yatıyordu. Diğer üç koca siyah cüsse tetikte bir halde etrafımızı sardı. Rahat bir nefes aldım. Köpekler herkesi korkutup kaçırmış olmalıydı.

"Ah, teşekkür ederim Max!" Bir dirseğimin üzerinde doğrulup Max'in omzunu okşadım. Sıcak ve kaygan bir

şey hissettim. Elimi geri çektim ve kanı görünce nefesim gitti.

Max'in kürkünü inceleyerek kurşunun girdiği küçük deliği buldum. *O kurşun bana atılmıştı*, diye fark ettim o zaman. Göğsümü kontrol edince yaralanmadığımı gördüm. Yani neredeyse yaralanmamış. Max hırlayarak sol elimi kokladı. Avucumdaki derin bir kesik yüzünden elim kendi kanımla kaplanmıştı. *Max beni itip kendisini kurşunun önüne attığında, elim yerdeki bir taşla çarpıp kesilmiş olmalı.*

"Siz çocukların beni nasıl bulduğunu hiç bilmiyorum ama onlar geri gelmeden gidelim buradan," diye fısıldadım ayağa kalkmaya çalışarak.

Derken karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

Kimse gitmemişti.

Ceset torbaları içinde olmadıkları müddetçe hiçbir yere gidecekleri de yoktu.

Her tarafa vücut parçaları dağılmıştı. Kafalar resmen koparılmış, boğazlar yırtılmıştı. Ve kan... Kan gölü. O kadar çok kan vardı ki ormanın zemini parlak kırmızıya boyanmıştı. Altı metre ötemde, yerde duran Badger'ın kafasını fark ettim. Cansız gözleri boş boş göğe dikilmiş, dili sarkmıştı. Vücudu görünürde yoktu.

Etrafımdaki ağaçlar dönmeye başladı. Yere yığılmadan bilincimi yitirdim.

Kütüphanedeki deri koltukta oturup ufak tefek, yaşlı bir kadının avucumdaki sekiz santimetrelilik yarığı temizledikten sonra uzun parmaklarıyla iğneyi etime batırıp çıkararak ince bir ustalıklarla dikişini sessizlik içinde izledim. Acıması gerekirdi. Ama hiçbir şey hissetmedim.

Cesetleri gördükten sonra bayıldığımı ve ardından kendimi Leonardo'nun şefkatli kollarında bulduğumu hatırlı-

yorum. Tekrar kendime geldiğimde, Viggo ve Mortimer'ın kütüphanesinin sert ahşap zemininde serilmiş bir çarşafın üzerinde yatıyordum ve elinde kansız giysilerle üzerimde-kileri derhal çıkarmamı isteyen bir hizmetçi başımda diki-liyordu. Üzerimi değiştirir değiştirmez, lekeli giysilerimi ve çarşafı yanmakta olan şömineye attı. Bence biraz abartılıydı ama giysiler zaten mahvolmuştu, o yüzden önemli değildi.

Sarkaçlı saatin gongu çaldı. Öğleden sonra dörttü.

"Leonardo, herkes nerede?" diye sordum.

"Birazdan gelirler," diye sakince cevapladı şömineye bir odun daha atarken.

"Olanlardan haberleri var mı?"

Leonardo içini çekti. "Ah, evet... Var."

"Kızdılar mı?"

Kaşları kalktı ama hiçbir şey demedi. Bunu bir evet olarak aldım.

"Ya Max?" diye birdenbire hatırladım.

Leonardo kaşlarını çatarak baktı.

"Kurşun... Vurulmuştu," diye açıkladım.

Konuşmak üzere ağzını açtı, sonra kelimelerini seçmek için duraksadı. "Yani fark ettin." Kıkırdadı. "O canavar için endişelenme."

"Beni nasıl buldu?"

"Ona sorman lazım," diye cevapladı Leonardo gizemli bir gülümsemeyle.

Dediğini anlamaya çalışırken alnım kırıştı. Anlayamadım. "Beni nasıl buldun?"

Elimi gazlı bezle sarmayı bitiren yaşlı kadına, "Hizmet-leriniz için teşekkürler," dedi sorumu duymazdan gelerek.

Karşılık olarak, kadın ağzıma iki adet küçük mavi hap tıktırdı; zannedersem ağrı kesiciydi ve sonra tek kelime etmeden tıbbi gereçlerini toplayıp yok oldu.

Sesinde bir parça sinirle, "Umarım onlar midene dokunmaz," diye mırıldandı Leonardo bana bir bardak su verirken.

Yüzümün kızardığını hissederek gözlerimi kaçırdım.

Leonardo yanımda, dizlerinin üstünde çömelip elinde şeffaf bir spreyci şişesi ve bezle halıyı ve mobilyayı çeşitli açılardan inceledi. Sonra da operasyon alanını ovmaya başladı.

"Ben yapayım," diye teklif ettim.

"Hiç sorun değil Evangeline. Yaşlı olabilirim ama tamamen de işe yaramaz değilim."

"Hayır, öyle demek istemedim..." diye kekeledim. "Sadece düşündüm ki... O benim kanım. Ben temizlemeliyim."

"Duruma son derece saygılı bir bakış açısı bu. Şaşırdım gerçi. Sen de son derece saygılı bir genç kadınsın, değil mi?"

Kızardığımı hissettim. "Sen de yaşlı değilsin."

"Öyleyim," diye yanıtladı kıkırdayarak. "Tam olarak yetmiş sekiz."

Birkaç dakika daha geçti. "Çok titizsin," diye gözlemimi belirttim.

Ayağa kalkmaya çabalarken cevap vermedi.

"Leonardo..." diye başladım çekinerek.

"İstersen Leo de. Leonardo ağzı yoruyor."

"Tamam... Leo." Birden konu dışı bir soru geldi aklıma. "Hey, sen bu kadar İngilizken ismin neden bu kadar İtalyan?"

Kıkırdadı. "Babam İtalyandı, bense İngiltere'de büyüdüm."

"Ya."

"Sormaya yanıp tutuştuğun soru bu muydu?"

Başımı salladım. "Endişelenmemi gerektirecek bir şey var mı?"

İçini çekti, yine tuhaf bir gülümsemeyle baktı ve sonra

gidip bezi şömineye attı. Alacağım tek cevabın bu olduğunu sezdim.

Gözlerim amaçsız amaçsız kütüphanede dolandı ve şömine rafının üzerindeki tabloda kaldı. Siyah kolyede. "Neden Sofie'nin kız kardeşinin resmi duvarda asılı?"

"Normalde bu kadar çok soru sorar mısın sen?"

"Özür dilerim," diye geveledim kızararak.

Leo göz ucuyla portreye bakıp kıkırdadı. "Sanırım birinin bayan arkadaşydı."

"Bayan arkadaş... Ah, kız arkadaş mı demek istiyorsun?"

Leo'nun yüzünde alışılmadık bir sırıtış belirdi. "Evet, kız arkadaş. Siz gençler böyle diyorsunuz."

Utangaç utangaç gülümsedim. "Kimin?"

Dudaklarını büzdü. "Bilmiyorum gerçekten."

"Peki Viggo ve Mortimer ne zaman..." Birden durdum. "Ne zaman taraf değiştirdiler?" mi diyeceğim? *Tanrım, Evangelina. Biraz daha düşünceli olsana.*

"Viggo ve Mortimer ne zaman ne?" diye irdeledi Leo.

Uygun kelimeleri aradım. "İlişkilerine başladılar?"

Kafası karışmış bir şekilde sorumu kendi kendine tekrar etti. Sonra aniden yüzü aydınlandı ve boğuk bir kahkaha patlattı. Beklenmedik tepkisi karşısında gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Viggo ve Mortimer birlikte değil. Onlara arkadaş bile demezdim. Aynı ilgi alanına sahip ortaklar denilebilir."

O ateşi canlandırırken söylediklerini tercüme etmeye çalıştım. *Ne gizemli bir yaşlı kâhya.*

"Gerçi, dışarıdan birinin onların ilişkisini yanlış anlayabilmesini anlayabiliyorum sanırım," diye devam etti. "Birlikte yaşıyorlar, tüm zamanlarını birlikte geçiriyorlar ve yaşlı evli çiftler gibi didişiyorlar."

"Kim yaşlı evli çiftler gibi didişiyormuş?" diye gürledi derin bir ses.

Dönünce, Viggo ve Mortimer'ın kütüphaneye girdiklerini gördüm. *Ama Max nerede?* Arkalarından köpeklerin koşa koşa gelmelerini bekleyerek nefesimi tuttum. Hiç fazla uzakta olmazdılar. Hiçbiri gelmeyince midemde bir düğüm daha oluştu. Ya polis onları aldıysa? Hayatımı kurtarmış olsalar bile, o katliam için o köpekleri mahvederlerdi.

"Max nerede?" diye sordum iki adam kollarını göğüslerinde kavuşturup karşımda yerlerini alırlarken. Viggo'nun yüzünde her zamanki durgun, yumuşak ifade vardı. Ona taban tabana zıt olarak, Mortimer'ın yüzünde her an hançer fırlatmaya hazır bir ifade vardı. Elimde olmadan suçluluk duyarak koltuğa iyice çöktüm. On sekiz yaşındaki yetişkin bir misafirden çok, dayağı hak eden altı yaşındaki yaramaz bir çocuk gibi hissediyordum.

"Meşgul," dedi Mortimer.

"Elin nasıl?" diye sordu Viggo, yüzünde tuhaf bir sırıtmayla bandajlarıma bakarak.

"Biraz acıyor."

Ardından rahatsız edici bir sessizlik oldu. "Peki... Beni haklarında uyardığın protestocular onlar mıydı?" diye sordum çekinerek.

"Öyle de diyebilirsin," diye yanıtladı Viggo.

Bir uzun sessizlik daha. "Köpeklerin başı ne kadar dertte?"

Ödenmesi gereken küçük bir faturadan bahseder gibi, "Hiç. Çaresine bakıldı," diye cevap verdi Viggo.

"O ne demek?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Temizlendi. Kanıt yok. Tanık yok."

Sırtım ürperdi. "Ama koca bir parkta güpegündüz oldu. Ve çok fazla kan vardı."

"Yani?" Endişesiz bir şekilde omuz silkti.

"Yani..." Bocaladım. "Cinayete ortaklıktan yargılanmaktan korkmuyor musunuz? Polis anlar, değil mi? Rapor

etmek daha kolay olmaz mıydı?" Tam teçhizat bir S.W.A.T. ekibinin kapıdan içeri girip kibar, yaşlı kâhya da dahil olmak üzere bizi yere yatırdıklarını hayal ettim.

"Bize itaat etseydin çok daha kolay olurdu," diye cevap verdi Mortimer dişlerini sıkarak.

Koltuğa iyice sindim.

Eliyle havada sakın ol işareti yaparak, "Mortimer, lütfen," dedi Viggo. "Eminim ki Evangeline'in bize karşı gelmek için geçerli bir nedeni vardır." Kalkık kaşı, benden hemen orada ve o anda bir açıklama beklediğine işaret ediyordu.

Onlara doğruyu söylese miydim? Onları suçlasa mıydım? Maceram sırasında kanıt elde edememiştim. Elde ettiğim tek şey daha fazla soru olmuştu sadece.

Parmaklarını sehpaye yüksek sesle vurarak, "Açıklama yapacak mısın, yoksa tüm gün orada oturup kıvranacak mısın?" dedi Mortimer.

"Şey... Bunun itaatsizlik olduğunu düşünmemiştim. Sadece bir tavsiyeydi, değil mi?" diye zayıf bir sesle yanıt verdim nihayet.

Mortimer yumruğunu sehpaye geçirdi ve üzerindeki lamba uçtu. Ben de sindim.

Kütüphane kapısı pat diye açıldı ve dört koca cüsse içeri fişek gibi girdi. Köpekler. Saniyeler içinde oturduğum koltuğun etrafını sarmış, tüylerini kabartmış bir şekilde Mortimer'a hırılıyorlardı.

Dişler ve köpüklerden oluşan duvar onu korkuttuysa da Mortimer belli etmedi. Üzerine atılmaya hazır bir halde gözlerini Max'e dikti.

Sofie koşarak içeri girdi.

"Köpeğin senin kontrolünde olduğunu sanıyordum." Viggo'nun sesi sakindi ama ben altında bir aşağılama sezdim.

“O canavarı sen kontrol etmeyi dene kolaysa.” Sofie’nin gözleri bana dikildi. Bana doğru birkaç çabuk adım attıktan sonra dondu ve emin olamayarak Viggo’ya baktı.

“Sorun yok Max,” dedim ve onu sakinleştirmeye çalışarak uzanıp yanını okşadım. Yara var mı diye omzunu inceledim. Hiçbir şey yoktu. Yanlış tarafa bakmış olmalıydım. Diğer omzu kontrol ettim. Hiçbir şey. Ne yara, ne bandaj, ne de kurumuş kan. Yüzümü ekşittim. Evet, vurulmuştu. Hatırlıyordum. “Kurşun yarasını görmüştüm. Kanı elime bulaşmıştı!” dedim yüksek sesle.

Kimse cevap vermedi. Başımı kaldırıp bakınca birbirleriyle endişeli bir şekilde bakiştıklarını gördüm.

“Leo. Sen de gördüğünü söylesene,” diye yalvardım kafa karışıklığından yüzümü buruşturarak.

Leo tarafsız bir şekilde omuz silkti. Gözleri Mortimer’a kaydı. Başını eğdi ve tek kelime etmeden çıktı.

“Bu oldu, değil mi?” diye hıçkırdım. Gözlerimde yaşlar birikmiş, görüşümü bulandırıyor.

“Olduğuna inanıyor musun?” diye sakince sordu Viggo.

Sırayla hepsine, boş suratlarına baktım. Belki de olmamıştı. Şizofreni böyle bir şey mi, sanrılar ve gerçekler arasında öyle kolayca gidip geliyorsunuz ki hangisinin hangisi olduğunu ayırt etmek *imkânsızlaşıyor*? Bandaja bakmak için elimi kaldırdım. Saldırının bir sonucu olan yarığın zonklayan ağrısını hissettim. Hayır, bu gerçek olmak zorundaydı.

“Siz ikinizi uyarmıştım,” dedi Sofie yumuşak bir sesle, gözlerini benden ayırmadan.

“Pekâlâ, buyur öyleyse Sofie. Ona ne yaptığını anlat. Bak bakalım bu onu korkutmayacak mı, seni kendini beğenmiş cadı,” diye cevap verdi Mortimer ona, ukalaca gülümseyerek.

Neyden bahsediyor bu?

Bir saniye sonrasında Sofie, Mortimer'ın yerinde dikiyordu ve Mortimer da havalanmıştı. Uzun boylu, kaslı cüssesi havada uçup otuz metre ötedeki duvara çarptı. Çarpmasının etkisiyle bir ayna sayısız parçaya ayrıldı ve cam kırıkları yağdı.

Ağzım açık kalmış bir şekilde Sofie'ye baktım. O zarif kolları ve esnek yapısıyla Mortimer'ı gözlerimin önünde odanın diğer ucuna fırlatmıştı. İmkânsızdı bu. Olmuş olmazdı.

Mortimer ayağa kalkıp ceketinin kollarından cam kırıklarını silkeleyerek sallana sallana geri geldi. "Vay canına, güçlenmişsin Sofie. Neyle besleniyorsun sen?" Sofie'den sadece bir metre ötede durdu, gözleriyle sessizce konuştular.

Ne dedi? Bunun halüsinasyonun da ötesinde olduğunu fark edince karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Bu düpedüz delilikti. Komplo falan yoktu, kimse bana oyun oynamıyordu. Ben aklımı kaybetmiştim. "Bunların hiçbirisi gerçek değil. Kurşun, Sofie'nin dudağı, elim, ısırıklar..." diye sayıkladım. Gözümde deli gömlekleri, küçük gözetleme delikleri olan, duvarları yastıklı hücreler ve boş sandalyelerle entelektüel sohbetler yapan, görünüşte normal insanlar canlandı. Belki Eddie'yle onun ara sokağını paylaşabiliirdim. Ben onun tanrıçasıydım sonuçta.

"Ne ısırığı?" dedi aniden Mortimer gözlerini kısarak.

"Isırık falan yok. Gerçek degiller. Gerçek olduklarını sandım ama degiller," diye geveledim gömleğimin yakasını aşağı çekerek. "Gördün mü? Bir şey yok."

Sofie'nin nefesi tutuldu.

10. Gerçek

“Seni yalancı kaltak!” diye hırladı Mortimer. Sofie’ye saldırdı ve Sofie uçup camdan bir köşe sehпасına çarptı. Cam kırıldı.

“Ve sen!” Mortimer öfkeli gözlerini Max’e çevirdi. “Hain!”

Max kısa ama korkutucu bir hırlamayla karşılık verdi.

“Böyle olacağını bilmiyordum!” diye cıyakladı Sofie. Saniyeler içinde ayağa kalkıp elinde keskin bir cam parçasıyla, başını koparmak niyetiyle Mortimer’ın boynuna saldırdı.

Mortimer, şah damarının kesilmesini zar zor atlatıp onun yerine omzunda bir çizikle kurtuldu. Sofie’nin ikinci girişiminde de kolundan yakalayıp kolunu korkunç bir çatırtıyla kırdı. Ardından elinin tersiyle vurup alt dudağını patlattı.

Kolu boşta sallanan ve dudağından kanlar boşalan Sofie yüzünü acıyla buruşturdu. “Hepsi bu mu?” diye alay etti dişlerini gıcırdatarak.

Mortimer’ın kara gözleri öfkeyle parladı. Onu öldürecekti. İzleyemezdin. Yüzümü Max’in vücuduna gömdüm, ellerimle kürküne yapışıp kendimi insanın kanını dondu ran çığlıklara karşı hazırladım.

Ama onun yerine Viggo’nun akli başında sesini duydum. “Herkes sakın olsun lütfen.”

Max'in arkasından kafamı uzatınca, Viggo'nun kollarını açıp ikisinin arasına girmiş olduğunu gördüm. "Bir açıklama yapman gerekiyor Sofie," dedi sakince.

Cesaret edip ona baktım. Ve hayrete düştüm. Dudağı her zamanki gibi güzeldi ve zarar görmemişti. Sadece bir parça kan vardı ve onu da boшта sallanıyor olması gereken kolunu kullanarak bir parça bezle sildi.

"Lütfen kavgayı kesin. Evangeline'i korkutuyorsunuz. Bugün yeterince şey yaşadı zaten!"

Üçü birden dönüp bana baktı. "Ve sanıyorum ki bazı soruların var," dedi Viggo kibarca gülümseyerek. Bana doğru bir adım attı.

Max hırladı.

Viggo teslimiyetle ellerini kaldırıp geri çekildi ve koltuklardan birine oturdu. "Ama önce biz. Neden gizlice kaçıp parka gittin?"

Sofie'nin yarasız dudağına biraz daha bakakaldım. "Isırıklar için bir açıklama arıyordum."

"Central Park buna nasıl bir açıklama getirebilir?" diye sordu Viggo.

İşte başlıyoruz. "Beni uyuşturup parka götürdüğünüzü ve bir grup insana vampir rolü yapmaları için para ödediğinizi düşünmüştüm." İşte. Söyledim, gitti.

Viggo'nun ağzı şaşkınlıkla açık kaldı, yüzünde korkuyla hakaret arası bir ifade belirdi.

"Neden böyle bir şey yapalım ki?" Mortimer inanamayarak bana dik dik baktı.

"Bilmem... Can sıkıntısından belki? Viggo'nun vampirlere karşı bir hayranlığı var ve geçen gün sizlerin bir oyun hakkında tartıştığınızı duydum. Neyse, ormandaki heykeli bulabilirsem kanıtım olur diye düşünmüştüm."

"Heykel bunu nasıl kanıtlayacaktı? Mantıklı konuşmu-

yorsun sevgili Evangeline,” diye bıkkınlıkla haykırdı Viggo.

İç çektim. “Dün gece bir rüya daha gördüm.”

“Ne oldu rüyanda?”

Onlara tekrar heykelin yanında uyanışımı, mağarayı ve saldırıyı anlattım. “Ve bunlarla uyandım.” Boynumu gösterdim.

“Peki bizden şüphelendiğin bu oyunun kanıtını buldun mu?” diye sordu Mortimer kaşlarını kaldırarak.

Başımı sallayıp gözlerimi yere indirdim. Delici bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, konuşmamı bekliyorlardı. “Deliriyor muyum?” diye sordum nihayet.

Viggo konuyu değiştirdi. “Sana saldıran bu insanlar, onlarla nasıl karşılaştın?”

“Ben heykeli ararken beni köşeye sıkıştırdılar. Dördü birden,” diye cevapladım. Görünüşte tatlı, yaşlı bir kadın olan kişinin beni nasıl tuzağa düşürdüğünü açıkladım.

“Dört kişi,” diye tekrarladı Mortimer yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle.

Başımı salladım. “Üç adam ve bir kadın. Bir de köpek.” Köpeğin koparılmış kafasını hatırlayıp ürperdim.

Viggo’ya bakarak, “Kadın mı?” diye sordu Sofie.

Başımla doğruladım.

“Sana kim olduklarını veya ne istediklerini söylediler mi?”

Tereddüt ettim. “Rastgele bir şeye benzemiyordu. Sizi tanıyorlardı, hepinizi. Seni takip ettiklerini söylediler.” Sofie’ye baktım. O anlamıştı. Dün, alışveriş sırasında. Bir şekilde hissetmişti.

“Tam olarak ne dediler?” diye sordu Viggo.

“Bu kolye, benim insan olmam, Sofie’nin bana bir şey yapması gibi bir şeyler. Size şey dediler... Sülük.”

Viggo iğrenerek başını iki yana sallayıp cık cıkladı. Kalk-

tı ve şöminenin yanına gidip kolunu rafa koydu. "Pekâlâ, sanırım artık bunu senden saklayamayız." Viggo başını kaldırıp Sofie'nin kız kardeşinin tablosuna baktı. "Hayır Evangeline. Delirmedin, halüsinasyon da görmüyorsun. Gerçi sana anlatmak üzere olduğum şeyler de seni buna ikna etmeyebilir." Boğazını temizlemek için ara verdi. "Vampir kelimesi ne denli damgalanmış, değil mi?" dedi rahat bir tavırla ve ardından bıkkın bir iç çekti. "Ben iki bin yaşı'n üzerindeyim. Dünya üzerindeki en yaşlı vampirim. Mortimer da dokuz yüzden biraz az."

Midem sıkı sıkı düğümlendi. Ben deli değilsem, etrafım delilerle sarılmıştı öyleyse.

"Sofie, sen kaç oldun, yüz kırk sekiz mi? Doğru mu? Yaşını fazla söylemek istemem. Kadınların bu konuda ne kadar hassas olduklarını bilirim," diye alaycı bir şekilde dudak büktü Mortimer.

Sofie sinirlenerek gözlerini devirdi ama başıyla onayladı.

"Hepiniz... Vampirsiniz," diye tekrarladım ağzımdan çıkan kelimeleri dinleyerek.

"Sofie, tamamen dürüst davranmıyorsun," diye dalga geçti Mortimer.

Sofie ona öfkeli bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Ben bir büyücü olarak doğdum."

"Büyücü... Cadı gibi mi?" diye sordum.

"Aşırı derecede güçlü bir cadı," diye vurguladı Mortimer.

"Ah Mortimer, beni şımartıyorsun," diye alaycı bir şekilde cevapladı Sofie ve yüzünde o kem ifadeyle bana döndü. Elini kaldırdı ve işaret parmağından yoktan küçük bir alev var oldu.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hiç düşünmeden, koltuktan kalktım ve Max'i geçip merakla daha yakından incele-

mek için yanına gittim. Elimi yaklaştırdım ve tenimin kav-
rulmasıyla geri çekildim. Gerçekti.

Bir anlık heyecan patlamasıyla, Viggo büyük piyano-
nun yanına gitti. Tek eliyle kaldırıp odanın diğeri ucuna fırlattı. Piyano beton bir sütuna çarptı ve kulakları sağır edici
bir sesle parçalandı. "Daha fazla kanıt lazım mı?" Anında
önümde dikiliyordu. Boş bir kadeh alıp elinde sıkarak kır-
dı. Elini uzattığında kan görmeyi bekleyerek korkuyla sin-
dim. Ama onun yerine, sapasağlam, yarasız elinden küçük
cam parçaları döküldü.

"Şimdi de bir şarkı ve dans. Lütfen soytarı!" diye kıs kıs
güldü Sofie alaycı bir şekilde alkışlayarak.

Viggo saygıyla eğildi. "Kendimizi kanıtlamak zorunda
olmayalı çok uzun zaman olmuş. Çok eğlenceli!"

Ağzım açık bakakaldım. *Bu nasıl mümkün olabilir? Vam-
pir diye bir şey yoktur. Korkunç bir masaldan ibarettir sadece.*
"Ama... Hayır. Sofie, seni dışarıda, güneşte gördüm ve..."
diye kekeledim.

Viggo kahkahayla güldü. "Ah, bunların hiçbirine inan-
ma. Çoğunluğu tamamen boş laf. Haça ya da sarımsağa
alerjimiz yok. Evlerinize istediğimiz gibi girip çıkabiliriz.
Tavan arasında tabutlar yok... Bu saçmalıklarla saatlerce
devam edebilirim."

Aklıma gelen bir fikirle gözlerim yerinden fırladı. Hızlı
hızlı geri çekilirken koltuğa düştüm. "Ya insanlar? Siz...
Kan mı içiyorsunuz?"

Viggo'nun yüzü daha ciddi bir hal aldı. "Sana karşı ta-
mamıyla dürüst olmak istiyoruz sevgili Evangeline. Yalan
yok. O yüzden..." Duraksadı. "İnsan kanıyla beslenenleri-
miz var, içgüdüsel olarak ve hiçbir pişmanlık duymadan.
Fakat Mortimer ve ben bu tür vampirleri dünyadan silme-
yi kendimize görev edindik. Sanırım iyi de bir iş çıkardık."

"Yani siz içmiyorsunuz?"

İç çekti. “Sadece son çare olarak ve sadece en kötü suçluların kanını, çocuk tecavüzcüleri ve katiller gibi asalaklar, insanlığa zararı olanlar.”

Suçlulara olan ilgisi... Avukat ya da dedektif değilmiş. Sadece yemek arıyormuş. Ürperdim ve Sofie ile Mortimer’a baktım. İkisi de ifadesiz suratlarla sessiz kaldılar. Gerçi ben Sofie’nin gözlerinde huzursuzluk sezdim.

“Biz hikâyelerde anlatılan o korkunç yaratıklar değiliz, yemin ederim! Benimle tanıştığın andan beri sana karşı cömertlik ve nezaketten başka bir şey gösterdim mi?”

Duraksadım, sonra başımı iki yana salladım. Onlara insan olduğumu hatırlatmanın yan etkilerinin olabileceğinden korkarak, “Ya burada benimle otururken... Ve benim kanım... Bu sizin için zor değil mi?” diye çekinerek sordum.

“Sevgili Evangeline! Biz sana asla zarar vermeyiz!” diye haykırdı Viggo, yüzü sıkıntıdan buruşmuştu. “Ve yeterince tecrübeli olduğumuzdan kendimizi kontrol edebiliyoruz. Şimdi, akan bir kanla aynı odada bulunmak bir parça daha zor, ama biz her zaman sabrederiz.”

Demek ki Leo işverenlerinin kim olduğunu gayet iyi biliyor-muş, diye düşündüm kanı yerden nasıl özenli temizlediğini hatırlayarak. Ayrıca bu onun vampir olmadığı anlamına geliyordu.

Bana anlattıklarını sindirmeye çalışırken odadaki sessizlik rahatsız edici seviyeyi de geçti. Viggo yüzünde sevgi ve kabul edilmek için yalvaran mahzun bir hayvanın bakışıyla beni izliyordu.

Nihayet konuştum. “Vay canına, ne sır ama!”

Manikürlü tırnaklarını inceleyerek, “Bu daha yarısı bile değil,” diye homurdandı Mortimer.

“Korkuyor musun? Lütfen korkmadığını söyle,” diye yalvardı Viggo.

"Ben iyiyim," dedim korkumu yutarak. *Daha çok taş kesilmiş gibiyim.*

"Mesele şu ki... Yardımına ihtiyacımız var Evangeline," dedi Viggo.

Bu beni afallattı. "Nasıl? Hangi konuda? Ve tüm bunların benim rüyamla ve boynumdaki ısırık izleriyle ne ilgisi var?"

Viggo'nun yüzü düştü. Tekrar koltuğa oturdu. "Yüz yirmi yıldır zehrimiz işe yaramaz oldu."

"Anlamıyo..." diye başladım yüzümü asarak.

Viggo'nun yanındaki sandalyeye otururken, "Artık insanları dönüştüremiyoruz," dedi birden Mortimer.

"Bu kötü bir şey mi?" dedim düşünmeden ve Mortimer'in öfkeli bakışlarıyla karşılaştım.

"Bizden birini yaratamazsak, sevdiklerimizin yaşlanıp ölmelerini izlemekten başka çaremiz kalmıyor." Viggo portreye baktı.

Sofie'nin kız kardeşinin ölmesini mi izledi? diye merak ettim. Onun bayan arkadaşı mıydı?

"Keder ve kaybın kendisini tekrar ve tekrar sonsuza dek yineleyeceğini bilerek biriyle yakınlaşmak çok acı verici bir hal alıyor. Öylesine yalnız bir hayat ki." Viggo iç çekti. "Hayal edebiliyor musun Evangeline?"

Ürperdim. Ben beş yılımı tamamen yalnız geçirmiştım. Kederli, karanlık bir yerdi. Ama ya sonsuzluk?

"Lütfen bize yardım edeceğini söyle," diye yalvardı Viggo.

"Ben... Tabii ki, yapabilirsem yardım ederim..."

"Ah, teşekkür ederim Evangeline. Teşekkür ederim! Anlayacağını biliyordum," dedi sevinçle.

"Ama nasıl?"

"İşin korkunç kısmı da bu." Viggo'nun yüzü ümitsizlikle düştü ve dönüp Sofie'ye kaşlarını çattı. "Bu cadı, bizden habersiz seni lanetledi!"

Lanet mi? Gözlerim, patlamaya hazır bir halde, sandalyesinde oturan Sofie'ye gitti. "Viggo ne diyor, Sofie?" diye temkinli bir şekilde sordum.

Sofie çenesini sıkı. "Niyetim o değildi..."

Mortimer sözünü kesti. "Sorunumuzun nedeni Sofie'dir. Kendi bencil çıkarları için büyüyle oynadı ve şimdi hepimiz sonuçlarının kurbanı olduk."

Göz ucuyla tekrar Sofie'ye baktım ve su yeşili gözlerinin alev alev olduğunu gördüm, ama hiçbir şey demedi.

"Son birkaç gündür aramızın neden gergin olduğunu merak ediyorsundur muhtemelen," dedi Viggo. "Çünkü Mortimer ve ben, sana yaptığı şey yüzünden ona çok kızgınız."

"Ne yaptı tam olarak?" diye yavaşça sordum tekrar Sofie'ye bakarak. Gözleri dikkatle İran halısının üzerindeki bir noktaya odaklanmıştı.

"Sofie, açıkla lütfen," dedi Viggo ve ekledi, "sadece gerekli kısmını. Kızın aklını karıştırmaya gerek yok."

Sofie yutkundu. Konuşmaya başladığında sesi ezbere konuşuyormuş gibi duygusuzdu. "Sen bizim zehir sorunumuzu çözecek bir efsunun ana kanalsın. O kolye ve birinin benzeri iki heykel, atriymdaki ve bir de *rüyandaki*," Sofie son kelimedede tereddüt etti, "hepsi birer bağlantı kanalı."

"Neyin bağlantı kanalı?" diye sordum kolyeye bakarak. Hediyesine.

"Gördüğün şu rüyalar... Aslında rüya değiller Evangeline. O, sorunumuzu çözenin en iyi yolunun bizim dünyamız gibi bir âlem daha bulabilmek için diğer evrenleri araştırmak olduğuna karar verdi, vampirlerin olduğu ve zehirlerinin de sorunsuz işlediği bir âlem."

"Kim karar verdi?"

"Büyü."

Kaşlarımı çattım.

"Hepsi hokus pokus," diye mırıldandı Viggo. "Merak etme. Biz de anlamıyoruz."

Sofie onu duymazdan geldi. "Başka bir âleme taşınıyorsunuz, bizimkine benzeyen bir âleme."

"Ve orada da vampirler var?"

Başıyla doğruladı. "Görünüşe göre zaten birkaç tane bulmuşsun."

Mideme kramp girdi. "Onlar vampir mi?" diye fısıldadım yüzümü dehşetle buruşturarak. "Hepsi mi?" *Benim Caden'ım bir vampir mi?* Öyle tatlı, öyle nazik, öyle güzeldi ki. İnanamıyordum. İnanmak da istemiyordum. Bir an tereddüt ettikten sonra sordum. "Benim oraya gitmem sizin sorununuzu nasıl çözecek?"

"Sofie bize senin vampire dönüşeceğini ve insanları dönüştürme yeteneği kazanıp geri döneceğini söyledi," diye cevapladı Mortimer düz bir tonla.

"Ben öyle demedim!" diye bağırdı Sofie.

Onu neredeyse duymadım bile. Mortimer'ın sözleri bedenimde bir elektrik şoku etkisi yaratmıştı. "Vampir olmam mı gerekiyor?" diye fısıldadım kocaman açılan gözlerimle.

"Sana söylemek istedim Evangeline! O..." Viggo öfkeyle Sofie'ye baktı, "Bana söylemeyeceğime dair söz verdirtti. Sana söylersek sana zarar vereceğini söyledi!"

Duyacağımı duymuştum. Koltuktan yıldıırım gibi fırlayıp Max'i itip geçtim. *Kolye*. Sofie'nin bana sadece birkaç gün önce verdiği değerli hediyeye baktım. Çıkması lazımdı, benden uzak olması, hiç var olmamış gibi unutulması. Elim hızla zincire gitti ve ben kuvvetlice çekip klipsini koparınca Sofie, "Hayır!" diye haykırdı.

Bir adım daha atamadan yere yığıldım. Bedenimi işkence misali bir acı sarmıştı. Her bir sinirimden parmak

uçlarıma kadar ulaşıyor, kemiklerimin iliklerine kadar sı-
zıyordu. Nefessiz kalarak ağızımı açtım, ne bağırabiliyor ne
de görebiliyordum. Öleceğimden emindim. Ölmek *istiyor-*
dum.

Ve sonra acı başladığı hızla yok oldu. Göz kapaklarım
açıldı ve Sofie'nin üzerime eğilmiş, boynumun etrafındaki
bir şeyle uğraştığını gördüm. "İşte, oldu," diye mırıldan-
dı kendi kendine. Elem dolu soluk yeşil gözleri gözlerime
baktı. "Çok üzgünüm Evangeline," diye fısıldadı, "ama
lütfen bu kolyeyi bir daha çıkarma, *yoksa ölürsün.*"

11. Lanet

Sofie güçsüz bedenimi narin bir çocukmuşum gibi kucağına alırken uyarısı kulaklarımda çınladı. Fırtına gibi fırladığım koltuğa beni geri taşıyarak nazikçe yatırdı. Karşı koymak, yardımına direnmek istedim ama elimi bile kaldıramadım.

“Ne oldu?” diye sordum sesim kısılmış bir şekilde.

“Sofie’nin laneti hayatım. Üzgünüm. Cadılar işte böylesine kem yaratıklar olabiliyor,” dediğini duydum Viggo’nun mırıltıyla.

Sofie’ye bakmak için başımı çevirdim. Gözlerindeki üzüntü samimi görünüyordu. Ama artık inanmamayı öğrenmiştim.

Tekrar dönüp kaset döşeme tavana boş boş baktım. Kollarımla bacaklarıma yavaş yavaş yeniden güç gelirken saniyeler dakikaları takip etti. Kesik kesik nefesim, odadaki tek ses olan ateşin çıtırdamasıyla yarışıyordu.

Acı, fiziksel olarak kayboldu. Acı veya ağrı kalmamıştı, kanıt olabilecek yara izleri yoktu. Hiç olmamış gibiydi. Duygusal açıdansa, Sofie göğsümü kor demirle dağlamış gibi gerçektir. Nihayet hoş karşılandığım, kabul gördüğüm ve hatta sevildiğime dair kafamda farkında olmadan yarattığım fantezi bir anda toz duman olmuştu. Tabii ki altında bir artniyet olacaktı. Tabii ki Sofie tüm bunları sadece benden hoşlandığı için yapmıyordu.

Öyle aptalım ki!

Hâlâ yerçekimine karşı koyamayacak kadar güçsüz olduğumdan elimi kaldırmadan karnımın üstünde sürükleyerek kolyeye dokundum, parmak uçlarımın altında yuvarlayarak pürüzsüz taşı hissettim. Artık sadece bir mücevher değildi. Zincirin boynuma sıkı bir darağacı ipi kesinliğiyle sarıldığını sezdim. Gözlerimi kapatınca, Sofie bir tekmeyle tabureyi altımdan çekmeye hazır vaziyette hayalimde canlandı.

“İşte. Otur ve biraz su iç,” dedi Viggo, oturmama yardım ettikten sonra bir bardak uzatarak.

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordum, hem yardımını hem de suyu teşekkür mahiyetinde küçük bir gülümsemeyle kabul ederek.

“Büyü net değil,” dedi yumuşak bir sesle Sofie. “Senin bu dünyaya geçmenin ötesinde bir şey göremiyorum. Bu koca bir bölümü eksik bir kullanma kılavuzu gibi. Bizden birine dönüşeceğini zannediyordum. O zaman bizden birilerini yaratmaya yarayacak zehrin olacaktı. Ama açıkçası, dün gece olanlara bakılırsa yanılmışım.”

“Bana bir büyü yaptın ve nasıl çalıştığını bile bilmiyorum musun?”

“Korkunç, değil mi? Yine söylüyorum Evangeline: Yaptıkları üzerinde bizim kontrolümüz yoktu,” dedi Viggo.

Sofie’den kısık, vahşi bir ses çıktı ama Mortimer’in öfkeli bir bakışıyla yüzü tekrar ifadesiz haline döndü. “Kolye zehri reddetti. O diğer dünyada seni koruyor. Kalp atışını maskeleyip kanının tadını değiştiriyor.”

“Peki ne yapacağını nereden bileceğiz?” diye sordum sesimdeki keskinliği duyarak.

“Sofie’nin söylemeye çalıştığı...” diye başladı Viggo.

“Şimdi ne yapman gerektiğini biliyorum,” diye araya girdi Sofie.

“Ah, öyle mi?” Mortimer’ın sesi sert ve şüpheliydi. “Ni-hayet bir şey biliyor olman ne güzel.”

Sofie onu duymazdan geldi. “Onlardan birini buraya getirmen gerek. Kolye sana tam olarak nasıl yapacağını söyleyecek. Önsezileri var. Seninle iletişim kuracak.”

Kolyeye bakıp mırıldandım. “Şimdi de sesler duymaya mı başlayacağım?”

“Emin değilim,” dedi Sofie ve ekledi. “Gerçekleştiğinde anlayacaksın.”

Açıksözlülüğü endişelerimi dindirmedi. Gözlerimi yere indirip ahşap döşemedeki bir budağa odaklandım. Sofie’nin ihanetinin bıçak gibi saplanan acısı geçmeye başlamış, yerini tamamıyla aşına olduğum, yavaşça bedenime giren sinsi boşluk hissine bırakmıştı. Kayıptan kaynaklanan bir uyuşukluk haliydi, çabucak gerçek sandığım hayali bir arkadaşlığın kaybı. Hayalperesttim ben sonuçta.

Ve de aşağılanmış. İşte gelmiş, farkında olmadan bir sırrın hedefi olmuşum. Kavgalara, bağrıışmalara gözlerimi yumup başımdan aşağı yağdırdıkları hediyeleri açgözlülükle kabul eden bir piyon.

Rahatsız edici gerçek şuydu ki, ne kadar çılgınca olsa da artık ısırlıklar ve eski eşofmanlar için bir açıklamam vardı ve bu bana ufak bir rahatlama sağlamıştı.

“Bilmem gereken başka bir şey var mı?” Daha fazlasıyla baş edebileceğimden emin değildim.

“Hayır,” diye cevapladı Mortimer kısaca.

Max tekrar hırladı.

Yutkundum. “Ya eve gitmek istersem?”

“Artık evin burası,” diye cevapladı Viggo sakince. “En iyisi bu. Tüm bunlar hallolana kadar, kendi güvenliğin için.”

Bu duvarları, benim zarifçe dekore edilmiş duvar kâğıtlı hapisane duvarlarımı terk etme düşüncesi aklıma saldırıyı getirdi. “Parktaki o insanlar kimdi?”

“Endişelenmen gereken birileri değil.” Viggo kibarca gülümsedi. “Artık seni rahatsız etmeyecekler.”

Tabii ki etmeyecekler. Çoktan ceset torbalarına girdiler bile. Ürperdim.

“Muhtemelen biraz yalnız kalmaya ihtiyacın vardır,” diye önerdi Sofie.

Ondan mümkün olduğu kadar, yani hapishanemin parmaklarının izin verdiği ölçüde uzaklaşmak istediğimden odadan kovulduğuma memnun olmuştum. Ona doğru hiç bakmadan kütüphaneden çıktım ve koşarak odama gittim.

Odamın kapısını açınca şaşkınlıktan cıyakladım. Sofie sırtı bana dönük bir şekilde, şöminenin önünde durmuş, tablosunu inceliyordu.

“Sen nasıl...” Bitirme zahmetine girmedim. İnsan olmadığının bir kanıtı daha işte.

Max arkamdan paldır küldür içeri girerken beni de içeri itekledi. Girer girmez de yatağımın yanına gidip oturdu. Köpükler saçan korumacı köpek modundan çıkmıştı. Sanırım Sofie’yi bana karşı bir tehdit olarak görmüyordu. Köpek sezgileri buraya kadarmış.

Hüzün timsali yüzüyle dönüp bana doğru yürürken, “Bunları hazmetmenin zor olduğunu anlıyoruz,” dedi. Bir an için yüreğim cız etti. Ama sonra bana ne yaptığını hatırladım ve duyduğum acıma yok olup gitti. Hepsi bir maskeydi. Hiçbiri içten değildi.

Uzanıp elini omzuma koydu. Omzumu çektim. Kolu nu yavaşça indirerek iç çekti ve ifadesi donuklaştı. “Şimdilik, onları daha iyi tanıyana kadar, bazı şeyleri kendine saklaman en iyisi. Onlara neden orada olduğundan veya kolyeden bahsetme. Beladan uzak dur. O vampir kendisini kontrol etmeseydi dün gece kolayca ölebilirdin.”

“Kanımın tadında bir sorun olduğunu söyledi... İnsan tadı gibi olmadığını... Öyle bir şey,” diye geveledim. Sal-

dırğanın sözlerini hatırlayıp ve birdenbire bu sözleri kırıcı bulmuştum. Benim kanımda bir sorun yoktu. Ama o an birden başka bir şeyi kavradım. “Bir dakika. Ya vampir beni dönüştürmeye çalışmasaydı ve tüm kanımı içmeye devam etseydi? Ölürdüm. Bunun olmasından endişe duymadın mı?”

Sofie dudaklarını büzdü. “Öyle bir şey olmadığına göre bu konuda endişelenmeye gerek yok. Ve her neyse, zaten büyü tersine çevrilemez.”

“Doğru.” Kendimi ondan, şeytani vampir büyücünden uzaklaştırmaya çalışarak sırtım duvara çarpına kadar geri çekildim.

“Pekâlâ, tamam öyleyse. Bu gece kendine dikkat et.” Kapıdan çıkacakmış gibi yaptı. Ama bir anda yanıma gelip kolumu sıkıca tuttu. “Bizim türümüzden kimseye güvenme, Viggo dahil,” diye fısıldadı alelacele, “ve kolyenin sana söylediklerini yapma, daha değil.”

Ve sonra kayboldu ve ben söylediklerini kendi kafamdan mı uydurdum diye düşünüp kaldım.

Şimdi de beni Viggo ve Mortimer’a karşı mı kışkırtmaya çalışıyordu? Neden? Beni oyuna getiren, lanetleyen kendisiydi. Besbelli ki ona güvenmemem lazımdı. Ama Viggo, bunda en az benim kadar suçsuz olan Viggo, benden yarıdım istiyordu.

Bu gerçekten oluyor mu ki? diye merak ettim yatağıma doğru yürürken. Belki de asıl rüya buydu ve yakında uyanacaktım. Kolumu cimcikledim ama sadece acıyla yüzümü buruşturdum. Bu gerçek. Vampirler gerçek. Cadılar gerçek. Viggo ve Mortimer vampir. Sofie vampir büyücü. Odanın diğer ucunda yatan koca köpek de... Onun ne olduğunu bilmiyorum.

Üçü birden, benim gibi hiç arkadaşı olmayan, sosyal yönden beceriksiz bir yabancıya yağ çekip hediyeler vererek kibar davranıp durmuşlardı. Bir bit yeniği olduğunu

anlamalıydım. İç çektim. Ben Nancy Drew falan değildim, tabii Nancy Drew kör ve sağır olmadığı sürece.

Korkunç bir uyuşukluk her yanıma kaplıyordu. Öfkenin de orada bir yerde olduğuna emindim. Bir şok ve karışıklık battaniyesi altında gömülüp kalmıştı ama her nasılsa hepsi dürülüp uyuşukluğun içine hapsedilmişti. Uyuşukluk halini neden hissizlik olarak tarif ettiklerini hiçbir zaman anlamamışımdır. Bana göre, uyuşuklukta katiyen bir his vardı ama tarif edilebilecek türden değildi. Denilebilecek tek şey *bir yanlışlık* var gibi hissedildiğiydi.

Camdan dışarı bakınca gecenin çökmüş olduğunu gördüm. Kendimi zorlayıp tüm gece uyanık kalabilirsem Sofie'nin laneti işe yaramazdı belki. Ama olmazsa, şimdi bir rüya âlemi olmadığını bildiğim o rüya âlemine çekilirsem hazırlıklı olmak zorundaydım. Onlar vampirdi. Beni ısırp tüm kanımı kurutabilirlerdi. Gerçi henüz hiç öyle bir şey yapmamışlardı. Beni korumuşlardı. Caden'ın kollarında kanlar içinde yatarken kolaylıkla işimi bitirebilirdi ama yapmamıştı. Hiçbiri yapmadı. Ne kadar uğraşıysam da kabarık kıvrıkcık saçları ve çocuksu gülümsemesiyle Amelie'yi katil olarak hayal edemedim. Ya da Caden'ı... Mükemmel Caden'ı. Onlar kötü olamazlardı. Viggo ve Mortimer gibi iyi vampirlerden olmalıydılar.

Bu kez kapkaranlıktı. Hiçbir karartı, şekil göremiyordum. Hiçbir şey. Derin bir nefes çekip kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Bekle," dedi bir erkek sesi. Sol tarafımda bir ışık göründü. Dönünce, Caden'ın duvar rafına bir meşale yerleştirdiğini gördüm. Ruhum o günkü açıklamalardan çökmüş olmasına rağmen, onu görünce kalbim yine de duracak gibi oldu ve bunun korkudan olmadığını biliyordum. Onun bir

vampir olma olasılığı önemsizdi. Beni telaşlandıran, artık onun benim hayalimin bir ürünü olmaması, tam karşısında duruyor olmamdı.

Aman Tanrım! Buraya son gelişimde, bunu bir rüya sanırken, ona olan ölümsüz aşkımı ilan etmişim. *Kadınlar konusundaki zevkine hakaret etmeden önce.*

Aşağılanma hissiyle beraber kan da başıma hücum etti. Oda dönmeye başladı. Tutunacak bir yer bulmak için uzandım ve elim serin, pürüzsüz ve sert bir şeye değdi. Dönüp bakınca heykeli gördüm. Bağlantı.

“Bu...” diye başladım ama Caden karşımda görünüp bandajlı elime dikkatle uzanınca sesim kesildi.

“Ne oldu?” Yüzü endişeyle buruştu.

“Ah, hiçbir şey. Önemli değil,” diye kekeledim, elimin elinin içindeki hissiyle eriyerek. Vampir eli. Hiç düşünmeden elimi geri çektim.

Başımı kaldırmaya cesaret edince, yeşim yeşili gözleriyle beni izlediğini gördüm. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle, bir şey ima eder gibi başını hafifçe salladı. *Biliyor... Bildiğimi biliyor.*

Uzun, sessiz bir dakika boyunca birbirimize baktık. Sonra yaralı olmayan elime birkaç giysi tutuşturdu. “Bunları giysen iyi olur, ziyaretçilerimiz olabilir diye,” dedi sessizce.

Elimdekilere bakınca geçen gece giydiklerimle aynı türden, ne idüğü belirsiz eşofmanları gördüm. Caden’ın bana giysi verdiği son seferi hatırlayınca yanaklarıma ateş bastı. Beni öpmeden tam önceydi. Bir vampirle yiyişmişim. Ve oldukça hoşuma gitmişti.

“Bu, ormandakiyle aynı heykel mi?” diye kısılan sesimle sordum. Konuyu değiştirme çabasıyla dönüp heykele işaret ettim. Başımı tekrar çevirdiğimde kendimi boş mağaraya konuşurken buldum.

Yaralı elimin beceriksizliğinden giysileri yavaş yavaş giydim. O akşam soyunma zahmetine girmeyip Sofie'nin lanetinin beni ele geçirmek üzere olduğunun uyarıcısı olarak kolye ısınıp yorgunluk çökene kadar Max'le sarılıp yatmayı tercih etmiştim. Max'e sıkıca sarılmış, benimle gelip beni koruması için yalvarmışım.

Ama işe yaramamıştı ve burada tek başıma duruyordum. Kana susamış vampirlerle dolu bir mağarada tek başımaydım. Gerçi, gerçekten kana susamışlar mıydı?

Şimdi kılık değiştirmiş olarak meşaleyi aldım ve uzaktan gelen sesleri takip ettim. Grubu, geçen geceki aynı büyük mağarada ateşin çevresine oturmuş olarak buldum. Dört adet yüz bana dönüp gülümsedi. Dört güzel yüz. Etrafa bakındım, Rachel ortalıklarda yoktu. İçime bir rahatlık geldi.

Tamam, normal davranmaya çalış. Havadan sudan sohbet et. "Oradaki benim heykelim mi?"

Amelie başıyla onayladı. "Onu buraya getirmek Caden'ın fikriydi. Böylece vadide oturup seni beklemek zorunda kalmayacaktık. İşe yaradı! Zekice." Amelie kardeşine gururla gülümsemek için başını ona çevirince kabarık bukleleri uçtu. "Ormandaki heykelinin yerine, olur da biri o taraflara gider diye Fiona'nın yaptığı bir taklidini yerleştirdik."

"Daha çok şişman, sarhoş bir gulyabaniye benzedi ama uzaktan bakınca işe yarar," dedi Fiona gergin bir kıkırdamayla.

Amelie yanıma gelip elime uzandı. Alnı tıpkı Caden'ınki gibi endişeyle kırıştı. "Ne oldu?"

"Küçük bir kaza," dedim. Bu kez bilinçli bir şekilde kendimi tutup elimi çekmedim.

"Peki... Hâlâ rüya gördüğünü mü düşünüyorsun?" diye sordu Fiona.

Sesinin tonundan cevabı zaten bildiğini söyleyebilirdim. Caden onlara söylemişti. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ufak bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım.

Diğer elimden tutup beni bir banka çekerek, “Gel, otur,” dedi Amelie.

Oturdum. Caden’ın beni ateşin karşısından pür dikkat izleyen gözlerinin farkındaydım. “Rachel nerede?” diye sordum.

“Burada değil Tanrı’ya şükür,” diye mırıldandı Amelie ve ekledi, “Sahte heykele göz kulak oluyor. Değiş tokuş belki işe yaramaz da sen yine oraya gelirsin diye hepimiz sırayla nöbet tutuyorduk. Birazdan gelir.” Sesindeki nefreti fark etmemek mümkün değildi.

Kız kardeşinin ses tonunun Caden’ın üzerindeki etkisini görmek için ona baktım ama yüzünde duygudan eser yoktu, gözleri hâlâ ilgiyle bana odaklanmıştı. *Muhtemelen kanımın tadını merak ediyordur.*

“Senin bize inanmanı sağlayacak ne oldu tam olarak?” diye sordu Fiona.

“Yani bunlar dışında mı?” Uzanıp boynumdaki ısıruk izlerine hafifçe dokundum.

Hepsi irkildi. “Hâlâ acıyor mu?” diye sordu Bishop, her zamanki halinin aksine ciddiye.

Başımı salladım. “Görünüşe göre etrafım vampirler, öldürülemeyen dev köpekler ve beni lanetleyen bir vampircadıyla sarılıymış.” İlk kez yüksek sesle söyleyince, içinde bulunduğum zor durumu komik bulup birdenbire gülmeğe başladım.

“Neden?” diye sordu Caden, büyüyen gözleriyle.

“Bilmem. Görünüşe göre Sofie büyüyle oynuyormuş ve zehirlerini yakmış. Şimdi türeyemiyorlar.” Ürperdim. “Benim de buraya gelip sorunu çözmenin bir yolunu bulmam gerekiyormuş.”

Mağarayı sessizlik kapladı.

"Bunu çok iyi idare ediyorsun," dedi Fiona yumuşak bir sesle.

"Öyle görünmesine sevindim," diye yanıtladım ateşe bakarak.

"Korkuyor musun?" diye sordu Caden usulca.

O güzel, canlı yeşil gözlerin içine bakarak, "Evet, çok," diye dürüstçe cevap verdim. İyi vampir. *Kesinlikle iyi bir vampir.*

"Ve bizim ne olduğumuzu anlıyorsun?" diye sordu çenesi gergin bir şekilde. Bu soruyu sormaktan hoşlanmamıştı.

"Siz... Viggo, Mortimer ve Sofie gibisiniz?"

Bir kez başını aşağı yukarı salladı. "Viggo ve Mortimer... Evet."

Boğazımdaki koca düğümü yutkunarak geçirdim. *Pekâlâ, artık inkâr yok.*

"Ama Sofie... Pek sayılmaz. Onun aynı zamanda büyücü olduğunu söyledin, değil mi?"

Başımla doğruladım.

"İlginç." Caden'in gözleri kız kardeşinin gözleriyle buluştu ama ifadeleri okunamıyordu.

"Neden?"

"Çünkü büyücüler vampir olamazlar. Bu imkânsız. Zehir onları öldürür."

Yani Sofie bana yine yalan söylüyormuş. Anlamalıydım.

"Benim tecrübeme göre, insanlar kendilerini bir vampirin yanında bulunca, korkup sürekli dua ederek, haç çıkararak aksi yönde koşmaya başlıyorlar. Dört vampirle birlikte gönüllü olarak bir kamp ateşini paylaşmıyorlar." Amelie'nin tonu şakayla karışık ama gözleri her an dönüp kaçmamı bekliyormuş gibi ciddiydi.

"Hâlâ kaçabilirim ama şu an çok soğuk," dedim dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle.

Mağara kahkahalarla doldu.

“Biz sana zarar vermeyiz,” dedi Amelie yumuşak bir sesle.

Ona inanabilir miydim? O meleksi yüze ve nazik gülümsemeye bakınca kendimi hiçbir şekilde tehlikede hissetmiyordum. Ama yine de, kendimi Sofie’yle de güvende hissetmiştim. Kendimi koruma duygum pek iyi değildi. “Şey, siz çocukların iyi türden olduğuna kanaat getirdim.”

“Ne?” Caden’ın sesi yükseldi. Yüzü kıvrıldı.

“Viggo vampirler hakkındaki çoğu şeyin efsaneden ibaret olduğunu söyledi.”

“Ve sen de ona inandın?” Ses tonundaki azarlamayı kaçırmadım.

“Caden,” diye uyardı Amelie.

“Sana saldırmayacağımızdan o kadar eminsin yani?” diye devam etti Caden. Şimdi ayağa kalkmış, volta atıyordu.

“Caden,” dedi Amelie dişlerini sıkarak.

İhtiyatlı bir şekilde ona baktım. “Şey, dün bana saldırmadın ve ondan daha fazla da yaklaşmazdın, yani...”

Caden’ın gözleri hayretle açıldı.

Ondan önce olanlardan bahsediyormuşum gibi algıladığını fark ederek, “Yani ben ısırıldıktan sonra. Tüm o kanla!” diye kekeledim.

Bishop bir kahkaha patlattı. “Şu an bunun için vaktimiz yok. Sonra tekrar test edebilirsiniz,” dedi ve ardından ekledi, “ve ısırılma olayını kastetmiyorum.”

Yüzümün, muhtemelen pancar kırmızısının en koyu tonuna kadar kızardığını hissettim. Caden ona neden anlatmıştı ki? Ya da belki de Bishop aklımı okuyordu. Belki bu kısım bir efsane değildir. *Aman Tanrım, umarım Caden aklımı okuyamıyordur!*

Caden karşılık olarak Bishop’ı itekledi. Bishop uçup

mağara duvarına çarptı. Bishop'ın sırtı duvara çarpınca yere kaya parçaları döküldü ama sarışın vampir hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalkıp üzerini silkeledi ve fırçalanmaktan gurur duymuş gibi gülümsedi. O kadar hoş bir gülümsemedi ki gülümsemesi kaybolup yüzünü tiksintiyle buruşturunca irkildim.

İstenmeyen bir ses mağarada yankılanınca nedenini anladım. "Seni ne bu kadar kızdırdı aşkım?"

Amelie, "Ah güzel, döndün," diye yanıtladı ilgisizce.

Rachel ona öfkeyle baktı. "Şanslısın ki Caden sana karşı tuhaf bir zorunluluk hissediyor, yoksa seni..."

"Bak, kim geldi!" dedi Caden bana işaret ederek.

Rachel önce samimi olmaktan uzak gülümsemesiyle bana baktıktan sonra dönüp Caden'a sevgi dolu bir bakış bahşetti. "Senin heykel değiştirme numaran işe yaramış demek ki," diye kedi gibi mırılayarak onu banka oturttu ve kucağına çıktı. Dudaklarına uygunsuz uzunlukta bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kaçırdım, rahatsız edici sevgi gösterisinden değil, yaralı elimden veya geçen geceki ısırdıktan bin kat daha fazla canımı yakan kıskançlıktan.

Bishop'ın yüksek sesle öksürmesine ve Amelie'nin oflamasına karşın devam etti. Rachel'ı Caden'ın üstünden ayırmanın bir yolunu bulmalıydım. "Sofie kolyenin büyü- lü olduğunu söyledi," deyiverdim, Sofie'nin uyarılarını bir kenara iterek. "Beni buraya getiriyor ve kanımın kokusu, kalp atışlarım gibi insani özelliklerimi gizliyor. Alışması zaman alıyor gerçi."

İşe yaramıştı. Rachel Caden'ı hırpalamayı bıraktı. "Benim Caden'ımın yanında telaşlanıp kızarman gibi mi yani?" diye sordu tatlılıkla. Yüzüm yeni bir aşağılanma dalgasıyla alevlenecek gibi oldu. "Henüz pek alışmamış gibisin." Pis pis kıkırdadı.

“Nasıl çalışıyor?” diye çabucak sordu Amelie.

“Hımm... Bilmem. Her gece kolye yanmaya başlıyor ve ben uykuya dalıyorum. Ertesi sabah da yatağımda uyanıyorum.”

“Senin ziyaretlerinin arasındaki zaman burada haftaları buluyor,” dedi Fiona kaş çatarak.

“O kolyeyi bizden biri taksa neler olurdu, merak ediyorum,” diye mırıldandı Rachel kolyemi ilgiyle süzerek.

İşkencevari acıyı hatırlayarak başımı panikle salladım. “Hayır, üzgünüm. Kolye bir saniyeliğine bile çıkamaz, yoksa ölürüm.”

“Ama hızlı bir saniye olursa...” dedi Rachel. Anında Caden’ın kucağından inmiş, elini zincire geçirmiş ve başıma dikilmişti.

“Rahat bırak,” dedi Caden arkasında ortaya çıkarak. Elini onunkinin üzerine koyarak kolyeyi boynumdan çekip beni öldürmesine engel oldu.

Rachel sol kaşını sonuna kadar kaldırdı. Caden da karşılık olan sert bakışlarından birini attı.

Dönüp Amelie’ye baktım. Gözlerini ikisinin üzerine kenetlemiş, her an ayağa fırlamaya hazır görünüyordu.

Birkaç gergin dakikadan sonra Caden’ın omuzları görünür şekilde gevşedi. Boştaki kolunu sevgiyle Rachel’a doladı. “O ölürse, cadı bir tane daha gönderene kadar beklemek zorunda kalırız.”

İrkildim. Tıpkı bir akvaryum balığı gibi yerim doldurulabilirdi benim.

Ama o duygusuz sözleri işe yaramıştı. Rachel’ın buz gibi bakışı eriyip yerini sevgi dolu gözlere ve çocuksu bir kıkırdamaya bıraktı. Sonra o yılan gözleri bana çevrildi. “Peki bizi yanında götürebilir misin?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Sofie’nin uyarısı kafamın içinde cınladı: *Bizim türümüze güvenme. İçgüdü-*

lerim bu uyarıyı dinlememi söyledi. Gerçi, bu içgüdülerin ancak bir lobotomi hastasınıninkine eşdeğerde olduğu kanıtlanmıştı ama yine de dinlemeye karar verdim. O sarı gözlerin doğrudan içine bakıp başımı iki yana salladım. Ona yalan söylemek kolaydı, hatta eğlenceli.

Yalanım, nedenini anlayamadığım mahzun yüz ifadelerine neden olmuştu. Yüzlerine bakındım. "Neden benimle gelmek isteyesiniz ki?"

Aralarında sözsüz, sadece bir bakışla iletilen bir şey geçti.

"Çünkü sen sonuncusun," diye cevapladı Fiona sessizce.

Yüzümü astım. "Neyin sonuncusu?"

"İnsan."

Ağzım açık kaldı.

Amelie derince iç çekti. "Nereden başlasak? Bizim dünyamızda, yani Ratheus'ta insan ırkının soyu tükendi. Yedi yüz yıldır insan yok."

Gözlerimi kırpamadan zorlukla yutkundum. "Neden? Nasıl?"

"Biz neden olduk," diye cevapladı Caden soğukça. Benden uzaklaşmış, ateşin diğer tarafında dikiliyordu. "Onları biz öldürdük, her birini."

12. Yok Oluş

Sırtımdan aşağı bir ürperme indi. *Demek bu yüzden Jethro beni görünce öyle tepki verdi. Şimdi anlaşılıyordu.*

“Hepsini biz öldürmedik tabii. Bizim türümüz, vampirler öldürdü,” diye açıklığa kavuşturdu Bishop. Son kelime yumuşak çıkmıştı.

Başını eğip volta atmaya başlayarak, “Biz de kendi pa-yımıza düşeni yaptık gerçi,” dedi Caden.

“Neden?” diye sorduğumu duydum.

“Binlerce yıl boyunca vampirler bir efsaneden, korku filmlerindeki karakterlerden başka bir şey değildiler. Ama sonra, kanı çekilmiş ve ısırık izleri olan cesetler ortaya çıkmaya başladı. Sergilenmek için kasten ortada bırakılmışlardı. Türümüzden, hiçbir şeyi umursamayan ve insanların korkmalarını isteyen yeni bir nesil doğmuştu. İnsanlar da bildikleri tek şekilde karşılık verdiler: savaşıla. Savaş o kadar çabuk kızıştı ki fark ettiğimizde etkilerini tersine çevirmek için artık çok geçti. Vampirler kendi ordularını kurmak için yüzlerce insanı dönüştürdü. İnsanlar yakalayabildikleri her vampiri öldürdüler. Hatta kim olduklarından şüphe ettiklerinde diğer insanları bile öldürdüler.”

“Yani sizin türünüz öldürülebiliyor?” diye sordum. Folklorik bilgilerim henüz son gelişmelerden habersizdi.

“Zor ama evet. Nükleer savaş halinde, patlamanın yarı-çapında kalan her şey ölür, vampirler de dahil. Radyasyon

bizi etkilemedi ama insanlara etkisi ölümcül oldu. Bir yandan patlamalar, diğer yandan radyasyon. Az sayıda insan hayatta kaldı. Birkaç ay içinde dünyanın çoğunluğu yok olmuştu.”

Sessizliğin içinde sordum. “Siz nasıl kaçtınız?”

“Okyanusun ortasında, her şeyden binlerce kilometre uzaklıkta büyük bir ada vardı. İnsanlar yaşıyordu ama pek gelişmemiş bir yerdi. Tabiri caizse, göze çarpmayan bir üçüncü dünya ülkesi. Oranın kurtulacağına inanarak birçoğumuz buraya kaçtık. Haklıymışız. Üretmek için yanimızda insan da getirmiştik. Ama insanların üremesi çok uzun zaman alıyordu ve kanları da çok cezbediciydi. Uzun süre dayanmadılar.”

“Yani şimdi hayvanlardan mı besleniyorsunuz, Viggo ve Mortimer gibi?”

Caden’ın dudaklarında kötümser bir gülümseme belirdi. “Tıpkı onlar gibi. Ama insan kanı olmadan, biz her zaman açızdır. Her zaman. Türemüzden bazıları diğer vampirlerden beslenmeyi denedi. Bunun sonucunda mutasyon geçirip tamamen şeytani olan bir şeye dönüştüler. Sen de gördün: Jethro.”

O beyaz, damarlı gözler aklıma gelince ürperdim. “Sizden kaç kişi kaldı?”

“Eskisinden çok daha az. Türemüzün en güçlüleri ve en yaşlılarından oluşan, kendi kendini tayin etmiş bir konsey var. Nüfusumuzun azalması gerektiğine karar verdiler. Biz,” diğerlerine işaret etti, “saklandık ve hayatta kaldık. O zamandan beri, yedi yüz yıldır, dünyada bir yerlerde hayatta kalmış olduğunu umdukları gizli bir insan uygarlığını arıyorlar. Ama biliyoruz ki hiç insan kalmadı. İçimizde bir yerlerde hepimiz biliyoruz bunu. Hiçbir insan bu dünyada hayatta kalamaz.”

Bunu geniş zamanda söylediğini fark ettim. Sessiz bir mesajdı bu. Ben insandım. Burada hayatta kalamazdım.

Caden'ın sonraki sözleri de bunu doğruladı. "Bizim türümüzde iyi ve kötü yoktur. Hepimiz kötüyüz."

"Caden!" diye uyardı Bishop.

"Ve eğer konsey seni eline geçirirse," diye devam etti Caden, onu duymazdan gelerek, "sizin dünyanıza geçmek, beslenecekleri yeni bir insan hasadı bulmak için her şeyi yaparlar. Bizimle güvende değilsin."

Rachel'a doğru utandıran, öfkeli bir bakış atarak, "Biz demeyi kes Caden. Biz o şeytanlar gibi değiliz," dedi Amelie.

"Buradayım, değil mi? Ve şimdiye kadar size yardım ettim, değil mi?" diye mağrurca çıkıştı Rachel.

"Bize mi, yoksa kendine mi?" diye mırıldandı Fiona.

"Sen bir konsey üyesisin," dedim yavaşça. "Jethro da öyleydi," diye ekledim Jethro'nun geçen gece onu selamlayışını hatırlayarak.

"Evet ve onu öldürdüm. Senin için. Yani bana güvenebilirsin." Yine o tüylerimi ürperten tiksiniç, tatlı gülümseme. Bu kelimeleri, bir vampirin dişlerini boynuma geçirmeden önce söylediği o aynı iki kelimeyi duymak bende ters etki yarattı. Kimseye bundan daha az güvenemezdim.

İşte, şanslı bir vampir için hayatta kalışa giden tek yönlü bir bilet olmuştum. Sadece birini yanımda götürebileceksem, bunu onlara nasıl söyledim? Yoksa birden fazla götürebilir miydim? Hiçbir fikrim yoktu! Ve Rachel'ı geç, diğerleri arasında nasıl tercih yapacaktım ki? Bana seçtirecekler miydi?

Sofie'nin uyarısını dinlediğime şükrederek, "Şey, hiç kimse benimle gelemmez," dedim çabucak. Yalanla birlikte boğazımı tıkayan düğümü yutkundum. "Kimse gelemmez."

Amelie ellerini ellerimin üstüne koydu. "Sorun değil Evangeline. Biz onlar gibi değiliz."

“Yani... Siz benimle gelmek istemiyor musunuz?”

“Ah hayır, istiyoruz,” diye cevapladı Amelie. “Ama insanlardan beslenmek için değil.”

“Öyleyse neden?”

Duraksadı. “Yaşadığımızı hissetmek için. Sadece şey yerine...”

“Var olmak yerine,” diye onun yerine tamamladı Fiona.

“Ve oraya gidebilmek için asla sana zarar vermezdik,” diye ekledi Amelie. “Ama biz, dördümüz, burada azınlığız.” *Rachel’a bir taş daha.*

Rachel pis pis sırttı. “O kadar ikna edici bir yalancısın ki Amelie, neredeyse ben bile yuttum.”

Amelie hırlayıp mağaranın diğer ucuna uçtu ve Rachel’in tepesine çöktü. Pençe gibi tırnaklarıyla boynunu tırmalayıp kanattı. Rachel hızlı bir tekme ve eşit derecede şiddetli bir cırlamayla karşılık verip Amelie’yi kasten ateşe doğru fırlattı. Neyse ki Fiona oradaydı ve ateşin içine düşmeden onu yakaladı. Sonraki saniyede Caden kollarını Rachel’in etrafına sarmış, onu durdurmaya çalışarak sıkıca tutuyordu.

“Delirdiniz mi? Hepinizin toplamından daha güçlüyüm!” diye cıyakladı öfkeden şeytani bir hal alan suratıyla.

Rachel’in yanağını hafifçe okşayarak, “Git biraz hava al. Ben de bir dakikaya geliyorum,” diye mırıldandı Caden. Gerçi, çenesini sıkıştığını fark ettim. “Lütfen,” diye ekledi dişlerini sıkarak.

Rachel homurdandı ve rüzgâr gibi dönüp mağaradan çıktı.

“Aptal mısın sen?” diye tısladı Caden.

Amelie ona öfkeyle baktı. “Bunu başımıza sen sardın. *Hallet!*” diye karşılık verdi.

Amelie ona unuttuğu bir şeyi hatırlatmış gibi Caden’in yüzü yumuşadı. Bana döndüğünde gözleri endişe doluydu. “Sen iyi misin?”

Hayır, iyi değildim. Az önce bana korkularımda haklı, ya da çoğunlukla haklı olduğumu kanıtlamışlardı: Tehlikedeydim. Şu konsey beni öğrenirse av olacaktım. Ama başımı salladım.

O güzel gözler ciddileşti. “Olmamalısın. Aptal olma Evangeline. Bu Viggo sana her ne anlattıysa muhtemelen yalan. Bizim türümüz bunu yapar, biz yalan söyleriz. Aldatırız. Biz kötüyüz.” Soğuk ve ilgisiz ses tonu ve kelimeleri yüzüme sert bir tokat gibi çarptı. Caden, önceki iki gece olduğundan çok farklıydı.

“Caden!” diye gürledi Bishop.

Sessizce başımı aşağı yukarı salladım.

Fiona, Caden’a kızgın bir bakış atarak gelip beni banktan kaldırdı. “Hadi gel. Biraz yürüyelim. Bu dağ güzel mağaralarla dolu.” Koluma girdi.

“Bekleyin,” diye seslendi Amelie arkamızdan. Havaya doğru imkânsız bir zıplayış yapıp bir meşale kaptı.

İnden ayrılırken bir kez dönüp baktım. Caden ateşin başında dikilmiş, ifadesiz, yeşim yeşili gözleriyle bana bakıyordu.

Uzun bir tünel boyunca ilerlerken üzerimizdeki dağın ağırlığını hissedebiliyordum. Meşalenin ışığından, sivri dikitlerin ve sağa sola saçılmış taşların ürkütücü gölgeleri uzanıyordu.

“Evet, en azından buradayken kolye seni koruyacak,” diye güvence verdi bana Fiona. “Kanını sezemiyoruz. Bizden biri gibisin.”

Ya kanımın kokusunu alabilseler? Onları beni ısirmaktan alıkoyan sadece bu mu? “İnsan olduğumu nasıl anladınız öyleyse?” diye sordum yüksek sesle.

“Suyun altındayken nefesini tutuyordun,” diye cevapladı. “Biz nefes almayız, o yüzden nefesimizi tutmamıza gerek yok. Sonra gidip o ağaç köküne çarpıp bilincini kay-

bettin. Yani biz sakar değildir ve asla bilincimizi kaybetmeyiz.”

“Uyurken bile mi?” diye sordum.

Fiona güldü. “Uyku dinlenmek ve bedenin kendini yenilemesi içindir. Biz hiç yorulmayız ve dolayısıyla da hiç uyumayız.”

Mantıklıydı sanırım. Uyumamanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

“Bazen meditasyon yaparız gerçi ve öyle derine dalarız ki gören uyuduğumuzu zanneder,” diye ekledi Fiona.

“Bize kendinden bahset Evangeline!” dedi Amelie müzikal bir şekilde. Sanki beş dakika önce, Rachel’la ölüme yakın bir çarpışma hiç olmamıştı.

“Hmm... Pek bahsedecek bir şey yok ciddi. Çok sıradanım ben.”

“Ah, hadi ama. Mutlaka vardır. Bize her şeyi anlat! Hobilerin neler, tutkuların neler, seni en çok kızdıran şeyler? Neler yapmaktan hoşlanırsın? Evangeline kimdir?” dedi teatral bir edayla.

Güldüm. “Senden harika oyuncu olurdu.”

Amelie sırtıttı. “Ben de öyle düşünmüştüm! Aktris olacaktım, ünlü bir Broadway aktrisi. Ama sonra başıma bu geldi.” Ağzını işaret etti, beyaz dişlerini gösterip kedi gibi tısladı. Bu beni korkutmalıydı ama komik geldi. Güldüm. “Neyse, bundan sonra aklım başka şeylere gitti. Artık öyle bir fırsat yok.” Omuz silkti. “Önemli değil. Gizlilik esastır. Vampirken ünlü olamazsın. Sonuçta genç görünümünü bu kadar uzun süre korumanı sadece estetik cerrahiyle açıklayabilirsin,” diye gevezelik etti Amelie, sonra da elini hızla ileri geri salladı. “Benim hakkımda bu kadar yeter. Senin hakkındaki her şeyi bilmek istiyoruz!”

Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Kimse benden varlığımı özetlememi bu kadar doğrudan istememişti. Ar-

tık hiç kimse benden kendimden bahsetmemi istemiyordu. O kadar sık okul değiştirmiştım ki ne geldiğimi ne de gittiğimi fark eden oluyordu. Sanki yoktum.

“Amelie heyecanlandı, fark etmediysen,” dedi Fiona kırdayarak. “Yedi yüz yıldır hoşlandığımız biri çıkmamıştı.”

“Hoşlandığımız biri.” Öyle mi dediler cidden?

“Kolay bir şeyle başla. Mesela ailenle.”

Bocaladım. “Bakıcı aileyle yaşıyorum. Biraz tuhaflar. Dürüst olmak gerekirse onları pek tanımıyorum.”

“Ya annenle baban?”

“Öldüler.” Hafifçe gülümsedim.

Rahatsızlığımı sezip konuyu değiştirdiler. “Erkek arkadaşın var mı?”

Başımı salladım. Erkek arkadaşım yoktu. Hiç olmamıştı. Bir ilgilenen bile yoktu.

“Tamam, bize arkadaşlarından bahset. En iyi arkadaşının adı ne?”

“Eee... Şey...” Yine bocaladım. “Söylemesi zor...” *Hayır değil. Gayet basit. Hiç arkadaşın yok senin. Cüzzamlısın sen.* Doğrusu şuydu ki, eskiden arkadaşlarım vardı ama annemin ölümünden sonra ortadan yok oldular. Kaybımla uğraşırken onları istemeden kendimden uzaklaştırdığım için kendimi suçluyordum. O zamandan beri birkaç kez konuşma başlatıp arkadaşlık kurma girişiminde bulundusam da müstakbel muhataplarım karşılık vermediğinden başarısız oldum. Ancak sığınaklarda gönüllü olmaya başladıktan sonra bir parça sosyal iletişimim olabildi. Ve sonra da Sofie çıkmıştı...

Onunla tanıştığım gece ve sonrasındaki günlerde onun gerçek niyetlerini öğrenene kadar taşıdığım yüksek beklentilerim aklıma gelince kalbimi derin bir acı kapladı.

Neyse ki Fiona’nın sesi kendi kendime acıمامı böldü.

“Tamam, kolay bir soruyla başlayalım.” Fiona göz ucuyla Amelie’ye baktı. “En sevdiğin çiçek ne?”

Özlemle gülümsedim. Nihayet cevaplayabileceğim bir soruydu. “Papatya.”

Amelie’nin kaşları kalktı. “Gerçekten mi? Çok sadeler.”

“Ben sade ve zarıfi tercih ediyorum.”

Amelie bu konuyu düşündü. “Evet, belki.” Patikadan aşağı neşeyle seke seke gitti.

“En sevdiğin müzik?” diye sordu Fiona.

“Jazz. Biliyorum...” dedim sırtarak, Amelie’nin dönüp bana şaşkın şaşkın baktığını görünce. “Ama bana annemi hatırlatıyor.”

Özlemle gülümsedi. Akıllı bir an uzak bir yerlere gitti. “Pekâlâ. En sevdiğin yiyecek?”

“Turta olsun da.”

Bu şekilde, Fiona ve Amelie’nin akıllarına gelen her önemsiz detayı bana sormalarıyla yürüyüşümüz devam etti. Her ne kadar küçük bir sınava benzese de, birbirlerini yeni tanıyan normal kızların sohbeti gibiydi, iki vampirle lanetli bir ruhun sohbeti gibi değil.

Ben kitaplara olan sağlıksız takıntımdan bahsedince, “Başka kim okumayı seviyor, biliyor musun?” diye sordu Amelie. “Caden. Bir metre ötesinde tren kazası bile olsa başını kitabından kaldırıp bakmazdı.”

“Gerçekten mi?” Bu güzel bilgi karşısında kalbim duracak gibi oldu. Daha fazlasını istiyordum, mümkün olduğu kadar çok. “Yani... Artık okumayı sevmiyor mu?” diye sordum normal bir şekilde.

“Ah, eminim ki seviyordur ama okuyacak kitap yok,” diye yanıt verdi Amelie.

“Evangeline, anlamıyorsun. Bu dünya... Ortaçağda yaşamak gibi, ama daha da kötü. Biz ters yönde ilerliyoruz. Ne kitap, ne telefon, ne bilgisayar, ne elektrik, ne araba, ne

de müzik kaldı. Bishop müzik için adam bile öldürürdü. Ona arkı söylerdim eskiden. Ama grne göre klasik rock'ı mahvetmiim," dedi Fiona, yüzünde acı bir gülüm-semeyle.

"Uzun, sıcak bir du için kelimenin gerçek anlamıyla adam bile öldürürdüm," diye ekledi Amelie.

Ayağım bir taa çarptı ve taşın yerde sekmesini dinledim. Bu dünya her geçen dakika kulağā daha korkunç geliyordu. Ve ben de gelmiş, kendime acıyor, beni bekleyen be yıldızlı hapishaneme üzülüyordum.

Tünelde keskin bir keyi döndük ve Fiona elini kaldırdı. "Burada bekle," diye talimat verip karanlığın içine doğru gözden kayboldu.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadım Amelie'ye.

Bana dönüp gülümsedi. Yeşil gözleri heyecanla parılıyordu. "Göreceksin."

Birdenbire, uzaktan kumandalıymı gibi alevler birbirinin ardından yandı ve hızlı hızlı hareket ederek mealeleri yakan Fiona'yı aydınlattı. Dzinelercesi yanarak içeriye yeterli ışık verince nefesim kesildi. Gözlerim cenneti görünce tüm hapishane ve lanet düşünceler aklımdan uçup gitti.

"Ama en azından bu var," diye iini çekti Amelie.

Tam önümüzde, en az dokuz metre yüksekliğinde bir elele kayalardan aşağı küçük bir gle sessizce akıyordu. Meale ışığının altında su davetkār bir şekilde parılıyordu. Gln yüzeyinden birkaç koca kaya yükseliyor ve özel, küçük oyuklar oluşturuyordu. Suyun yüzeyinden buhar çıkıyordu. Tüm yer insan yapımına benziyordu. Tasarım olarak öyle mkemmek, yer olarak mağaranın ta içlerinde, öyle beklenmedikti ki neredeyse palmyeler ve akmerdivenleri de görmeyi bekleyecektim.

"Bu ne?" diye hayran hayran soran kendi sesimi duydum. -

“Bilmiyorum ama güzel, değil mi?” Fiona çömeli eliyle suyu test etti.

Sadece başımı sallayıp onaylayabildim.

“İstersen yüzebilirsin,” diye teklif etti Amelie.

“Yüzme giysileriniz mi var?” diye şaşkınlık içinde sordum.

Güldü. “Burada kız kızayız.”

“Belki sonra,” dedim mağaranın girişine göz atarak. Caden’a tekrar çıplak yakalanmayı göze alamazdım. Kota-mı zaten geçen gece doldurmuştum.

“Fiona ve Bishop resmen burada yaşıyor sayılır.” Amelie sırtıp, çömelmiş olan vampire hınzır hınzır göz kırptı. O da aynı şekilde karşılık verdi.

“Jethro’nun yedi yüz yıldır bu mağaralarda gözü olması-na şaşmamak lazım,” diye espri yaptı Fiona. Gülerek ayakla-rını yukarı çekip pantolonun yırtık pırtık paçalarını katladı ve ayaklarını havuza daldırdı. Amelie de aynısını yaptıktan sonra elini bana uzatıp onlara katılmamı işaret etti.

Seve seve kabul edip aralarına oturdum ve spor ayak-kabılarımla çoraplarımı çıkardıktan sonra ayaklarımı sıcak, yatıştırıcı suya soktum. “Jakuzi gibi,” diye mırıldandım.

“Biliyorum. Açıklayamıyoruz,” dedi Fiona.

“Beni bulduğun nehirden daha sıcak kesinlikle, değil mi?” dedi Amelie şakayla üzerime su sıçratarak.

“Jethro neden seni boğmak istedi ki?” diye sordum.

“Ah, beni boğmaya çalışmıyordu,” diye cevapladı düz bir şekilde.

“Ayak bileklerine beton bir blok bağlayıp seni nehre attı ve seni boğmaya çalışmıyordu, öyle mi?” diye şüpheyle sordum.

“Biz boğulamayız Evangeline, unuttun mu?”

“Ah, doğru ya. Unutmuşum. Pardon. Tüm bunlara alışmam biraz zaman alacak.” *Buna asla alışamayacağım.*

Amelie devam etti. "Açlıktan ölebiliriz gerçi. El ve ayak bileklerime bağladıkları şeye Merth deniyor. Tüm enerjimizi tüketen bir şey. Ve acıtıyor. Tanrım! Bin tane küçük jiletin tenini kesmesi gibi."

Yüzümü buruşturdum.

"Aynen. Hiçbir vampir ona dokunamaz. Jethro gibi mutantlar hariç. Onlar mutasyon geçirdiklerinde bağışıklık kazanıyorlar. Gerçi, senin de fark ettiğin gibi, bir insanın dokunmasıyla ufalanıp kopuyor."

"Ya. Peki Jethro seni neden aç bırakmak istedi?" diye sorumu düzelttim.

"Onun topraklarındaki bir bozayıyı öldürdüğüm için bana bir ders vermeye çalışıyordu."

Amelie'yi kudurmuş bir bozayıyla çıplak elleriyle güreşirken hayal etmeye çalışırken gözlerim ince fiziğine gitti. İmkânsızdı, hayal bile edemedim. Alışılmadık güzellikteki yüzü bir yana, korkutucu hiçbir yanı yoktu.

Rachel hariç hepsi normal görünüyordu. Öyle insani. Onlardan birinin Jethro'yu veya arkadaşlarını parçalamasına ya da Caden'ın maymun adamı şişe geçirip yakmasına şahit olmuş olsaydım, belki de şu an bu kadar rahat olamazdım. Ama görmemiştim. Sadece sonrasını görmüştüm ve bunlar kafamda örtüşmüyordu. Caden'ın ciddi uyarısı ve bana karşı tavırlarındaki değişmeye rağmen onlardan korkmuyordum. Rachel hariç. Sezgilerim bu kadar zavallı durumda mıydı? Yoksa beni oyuna mı getiriyorlardı?

"Siz çocuklar güçlerinizi üzerimde kullanıyor musunuz?" diye çıkıverdi ağzımdan.

İkisi de güldü. "Hayır, öyle bir şey yapmayız. Ama şüphelendiğin için seni suçlayamayız. Ayrıca kullanamayız zaten," dedi Amelie.

"Yani bu da bir efsane?"

"Ah hayır, değil. Ama sana işlemiyor. Kolye yüzünden

diye düşünüyoruz. İlk gece Jethro gelmeden önce Caden seni sessiz tutmak için denemiŐti, hatırladın mı? Ama sen yine de yaygara koparmıŐtın.” Amelie elini bağıran bir ağız gibi açıp kapatarak benimle alay etti.

O geceyi düşündüm, oyuğun içine Caden’la tıkıŐmamızı... Beni içine çeken o derin g ller gibi gözleri. Hatırladım, evet.

“Biliyorum, benden hoŐlanmamak zor,” dedi Amelie kolunu omzuma atarak. “Son derece sevimliyim.”

“Hem de çok alçakgönüllü,” diye mırıldandı Fiona elini suya daldırıp Amelie’ye su sıçratarak. Gülümseyerek elini koluma koydu. “Merak etme. Seni güvende tutacağız. Sana hiçbir Şey olmayacak.” Gülümsemesi, gözleri kolyeme düşünce birdenbire söndü.

“Ne oldu?” diye sordum ve bir saniye sonra g ğ  mdeki sürekli yanmanın s nmeye baŐladığını fark ettim. Bakınca kolyemdeki ışığın yanıp söndüğünü, kalbin asıl mat siyah renginin ortaya çıktığını gördüm.

Fiona bulaşıcı bir hastalığımın olduğunu itiraf etmişim gibi elini çekip benden hemen uzaklaştı. Amelie’nin kolu da omzumdan d Ő t  ama bu, elimi sıkıca tutmak içindi.

“Bırak onu,” diye bağırdı bir ses arkamızdan. Dönünce, Caden’ın telaşla geldiğini gördüm. Rachel da peŐindeydi.

“İŞe yarayabilir,” diye mırıldandı Amelie.

Benimle gelmeye  alıŐıyor.

“Mesele o değil Amelie!” diye bağırdı Caden.

“Ona zarar vermem,” diye çıkıştı.

“Bunu bilemezsin.”

Tartışmanın gerisini duymadım.

13. Rüşvet

Gördüğüm ilk şey komodinin üstündeki saat oldu. Öğleden sonra iki. İkincisi de Max'in koca burnuydu. Yanağıma sürterek hoş geldin diyordu.

Amelie.

Diğer tarafa dönünce yatağın diğer yanının boş olduğunu gördüm. İşe yaramamıştı. Bir parça hayal kırıklığı hissederek yavaşça iç çektim. *Keşke o kadar basit olabilse.*

"Dün gece ne oldu?"

Sofie'nin sesiyle şaşırıp cıyakladım ve yukarı fırladım. Viggo ve Mortimer'la birlikte yatağımın ayak ucunda dikiliyordu.

"Amma da ürkek bir kızsın," diye gözlemledi Mortimer sırıtarak.

"Tüm başına gelenlerden sonra onu suçlayabilir misin?" dedi Viggo ters ters.

"Dün gece ne oldu?" diye yineledi Sofie onları duymazdan gelerek.

"Hiçbir şey."

"Yeni bir şey öğrendin mi?" diye devam etti.

"Evet... Hepsi vampirmiş," diye dudak büktüm. Kaba olmanın beni bir nebze tatmin edeceğini ummuştum. Etmedi.

Viggo candan bir şekilde gülümsedi. "Hâlâ Sofie'ye kız-

gınsın. Anlıyoruz.” Gelip yatağımın kenarına oturdu ve elime uzandı.

Max hırladı.

”Tamam, tamam. Anlıyorum Max. Onun için endişeleniyorsun,” dedi köpeğe sakinleştirici bir gülümsemeyle ve elini kucağına koydu. ”Bize geceni anlat. Ve neden üstünde bu korkunç paçavralar var?”

Onu şüpheli gözlerle süzdüm. *Caden haklı mı? Ben gizli bir psikopatın oyununa gelen saf bir aptal mıyım?*

Başımı eğince, Caden’ın beni parçalamaya hazır vampir ordusundan korumak için verdiği eski giysileri gördüm. ”Tüm insanlar ölmüş. Soyları tükenmiş. Yedi yüz yıl önce vampirler tarafından öldürülmüşler,” dedim dümdüz bir sesle. ”Anlaşılan o ki orada iyiden çok kötü vampirler varmış.”

”Ne?” Viggo’nun alnı kırıştı. ”Bize her şeyi anlat.”

Ratheus’taki savaşı anlatmayı bitirdiğimde, Mortimer ve Sofie’nin ifadeleri berbatın ötesindeydi. Sadece Viggo gülümsüyordu. ”Pekâlâ, bu iyi haber!” dedi heyecanla.

Alnımı kırıştırdım. ”Nasıl iyi haber?”

”Senin oradan çıkmaya yardım etmeye dünden hazır dırlar! Neye benziyor o dünya?”

”Bilmiyorum. Pek bir şey görmedim. Beni bir dağ mağarasında saklıyorlar. İçinde muhteşem bir vaha var. Yüzebiliyorsunuz ama yüzme giysileri yok, çünkü hiçbir şeyleri yok. Ne elektrik, ne kitaplar ne de güzel giysiler...”

Mortimer zırıldamamı kesti. ”Yani hepsi yedi yüz yaşında?”

Başımla doğruladım. ”En az. Ve her şeyi dikte eden bir vampirler konseyi var. Onlar binlerce yıl yaşında. Caden’a göre, beni ele geçirirlerse öldürürlermiş.”

”Bu Caden zekiymiş. Onlardan uzak durman en iyisi. Onlardan birinin buraya gelmesini istemeyiz.”

Caden maskenin ardını görecek kadar da zeki mi Viggo?

"Sorun ne Viggo, senden yaşlı biri karşısında kendini tehdit altında mı hissediyorsun?" dedi Sofie, mağrurca gülümseyerek.

Viggo kendine has, kapalı dudaklarıyla gülümseyerek karşılık verdi.

O anda Leo, elinde benim için bir fincan buharı üstünde kahveyle sessizce içeri girdi. Tatlı, yaşlı kâhyaya sarılasım gelmişti.

"Kolye sana bir şey söyledi mi?"

Kahvemden bir yudum alırken Sofie'nin uyarısını hatırlayıp gözlerimi kısa bir süre ona çevirdim ve başımı iki yana salladım.

"Bu çok kötü," dedi Viggo.

"Ne yapması lazım?" diye sordu Mortimer Sofie'ye.

Bir an düşündü Sofie. "Emin değilim. Bu işleri biraz daha karmaşıktırıyor. Belki sadece birini buraya getirebilir. O yüzden, nasıl seçim yapabilir..."

"Diğerlerinin orada tek başlarına çürüyüp gitmeleri umurumda değil. Biri gelsin yeter." Mortimer dişlerini öfkeyle sıkıyordu.

"Mortimer!" diye azarladı Viggo. "Biraz şefkat!"

Sofie hemen konuştu. "İçinde bulundukları duruma bakılırsa Evangeline onlara bir şeyler götürebilir, iyi niyet göstergesi gibi. Belki o zaman onu korumaya daha meyilli olurlar."

Rüşvet.

Mortimer'ın gözleri şüpheyle kısıldı. "Nesnelerin transfer edilemeyeceğini söylediğini sanıyordum."

"Canlı nesneler dedim," diye yanıtladı Sofie küçümseyen bir tonla. "İnsanlar. Ama işe yarama ihtimali olan bir fikrim var."

"Harika, Sofie," dedi Viggo. "Uzun zamandır bir ilk

bu... Neden hemen işe koyulmuyorsun? Kütüphane masasının gözünde para var."

Sofie zorla gülümsedi. "Tabii Viggo. Evangeline'den bedenleri ve ihtiyaçları hakkında bilgi edinmem gerek sadece."

Birkaç saat sonra, kollarımı tika basa doldurulmuş bir dağcı çantasının kayışlarından geçirdim. Benimle aynı boydaydı ve muhtemelen ağırlığı da bana eşitti. Bu şekilde, sırtımda onunla yürümem imkânsız hale geliyordu. İnsanüstü gücüyle Sofie çantayı yatağa dayadı ki kayışlarını ayarlarken devrilmesin.

"İçinde ne var?"

"Arkadaşların için bir şeyler."

"Onlara rüşvet vermek için mi?"

Bana bir göz attı. "Nedeni önemli değil. Bunları onlara verdiğinde ne kadar mutlu olacaklarını düşün."

Sonunda, lanetlendiğini öğrenmek için benim New York'a gelip hediyelere boğulduğum zamanki mutluluğum gibi mi? "Peki, birini yanımda getirince ne olacak? Sadece birini ısırmaları yetecek mi, o zaman mutlu olacak mısınız?"

"Öyle bir şey," diye mırıldandı. "İşte oldu, sanırım taşırırlar." Kayışlara hafifçe vurdu.

Aklımdan bir fikir geçti. "Çantaya kan mı koydun? İnsan kanı?" *Bunu sorduğuma inanamıyorum.*

Dudaklarını büzüp başını iki yana salladı.

"Neden koymadın?"

"En iyisi bu."

İnsan kanı onlara ne yapar ki? Merak ettim.

Yanıma oturmak için dönüp yatağa yaslandı. "İnsan kanı tüm duyularımıza ve mantığımıza aşırı güç yükler. Yedi yüz yıldan sonra muhtemelen o açlığı izole etmeyi

öğrenmişlerdir, hatta belki unutmuşlardır. Hatırlatmamıza gerek yok. Bu zulüm olurdu. Ve akıllarının seni korumaktan başka bir yere kaymasını istemiyorum.”

Pozisyonumu ayarlamaya çalıştım ama yapamadım. Çantanın içinde tuğla olsa bu kadar olurdu. “Şerpaların sırtlarında bu şeylerden varken o dağlara nasıl tırmadıklarını bilmiyorum,” diye geveledim ve bu Sofie’yi kıkırdattı. “Sence işe yarayacak mı?”

Başını salladı. “Öyle düşünüyorum.”

“İçinde ne var?”

“Kızlar için kıyafetler sadece ve...”

“Hepsi için mi?” İçimden umarım Rachel’ı unutmuştur diye geçirdim.

“Ah, doğru ya. Sevmediğin hangisiydi? Rachel mı?” diye sordu gizemli bir şekilde gülümseyerek.

Gözlerim kısıldı. Ona söylememiştim. “Çık kafamın içinden!”

Kıkırdadı. “Aklını okuyamam ama ruh halini okurum,” diye cevapladı sakince. “Daha önce Rachel’dan bahsettiğinde bir öfke belirtisi sezmiştim. Şimdi de kıskançlık seziyorum. Şu Caden’la ilgili bir şey mi acaba?”

Yüzümün kızarmasıyla başımı eğdim. *O kadar mı belli ediyorum?*

Yine kıkırdadı ama sonrasında ifadesi ciddileşti. “Unutma, kolye insan yönlerini kamufle ediyor ama seni öldürülemez kılmıyor. O kız seni hâlâ öldürebilir.”

Nihayet sorma zamanım gelmişti. “Sofie, bu büyü nasıl çalışıyor?”

Sesli bir iç çekti. “Bu karışık.” Göz ucuyla bakıp bıkkınlığımı gördü. “Temel kısımları açıklayayım,” dedi, bacaklarını önüne uzatarak. “İki tür büyü vardır. İstedığın za-

* Dağcılık konusunda usta olan bir Himalaya halkı mensuplarına verilen isim.

man, istediğin yerde öğrenip yapabileceğin küçük, kolay büyüler: ateş yakmak, kendini kamufle etmek, o tür şeyler. Ama bir de diğer büyüler var. Doğrudan kaderi değiştirdiğin büyüler, yaşam ve ölümle alakalı. Bunlara “Nedensel Büyü” deniyor.”

“Bana yaptığın büyü bu mu?”

Başıyla onayladı. “Bu büyüler, atmosferden tut da her gün kullandığın alelade maddelere kadar her şeyden enerji çeker. Ayrıca ne kadar derine gömülmüş olsa bile büyü yapanın duygularından da beslenir. Tartışılır şekilde, bu duygular büyüünün nihai sonucunu şekillendiren şeydir. Büyü, kendisi soyut olsa da, bu diğer kaynakları birbirine işlerken bir yaşam gücü halini alır. Büyüyü yapanın ikilemine en uygun karşılığa karar verip bilgiyi onun zihnine işlediğinde tamamlanmış olur.”

Gözümde, diğer soyut şeylerden görünmez bir battaniye dokuyup, onunla beni başka bir evrene gönderen soyut bir şey canlandırmaya çalıştım. Kafası iyi bir grup hippinin saatlerce üzerinde tartışabileceği bir şeye benziyordu.

“Yani bana büyü yaptığında onun beni bu diğer dünyaya göndereceğini bilmiyordun?”

Ayağımın dibinde yatan Max’e bakıp duraksadı. Başını salladı. “Onun gibi bir şey. Ama sana tüm söyleyebileceğim bu kadar.”

Uzun süre sessizlik içinde oturduk. Saate baktığımda neredeyse gece yarısıydı.

“Biraz sonra gideceksin,” diye doğruladı Sofie. “Her gece on ikide.”

Kısmen beni bekleyenler konusunda endişelendiğimden, kısmen de onları, o benim büsbütün bir moron olduğumu düşünüyor olsa bile Caden’ı tekrar göreceğim için heyecanlandığımdan karnım ağrımaya başlamıştı. “Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

Şüphyle Max'e bakarak, "Neden gidip diğerlerini görmüyorsun?" dedi.

Max cevaben homurdanıp diğer yanına dönerek hiçbir yere gitmeye niyetinin olmadığını belli etti.

"Lanet köpek," diye mırıldandı sessizce.

"Max'i neden sevmiyorsun?" diye sordum. Bir köpeğe karşı neyin bu denli bir nefret yaratabileceğini merak ediyordum.

"Bir keresinde bana ihanet etti," dedi onu süzerek. "Gerçi, yakın zamanda senin hayatını kurtararak kendisini affettirdi. Ama ona hâlâ güvenmiyorum."

"İhanet mi? Nasıl, seni ısırdı mı?" *Bir köpek birine nasıl ihanet edebilir ki?*

Kıkırdayarak başını iki yana salladı. Bir şeye karar vermeden önce saate ve sonra tekrar Max'e baktı. Bana döndü ve öyle kısık sesle fısıldadı ki zor duydum. "Merth bulursan buraya getir. Olabildiğince çok. Ama Viggo veya Mortimer'a bahsetme."

Meraktan kaşlarını çatarak başını salladım. *Onunla ne yapacaktı ki acaba? Onun için tehlikeli değil mi?* Sorma zahmetine girmedim. Nasıl olsa yalan söylerdi.

İri kıyım dağcı çantasının ağırlığı beni arkaya çekince şaşkınlıkla cıykladım. Sırtüstü yere düştüm. Sert mağara tabanından en az yarım metre yüksekte, kollarım ve bacaklarımla deli gibi çırpınıyordum. "İşe yaradı!" diye haykırdım.

Sofie çantanın kayışlarını sıkı sıkıya bağlamıştı. Ağırlığımı sağa sola kaydırarak, ne kadar kıpırdansam da kurtulamayacağımı kısa sürede doğruladım. O yüzden, kabuğu üstünde ters dönmüş bir kaplumbağa gibi karanlığın içinde çaresizce yardım beklemeye koyuldum.

Karanlıkta kısık bir kıkırdama duyuldu ve ben ürperdim.

Çatlayan sesimle, “Merhaba?” diye seslendim temkinli bir şekilde.

Bir sessizlik oldu, sonra da yüksek sesli bir çarpma sesi. Mağaraya meşale ışığı doldu. Caden’ın gamzeli gülümsemesini görünce kalbim duracak gibi oldu. Bir ürperme daha.

Caden başını şüpheyle iki yana sallayarak yavaşça yaklaştı. Başıma dikilip parıldayan yeşil gözleriyle, “Yardım ister misin?” diye masumca sordu

Bugün farklı. Daha şakacı ve çok, çok daha rahat görünüyor. “Hayır, ben böyle rahatım. Sanırım bugün böyle kalacağım,” diye cevapladım sakince. İçimdeyse, bir erkek pop grubunun konserine gitmiş, on üç yaşındaki bir kız kadar kıpır kıpırdım.

Çok sayıdaki kemer ve kayışı incelemek için çömeldi. “Gıdıklanır mısınız?” diye sordu bir kaşını kaldırarak.

“Of, lütfen yapma,” diye mızımızlandım. O denli işken-cevari bir utanca gelemedim. Şu anki durumum yeterince kötüydü zaten.

Yumuşak bir kahkaha attıktan, sonra derin bir konsant-rasyonla gerilen yüzüyle kayışlarla uğraşmaya başladı. Bu bana yüzünü utanmaz bir şekilde inceleme fırsatı vermişti. Gerçeğe benzemiyordu. Mükemmellik noktasında yontularak şekillendirilmiş gibiydi. Çene hattı kusursuz bir biçimde belirgin, dudakları gülün zengin bir tonuyla boyanmıştı. Cildi porselen değil de gerçek mi diye bakmak amacıyla uzanıp yanağına dokunmamak için kendimi zor tuttum.

“Erkencisin,” diye mırıldandı. “Seni birkaç hafta daha beklemiyorduk.”

Beni çözme-yi bitirince esneklikle ayağa zıpladı ve bana

elini uzattı. Çekine çekine kabul ettim. Beni ayağa kaldırır kaldırmaz kollarını şefkatle belime dolayıp ellerini belimin arkasında kavuşturdu ve beni kendine çekip kucakladı. Gösterdiği sevgiden afallamış bir halde nasıl tepki vereceğimi şaşırdım. Tereddütle uzanıp ellerimi omuzlarına koydum. Vücudumun bir kalas kadar sert durduğunun tamamen farkındaydım. Karşılığında bana iyice sarılıp daha sıkı tutarak beni daha da kendine çekti. Sağlam göğsünü kendi göğsümün üzerinde hissedebiliyordum. Güçlüydü. Tamamen kaslıydı ama yine de hiç ummadığım bir yumuşaklığı ve sıcaklığı vardı. Sanırım ben soğuk ve ölü bir şey bekliyordum ama o bunun yakınından bile geçmiyordu.

Kendime, onun hakkındaki hislerimi bilemeyeceği konusunda güvence vererek rahatlamaya başladım. Bilseydi bana böyle samimi bir şekilde sarılmazdı.

“En sevdiğim insan!” diye seslendi Bishop aniden ve kendime geldim. O anda Rachel’ın habis sarı gözleri ve zalimce gülümsemesi gözümde canlandı ve korkuyla Caden’ı ittim. Bishop yanımdan geçerken saçlarımı karıştırdı.

Saniyeler sonra Fiona ve Amelie, adeta uçarak gelip azgın kucaklamalarıyla beni yere devirdiler.

Göz ucuyla Caden’a bakınca gözlerinde bir hayal kırıklığı gördüm. Yüreğim cız etti.

“Oo, bu ne?” dedi Amelie ve ardından Fiona’yla birlikte Noel ağacının altındaki küçük çocuklar gibi çantayı yağmalamaya ve üzerlerine Sofie’nin çiçek gibi el yazısıyla isimler yazılmış olan paketleri çıkarmaya başladılar. Oğlanlar da arkalarında durmuş, başlarını iki yana sallayarak gülüyorlardı. *Rachel nerede? Gözlerim mağarada dolaştı. Muhtemelen bir kuytuda pusuya yatmıştır. Ya da Bambi’nin çocuklarını boğazlıyordur.*

Fiona açık saçık siyah bir iç çamaşırı çıkarıp yüzünde

utangaç bir gülümsemeyle çaktırmadan kolunun altına sıkıştırdı.

"O ne?" diye sordu Bishop. Fiona onun dikkatini erkek kıyafetlerine bir güzel çekti ve ardından oğlanların ikisi de kendi paketlerini hevesle karıştırmaya başladılar.

Duvarın dibinde oturdum. Onlara bir şekilde yardım edebildiğim için, bu imkâna sahip olduğum için memnundum. Daha doğrusu Mortimer ve Viggo sahip olduğu için.

"Bir süre burada kalmayı mı planlıyorsun?" dedi Amelie bir şişme yatak çıkararak.

Kaşlarımı çattım. "O benim için mi?"

"Bizim için değil."

Doğru ya, onlar uyumuyorlar. "Bilmem. Paketleri Sofie hazırladı ve..." Sözümlerim, Caden'in eski püskü tişörtünü başının üzerinden çıkarıp da kaslı mükemmel karnıyla heykel gibi güzel göğsü ortaya çıkınca ağzımın açık kalmasıyla yarıda kesildi. Saniyeler içinde yeni, gök mavisi hâkim yaka bir gömleği üzerine geçirdi ama o zamana kadar, içimde kaynayan tuhaf, alışık olmadığım bir duyguyla onu bir sapık gibi seyretme şansım oldu.

Biri suratımın önünde parmak şıklatıp beni transtan çıkardı: Bishop. Gayri ihtiyari, açık kalan ağzıma uzandım. Alt dudağımdan salya aktığına emindim. *Lütfen alay etme,* diye dua ettim.

"Hadi, gün batmadan gidelim!" diye haykırdı Bishop.

"Nereye?"

Beni şakacı bir şekilde bir futbol topuymuşum gibi güçlü kollarından birinin altına aldı. "Biraz zaman öldürmeye."

Onların Ratheus'u ıssız, ortaçağdan kalma, harabe olarak tarif etmelerine bakarak *Terminatör*'den çıkma bir dünya bekliyordum; *cyborglar* hariç. Dışarı adımımızı attığımızda mutlu bir şaşkınlık yaşadığımı söylemem hafif kaçardı.

Plato benzeri bir çikıntının kıyısında dikilirken dağlar-

daki bir boğazın içinde olduğumuzu gördüm. Pofuduk beyaz bulutların gezindiği gökyüzü mavinin canlı bir tonundaydı. Aşağıımızda geniş, sık ağaçlı bir vadi uzanıyordu. Ağaçların yemyeşil yaprakları sıcak bir iklimde olduğumuza işaret ediyordu. Ağaçların arasında kıvrım kıvrım akan, üzerinden güneş ışığının yuvarlanan binlerce küçük elmas gibi parladığı bir nehir fark ettim. Uzakta yükselen, kar kaplı zirvelerden oluşan bir taç, vadiyi dış dünyadan koruyordu. Bir vadiden çok çanak gibiydi.

O heybetli zirvelerin büyüüne kapılıp nereye bastığıma dikkat etmeden ileri çıktım, ta ki yer ayaklarımın altından aniden kaybolana kadar. Yarım saniye içinde bir el kolumdan yakalayıp beni geri çekti. Yüzlerce metre aşağıdaki ağaç tepelerine bakıp farkında olmadan bir uçurumdan aşağı yürüdüğümü anladım. Hızla arkama dönüp en yakındaki şeye yapıştım. Caden'ın göğsüymüş meğer.

"Sizin dünyanızda insanlar uçmayı mı öğrendi?" Kıkırdadı, sonra bir kolunu nazikçe sırtıma dolayıp beni uçurumdan uzağa yarı taşıyarak yarı sürükleyerek çekti. Diğerleri gülmelerini saklamaya çalışmadılar bile.

"Artık güvendesin Evangeline," dedi Fiona kıkırdayarak.

Caden'dan kendimi istemeye istemeye ayırdım, felç edici korkunun yerini utanç almıştı. "Pardon," diye geveledim göz ucuyla ona bakarak. Umarım, bunu ona dokunmak veya bunun gibi sapıkça bir şey için kasten yaptığımı düşünmemiştir.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Gidelim!" dedi Amelie neşeyle. Bishop'ın beni kucaklamasıyla uçurumdan aşağı adımımı atmam arasında geçen zamanda eski kıyafetlerini çıkarıp bir kot pantolonla spor bir üst giymişti. Bishop da dahil hepsi üzerini değiştirmişti. Gri yeşil çizgili gömleğini düzeltiyordu.

"Siz çocuklar normal görünüyorsunuz," dedim sırtarak.

Amelie kendisini sarmaladı. "Bu gömlek öyle yumuşak ki. Pofuduk köpek yavruları gibi... Teşekkür ederim!" Anında önümde belirip yanağıma sevgi dolu bir öpücük kondurduktan sonra dağın yanından kıvrılan doğal bir patikadan aşağı seke seke, gümüşü sarı saçları zıplaya zıplaya gitmeye başladı.

"Sizin dünyanıza benziyor mu hiç?" diye sordu Caden.

"Evet. Öyle sanırım," diye cevaplayıp patikadan aşağı diğerlerini takip ettim. Dik, gevşek kayalarla dolu ve büsbütün tehlikeli bir patikaydı. "Daha önce hiç bu kadar büyük dağlar görmemiştim ama varlıklarından eminim." Onların hızlı, dikkatsiz adımlarına yetişmeye çalışırken bir şeye takılıp düşmemek için bayağı çaba sarf ediyordum.

"Ona yakın dursan iyi edersin Caden. Dağın kenarından yuvarlanma ihtimali var," diye uyardı Fiona o buğulu sesiyle ve ekledi, "Yarasaya dönüşüp seni yakalayamayız."

Ürperip sıırttım. "İyi. O şeylerden nefret ederim."

Kısık, ciddi bir sesle, "Bugünün en güzel yanı ne biliyor musun?" diye birden sordu Bishop. Bağırmadan önce dramatik bir ara verdi. "Rachel yok!" Sesi vadi boyunca gök gürültüsü gibi gümbürdedi. Deli gibi gülerek, intihara meyilli bir manyak gibi patikadan aşağı koşmaya başladı. Fiona ve Amelie de onu izleyip saniyeler içinde gözden kaybolup beni Caden'la yalnız bıraktılar.

Bishop'ın, kız arkadaşını böyle yaygarayla hor görmesine ne kızacağı beklentisiyle Caden'a göz ucuyla baktım. Onun yerine gülümseme gördüm. "Nerede o?" diye sordum. *Lütfen "Temelli gitti," de!*

Gülümsemesi değişti. "Hakemlik yapması gereken bir tür turnuva var."

Sesindeki hayal kırıklığı mı, yoksa rahatlama mı? Emin olmadım.

Ben gevşek taşların etrafından dikkatlice dolanırken Caden benim salyangoz hızıma ayak uydurmaktan memnun bir şekilde, taşlı patikadan aşağıya sessizce yürüdük. Birkaç kez taşlar ayağımın altından kaydı ve tökezledim. Hepsinde de Caden beni yakalayıp düşmekten kurtardı.

“Bu kadar yavaş olduğum için üzgünüm. Normalde bu kadar sakar değilimdir,” diye gergin bir şekilde geveledim.

“Merak etme. Sırf biz kayalık yamaçlardan aşağıya koşabiliyoruz diye senin de koşmanı beklemiyoruz.”

Vadinin içine doğru ilerledikçe hava daha da ısınıp etrafımız daha da yeşillendi. Şimdi ormana gündüz gözüyle bakınca kıkırdamadan edemedim. Bu yerin Central Park’la karıştırılmasına imkân yoktu: Kule gibi üzerimizde diki len tuhaf ağaçların bazılarının yüksekliği otuz metreyi geçiyordu ve gövdelerinin kalınlığı en az iki kol uzunluğundaydı. Daha çok, zamandan başka hiçbir şeyin elinin değmediği tarihöncesi çağlara ait bir yağmur ormanına benziyordu. Dev eğreltiotları, parlak yeşil yosunla kaplı dışarı çıkmış ağaç kökleri ve şapkalı mantarlarla örtülü zemin yemyeşildi. Ağaçlar, orman tabanına yayılmış mor ve beyaz renkli küçük kır çiçeklerinin büyümesine yetecek kadar gün ışığının girmesine izin veriyordu şuradan buradan. Onun dışında orman örtüsünün altında etraf gölgelik ve nemliydi.

Bir kelebek yanımızdan geçip o kır çiçeği kümelerinden birine doğru kanat çırparken gülümsedim. Canlı sarı ve turuncu renkteki kanatları, yemyeşil ortamla güzel bir kontrast oluşturunuyordu. Ormanın derinliklerinde bir yerde bir çekirge ailesi mutlu mutlu ötüyordu. Tümüyle huzur dolu bir dünyaydı. Kanımı içmeyi bekleyen, kana susamış canavarların gezindiği bir dünyaya benzemiyordu.

Buralarda nelerin yaşadığını merak ettim. “Burada ne tür bir yaban hayatı var?”

Cevap veren sessizlik oldu. Döndüm ve donup kaldım.

Caden gitmişti. Gözlerim etrafta gezinip telaşla ormanı taradı. "Caden!" diye seslendim sert bir fısıltıyla, sonra da nefesimi tutup dinledim. Hiçbir şey. "Caden!" dedim tekrar, bu kez sesimdeki çaresizlik fark edilmeyecek gibi değildi.

Bir dal çatırdadı. "Oh, Tanrı'ya şükür..." diye başladım arkama dönerek.

Sadece bir buçuk metre ötemdeki bir ağacın yanında devasa bir siyah panter, başını dişlerinin arasına kısırdığı bir yılanla dikiliyordu. Bir pençesini yılanın vücuduna koydu ve sonra boynunu hızla çevirerek yılanın başını koparıp kenara fırlattı. Yılanın en az iki metre uzunluğundaki vücudu yere düşüp kıvrandı.

Şimdi panterin dikkati bana çevrilmişti. Koyu sarı gözleri beni ilgiyle süzüyordu ya da açlıkla.

Cıyaklayıp geriye doğru birkaç adım attıktan sonra sağduyum devreye girdi ve dondum. Max'inkine eş, korkunç bir boyda ve yapıda olan kedi, benim varlığımdan rahatsız olmamış gibi başını eğip yeri kokladı. Ben hemen gevşememem gerektiğini biliyordum gerçi. O yumuşak, sakın görünümlü ağzın içinde jilet gibi keskin dişler vardı.

Panter ağırlığını bir yandan öbür yana verdikten sonra usulca yaklaşırken dehşet içinde izledim. O kadar yakınıma geldi ki burnu göğsüme değip kolyemin üzerinde durdu. Hafifçe hırlayınca sıyırdığı dudaklarının arasından bir dizi ölümcül sivri diş göründü.

Ben de bir vampir ısırtısıyla öleceğimi sanıyordum. Koşmanın bir yararının olup olmayacağını merak ettim. Kaçmanın için avı daha zevkli bir hale mi getirir? Test edemezdim. Kaslarım korkudan kilitlenmişti.

"Sorun yok, buradayım." Bir kolun korumacı bir şekil-

de omzuma dolandığını hissettim ve Caden kaskatı kesilen bedenimi kendine doğru çekti.

Ufak bir rahatlama nefesi aldım. "Ne yapacağız?" diye fısıldadım dudaklarımı kıpırdatmamaya çalışarak. Dikkatimi beni baştan ayağa koklayan canavara odaklanmıştı.

"Sadece kıpırdama."

"Yoksa?"

"Bu Scout."

"Adı mı var?" Gözlerim kocaman açıldı.

Caden kıkırdadı. "Evet. Beğendin mi?"

"Bana saldırıp saldırmayacağına göre değişir."

"Hayır. O benim evcil hayvanım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bishop'la benim, dağları koruyup ziyaretçilere karşı bizi uyarsınlar diye eğittiğimiz, hayvanlardan oluşan küçük bir ordumuz var. İyi bir güvenlik yöntemi."

Scout adlı panter başını kaldırıp gözlerimin içine baktı, yüzüyle yüzüm arasında sadece santimetreler vardı. Caden'in arkasına sindim.

"Kıpırdama. Sadece merak ediyor. Onu şaşırtmazsan tepki vermez. Korktuğunu biliyor."

Dev kedi beni incelerken, çığlık atacağımdan korktuğum için gözlerine bakmaya cesaret edemeyerek gözlerimi sola çevirip bir ağaç dalına odaklandım. Nihayet ayakka-bılarımı koklamak üzere başını indirdi. Caden kolunu omzumdan çekmeyip beni sıkı sıkıya kendisine yakın tuttu.

"Nasıl senin oluyor?" diye fısıldadım.

"Onu ben ısırdım. O bana ait. Ben onun efendisiyim."

Kaşlarımla çattım. "Yani o ne oluyor bu durumda? Vampirledi mi?"

"Biz onlara vampirhayvan diyoruz. İnsan vampirlerden biraz farklılar. Kandan çok et seviyorlar. Bizim gibi ölüm-

süzler ve hızlı iyileşirler. Ama korkunç derecede büyüyorlar, genelde normal boyutlarının iki katına çıkıyorlar.”

“Max gibi,” dedim dev köpek arkadaşımı düşünerek. O da buymuş meğer. Vampirhayvan.

Caden’ın başını salladığını hissettim. “Onlar, kendilerini dönüştüren kişiye tabii bir koruyucu olurlar.”

“Demek ki Max’in de bir efendisi var.” Mortimer olmalıydı. Onu kendi koruma köpeği olarak tanıtmıştı.

“Evet, muhtemelen. Güzel tarafı, Scout’la vadideki her yerden iletişim kurabilirim.”

“Nasıl?”

“Telepatik olarak. Kafalarımızın içinde birbirimizle karşılıklı konuşabiliriz. Bana rapor sunar.”

“Sana rapor sunuyor...” Ağzım açık kaldı. “Lanet olsun...”

Beklenmedik çıkışım karşısında Scout, yıldırım hızıyla üç adım geri atıp tehditkâr bir şekilde hırladı.

“Sakin ol oğlum,” dedi Caden yumuşak bir sesle. Yavaşça panterle benim arama girdi. Kedi nihayet susunca dönüp bana baktı. “Ne oldu?”

“Ya Max, Mortimer’in casusuysa? Kuyruk gibi sürekli peşimde, koklayıp duruyor.” *Sadece emirleri uyguluyor. Aslında beni önemsemiyor.*

“Mantıklı,” diye mırıldandı Caden bana hak vererek. “Seni uyarmıştım, değil mi?”

“Ama neden?” Kafam karışarak yüzüm buruştu. Ellerim alnıma gitti. “Beni Sofie’den korumak için mi? Max, Sofie’nin yanında rahatsız oluyormuş gibi görünmüyor. Ama Viggo... Onun varlığı köpeği kızdırıyor...” *Bir şey saklıyorlar. Ama ne? “Ne aptalım!” diye geveledim.*

“Hayır, bilemezdin ki.”

“Bilmeliydim. Haklısın. Saf aptalın tekiyim.”

Caden iç çekti. “Muhtemelen... Zayıf noktayı neyse onu

bulup kullandılar ve seni dünyalarına çekip onlara güvenmeni sağladılar. Bizim türümüz bu konuda, manipülasyonda iyidir.”

Zayıf noktam mı? Sofie neyimden faydalanmış olabilir? Yalnızlığım. İşte buydu. Benim zayıf noktam buydu. Beni cezbetmek için arkadaşlığını kullanıp onun yanında olmak istememi sağladı. Ve ben de arkadaşlık arayan yalnız, bıçare bir köpek yavrusu olarak hemen atladım. Ama nasıl bu kadar çabuk anlamıştı? O mu çok çabuk kavrayan biriydi, yoksa ben mi o kadar açık, o kadar acınası biriydim?

Etrafa bakındım. Scout gözden kaybolmuştu.

“Gitti. Rahatlayabilirsin,” dedi Caden yamuk bir gülümsemeyle.

Benim için ormanı korumaya gitti. Onu yanımda götüremeyecek olmam çok kötü. Köpeklerin kovalayacakları bir kedisi olurdu.

“Lütfen bir daha öyle kaybolma,” diye yalvardım Caden’a.

“Özür dilerim.” Bakışında içtenlik vardı. “O kadar yaklaşmaması lazımdı ama sonra o yılan sana doğru bir hamle yaptı. Ben bunları almaya gitmiştim sadece.” Bir demet papatya uzattı. “Yüksekte, çayırılıkta büyüyorlar.”

Ağzım açık kaldı. Çiçek toplamak için dağa tırmanmak şöyle dursun, daha önce hiç kimse bana çiçek vermemişti bile. “Bunlar... Çok güzeller.” Kekeleyerek papatyaları aldım. *Elimde bir papatya tutmayalı ne kadar olmuştu?* Asırlar olmuş gibi geldi. Burnuma getirip doğal buketin kokusunu içime çektim.

Okoku... Öyle tanıdık ki. Bana bir şeyi hatırlatıyordu ama neyi... *Çocukluğumu mu? Yazı mı?*

Park. Kırmızı beyaz tırmanma demirleri.

Şaşırdım.

14. Papatyalar ve Yalanlar

Ben ne olduğunu anlamadan bacaklarımın bağı çözüldü ve Caden beni yere oturttu. "Sorun ne?"

Ağzımı açtım ama ancak birkaç denemeden sonra kelimeleri çıkarabildim ve çıkardığımda, hızlı hızlı ve kekeleme şeklinde çıktılar. "Dörtten... Dörtten fazla olamazdım. Eski evimizin oradaki oyun parkı. Kırmızı beyaz çizgili tırmanma demirleri. Eski türden."

"Hangi oyun parkı?"

"Sofie'nin yaptığı tablodaki!"

Caden yanıma çömelip çenemi nazikçe ellerinin içine aldı. "Evangeline yavaşla. Ne dediğin anlaşılmıyor. Baştan başla."

Aniden başlayan mide bulantısıyla derin bir nefes aldım. Ancak birkaç kez yutkunduktan sonra konuşabildim. "Sofie bir resim yapmış ve onu benim Viggo ve Mortimer'ın evindeki odama asmış. Oyun parkında papatya toplayan küçük bir kızın resmi." Duraksadım. "Bir yerden tanıdık geldiğini biliyordum..." Gözlerimi gözlerine diktim. "O kız bendim! Sofie beni dört yaşımdan beri izliyormuş!"

Caden derin bir iç çekip dönüp yere, yanıma oturdu. "Neden acaba?"

Omuz silktilim. Tüm bedenim şoktan uyuşmuş gibiydi. "Demek ki yalan söylüyor. Bana bunların başıma gelmesi-

ni istemediğini söylemişti ama istemiş. Bunu on dört yıldır planlıyormuş!”

Bir an düşündü. “Ya da bazı önemli detayları es geçiyor.”

“Bana bilmem gerekenden fazlasını söylemiyor,” diye mırıldandım. Bana yapmamı söylediği şey tam olarak buydu. “Viggo biliyor mu acaba? Biliyorsa bile belli etmedi. Belki de beni korkutmak istememiştir.”

“Belki de,” dedi Caden yumuşak bir sesle ama tonunda şüphe vardı. “Neden öyle bir resim yapsın ki gerçi? Sanki senin öğrenmeni istemiş.”

“Psikopatça bir tür şaka belki?”

Omuz silkti. “Veya başka bir nedeni var. Neler döndüğünü bilmiyorum ama sana söylediklerinden daha fazlasının olduğunu garanti ederim. Sana bunu anlatmaya çalışıyordum.”

Bunu hafızama yazarak başımı salladım. Bundan sonra her şeyi sorgulamam gerekecekti.

Caden eğilip beni omzuyla şefkatle dürttü. “İyi olacak mısın? Biraz solgun görünüyorsun.”

Mide bulantısı tekrar bedenimi sardı. “Büyüteçli gözlükleri olan insanlarla dolu bir odanın ortasında yıllardır çırılçıplak dikildiğimi yeni fark etmişim gibi hissediyorum.” Ürperdim. “Kimseye güvenemem.”

“Hayır. Hiç kimseye,” dedi soğuk bir kesinlikle.

Bir eğreliotu dalından küçük yaprakları koparıp kenara atarak, “Köpek bile bana karşı,” diye geveledim.

“Eğer birileri açıklama yaparsa, hakikatin sadece yarısını duyduğunu farz et.”

Cevaptan korkarak tereddüt ettim. “Amelie, Fiona, Bishop ve senden bile mi?”

“Evet,” dedi çabucak. “Yani,” kaşlarını çatıp uzaklara baktı, “bize güvenmeni istiyoruz ama bunu körü körüne

yapmanı beklemiyoruz. Bir gün güvenini hak edeceğimizi umuyoruz."

Ben size zaten güveniyorum, diye içimden fısıldadım ona.

Dönüp gözlerini bir an için bana kilitledi. İfadesi okunmuyordu. Konuşacak gibi ağzını açtı ama sonra hemen kapadı. Elimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Hadi. Yürümeye devam edelim istersen."

"Pusuda bekleyen başka hayvanlar daha olmadığı sürece, tabii. Şu anda çok kırılğan hissediyorum." Kırılğan ama her nasılsa kırılmamış. Halbuki her şekilde paramparça olmuş olmam lazımdı. Normal bir insan şimdiye dek parçalanmış olurdu, değil mi?

Caden yere uzanıp Sofie'nin hainliğinin boyutunu fark ettiğimde elimden dağılan papatyaları topladı. "Özür dilerim, yapmamalıydım."

"Hayır!" diye haykırdım, çiçekleri elinden kapıp kokularını içime çekerek beraberinde canlanan güzel anıları buyur ettim. Annemin beni parkta kovalarkenki kahkahası... "Bunlar için teşekkür ederim." Mahcup bir şekilde gülümsedim. "Papatyaları çok severim."

Caden bir çakıl taşı alıp ağaçlara doğru attı. Benim göremediğim imkânsız bir hedefi vurduğuna şüphe yok. "Biliyorum." Şaşkınlığım karşısında güldü.

"Diğerleri dereyi boşaltmadan onlara yetişsek iyi olur." Patikadan hızlı hızlı yürümeye başladı ve omzunun üzerinden seslendi. "Acele et hımbıl!"

Önümdeki mükemmel, çevik vücutla elimdeki papatyalar arasında gidip gelen dikkatimle, Caden'ı sessizce takip ettim ve sonra, "Yani besbelli ki Fiona ve Amelie sana hakkımda birkaç şey anlatmış," dedim.

"Besbelli."

Sohbetimizi hatırlamak için beynimi yorarak, "Başka ne anlattılar sana?" diye sordum.

Rahat bir tavırla kendi sorusunu patlatarak karşılık verdi. “Yani, bir tane bile erkek arkadaşın olmadı?”

Uff. Bunu da mı söylemişler? Onları acınası haldeki sosyal hayatımı tartışırken düşününce yüzümün kızardığını hissettim. Bende bir sorun olduğunu düşünmüş olmalı.

“Geçen geceye bakarak bunu hiç tahmin etmezdim...” Göz ucuyla arkaya baktı. Ağzının kenarının alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm.

Geçen gece mi? Neyden... Saldırı gecesinden bahsettiğini fark edince gözlerim yuvalarından fırladı. Cevap vermek için ağzımı defalarca açtım ama bocalayıp doğru kelimeleri bulamadım. Kolyenin güçlü sihri bile kızaran yanaklarımı saklayamazdı. Neyse ki Caden insaf edip gözlerini önünden ayırmadı.

Ağaçların güneş ışığını büyük oranda engellediği vadi ormanının iç kısımlarına doğru ilerledik. Sık orman örtüsünün güneş ışığına izin verdiği birkaç yerde ışık huzmeleri spot ışıkları gibi yere iniyor, koyu gölgeler ve ışık huzmelerinin arasındaki kontrast mistik bir ortam yaratıyordu.

Kocaman, düğüm düğüm bir ağaç kökü yerden en az iki metre dışarı çıkmış, yolumuzu kapatıyordu. Ayağımı bir girintiye geçirip tırmanmaya başladım ama Caden’ın elleri beni belimden kavrayıp geri çekti. “Nereye gidiyorsun?” Güldü ve kendimizi birden diğer tarafa doğru uçuyorken buldum.

“Uçamadığınızı sanıyordum,” dedim alaycı bir şekilde, ağzıma giren bir tutam saç çıkarırken.

“Bu bir atlayıştı.” Kıkırdayıp yürümeye devam etti.

Diğerlerini, ağaçların arasından kıvrılarak akan dar, bulanık bir nehrin üzerindeki kayalıklarda otururlarken bulduk. Yüzeyindeki floresan yeşili algler kamuflaj gibi duruyor, koyu sular ve karanlık ormana karşı parlıyordu.

“Yani... Balık mı tutacağız?” diye sordum Bishop’ın elindeki metal oltaya bakarak. Üç tane de eğreltilerin arasında, arkasında duruyordu. *Vampirler zaman öldürmek için bunu mu yapıyormuş?*

Caden sırttı. “Şaşırmış gibisin.”

“Diyetinizin sıvıdan oluştuğunu sanıyordum.”

“Bunlar Bishop’ın evcil hayvanı için. Becerebilir misin?”

“Bilmem, hiç denemedim. Ama kendimi pek ‘balıkçı ve avcı’ tarzı biri olarak görmüyorum,” diye cevapladım.

Caden gülüp bir olta aldı. “Doğal bir mağara kadını olabilirdin.”

“Belki.” *Hiç sanmıyorum.* İkiiden fazla ayağı olan herhangi bir şeyin yanımdan hızla geçtiğini görsem tüylerim diken diken olurdu ve bir kancaya geçirilmiş, çırpınan, yapış yapış bir balığın da farklı bir tepki yaratacağını sanmıyordum. Nehrin kıyısına çömelip çiçeklerimi kökleri bulanık suya girecek şekilde yere koydum.

“Hey! O kadar yaklaşma,” diye bağırdı Caden eğilip beni geri çekti. “Bu suların içinde rahatsız etmek istemeyeceğin şeyler var...”

Sakin suyu incelerken sırtımdan aşağı ürperdim. “Yılan gibi mi?”

Bishop cevapladı. “Yılan, timsah, pirana. Amelie için daldığın gece hiçbirisiyle karşılaşmamış olmana şaşırdım.”

“Ama karşılaşmadın,” diye hatırlattı Caden gözlerimin büyüdüğünü görünce. Bishop’a doğru kızgın bir bakış attı.

Sırıtarak bana bir olta uzatırken, “Al bakalım, Eve,” dedi Bishop.

Annem bana böyle seslenirdi.

“Bu bebekleri birkaç yüz yıl önce bir mahzende bulmuşum ve o zamandan beri saklıyordum. Bir gün kullanmak için bir nedenim olacağını biliyordum!”

Elimde oltayla acemice dikildim. "Tamam... Şimdi ne yapıyorum?" Uzun çubuğun ucundaki metal mekanizmayı inceledim. *Makaraymış*. Caden öyle dedi.

"Pekâlâ, önce bunlardan birini takıyorsun." Bishop yanındaki yerden bir şey alıp boştaki elimi kaptı. Avucumun içine on beş santimetrelik bir sülük koydu. Sülük kıpırdanmaya başlayınca cıyaklayarak o vıcık vıcık şeyi elimden attım. "Zavallı küçük ahbap." Bishop eğilip iğrenç şeyi yerden aldı. Oltamın ucunu tutup kancayı sülüğün bedeninden birkaç kez geçirdi. Sülük kaçmaya çalışarak çılgınca kıvrandı.

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum.

Bishop kıs kıs güldü. "Amma da kızmışsın sen de."

Fiona ona baktı. "Bishop, ciddi bazen çok çocukça davranıyorsun." Bana doğru gözlerini devirdi. "Kusura bakma."

Bishop, çoktan oltasını suya atmış olan Caden'ın arkasına çömeldi. Caden kıkırdadı. "Yani bu sülükler korkutucuymuş."

"Korkutucu değil, tiksindirici. İkisi tamamen farklı şeyler," diye netliğe kavuşturdum. Eğilip elimdeki sülükten kalan vıcık vıcık maddeyi yapraklara sildim. Doğrulup oltama baktım. "Pekâlâ, derse ihtiyacım var."

Caden memnuniyetle kabul edip kendi oltasını kullanarak nasıl atılıp sarılacağını gösterdi.

"Yeterince basit görünüyor," dedim ve atmaya hazırlandım. Bandajlı elim işi zorlaştırıyordu.

Caden ellerini kaldırdı. "Bekle."

Vampir sezgilerinin suda bir şey fark ettiğini düşünerek donup kaldım.

"Dur... Bekle... Tamam, şimdi! Ve tüm bedenini işe kat," diye talimat verdi.

Talimatlarına uyararak önce oltayı sağ omzum üzerinden

geriye savurup sonra tüm gücümle ileri fırlattım. Ama kanca arkamdaki bir şeye takıldı ve aynı anda duyulan bir feryat beni hızla arkama döndürdü.

Bishop acıyla yüzünü buruşturuyordu. Keskin metal kanca sol kulak memesine girmişti. Nefesim tutuldu, gözlerime yaşlar doldu. “Çok özür dilerim!”

Caden ve Fiona yanımda gülmekten iki büklüm olmuşlardı. Caden doğrulup kancaya bakmaya gitti. “İyi yakalayış!” diye seslendi bana göz kırparak.

Af dileme niyetiyle ileri fırladım ama Bishop kancayı kulağından hop diye çekti. Kancayla birlikte kulağından bir parça et kopunca irkilip kaldım. Kan fışkırmasını bekledim ama yara anında kapanıp kulağı hiç zarar görmemiş gibi eski halini aldı.

Bishop’a, “Bir dahaki sefere daha dikkatli ol!” diye nasihat etti Caden sırtına vurarak.

“Fiona dikkatimi dağıtıyordu.” Bishop durdu. Fiona ve Caden’in ortak çabasıyla üçkâğıda getirildiğini fark etmişti. “Bunun hesabını sonra ödeyeceksin kadın,” diye tehdit etti Fiona’yı ama söylerken sırtıyordu. “Yeni gömleğim mahvoldu!” Birkaç damla kanın düştüğü gömlek kolunu çitiledi.

Gözlerim hem korkudan hem şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış halde öylece dikildim.

“Endişelenme, Bishop’ın bir şeyi yok,” dedi Caden. Yanıma gelip omzumu nazikçe sıktı. “Bizden birini böyle gafil avlamak neredeyse imkânsızdır. Etkileyici.”

“Fiona onun dikkatini neyle dağıtıyordu?” diye sordum kaşlarımı çatarak. Ama sonra Fiona’nın yüzündeki hınzır gülümsemeyi ve karşılığında Bishop’ın sırıtışını gördüm ve ne olduğunu gayet iyi anladım. Yüzüm kızararak döndüm.

Caden kancasını suya atıp bir taşla oturdu. Ben de yılan var mı diye etrafa bakınıp sonra aynısını yaptım. “Ne kadar zamandır birlikteler?”

“Savaş sırasında tanıştılar. Bishop daha yeni dönüştürülmüştü ve ne yapacağını bilmiyordu. Bu dönüşüm doğal bir süreç değil. Fiona’nın ona kanı kaynamasa muhtemelen savaşta öldürülürdü. Onu kanatlarının altına aldı, yarım etti. O zamandan beri birlikteler.”

“Vay be. Yedi yüz yıldır mı? Bir insanla geçirmek için uzun bir süre bu.”

Caden sırtıttı. “İnsanlar için evet. İnsan arzuları yaşla birlikte değişiyor. İnsanlar birbirini bırakıyor. Bizde durum farklı. Fiona’yla geçirdiği her gün Bishop için tanıştıkları ilk gün gibi: kıvılcımlar, kelebekler falan.”

“Kelebekler... Bunun sadece kızlara özgü bir şey olduğunu sanırdım,” diye mırıldandım.

“Hayır, kesinlikle değil,” diye mırıldandı Caden bana tuhaf bir şekilde bakarak. Sonra oltasına döndü.

“Peki sen ve Amelie? Siz de savaşta mı dönüştünüz?”

Caden başını iki yana salladı. “Savaştan yaklaşık kırk yıl önceki bir saldırıda.” Durdu. “Ben yirmi dört yaşındaydım. Amelie de yirmi bir. Ailemizin bir at çiftliği vardı: melez atlar. Bazıları oraya Jennings At Oteli derdi. Bir gece ahırdan korkunç sesler geldiğini duyduk. Babam tüfeğini kapıp hırsızları korkutma düşüncesiyle çıktı. Aradan uzun zaman geçip de dönmeyince ben de bir silah alıp çıktım. Amelie ve annemiz de fenerlerle arkamdan geldiler. Ahırlardan birine girdik ve...” Caden’ın sesi gitti. Gözleri durgun suya daldı. “Sığır ve at çiftliklerinde tuhaf şeyler olduğuna dair söylentiler vardı ama hiçbir şey bizi bu duruma hazırlayamazdı. O ahırdaki her bir at ölmüştü. Boğazları yırtılmış, duvarlara, samanlara, her yere kan sıçramıştı. Ben diğer ahırlara bakıp babamı ararken annem ve Amelie polis getirmeye gitti...” Caden’ın sesi giderek azaldı ve bir süre derin düşünceler içinde oturdu. “Onu, ödüllü aygırlarından birinin yanında yatarken buldum. Onlar da beni

orada buldular. Yüzlerini bile görmedim.”

Oltasının ucunun aşağıya çekildiğini fark ettim ama Caden’ın umurunda değil gibiydi.

“Benim ve Amelie’nin harcanamayacak kadar çekici olduğumuza karar verdiler. Onlara katılmamızın iyi olacağını düşünüyorlardı.” Sesinde buruk bir öfke vardı.

“Çok üzüldüm Caden,” dedim yumuşak bir sesle. Ve üzülmüştüm de. Onun ve Amelie’nin acı çekmiş olması bana ızdırap vermişti.

Yüzünde esrarlı bir gülümsemeyle ellerine baktı. “Biliyor musun, birinden bu sözleri ilk kez duyuyorum?”

İçim sızladı. Kollarımı etrafına sarıp onu teselli etmek, hüznünü alıp yok etmek istedim.

Diğerlerine baktım. Oltasının ucundan sallanan balığın heyecanıyla Amelie çığlık atarak havaya sıçradı.

“Yani... Caden Jennings,” dedim sesli olarak. İçimden de, *Evangeline Jennings* kelimeleri geçti. Kendimi aptal gibi hissedip başımı iki yana salladım.

İçini çekti. “Bir zamanlar, evet. Ailemden geriye sadece Amelie kaldı. En azından Bishop ve Fiona’yı bulduk.”

Ya Rachel?

Biz konuşurken balık yığınının çabucak artmış olduğunu fark ettim. Bir süpermarkete yetecek kadar vardı. “Bishop’ın evcil hayvanı bunların hepsini yiyecek mi?” Başımla gümüş renkli yığına işaret ettim. “Bu hayvan ne kadar büyük tam olarak?”

Oltanın ucu eğildi, sonra bir kez daha ve sonra üçüncü bir kez. Sonuncusu güçlüydü. “Galiba bir şey yakaladım!” diye fısıldadım. Sanki yüksek sesle konuşunca balık keskin bir kancayla tuzağa düştüğünü fark edecekti. *Zaten gayet farkında değilmiş gibi.*

“Sar!” diye haykırdı Caden. Ona cevap verirmiş gibi olta daha güçlü ve delice çekilmeye başladı. Oltayı yaralı

elimde tutmakta zorlanıyordum. Caden uzanıp elini elime koydu ve makarayı sarmama yardım etti. "Az kaldı," diye mırıldandı. Ağzı kulağıma öyle yakındı ki kulağım gıdıklanıyordu.

Bayılacağım şimdi! Tuhaf bir heyecanın bedenimi sardığını hissediyordum. Oltanın ipi sudan çıktığında, elinin altındaki elimin titremesini durdurmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki oltamın ucundan sallanan, diğerlerinin üç katı büyüklüğündeki balığı fark etmedim.

"Koca Boz buna bayılacak!" diye bağırdı Bishop.

"Koca Boz kim?" dedim nefesimi bırakarak. Tüm arbede sırasında farkında olmadan tutmuşum.

"O," dedi Bishop çenesiyle arkasındaki birine işaret ederek.

Bir kedi daha göreceğim beklentisiyle döndüm. Onun yerine, bir keresinde Portland Hayvanat Bahçesi'nde gördüğüm genç bir filin boyutunda, sütlü çikolata renkli kürküyle bir bozayı bize doğru ağır ağır geliyordu. Oltamın ucundaki ödülü gözlüyordu ya da beni. Henüz hangisi olduğundan tam emin değildim. Ağzım çığlık atmak için açıldı ama ses çıkmadı.

"Sorun yok," diye fısıldadı Caden sakince, diğer kolunu korumacı bir şekilde etrafıma dolayıp beni kendine çekti. "Ani hareketler yapma, bir şey olmaz."

İstesem de kımıldayamazdım. Caden'ın kolları menzene gibiydi. "Büyükmüş," diye fısıldayabildim. Pençesini bir sallayıp beni altı parçaya bölebilecek kadar büyüktü. Ayı bize yaklaşırken yer sallanıyordu. Boğazımda safra tadı hissettim. "Kusacağım," diye inledim Caden'ı uyararak amacıyla. Yeterince uzakta kalmış olsun diye dua ederek yüzümü çevirdim. Caden'ın üstüne kusmaktansa bu canavar tarafından parçalanmayı tercih ederdim.

Koca Boz eğilip oltamdaki balığı kokladı ve sonra, yıl-

dırım hızında bir ısırlıkla balığı oltamdan koparıp kancayı, sülüşü, hepsini bütün bütün yuttu. Amelie'nin arkasındaki balık yığınınına geçip hepsini saniyeler içinde mideye indirdi. Kimse kıpırdamadı.

Yığınla işi bitince sallana sallana Bishop'ın önüne gidip durdu ve onunla göz seviyesine gelmek için eğildi. Bir dakikalık korkutucu bir bakışmadan sonra, Koca Boz arkasını döndü ve fırlayıp gitti. Saniyeler içinde gözden kayboldu.

"Gelen giden yokmuş," dedi Bishop. "Bizden biri olmadığını fark etti," diye ekledi bana bakarak.

"Yani o da Scout gibi. Ve de Max," diye belirttim.

"Evet ama ne yapacağı daha az belli," diye cevapladı Caden. Kolları etrafımdan düştü.

Bunu, yanından ayrılıp ona uygun bir mesafe bırakmam gerektiğine dair bir işaret olarak algıladım. Kenara çekilmeye başladım.

"Üşümüşe benziyorsun. Benim yanımda daha sıcak oluyorsan yanımda kalmalısın."

Alt dudağımı ısırđım. Balık tutmadan önce pembe yün kapüşonlumu çıkarmayı düşünüyordum. Ağaçların gölgesinde bile hava bunaltıcıydı. "Biraz üşüdüm," diye yalan söyledim titriyormuş gibi yaparak. Caden yüzünde bilgiç bir sırıtişla dikkatini tekrar nehre çevirdi. *Yalan söylediğimi anlıyor mu?* "Yani... Koca Boz buymuş," dedim konuyu değıştirerek.

Caden kıkırdadı. "Göbeğini kaşımana izin vermesi biraz zaman alacak."

"Balıkla mı besleniyor? O yığından çok daha fazlası lazım ona."

"Aynen öyle. Dipsiz bir kuyu gibi. Birkaç hafta içinde buralardaki geyik nüfusunun yarısını mideye indirdiğini sanıyorum. Kısa bir süre sonra yemek için onunla savaşıyor olacağız. Bishop neye bulaştığını bilmiyordu. Kurtlarla

devam etmeliydi, hatta dağ aslanı bile daha akıllıca bir tercih olurdu. Bunu hem beslemesi çok iş, hem de dönüştürmesi çok daha zor.”

“Gerçekten mi? Sadece ısırmıyor musunuz?”

Caden kıkırdayarak başını iki yana salladı. “İnsanı dönüştürmekle aynı işlem, kanına zehir vermemiz gerekiyor ama bozayılar karşı koyuyor ve hırçınlar. Büyük ihtimalle, sen daha onun kanına yeterli zehri pompalayamadan hayvan seni parçalara ayırır. Tabii ki iyileşiyorsun ama... Bishop üç denemede başardı. Onu görmeliydin.” Caden yine kıkırdadı. “Sendeleyle sendeleyle mağaraya girdiğinde resmen çıplaktı. Giysileri kan içindeydi ve parçalanmıştı.”

Gözlerim büyüdü. “Şey, bunu neden yaptı ki öyleyse?”

Caden duraksayıp kelimelerini seçti. “Dağ aslanları ve kurtlardan sıkı müttefik oluyor. Hızlılar, vahşiler ve emirleri programlanmış bir asker gibi dinliyorlar. Genelde sürü halinde gezdiklerinden gerektiğinde bir vampiri alt etmeleri daha kolay oluyor. Dişleri vampiri parçalayıp sonra da kalbini yakmamız için bize getirecek kadar güçlü.” Konuşmayı kesti, yüzünde komik bir sırıtma vardı. “Bana iki başım varmış gibi bakıyorsun,” diye yorum yaptı.

“Pardon... Kalp?”

Sırıttı. “Evet, hâlâ kalbimiz var burada.” Yumruğunu göğsüne vurdu. “Tüm organlarımız hâlâ yerinde. Gerçi şimdi sadece süs görevi görüyorlar sanırım. İşe yaramazlar. Kalbimiz hariç.”

“Ona hâlâ işe yarar bir amaca hizmet eden diğer organımızdan da bahsetmeyi unutma,” diye gürlledi Bishop. “Bilirsin, bizim...”

Fiona göğsüne hızlı bir şaplak indirerek onu susturdu. “Ne adi zamparasın sen,” diye mırıldandı başını iki yana sallayarak. Arkasında Amelie kıkırdıyordu.

“Yani kalbiniz hâlâ çalışıyor?” diye soruverdim. Bishop’ın söylemek üzere olduğu şeyin ne olduğunu fark edince kızarmaya başlamıştım.

Caden gözlerini yere indirmiş, başını iki yana sallayarak kendi kendine gülümsüyordu. Benim bocalamamdan mı, yoksa Bishop’ın yüzüzlüğünden miydi, emin değildim. “*Kalbimiz,*” diye başladı tekrar, Chesire kedisi gibi sırtıtmakta olan Bishop’a göz ucuyla baktı, “hâlâ çarpıyor ve damarlarımıza kan pompalıyor. Kalbimiz vücudumuzda kaldığı sürece kendimizi yenileyebiliriz. Ve de güçlüdür. Tahta kazıkla veya kılıçla delmek bizi öldürmez, silah yanmıyorsa tabii. Bizi öldürmenin tek kesin yolu budur: kalbimizi yakmak, ya vücudumuzla birlikte ya da tek başına. Çıkarabilirsen yani.”

“Bir keresinde,” diye söz aldı Amelie, “bir vampirin başının koparılıp kenara atıldığını gördüm. Birkaç dakika sonra, vücudu düşe kalka onu aramaya başladı. Bulunca da yerine geri taktı ve tüm eti kendiliğinden onarıldı. Yeni gibi oldu.”

“Hadi ama!” Ona şüpheci bir şekilde baktım.

“Ciddiyim. Scout’ın şerefine!” İki parmağını havaya kaldırdı.

Gizli bir sırıtış ya da yamuk bir gülümseme görmek beklentisiyle diğerlerine baktım.

“Şey, sonra uyarmadı deme!” diye cıvıladı Amelie.

“Her zaman yak,” dedi Fiona ciddi bir tonda. “O şekilde, geri gelip seni avlamayacağından emin olursun. Çünkü inan bana, çok öfkeli olurlar.”

“Sanki insanın öyle bir fırsatı olacak da,” diye alaycı bir şekilde mırıldandı Bishop.

Caden hak vererek başını salladı. “Koca Boz’a dönelim. Bir kedi veya kurt sürüsü, tek bir boz ayının dehşetine yetişemez. Öyle güçlü bir hayvanı emir altına almak, özellik-

le de her türlü korumaya ihtiyaç duyduğumuz böylesi bir durumda... İşte bu yüzden öyle yaptı Bishop. O hayvan bir kalbi direkt göğüs boşluğundan koparıp yer. Sonra onu geri almak için kolay gelsin."

Bishop'a baktım. Bir taş yatağına tehlikeli bir şekilde uzanmış yatıyor, Fiona'nın kulağıyla oynuyordu. Rahat, bazen kalın kafalı bir liseli çocuk havasındaydı hâlâ. Beni korumak için üç kez iki tonluk bir hayvanla isteyerek savaşmak şöyle dursun, bana bir gram ilgi gösterecek birine bile pek benzemiyordu.

Yüreğim kabardı.

Gölgeler uzayıp gün ışığı solarken, karnım ilk açlık sancılarıyla guruldamaya başladı. Bir yanlışlık olduğundan emindim. Buraya geleli o kadar zaman olmamıştı, değil mi? Karnım tekrar guruladı. Bu kez öyle yüksek sesle guruldamıştı ki Caden'ın dikkatini çekti. Yüzünde endişeyle bir karnıma, bir yüzüme baktı. "Gitme zamanı!" diye anons etti. "İnsan acıktı."

Eğlencelerini bozmak istemediğimden omuz silktim. "Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. Hadi!" Ayağa zıplayıp ıslık çaldı.

"Neyim ben, evcil hayvan mı?" diye espri yaptım.

Caden kolunu omzuma atıp beni göğsüne çekti ve kulağımın arkasını kaşıdı.

"Ha ha," dedim alaycı bir şekilde, şöyle bir bakmaya cesaret edince onun güzel yeşim gözlerinin de esrarengiz bir ifadeyle bana baktığını gördüm. *O kadar çekicisin ki.* Kalbim göğsümde deli gibi çarpmaya başladı. *Tanrı'ya şükür ki kol-ye bunu maskeliyor.*

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu Caden kıkırdayarak.

Aptal aptal başımı salladım. *Nereye olursa. Seninle her yere giderim.*

Ben üç tane doğal barı yerken burnunu tiksintiyle kıvrarak, "Tavuk yemine benziyor," dedi Bishop kuru bir şekilde. Bana atıştırılmalık birkaç incir ve orman meyvesi bulmuşlardı ama dağ yukarı yürürken sarf ettiğim efor açlığımı açlıktan ölme seviyesine çıkarmıştı.

Karnını dirseğimle dürttüm şakayla. Dirseğimin kemiği taş gibi sert kaslarına çarpınca acıyla yüzümü buruşturdum. Bir kahkaha patlattı ve karşılığında Fiona gözlerini devirdi.

"Bu ne dağınıklık!" diye seslendi Amelie tüm mağaraya saçılmış şeyleri incelerken, ama çocuksu yüzünde hevesli bir ifade vardı. Birden bir çığlık atıp yere daldı ve küçük, siyah bir şey kaptı. Yukarı kaldırıp gösterdi: bir mayo.

Kaşlarımı çattım. *Sofie neden... Doğru ya.* Vahadan bahsetmişim. Dikkat ettiğini düşünmemiştim gerçi.

Amelie hepimiz için bir tane bulana kadar her yeri deli gibi karıştırdı. Bishop ve Caden, ellerinde deniz şortlarıyla ayağa fırladılar. Caden, utanmaz bir şekilde çoktan kıyafetlerini çıkarmaya başlamış olan kız kardeşini görmemek için dramatik bir şekilde gözlerini kapadı.

Fiona elime siyah bir bikini tutuşturdu. Bikiniyi yukarı kaldırıp altını üstünden ayırt etmeye çalışırken yutkundum. Kumaştan çok ip gibiydi. "Biraz daha... Muhafazakâr bir şey var mı?"

"Of, saçmalama Evangeline," diye mırıldandı Fiona. Kendi ufacık, seksi, pembe bikinisini süper model gibi vücuduna geçirmeye çoktan başlamıştı bile.

"Tamam," diye homurdanıp o ikisinin yanında çekine çekine sessizce üzerimi değiştirdim. İşim bittiğinde, tüm özel bölgelerim kapalı olmasına rağmen kendimi çıplak hissettim. Soğuk havanın da pek yararı olmuyordu.

“Ne arıyorsun?” diye sordu kıyafet yığınınına bakındığını gören Amelie.

“Buralarda bir yerde büyük, tüylü, kırmızı bir battaniye vardı.”

“Hadi!” Fiona kolunu koluma taktı ve beni tünele doğru sürükledi. Giderek hızlanıp koşmaya başladık. Amelie elinde dağcı çantasından çıkan dev bir el feneriyle, deli gibi kıkırdarak önümüzde koşuyordu.

Nefessiz kalıp onları yavaşlamaya zorladım. “Peki... Rachel ne zaman geri döner sizce?” diye sordum.

“Konsey, birbirlerini ölümüne dövüp sonra iyileşerek başa saran vampirleri izlemekten bıktığı zaman,” diye yanıtladı Fiona. O açıklayınca irkildim. “Bir gladyatör turnuvası.”

“O bir konsey üyesi ve dolayısıyla görüntüyü kurtarmak zorunda,” diye ekledi Amelie kibirli bir sesle Rachel’i taklit ederek.

“Nereye gitti?”

“New Shore’a. Burası bir ülkeyken orası da başkentti. Çoğu tuz buz oldu ve üzerinde otlar büyüyor artık. Senin geleceğini bilseydi gitmezdi. Bayağı bir erkencisin! En az bir hafta daha gelmez,” diye cevapladı Fiona.

Sesli bir oh çektiğimde ikisi de güldüler. “Tanıştığım en hoş insan olduğunu söyleyemem,” dedim burnumu kırıştırarak.

Fiona kahkaha attı. “Evangeline, fazla kibarsın. O taş kalpli, hırçın sürtüğün tekidir!” Menekşe gözleri öfkeyle parladı.

Ona baktım; normalde gayet sakin olan sesindeki bağırarak nefrete hazırlıklı değildim. “Evet ama aynı zamanda göz kamaştırıcı güzellikte. Sanırım tüm erkekler aynı.”

Yüzünden okunan kafa karışıklığıyla, “Ne?” diye sordu Amelie. “Ah, Caden’ı diyorsun. İnan bana, onların ilişkisi-

nin, ve ilişki kelimesini burada lafın gelişi kullanıyorum, onun görünüşüyle hiçbir ilgisi yok,” dedi Amelie. “Ama Caden’a deliler gibi âşık. Çılgın, fanatik, psikopatça bir aşk.”

“Ama Caden onu sevmiyor mu?” Bir parça umut, imkânsız bir parıltı canlandı içimde.

Köşeyi dönüp vahaya girdiğimizde Fiona parmağını dudağına götürüp ben bir cevap alamadan konuşmayı sonlandırdı.

“Vay canına,” diye geveledim manzarayı izlerken. Sudan kalkan buhar soğuk dağ havasında döne döne yükseliyor, mağaradaki sayısız meşale alevini dalgalandırarak güzel, rüya gibi bir buğu oluşturunuyordu.

Bishop ve Caden’ı küçük, yuvarlak bir oyukta gevşerken bulduk. Su tam göğüslerinin altına kadar geliyordu. Tam da Caden’ın güçlü omuzları ve boynunu layıkıyla gösterecek yükseklikte. Vücudunun mükemmel kıvrımları ve çıkıntıları, ne fazla iriyarı ne de cılız görüntüdeydi. Tam olması gereken miktarda kası vardı. *Mükemmel*. Farkında olmadan özlemle iç geçirdim.

Konuşmayı kesip döndüler ve Caden’ın gözleri derhal benim üzerimde odaklandı. *Keşke kendimi o kırmızı battaniyenin içine sarabilseydim*, diye düşünerek omuzlarımı gayri ihtiyarı öne doğru indirdim. *Belki buğu görüşünü bulandırır*, diye umdum. *Hiç sanmıyorum*. Vücudumun tüm üst kısmını kapatmaya çalışarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Havanın soğuk olduğu düşünülürse hak verilebilir bir hareket.

Fiona koşar adım gidip Bishop’ın arkasına sığıştı ve kollarını ona doladı. Başını geniş omzuna dayadı. Amelie de Fiona’nın yanına atlarken vücuduna olan özgüven konusunda ondan geri kalır yanı yoktu. Amelie o kadar yayılmıştı ki ben de Caden’ın yanına sıkışmak zorunda kaldım.

O ikisinin yanında, kenara gidip suyun içerisinde kendimi saklamak için acele ederken ve zarafetten yoksun bir şekilde yuvarlanır gibi havuza inerken muhtemelen bir kemirgene benziyordum. Caden elini uzattı ve ben de tutmadığım takdirde muhtemelen üzerine düşeceğimi bildiğimden tuttum. Son zamanlarda neyim vardı benim, bilmiyordum. Onların ve süper güçlerinin yanında olduğum zamanlar dışında başka hiçbir yerde bu kadar sakar değildim.

Sıcak su bedenimi sarınca gevşeyip tekrar nefes alabildim.

Kaslı kollarını iki yanında tembel tembel uzatmış bir halde, "Ah, o eski güzel günler: jakuziler, bikinili kızlar..." diye anılarını tazeledi Bishop. "Eve, bir dahaki sefere sörf tahtasıyla bir fıçı getir, tamam mı?" Kıkırdamamı ve kabul anlamında baş sallamamı bekledikten sonra başını geriye yaslayıp gözlerini kapatıp huzur içinde dinlenmeye koyuldu.

"Yani eskiden hepiniz insandınız, değil mi? Dönüştüğünüzde tüm becerilerinizi unutuyor musunuz?" diye ihtiyatla sordum. "Demek istediğim, neden insanların bıraktığı yerden devam edemediniz, üretim, elektrik, falan?"

"Çok basitmiş gibi geliyor, değil mi?" Caden neşesiz halde güldü. "Çünkü biz, tüm lükslere hiçbir zor işi yapmadan sahip olmak isteyen narsist, bencil yaratıklarız." Duraksadı. "Viggo ve Mortimer'ı düşün. *İyi vampirler.*" Tonundaki alayı kaçırmadım. "O paraları nereden elde ediyorlar? Çalıştıklarını görüyor musun? Hayatlarını kazandıklarını?" Caden başını geri atıp taş çıkıntıya koyunca âdemelması ortaya çıktı. İçimden parmağımı üzerinde gezdirmek geldi ama kendimi tuttum. Kıkırdadı. "Kurbanlarını soyuyorlar. Cüzdanları dolgun olanların, yaptıkları

yasadışı işler nedeniyle ölümleri şaşırtıcı olmayan ve hat-
ta hoş karşılanan kişilerin peşine düşüyorlardır. Hayatım
üzerine bahse girerim bunda. Ben de öyle yapardım eski-
den."

Pervasız itirafı karşısında irkildim. Ama haklı mıydı?
Paralarını nereden kazandıklarını merak etmiştim.

Caden devam etti. "Tuvalet tamir eden veya içki servisi
yapan bir vampir görebilmek için çok uğraşman lazım, ta-
bii arkasında başka bir niyeti yoksa."

"Sofie kahve servisi yapıyor," diye yanıtladım ona karşı
çıkarak.

Caden başını kaldırmadan bana doğru çevirdi. "Acaba
neden?" Sesi yumuşak ve korumacıydı. Kibar bir uyarı.

"Haklısın. Her şeyi sorgulamak zorundayım, değil mi?"

Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle başını sallayarak
onayladı ve tekrar doğruldu.

Gözlerim oyuğun etrafında gezindi, sırasıyla her bir
vampire kısa süreyle bakarak mutlu bir şekilde konuşup
gülüşmelerini dinledim. *Bu hepinizi sorgulamak gerektiği an-
lamına mı geliyor?* Bu düşünce içime sıkıntı verdi. Ben onla-
rı sorgulamak istemiyordum.

Vücudumun her bir dokusu Caden'ın varlığının kuv-
vetle farkındaydı. Öyle yakınımıdaydı ki. Ara ara, gülerken
kolu koluma çarpıyordu. Kazayla olduğuna emindim ama
her seferinde bedenime elektrik yayılıyordu. Çaktırmadan
birkaç kez ona bakmayı başardım. Araya biraz zaman koy-
dum ki âşık âşık bakarken yakalanmayayım. Göğsünün
ortasında, yumuşak görünümlü erkeksi tüyler büyümeye
başlamıştı. Daha önce kıllı göğüsler bana hiç çekici gelme-
mişti. Şimdiyse...

"Bishop?" Fiona'nın kısık, endişeli sesi fantezilerimi
böldü. Bakınca, erkek vampirin artık havuzda gevşemeyi

bıraktığını, kaşları çatık bir şekilde dimdik oturmuş, onu eliyle susturup bir şeyi dinlediğini gördüm. Grup benim göremediğim bir şeyin farkında olarak bir süre gergin bir şekilde oturdu.

Nihayet başını iki yana salladı ve sonra Caden'a sırtıttı. "Yok bir şey. Koca Boz çaresine baktı."

Evcil hayvanıyla telepatiyle konuşuyormuş. Ama ne hakkında? "Başka vampirler mi?" diye tahminde bulundum. Sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

"Artık değil," diye cevapladı Caden. Güven veren bir gülümsemeyle bana döndü. "Güvendeyiz."

"Sana Koca Boz'un o uğraşa değer olduğunu söylemiştim." Bishop, Fiona'ya kibirli kibirli sırtıttı, sonra bana doğru gözünü kırptı. Tekrar arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Başka vampirler. Geçilmez olduklarını umduğum dağlarda pusudaydılar. Beni bulduklarında bana işkence etmeye geliyorlardı. Yutkundum. "Hiç durmayacaklar mı?" diye fısıldadım. "Bir tanesi geçebilir..."

"Geçmeyecekler." Caden'ın sesi yatıştırıcıydı. "Endişelenme." Suyun altında, görünmez bir el dizimin üstünde durdu ve nazikçe dizimi sıktıktan sonra geri çekildi. Temas yerinden başlayarak vücudumun geri kalanına bir ürperti yayıldı. Yutkundum. Eğer niyeti dikkatimi dağıtmaksa, harika bir iş çıkarıyordu.

"Gidip esnemek ister misin? Benim esnemeye ihtiyacım var," dedi Amelie. Elimi kapıp kolaylıkla beni ana havuza çekti. Ormandaki vampirler hakkındaki konuşmayı duymamam için yaptığına şüphe yoktu.

"Olur," diye geveledim tekrar Caden'a bakıp. Beni izliyordu. Sürekli izliyordu.

Esnemenin, iki metre yükseklikteki bir taşın üstünden,

havuzun keskin taşların zemini doldurduğu sığ kısmına bir kuğu dalışı yapmak demek olduğunu öğrendiğimde teklifi kibarca geri çevirdim. Onun yerine dalıp gölün merkezine doğru yüzdüm.

Bir şey bacağıma hafifçe dokundu. Dönüp bakınca Caden'ı yanımda ağzı açık şekilde bana sırtırken buldum. Nefes için yüzeye çıkmak zorunda olan tek kişinin ben olduğumu hatırlattı bana. İkimiz de yüzeye çıktık.

"Beni izle. Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi. Hevesle başımı salladım. Onun peşinden cehennemin dibine bile giderdim. "Büyük bir nefes al, tamam mı?"

Tekrar başımı salladım. Daldık ve Caden elimi tutup kolaylıkla yüzerek beni çekmeye başladı. Gitgide aşağı indik. Yüksek hızla suyu yarıyorduk. Altımızda göl tabanı görünüp de bizi bütün bütün yutunca, gerçekten de cehennemim dibine gittiğimizi düşünmeye başladım. Kısa süre sonra karanlık etrafımı öyle sardı ki kollarımı bile göremedim. Caden endişemi sezmiş olmalı ki beni yakınına çekip bir kolunu belime doladı ve sırtımı göğsüne çekti. Şimdi beni telaşlandıracak iki şey vardı: felç edici karanlık ve Caden'ın yakınlığı.

Yönümüzde bir değişme sezdim. Ve sonra da nihayet yüzeye çıktık. Kullanılmış hava ağzımdan boşaldı ve yüksek sesle nefes aldım. Neyse ki göğüs kafesim üzerindeki eline öyle odaklanmışım ki oksijen için telaşlanmayı unutmuştum.

Hâlâ bana sıkıca sarılarak, "Kolyenin senin yerine nefes alamaması çok kötü," dedi kulağıma.

"Evet, çok faydalı olurdu." Sesim çatladı. "Neredeyiz?" Yukarı bakınca, daire şeklinde bir delik fark ettim. Karanlık gökyüzünden ay ışığının yansıyıp durgun bir gölü ve bu özel yerin diğer tarafındaki en az dokuz metre boyundaki güçlü bir şelaleyi aydınlattığını gördüm.

“Dağın diğer tarafındayız, okyanus kıyısında.”

Caden’ın kolları etrafımdan sıyrıldı. Dönünce sudan çoktan çıkmış olduğunu ve mağara duvarı boyunca uzanan kaya tabakasının üzerinde dikildiğini gördüm. Sofie’nin onun için seçtiği siyah-gri yüzme şortu belinde düşük duruyor, karnının alt tarafının belirgin, kaslı şeklini ve pelvis kemiklerini ortaya çıkarıyordu. Karnından aşağıya ince bir sıra tüy iniyor ve şortunun belinden içeri gözden kayboluyordu.

“Evangeline?” Adımı duyunca kendime gelip aşikâr bir şekilde öküz gibi bakmayı kestim. Hemen başımı çevirdim. Boynumdan yukarı ateş basıyordu. *Nasıl bir sapıksın sen Evangeline?* Soğukkanlılığımı geri kazanmam biraz zaman aldı. Nihayet tekrar bakacak kadar cesaret hissettiğimde, Caden hiç de rahatsız olmamış bir halde bana sırtıyordu. Elini uzattı. “Gel.”

Tuttum ve beni kolayca sudan çekip buz gibi havaya çıkardı. Soğuktan bedenim gerildi. Bir an tekrar suya atlamayı düşündüm ama Caden elimi daha da sıkı tuttu. “Hadi gel.” Caden beni peşinden çekiştirerek kayalık boyunca hızla yürümeye başladı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

“Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Mağaranın diğer ucuna kadar yürüdük ve azgın şelalenin önünde durduk. Şelalenin gürüldeyen suyunun sesi bana Viggo ve Mortimer’ın jetinin motorunu hatırlatmıştı. Caden dönüp bir şey dedi.

“Efendim?” diye bağırdım.

Yaklaştı, ağzını kulağıma getirdi. “Sıkı tutunman gerek.” Başımı sallayıp elini sıktım. Neşeyle kıkırdayarak göğüslerimiz birbirine değene kadar beni kendine çekti. Kalbim çarpmaya başladı. Ağzını tekrar kulağıma geti-

rince nefesim kesildi. “Gözlerini kapat ve yüzünü göğsüme day.” Sözlerinin titreşimleri tenimi gıdıkladı, kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. “İyi misin?” Sesi yeterince masumaneydi.

“Evet,” dedim göğsümdeki ispiyoncu gümbürtüye kızarak. *Nasıl anlamaz?* Bu vampir bu kadar bihaber olabilir miydi? Belki olabilirdi, kolyem sağ olsun.

“Emin misin?”

Daha fazla titreşim, dolayısıyla daha fazla gıdıklanma ve dolayısıyla daha fazla kalp çarpıntısı. Nefes alışverişim zorlaştı. Konuşamayıp onun yerine başımı salladım. Yüzümü göğsüne gömerek bayılmayı bekledim.

Vücudu sarsıldı. Gülüyor muydu? Tekrar konuşmak için eğildi. “Kollarını etrafıma dola.”

Kollarımı sırtında kenetleyince pürüzsüz cildini ve sert kaslarını hissettim. Güçlü kollarıyla beni kaldırıp sıkıca sardı. Birdenbire yer altımızdan kayboldu. Ve o anda Caden’in niyetini anladım. O koca, azgın şelalenin içinden yukarı zıplıyorduk.

Şiddetli su akımı üzerimize vurup omuzlarımdaki ve sırtımdaki her bir kası dövüyor ve ellerim kolaylıkla birbirinden kayıp ayrılıyordu. Neyse ki panikleme imkânı bulamadan ayaklarım yere değdi.

“Artık çıkabilirsin,” diye fısıldadı Caden.

Yüzümü göğsünde bulduğum rahat oyuktan çektim.

“Ne yaptığımızı sana söylememenin daha iyi olacağını düşündüm,” diye açıkladı mahcup bir şekilde.

Sadece kısa bir an kaş çatarak, “İyi düşünmüşsün,” diye mırıldandım. *Sana kızamıyorum ki.*

Gülümsedi. Öylesine tatlı, öylesine içten bir gülümseme-ydi ki... Sonra da başıyla arkamızdaki bir şeye işaret etti. Döndüm. Gümüşü bir denize gözlerime kısararak baktım. Binlerce metalik, ip gibi dikey çubuklar geniş bir tüne-

lin karanlığında parıldıyordu. Hafif bir rüzgâr varmış gibi ileri geri zarifçe sallanıyorlardı ama benim tenime rüzgâr değmiyordu. Yuvarlak kümeler şeklinde direkt taş yatağından büyümüşlerdi ve en az bir metre boyundaydılar.

Hayretten yavaşlayan ayaklarımda ileri çıkıp çubuklardan birine dokundum. Yün gibi yumuşak ve bükülebilirdi. Gözlerim kocaman açıldı. Bunların ne olduğunu biliyordum.

15. Merth Denizi

“Merth böyle mi yetişiyor?” diye fısıldadım Caden’a dönerek.

Omuz silkti. “Sanırım. Hiçbirimiz onu daha önce böyle görmemiştik. Bulunması imkânsız gibi bir şey. Konsey savaştan beri arayıp duruyordu. Jethro’da bir miktar olduğunu biliyorduk ama nereden aldığını bilmiyorduk. Bu yüzden bu bölgeyi bu kadar koruyormuş. Bahse girerim ki bu dağlarda bu şeylerin bahçeleri vardır.”

Konseyden bahsedince Rachel’ı hatırladım. “Peki... Rachel konseye bundan bahseder mi?” *Ya benden?*

Caden yüksek sesle iç çekti. “Ona bundan bahsetmedik.” Aramızdaki mesafeyi kapattı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Uzanıp yanağıma özenle dokundu. Bu hareket kalbimin göğsümde yeniden deli gibi çarpmasına neden oldu. “Onlara senden bahsetmeyecek. Ben o konuyu hallediyorum.” Yanağında ani bir kasılma fark ettim, yüzünü buruşturmamaya çalışıyormuş gibiydi.

“Sorun ne?”

Elini indirip uzaklaştı. “Bu kadar çok Merth’in yakınında olmak acı veriyor. Ama sana göstermek istedim. Biraz almanın bir yolunu bulabilirsek... Güvenlik için yanında götürmelisin.”

Birden hatırladım. “Sofie bunlardan getirebildiğim ka-

dar getirmemi istemişti. Nedenini bilmiyorum,” diye ekledim sorgulayan bakışlarını görünce.

Çenesini sıktı. “Bu cadı senden ne kadar şey saklıyor?”

Muhtemelen benim senden sakladığım kadar, diye suçlu suçlu düşündüm. Sırf kendimi onun türünden koruyabilmemin bir yolunu göstermek için acı içinde yüzünü buruşturduğunu görünce, gizlilik ve güvenlik ihtiyacım anında kayboluverdi. “Sizi yanımda götürebilirim,” deyiverdim.

Caden’ın gözleri telaşla büyüdü. “Ne? Demiştin ki...”

“Yalan söyledim! Ama şimdi söylüyorum sana. Sizi götürmenin bir yolu var.”

“Nereden biliyorsun?”

“Sofie söyledi bana.”

Caden dudağını büktü. Şüphesi yüzünden okunuyordu. Ama sonra bir şey düşünmüş olmalıydı ki yüzü asıldı. “Kimi götürmenin tam olarak?”

Gözlerinden de hiçbir şey kaçmıyor, değil mi? Yutkundum. “Şey, sorun da bu. Nasıl veya kimi götürebileceğimi bilmiyorum.”

Caden sözümü kesti. “Diğerlerine bundan tek kelime etme.”

“Onları götürmememe ihtimalime karşı mı?”

“Evet, aynen öyle. Adil olmaz.”

“Ama nasıl olduğunu çözebilirsem, o zaman benimle gelebilirsin.”

“Hayır!” Korkuyla bağırdı. Ben geriye sıçrayınca sesini yumuşattı. “Yani birimizin veya hepimizin gitmesi önemli değil...” Ne söyleyeceğini düşünüp tartıyormuş gibi dudağını kemirdi. “Yedi yüz yıldır insan kanıyla karşılaşmadık,” diye başladı, sonra durup boğazını temizleyerek kısılan sesini düzeltti. “O kolye senin insan olmanı saklıyor, değil mi?” Başımı salladım. “Ama sizin dünyanızda işe ya-

ramadığını söyledin. Senin o vampir arkadaşların kanının kokusunu alabilir, duygularını sezebilir, vesaire."

Tekrar başımı salladım. Yeşim gözleri gözlerime kenetlendi ve konuşurken bakışları yavaşça ve kasten sertleşti. "Bizden biri yedi yüz yıldan sonra ilk kez insan kanının kokusuyla, bizi asla hayal edemeyeceğin bir şiddetle öldürmeye iten bir kokuyla karşı karşıya gelince ne olacak sence?"

Konuşmanın nereye gittiğini anlamaya başlayınca dudaklarımı büzdüm.

Ama o durmadı. "Ve hangi insan yakınımızda olacak?" Sol kaşı kalktı. Yutkundum. "Hiç şansın olmaz. Ne olduğunu bile anlamadan ölürsün." Caden yüzünü buruşturdu.

"Ama kendinizi kontrol edebilirsiniz, değil mi?"

"Hayır Evangeline." Caden başını iki yana sallayıp ona olan inancımı reddetti. "Bu kan ihtiyacının ne kadar güçlü olduğunu anlamıyorsun." Benden uzaklaşıp volta atmaya başladı. "Amelie henüz insanken bir erkek arkadaşı vardı. Üç yıldır çıkıyorlardı. Çocuğu seviyordu. Bence çocuk biraz serseriydi ama... Ben abisiyim sonuçta, erkek arkadaşlara karşı sert olmam gerekiyor. Neyse, dönüştükten sonra gidip onu görme hatasını yaptı. Aklından ne geçiyordu, bilmiyorum. Şey, biliyorum. Onu görmek istemişti. Onu görmek zorundaydı."

"Ne oldu? Çocuk korkup kaçtı mı?"

"Hayır... Amelie ona söyleme fırsatını bulmuş olsaydı belki kaçabilirdi. Bir yandan kana susamışlığı, bir yandan da ona olan dayanılmaz arzusuyla kendini kontrol edemedi." Caden ellerine baktı. "Onu öldürdü. Kanını son damlasına kadar emip kuruttu."

İrkildim. "Zavallı Amelie!"

Caden başını iki yana sallayarak kahkaha attı. "Zavallı

Amelie mi? Peki ya zavallı serseri?" Önümde durup iç çekti. "Amelie her gün bu vicdan azabıyla yaşıyor, yedi yüz yıl öncesinde olduğu kadar güçlü bir azap. Ben bunu sana yapsam yaşayamazdım." Parmak ucuyla yanağıma dokundu. Bir an için gözlerinde çiğ bir acı dolaştı.

Yutkundum ve bu cesaret nereden geldi, bilmiyordum ama ben de çekine çekine parmak uçlarımla onun yanağımda duran parmak uçlarına dokundum. Ya da dokunmaya çalıştım diyelim. Elim öyle titriyordu ki adeta bir Parkinson hastasını taklit ediyordum gibiydim.

Aniden elimi kaptı. Güzel yüz hatları telaşla buruştu. "Tanrım! Sen donuyorsun! Neden bir şey söylemedin?"

Donduğumu o an fark ettim ama titrememin nedeni bu değildi. Her iki şekilde de itiraf edecek değildim.

"Gidelim." Çenesini sıktı. Beni de peşinden çekiştirdi.

Gitmek demek tekrar şelalenin içinden atlamak demekti. Pek hoşlandığım bir şey değildi ama yüzümü tekrar Caden'ın göğsüne gömünce kolayca teskin oldum. Şelaleyi geçince beni hop diye kaldırıp küçük bir çocukmuşum gibi kollarına aldı. "Başka bir yol daha var," diye mırıldanıp görünmez, yani tamamen karanlık bir tünelden son sürat koşmaya başladı.

Diğerlerinin yanına ulaşmak sadece dakikalar sürdü ama vardığımızda dişlerim kontrolsüzce birbirine vuruyordu. Caden, hâlâ kollarında olduğum halde, başlangıç noktamız olan doğal sıcak su havuzuna atladı. Önce, ısının şokundan tenime milyonlarca küçük iğne batıyormuş gibi oldu ve acıdan yüzümü buruşturdum. Caden'ın yüzündeki acılı ifadeyi görünce kendimi zorlayıp yüzümü düzelttim.

Caden tekrar tekrar özür dilerken beni hâlâ sıkıca tutuyor, bırakmıyordu. "Havanın senin için ne kadar soğuk olduğunu fark etmedim. Unuttum. Ne aptalım!"

“S-sorun yok. Şi-şimdi ısınırım,” dedim birbirine vuran dişlerimin arasından, vicdanını rahatlatmaya çalışarak.

“Hayır, bence var! Hâlâ kaskatısın!” diye haykırdı.

Gülmeme engel olamadım. Vücudumun gevşemesine engel olan şey soğuk değil, çıplak, kaslı karnını göğüs kafesimin üzerinde ve başka bir şeyini de kalçamda hissediyor olmamdı.

“Aklıma gelmeliydi,” diye devam etti. “Vampirlerin saldırısına uğramaktan korkmak zorunda olman zaten yeterince kötüyken şimdi bir de hipotermiden ölme ihtimalin var.” Alnını telaşla ovuşturdu.

“M-Merth’i gösterdiğin için teşekkür ederim. Ç-çok güzel, senin için te-tehlikeli olmasına rağmen,” diye dikkatini dağıtmak amacıyla devam ettim.

Koca bir iç çekti ve sonra kaşlarını çatıp bana baktı. “Sinnirlenmeye izin var.”

“Bu hiçbir şeye yaramaz,” diye cevap verdim ona gülümseyerek. “A-ayrıca eğlenceliydi.” Utangaç bir şekilde gözlerimi kaçırdım.

“Hangi kısmı? Kapkara bir sualtı tavşan deliğinin içine çekilmek mi, yoksa şelale tarafından dövülmek mi?” diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

Gerçek şu ki, ben bu küçük detayları çoktan unutmuş-tum. Aklım hâlâ beni o karanlık çukurdan çekerken bedenime değen bedeni ve beni sıkıca kavrayan, kollayan güçlü kolları yüzünden sersemlemiş haldeydi. Ama bunu ona söyleyecek değildim. “Hepsi,” diye cevap verdim onun yerine.

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp gözlerini devirdi ve başını iki yana salladı.

Kaskatı kesilen kaslarım nihayet açılmaya başlamıştı.

“Tanrım, Caden. Dudakları mosmor!” Amelie çaktırmadan yüzüp suyun altından çıktı. Normalde iç gıcıklayan

sesi azarlar gibi çıkmıştı ve erkek kardeşine kınayarak baktı.

Onu savundum. "Sorun yok! Ben iyiyim."

Amelie şüpheli şüpheli göz devirdi. "Sana Merth'i gösterdi mi bari?"

Başımınla onayladım. O sırlarını paylaşmaya can atarken benim ondan sırrımı sakladığımı düşününce suçluluk duygusuyla midem ekşidi.

"Güzel, değil mi?" Amelie, Caden'a gizemli bir bakış attı ve sonra tekrar su altına dalıp yüzerek uzaklaştı.

Keşke Sofie'nin beni okuduğu gibi ben de onları okuyabilseydim, diye düşünerek iç geçirdim. Dişlerimin birbirine vurması nihayet durmuştu ama burnumu kaşımak için uzanınca parmak uçlarımda buruş buruş olduğunu gördüm. "Çıkmam lazım." Buruşuk elimi Caden'ın yüzüne tutup tiksintiyle burnumu kırıştırdım.

"Tam burada bekle."

Caden'ın kolları etrafımdan kayıp gitti. Sudan dışarı atlayıp tünelde kaybolana dek biçimli vücudunu izledim. Otuz saniye sonra bir kolunun altında kırmızı pelüş battaniye, diğerinin altında da birkaç odunla döndü. Saniyeler içinde cayır cayır bir ateş yaktı. Beni sudan dışarı çekip battaniyeye sardı ve oturmam için ateşin yanına götürdü. Direkt arkama geçip bacaklarını iki yanımdan uzattı ve kollarımla sırtımı ovalamaya başladı.

Üstüme düşmesinden şikâyetim olmasa da, yersiz suçluluk hissinden faydalandığımın farkındaydım. "Teşekkürler. Şimdi iyiyim." Duymazdan gelip beni yarı kurutmaya, yarı ısıtmaya devam etti. "Gerçekten. Ben iyiyim. Benim için endişelenme."

"Elindeki şu bandajları da değiştirmeliyiz," diye mırıldandı.

"Ah, görünmez olmak..." diye alayla söylendim.

Beni kendine doğru o kadar çekti ki kalçam bacakları-

nın iç kısmına değdi. Çenesi de omzumun üzerindeydi. Ensemde sıcak bir nefes hissettiğime emindim. *Ama onun nefes alması gerekmiyor, değil mi?*

"Hâlâ üşüyor musun? Titriyorsun," diye mırıldandı Caden.

"Hayır, iyiyim," diye mırıldandım yanaklarım kızarırdı. *Aslında tam tersi.* Gözlerimi sıkıca kapatarak nefes alıp verişime odaklandım.

Bir kapağın açıldığını duyup gözlerimi açtım ve Caden'in bir ecza çantasını karıştırdığını gördüm. Bu şimdilik aklımı Caden'in bana yaptığı bilinçsiz işkenceden uzaklaştırmaya yetiyordu. Soru sorar gibi kaşımı kaldırdım.

"Bunu sabah çantamda buldum. Bir de not vardı. Senin anaç vampirin nezaketi sanırım?" Sırıttı.

"Cidden mi?" Yüzümü astım. "Notta ne yazıyordu?"

"Senin aklının meşgul olacağından dikişlerinle benim ilgilenmem gerektiğini. Neyle meşgul olacağını söylememiş."

Seninle. Aklım seninle meşgul aptal.

Caden bandajları dikkatle açtı. Saldırının üzerinden üç gün geçmişti. Sanırım. Zamanı takip etmek giderek zorlaşıyordu. Kesik güzelce iyileşiyordu. Yaşlı kadının dikiş becerisi kusursuzmuş. Caden elimi nazıkçe elinin içine alıp yarayı çeşitli açılardan inceledi. Sonra çok hafif bir şekilde işaret parmağıyla etrafında bir daire çizdi. "Acıyor mu?" Yüzünü hafifçe döndürdü ve ağzı yanağımın yanına geldi.

"Hayır," diye cırladım. *Bana ne yaptığımı nasıl bilemez?*

İç çekerek elimi yeni bir bandajla sarmaya başladı.

"Gülle!" diye bağırarak uyardı Bishop. Bakınca onu en yüksek kayaların birinin üzerinden diklemesine daldığını gördüm. Göle çarpınca etrafa koca bir dalga yayıldı. Neyse ki biz etki alanının dışındaydık.

Nefesim kesildi. “Taşlar!”

Caden’ın vücudu sarsılmaya başladı. Bana gülüyordu. Nedenini hatırlayınca ben de kıkırdamaya başladım. Tabii ki Bishop’a bir şey olmazdı. Keskin taşlara bir şey olabilirdi gerçi. “Unutup duruyorum. Hepiniz öyle normal görünüyorsunuz ki,” dedim. Caden’ın yüz milyon yılda bile normal olarak tarif edilemeyecek yüzüne çaktırmadan bir bakmak için hafifçe döndüm.

Amelie de aynı kayadan atlayıp Bishop’ın sırtına düştü ve onu suyun altına devirdi.

“Yakınlar, o ikisi. Amelie ona kendi küçük kız kardeşini hatırlatıyor. Kız savaştan sağ çıkamadı,” diye açıkladı Caden eski bandajları ateşe atarken.

Sol gözüme bir hareketlenme ilişti. Bishop suyun altından çıkar çıkmaz, Fiona onu devirmek için gizli bir oyun içinden sinsice fırladı. Sonra da Amelie su yüzüne çıkıp ona karşı Fiona’yla birlik oldu.

“Ve Amelie ile Fiona... Sanırım aynı beyni ortak kullanıyorlar,” diye ekledi Caden.

Güldüm. “Hep böyle yakınlar mıydı?”

“İlk tanıştıklarından beri. Tıpkı sana bağlandıkları gibi.”

Mecbur kalırsam Caden’ı onlara tercih edeceğimin bilinciyle, o aynı vicdan azabı yine midemi burdu. Ama hiçbir şekilde istemiyordum. Neden dördünü birden götüremiyordum? Neden seçim yapmak zorundaydım? *Çünkü öbür türlü fazla kolay olurdu Evangeline. Ve senin için hiçbir şey kolay yoldan olmaz.*

Birden kendimi takatsiz hissettim. Göz kapaklarım düşmeye başladı ve Caden’ın göğsüne yaslandım. Kolyeden, evren değiştirmekten kaynaklı bir takatsizlik değildi bu. Sadece bugünün heyecanından yorgun düşmüştüm. Gerçekten en son ne zaman uyuduğumu hatırlayamıyordum.

Ama uyumak da istemiyordum. Onlardan ayrılmak istemiyordum. Asla.

Maalesef ki esnemem dikkatlerinden kaçmadı.

"Gel." Fiona sudan hop diye çıkarken Bishop'a da işaret etti. "Bakalım o şişme yatağı şişirebilecek miyiz?"

Bishop sudan zıplayıp çıktı ve şakayla Fiona'nın poposuna bir şaplak indirip tünele koştu. Fiona kahkahalar atarak onu kovaladı.

Döndüğümde Amelie de sudan çıkmıştı. "Gidip Fiona'ya yardım edeyim, yoksa Bishop muhtemelen onun dikkatini dağıtır," dedi neşeyle. Eğilip bana bir sarıldıktan sonra tünelden seke seke koşarak gözden kayboldu.

Etrafları insanlarla çevrili olsaydı, ilkel açıkları her gün test ediliyor olsaydı nasıl olurlardı acaba, diye merak ederek gülümsedim. Bishop böyle sevimli olur, uygunsuz espriler yapar mıydı? Fiona bu kadar rahat olur muydu? Amelie hâlâ şapşal bir kız çocuğu gibi etrafta hoplayıp zıplar, bana sevgiyle sarılır mıydı? Ve Caden, hâlâ bana çiçek toplamak için ormanda gözden kaybolur muydu?

İnsanlardan beslenirler miydi?

Arkadaş olur muyduk acaba? Onlar benim için buydu: arkadaşlarım. Yıllardır edindiğim ilk arkadaşlardı ve hepsi de vampirdi. Dizlerimin bağı çözülmeden yanında durmadığım ilk çocuk... O da bir vampirdi. Ve umurumda değildi. Şu an en derinde biliyordum ki bundan rahatsız olan hiçbir yanımdı yoktu. Sonsuza dek onlarla olmak istiyordum.

Ama bana her şey hakkında yalan söylüyor olabilirler mi? Rol yapıyor olabilirler mi?

"Uyu," diye fısıldadı Caden. Başımı kucağına koyup uzanabileyim diye geri kaydı.

"Yorgun değilim," dedim tekrar esneyerek ve ağırlaşan göz kapaklarımla savaşılarak.

Bana gülümsedi, yeşil gözleri parlıyordu. Keşke bu, genel cana yakınlığından daha fazlası olsaydı.

Deli gibi kıkırdadım.

“Ne?” diye sordu kaşlarını çatıp.

“Hiç,” diye mırıldandım.

Parmak ucunun önce üst, sonra da alt dudağımda gezdiğini hissettim. *Bu masumane olamaz. Duygularımdan bu kadar bihaber olamaz. Bilerek bu denli flörtöz davranır mı? Günün baştan sona kafamın içinde canlandırmaya başladım: çiçekler, üzerime titremesi, hafif dürtmeler ve dokunuşlar. Belki o da benim için bir şeyler hissediyordu?*

Kalan son gücümle Caden’ın gözlerine bakıp o girilmesi imkânsız yeşim göletlerini okumaya çalıştım. Ama ben göz kapaklarıma karşı savaşı kaybedince o göletler nihayet bulanıklaştı. Dokunuşlarıyla mest olup gözlerimi kapattım.

Gözlerimin sadece bir dakikalığına kapandığına eminim. Ama tekrar açıldıklarında, mağara girişinden içeri gün ışığı sızıyordu. Geceki kütüklerden kalma bir çukur dolusu kül yanımda duruyordu. Korlar artık zar zor görünüyordu. Derin bir nefes alınca soğuk hava ve bayat du-man karışımından yüzümü ekşittim.

Hâlâ Ratheus’taydım. Şişme yer yatağında, uyku tulumunun içinde uzanıyordum.

“Yüksek kalite. Etiketle şöyle yazıyor: ‘Eksi otuz dereceye kadar dayanır.’ Sıcak tutmuştur.”

Döndüm. Caden yanımda sırtüstü uzanmış, bir koluyla başını destekliyordu. Diğer elinde de *Dünyalar Savaşı* kitabı açıktı. Üzerinde hâlâ gök mavisi gömlekle kot pantolon vardı. “Düşünsene, insanlar yok ediliyor, kanları içilip bitiriliyor, dünyanın sonu. Ne saçma.” Sırıttı.

Kalbim duracak gibi oldu. O kadar yakınımda yatıyor-

du ki. Aramızda sadece uyku tulumu duruyordu ve giysiler. Ellerimi üzerimde gezdirince pazen üst ve eşofman altını hissettim. "Mayom nerede?" diye sordum yanaklarının ısındığını hissederek.

Ciddi bir ifadeyle, "Üstünü Amelie değiştirdi. Bishop ve ben burada değildik," dedi Caden çabucak.

Hafif bir oh çektim. "Hâlâ buradayım," dedim, yarı soru, yarı düz bir şekilde.

"Evet. Kötü bir şey mi bu?" Kitabı bırakıp bana doğru uzandı ve bir tutam saçımı parmaklarının arasında büktü.

"Hayır..." Utangaç bir şekilde gülümsedim.

Dudaklarında o esrarengiz gülümsemeyle parmağı önce elmacık kemiğime, oradan da dudaklarıma kaydı. "Hayır," diye tekrarlayarak eğilip alnını alnıma dayadı.

Sanırım kalbim atmayı tamamen durdurdu. Gözlerindeki o derinlik öyle cezbediciydi ki... Öne eğilip onu öptüm. Öyle pat diye. Ne bir uyarı ne bir davet.

Bir an, karşılık verdiğinden emindim ama sonra geri çekildi. "Evangeline, hayır," diye mırıldandı yumuşakça. "Niyetim bu değildi."

Of Tanrım! Olamaz! Yüzümden kanın çekildiğini hissederken mideme kramp girdi, midem bulanmaya başladı. Onu yanlış anladığımı fark etmemin verdiği ezici duyguyla, kusacağımdan emin bir şekilde tekrar tekrar yutkundum. Tabii ki beni *o anlamda* sevmiyordu. Böyle gülünç bir fikre nasıl kapılmışımdı? Ve şimdi hepsini mahvetmiş, aramızdaki her şeyi dayanılmaz derecede tuhaflaştırmıştım.

Gitmek zorundaydım.

Kendimi uyku tulumumun içinden çıkarmaya çalışarak deli gibi kıpırdanmaya başladım. Tepeye kadar çekilmiş sağlam fermuar sağ olsun, kısılı kalmıştım. Biraz dikkat ve manevrayla kollarımı çıkarmayı başardım. Ve çıkarır çıkarmaz da Caden onları yakaladı.

“Hayır, yapma,” diye yalvardı yumuşak bir sesle. Elin-den kurtulmak için nafile direndim. Sonunda beni sırtüstü yere mihlayıp yüz yüze gelebilmek için üzerime eğildi.

“Özür dilerim, bu aptalcaydı. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum.” Gözlerimden dökülmeye hazırlanan gözyaş-larımı tutmaya çalışarak gözlerimi kaçırdım.

“Hayır, benim suçum,” diye fısıldadı.

“Hayır. Ben her şeyi yanlış anlayan bir aptalım.”

“Aptal değilsin ve hiçbir şeyi yanlış anlamadın,” dedi Caden dişlerini sıkarak.

Kaşlarımı çattım. *Yanlış anlamadım mı? Demek ki...* İçim-de bir umut belirdi. Soru soran gözlerle ona baktım.

O umut sonraki sözleriyle anında ezilip gitti. “Beni dik-katle dinle,” diye başladı gözlerinde soğuk ve kesin bir kararlılıkla. Yavaş ve net bir şekilde konuştu. “Bu olamaz. Sen ve ben diye bir şey olamaz. Biz diye bir şey asla olma-yacak.”

Boğazım sert, acılı bir yumruyla tılandı. Gözlerimi sı-kıca kapatıp nefes almaya odaklandım. Bir damla yaş sü-zülüp yanağımdan aşağı aktı. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Derin bir nefes aldım. Diğer gözyaşlarını bas-tırdığımdan emin olunca gözlerimi açtım. Şimdi Caden’ın gözleri sıkıca kapanmış, çenesi sıkılmış, dudakları birbiri-ne bastırılmıştı. Kendi iç şeytanyla savaşıyor gibiydi. Ye-rinden hiç kıpırdamamıştı. Kollarımı yere yapıştırmış bir halde hâlâ üzerimdeydi.

Söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştım ama ba-şaramadım. *Hiçbir şeyi yanlış anlamadın.* Yani bana karşı bir şeyler hissediyordu? Ama sonraki sözleri öyle kesin, öyle tavizsizdi ki: *Biz diye bir şey asla olmayacak.* Anlamıyordum. “Neden?” kelimesi çıktı ağızımdan. Sesli sormak isteme-miştim. Cevabı zaten biliyordum. *Çünkü sen basit, küçük bir kızsın.*

Caden eğildi, dudakları dudaklarıma öyle hafifçe değ-di ki kasıtlı olamazdı. *Bunu yapmak istememiştir. Kazayla ol-muştur. Gözleri hâlâ kapalı. Hiçbir şey göremiyor.*

Gözleri nihayet tekrar açılınca içlerindeki uzaklığı gör-düm. "Biz iki farklı dünyada yaşayan iki farklı türüz. Bu imkânsız," dedi. Bıkkınlık dolu derin bir iç çekişle bilekle-rimi bırakıp yanıma çöktü ve boş boş tavanı izlemeye ko-yuldu.

"Yanımda götürmenin bir yolunu bulacağım," dedim.

"Sadece beni mi?"

"Hayır... Hepinizi götürmenin bir yolunu bulacağım. Bir yolu olmalı."

"Evet ama o zaman benimle aynı odada bile bulunman çok tehlikeli olacak, kaldı ki..."

Bunu deyince içimi tuhaf bir his kapladı. *Kaldı ki birlikte olmamız, demek istemişti.*

Caden iç çekip elini alnına bastırdı.

"Rachel yüzünden mi?" diye sordum sessizce, sonra da alt dudağımı ısırdım.

Gülmeye başladı, sonra da homurdandı. "Onu nasıl unutabilirim ki?" diye kendi kendine mırıldandı. Tekrar yüksek sesle homurdanıp elini saçında gezdirip dağıttı. Bir anlık derin düşünceye dalınca yüzünü rahatsız edici bir sakinlik kapladı. Nihayet dönüp bana baktı. "Evet, Rachel yüzünden. O ve ben birlikte olduğumuz sürece, sen ve ben olamayız."

Yavaşça başımı salladım, sırtüstü dönüp mağara tava-nını izlemeye koyuldum. O an orada değil de herhangi bir yerde olmak istedim ki ağladığımı görmesin. Sessiz ya-karışlarımı duymuş gibi kolyemin aralıksız yanışı söndü. "Şimdi gidiyorum," diye bildirdim kısık sesimle. *Üçkâğıtçı vampirlerin ve arkadan bıçaklayan köpeğin evine.*

O güzel yeşim gözlerine bir kez daha bakmak için başı-

mı Caden'a döndürdüm. Keder gördüm. Ve sonra gitmiş-
tim.

Gözlerim birden açıldı. Caden'ın reddedişinin acısı hâlâ içimi kavuruyordu. Gerçi balkonumun kapılarının menteşelerinden tehlikeli bir şekilde sarktığını ve camın paramparça olduğunu görünce o acı çabucak iptal oldu. Yatakta oturunca yerde büyük, siyah bir hayvanın cese-dini gördüm. Tanınamayacak kadar parçalanmıştı ama öldüğü kesindi. Kanı, mükemmel beyaz ve gümüş renkli yatak odamın duvarlarına ve zeminine sıçramıştı. Belli ki yaratık balkondan girmişti ama beşinci katta olduğumuza ve yaratığın da kanatları olmadığına göre, nasıl olduğunu anlayamadım.

Arkamdan derin bir hırlama duyuldu. Dönünce Max'in pürdikkat yatak odamın kapısına baktığını gördüm.

Birisi ya da bir şey kapının diğer tarafındaydı ve içeri girmek istiyordu.

Saklan! diye emretti derin bir erkek sesi.

Yataktan fırlayıp etrafımda dönerek sesin kaynağını aradım. Odada ben ve Max'ten başka kimse yoktu.

Yatağın altına!

Gözlerim şüpheyle perdelerine gitti. Ufak tefek yaşlı bir adamın perdelerin arkasından çıkıp kendisini Oz Büyücüsü olarak tanıttmasını yarı bekler haldeydim.

Şimdi! diye bağırdı ses.

Artık nereden geldiğinin bir önemi yoktu. Uyarı adeta felç geçirmiş bacaklarıma yıldırım gibi çarpıp beynim daha talimat veremeden onları kendi kafalarına göre hareket etmeye zorladı. Kapı patlayıp etrafa kıymıklar saçılmadan yarım saniye önce yatağın altına daldım.

Azgın hırlamalar, koparılan etlerin ve dal gibi kırılan

kemiklerin dehşet verici seslerine karıştı. Sayısız canhıraş bağırtılar duydum ama sahiplerinin kim olduğunu çıkaramadım. Yumruklarımı ve dişlerimi sıktım. Kendimden çok Max için korkuyordum. Mortimer'a casusluk yaparak bana ihanet etmiş olsa bile beni koruma görevini yerine getirirken zarar görmesini istemiyordum.

Bulunduğum noktadan sadece ayaklar, görebiliyordum. Bir sürü vardı: devasa, kıllı, yırtıcı pençeleri olan siyah patiler. Max hepsine karşı tek başınaydı.

Son bir acı havlama ve sonra odam ölüm sessizliğine gömüldü. Korkudan tutulmuş bir şekilde, siyah patiler topallaya topallaya bana doğru gelirken saklandığım yerden çıkmadım. Yatağın ayak ucunda durdu. Büyük, siyah bir burun yatağın altını kokladı. Gidebildiğim kadar geri çekildim.

Artık güvendesin. Yine o erkek sesi, saklanmam için beni uyaran ses fısıldadı. Sesinden çok acısı olduğu belliydi.

Yatağın yanındaki hayvan eğildi. Çenesini yere koyunca sarı gözleri gözlerimle buluştu.

"Max!" Saklandığım yerden dışarı çıktım. Beni karşılayan ceset benzeri beş et ve kan yığını yerde yatıyordu. Max'in yaralanmış ve dişlenmiş bedenini görünce korkuyla irkildim. Altında hızla bir kan gölü oluşuyordu. Yere yığılıp alnımı alnına dayadım ve ağladım.

Endişelenme. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var, diye fısıldadı ses.

Hayretle irkildim.

16. Telepati

Evet, duyduğun benim.

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Nasıl?"

Max cevap veremeden atriyumda bir kargaşa koptu. Max başını kaldırdı, ayağa kalkmaya çabalıyordu.

"Burada kal," diye nazikçe emrettim ve yavaşça balkona çıktım. Kapıların kırılan camı spor ayakkabılarımın altında çatırdadı.

Sofie birisine bağıırıyordu. "Bunu neden yaptın?"

Korkuluğa abanınca Sofie'nin ateş kızılı başını gördüm. Başka bir kadına meydan okuyordu.

"Mükemmel intikam bir parça risk gerektirir," diye cevapladı kadın soğuk bir şekilde. Sesi tanıdım. Bu sert sesi daha önce de duymuştum. Parktaki genç kadındı. *Onun öldüğünü sanıyordum!*

"Neyin intikamı?" Sofie'nin şaşkınlığı gerçekçi görünüyordu.

"En kötü ihanetin," diye cevapladı öfkeyle.

Şüphesiz, Sofie kadınla yollarının nerede kesiştiğini hatırlamaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu.

"Ölümsüz olmanın yolunu bulan tek cadı sen değilsin," diye ipucu verdi kadın.

Bir uzun sessizlik daha. Sofie birden tanıyıp şaşkınlıkla irkildi. "Ursula?"

Kadın zalimce güldü. "Bu konak bedenlerle neler ya-

pabileceğini bilsen şaşardın. Şimdiye kadar düzinelercesine girdim. Heyecan verici, mobilya alışverişi yapmak gibi. Her ırktan bedeni denedim. Hep güzellerini seçtim gerçi ve gençlerini. Bunlar benim ön şartlarım. Uğraştırıcı ama değer. Yıllar yılı seni inceleyerek, seni cezalandırmak için mükemmel fırsatı kollayarak hayatta kalmayı başardım. Bu kadar yıl boyunca seninle bu kız arasındaki bağlantıyı gözden kaçırdığıma inanamıyorum. Şu lanet köpek hep yoluma çıktıği için hiç yaklaşamıyordum.”

Bu haber eskidi Ursula. Sofie’nin beni gözetlediğini anlamıştım. Bana bilmediğim bir şey söyle. Mesela Sofie’nin sana nasıl ihanet ettiğini.

“Tüm bunlar Nathan yüzünden mi? Bence o da ben de cezamızı yeterince çektik, sence de öyle değil mi?” Sofie’nin sesi keder doluydu.

“Nathan benimdi ve sen onu öldürdün!” Ursula’nın kulak zarını delen cıyıklaması beni korkuttu.

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Her şey bir yana, Sofie’nin cinayet işleme kapasitesi vardı.

Her kelimeyi yavaş bir netlikle telaffuz ederek, “O seni hiçbir zaman sevmemi,” diye sakince yanıtladı Sofie.

“Ah lütfen, yalanlarını kendine sakla.” Ursula başını yavaşça döndürdü: karanlıkta saklanan Viggo ve Mortimer’in varlığının farkında olduğuna dair tek gösterge. “Şu iki embesil beş yıl önce seni takip etmem için beni kiraladı. Ne tür bir büyüyle oynadığını bilmek istiyorlardı. Tabii benim aslında kim olduğumu bilmiyorlardı.”

Sofie şaşırdı. “Biliyordum!” diye cıyıkladı parmağını suçlarcasına Viggo’ya doğrultarak.

Yan yan ona yaklaşarak, “Sanırım yeterince bilgi ifşa ettin Ursula,” dedi Viggo. Mortimer da diğer tarafındaydı.

“Sofie sana kolyenin bir anahtar olduğunu söyledi mi?” diye sordu Ursula, Viggo’nun uzanan elinden kaçınarak.

Sofie, Ursula'nın boynuna doğru hamle yaptı ama Mortimer araya girip onu tuttu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Viggo, sakın sesinde keskin bir alt cereyanla.

"O bir anahtar. Doğru kilide veya geçide takarsan onunla ihtiyacın olan her şeyi elde edebilirsin. Sofie de dahil, kolyeye bakan herkes bunu açıkça görebilir."

Mortimer, Sofie'nin üzerine rüzgâr gibi yürüdü, gazabının kuvvetiyle onu cam kanatlı bir kapıya fırlattı. "Bizden daha başka ne saklıyordun?" diye gürledi.

Ursula'nın benekli gözleri yarım saniyeliğine yukarı bakıp gözlerimle buluştu. Diğerleri fark etmedi. "Senin kızla parkta tanıştıktan sonra biraz araştırma yaptım," dedi diğerlerine. "İlginçti... Annesinin polisteki ölüm raporu senin el yazınla yazılmış Viggo. Madem onu öldürecektin, neden sadece ısırmadın ki?"

Viggo seri bir hareketle uzanıp Ursula'nın boynunu kırdı. Hayatı söndürülen beden yere düştü. Ben de yere yığılırken onun son sözleri kulaklarımda çınılıyordu.

17. Katil

Max topallayarak balkona çıkıp ıslak burnunu yanağıma sürttü. Zar zor hissettim. “Doğru mu Max?” diyerek öksürdüm.

Sessizlik.

“Şimdi dilsiz olma. Ne biliyorsun?” Max suçlu sarı gözlerini kaçırdı. *Bir şeyler biliyor.* Histeri eşiğinde, “O kadın deli, değil mi? Viggo benim annemi asla öldürmezdi. Mümkün değil, değil mi?” diye bastıra bastıra sordum.

Durdurmaya çalıştım, diye cevap verdi Max nihayet.

“Neyi?”

Max gözlerini kapatıp iç çekti. Bir köpek için tuhaf bir tepki. Derken alışılmadık bir şey oldu. Zihnimden görüntüler geçmeye başladı. Önce bulanık ve soluktular ama netlikleri giderek öyle arttı ki sonunda kafamın içinde bir filmin fragmanı oynuyordu sanki.

Geceydi. Sağanak yağmurun altında loş kaldırımında birisi yürüyordu ama şemsiyesi yoktu, sadece kapüşonlu bir ceket. Kafamın içindeki kamera açısı değişip yaklaşan bir arabanın farlarını gösterdi. Hiçbir tuhafılık yoktu, ta ki arabanın motoru hızlandırılana kadar. Kaldırımdaki kişi başını çevirdi. Farlar bir kadın yüzünü aydınlattı. Annemin yüzü, hatırladığım gibi genç ve güzel.

Sürücü birden gazlayıp direksiyonu kırdı ve arabayı kaldırıma çıkardı. Araba anneme çarpmadan bir saniye önce yüzündeki bir anlık karışıklığı gördüm.

Kaçmaya fırsatı olmamıştı.

Dehşetle irkildim. Ellerim boğazıma gitti. Kazayı birçok kez kafamda canlandırmıştım ama bu bin kat daha kötüydü.

Ve orada bitmedi de. Araba ona çarptıktan sonra durdu. Kapı açıldı ve sürücü dışarı çıktı. Karanlıkta yüzünü çıkaramadım ama erkek olduğu belliydi. Annemin hareketsiz bedenine doğru birkaç uzun, rahat adım attı. Cansız bedeninin üzerine eğilip parmaklarını kanına daldırınca farlar adamın yüzüne vurdu. Delici mavi gözleriyle sarışın bir adam gördüm. Ve kim olduğunu biliyordum.

Viggo annemi öldürmüştü.

Yıllar önce kapanmış ama asla iyileşmemiş olan yaralarım, hepsi tekrar gerçekleşiyormuş gibi yeniden açılırken hıçkırı hıçkırı ağladım. Fakat bu kez yaralar öncekinden de geniş açılmıştı. *Ama neden? Annemi neden öldürdüler ki? Viggo'nun çıkarı neydi?*

Görüntü bulanıklaştı, sonra tamamen yok oldu. Sendeleyerek ayağa kalktım. Dik durmakta zorlanarak sağa sola sallandım, sonra da bu hapishaneden kaçma niyetiyle içeri fırladım. Fakat kendimi annemin katiliyle yüz yüze buldum.

"Tanrı'ya şükür, iyisin. Bu sefer dört gün yoktun. En-dişelenmeye başlıyorduk," dedi Viggo ileri çıkarak. Geri çekildim. Güldü. "Ah, o saçmalığı mı duydun? O aklını kaçırmış bir cadıydı. Kaale alma."

"Neden?" Sesim titriyordu. "Neden annemi..." Kelimeleri söyleyemedim. Dilime getirmek şöyle dursun, kafamda bile toparlayamadım kelimeleri. "Gördüm!" diye

fısıldadım nihayet. Mortimer ve Sofie de onun arkasından odaya girmişti ama benim gözlerim katildehydi.

“Gördüm derken ne demek istiyorsun?” Viggo’nun gözleri kısıldı. Tipik sakinliği alışılmadık bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

Şimdi yanımda dikilmekte olan dev köpeği başımla işaret ettim.

“Ne?” Mortimer’ın fısıldaması sertti ve gözleri fırlamıştı. “Bu nasıl mümkün olabilir?” Sofie’ye döndü. “Bu nasıl olabilir? Sen mi yaptın?”

Sofie başını geriye atıp deli gibi güldü. “Hayır ama bu beni çok mutlu etti!”

Mortimer köpeğe öfkeyle baktı. “Aklımdan yok olmuştun ama sadece bana kızgın olduğunu düşünmüştüm! Saf değiştirdiğin aklıma gelmemişti.”

“Fark etmez,” diye araya girdim cesaretimi zorlayarak. “Neden? Neden bunu yaptınız, bu kadar...” Gözlerim yanıyordu ama yaş gelmedi. Gözyaşı bezlerim bile şoktaydı.

“Canavarca mı?” Viggo’nun dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Pekâlâ, en azından bu aptalca maskaralığa bir son verebiliriz. Çok masraflı olmaya başlamıştı.” Bir zamanlar sakin ve yatıştırıcı olan sesinde şimdi bir şeytanilik vardı. Belki her zaman vardı ama ben şimdiye kadar sağır kalmıştım. “Daha az dağınık bir yere geçmem gerek.” Viggo’nun gözleri cesetlerde ve odadaki harabede gezindi. “Sofie, sen de Evangeline’in annesini öldürme ihtiyacını neden hissettiğimi açıklamıyorsun? Ve bunda kendi rolünü de açıkladığından emin ol.”

Sofie de mi bunun içindeydi? Tabii ki öyleydi. O bir katil. Ursula bunu doğruladı. Mideme sancılar girdi yine.

“Ona gerçeği mi anlatayım, yoksa senin versiyonunu mu?” diye öfkeyle çıkıştı.

Viggo şeytani bir gülüşle karşılık verdi. “Artık gerçeğin

ne olduğunu hatırlıyor musun ki?" Bununla birlikte odadan yok oldu, Mortimer da peşinden.

"Buradan çıkalım," dedi Sofie sessizce.

Başımı salladım. Sofie'yle bir yere gitmek istediğimden değildi ama bu ölüm bölgesinden uzaklaşmam lazımdı. Kan ve pisliğin etrafından dolanırken gözlerimi kapının ötesindeki koridora odaklayıp bir saniyeliğine bile ayırmadım.

Kütüphaneye gittik. "Nereden başlasam?" dedi Sofie deri koltuğa yerleşirken. Ellerini kucağında kavuşturup gözlerini onlara dikerek düşüncelere daldı.

"Tüm hayatım boyunca neden beni izlediğini açıklayarak başlamaya ne dersin?" diye çıktım. Duygusuz, soluk yeşil gözleri yüzüme dikildi. "Ve beni neden lanetlediğini. Ve annemin ölümünü." Sorular bir kere başlayınca, devrilmiş bir fasulye kavanozundan dökülür gibi dökülüp kontrolsüzce dağıldı. "Şu deli kadın Ursula, kimdi o? Ya Nathan, şu öldürdüğün adam?"

Son sorum bir tepki uyandırdı. Sofie'nin soluk yeşil gözlerinde çiğ bir acı göründü. Bamteline basmıştım.

"Nathan beni dönüştüren vampirdi," diye usulca cevapladı. Sonra uzun bir açıklama öncesi kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes verdi. Ama sonra ayağa kalkmış, odada volta atıyor, gergin bir şekilde başparmağının tırnağını kemiriyordu. Sofie'nin bu endişeli, belirsiz yanına alışık değildim. Merak içinde sessizce izledim.

"Nathan ve ben birbirimize aşırı derecede, deliler gibi, dönüşü olmayan bir şekilde âşıktık," diye başladı titreyen sesiyle. İnce, uzun ellerinden birini ipeksi kıvılcık saçında gezdirdi. "Onu görmeliydin Evangeline. Uzun, esmer ve yakışıklı klişesinin ardındaki ilham kaynağıydı o. Harikuladeydi. Gözlerimin onu ilk gördüğü ânı hatırlıyorum. 1887 yılıydı. Kalbimin kendi kendini büsbütün yutacağından emindim." Elini yan tarafından aşağı bıraktı. "Her

neyse, Nathan bir vampirdi ve ben de bir cadıydım. Türlerimiz birbirinden nefret eder ki bu da ilişkimizi en basit tabiriyle zorlaştırıyordu. *Romeo ve Juliet*'teki Montague ve Capulet aileleri gibi."

Şimdi de kendini tüm zamanların en harika aşk hikâyesiyle mi kıyaslamaya kalkışıyorsun? Gülmek istedim.

Sofie acıyla gülümsedi. "Belki onun kadar büyüleyici değil ama kesinlikle onun kadar yürek dağlayıcı."

Of, unutmuştum. O beni açık bir kitap gibi okuyabiliyordu.

"Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek istiyorduk ki bu Nathan için sonsuzluk demekti. Buysa daha da zordu. Biliyorsun, cadılar vampir zehrine maruz kaldıklarında ölürlər. Her zaman. Dönüşümden sağ çıkamayız. Nedenini bilmiyorum. Genlerden olmalı sanırım. Neyse, saf ve hırslı halimle, bu ölümü atlatacak bir büyü bulmaya kararlıydım. Eşsiz şekilde yetenekli bir büyücü olduğumu biliyordum ve diğerlerinin çözemediklerini çözebileceğime inanacak kadar da kibirliydim. Ve çözdüm de..." Gözleri bir an heyecanla parlayıp anında tekrar söndü. "Ya da ben öyle sanmışım. Bu kadar korkunç sonuçlarının olacağını hiç düşünmemiştim."

Sofie gidip deri sandalyeye oturacak kadar bir ara verdi. "Nathan aptalın tekiydi. Bana büsbütün güvendi. Beni ısırmasını, zehrini enjekte etmesini söyledim ve o da yaptı. Uyandığımda ölümsüzdüm. Hemen anlamıştım. Damarlarıma dolaşan baskın gücü hissedebiliyordum. Neşe vericiydi." Sofie kederle iç çekti. Devam ettiğinde sesi acıdan boğuk boğuktu. "Nathan'ın cansız bedenini yanımda uzanır halde buldum. Büyü sonuçları tersine çevirmişti. Onu öldürmüştü. Onu ben öldürdüm."

Büyüyü aşk için yapmış. Mortimer'ın söylediği gibi bencil, aptalca çıkarlar için değil. O da yalan söylemiş.

“Ruh eşimi öldürdüm Evangeline. Ve Veronique olmasaydı kendimi bir ateş çukuruna atardım.” Sofie yine sandalyesinden kalkmış, göz açıp kapayıncaya kadar şömine rafının önüne gelmiş, siyah saçlı güzelin tablosuna hayranlıkla bakarak gülümsüyordu. “Veronique benim küçük kız kardeşimdi.” Sesi alçaldı, uzaklaştı. “Ö normaldi... Cadı değildi yani. Büyücü geni onu es geçmişti. Benim Nathan’a, bir vampire olan aşkımı her zaman desteklerdi. Destekleyen tek kişiydi. Çünkü o tamamen anlıyordu. Kendisi de bir tanesine değil, iki tanesine birden delice âşıktı: birinin adı Mortimer, diğerinin de Viggo.”

Gözlerim yuvalarından fırlayacak sandım.

Sofie bana dönüp kıkırdadı. “Evet, benim aptal, tatlı kardeşim ikisinde de bir şey gördü. Rezalet, değil mi? Veronique dönüşüp sonsuzluğu biriyle geçirmek için ikisi arasında karar vermeyi bekliyordu.” Yere bakarak yutkundu. “Büyümü yaptığımda, büyü bu ihtimali onun için yok etti. Mortimer değişimi anında fark etti. Bunu içindeki tek yaşam gücünün kuruması olarak tarif etti. Daha sonra öğrendik ki bütün vampirler tuhaf bir şey hissetmiş. Kısa süre sonra zehirlerinin işe yaramaz hale geldiğini keşfettiler. Bu, büyüünün beklenmedik bir sonucuydu. Böyle şeyler olabiliyor.

“Kendim sonsuz aşk ve hayatı elde etmeye çalışırken, Veronique’in aynısına sahip olma şansını yok etmiştim. Nathan’ın ölümünden sonra ne kadar perişan olsam da kardeşimi o şekilde bırakıp acı çekmeye ve tek başına ölmeye terk edemezdim. Ve başka hiçbir cadı ona yardım etmeyi hayal dahi edemezdi. Edebilseler bile etmezlerdi.”

O an için merakım Sofie’ye olan öfkemi gölgede bıraktı. “Ama bunun yüz yirmi yıl önce olduğunu söylemiştin. Yani... Veronique öldü?”

Sofie başını iki yana salladı. “Hatamı düzeltmenin yıllar

süreceğini biliyordum ve büyüünün doğası gereği tersine çevirmenin yolu yoktu. Sana daha önce söylediğim gibi, bu tür büyüler bir kez yapılıncaya kadar geri alınamaz. Veronique bekleye bekleye yaşlanıp saçlarına ak düşsün istemedi. Biz de onu korumayı ve güven içinde bekleyebileceği bir yere yerleştirmeye karar verdik.”

“Nereye?” diye fısıldadım. Gözümde yeraltında karanlık, tozlu ve dehşet verici bir lahit veya bir tür tabut canlandı.

“Birçok kez yanından geçtin, hatta durup izledin.” Sofie gizemli bir şekilde gülümsedi. Ben onun bilmecesini çözmeye çalışırken o da beni merakla izledi. Pes eder gibi yüzümü asıp omuz silkince ipucu verdi. “Atriyumda...”

Atriyum... Hayrete düştüm. “Heykel! Kardeşini taşla mı çevirdin?”

“Hayır!” Sofie güldü. “Heykelin içinde. Heykel onun mezarı. Mumya gibi ama beyaz bezlerle sarı değil.”

O heykelin içine gerçek bir insanın kapatıldığını düşününce gayri ihtiyari ürperdim. Ama birden aklıma yattı. “Bu yüzden Mortimer ve Viggo orada bu kadar çok vakit geçiriyor.”

Alaylı bir şekilde güldü. “Güzel sanatlara olan düşkünlüklerinden değil, inan bana.”

“Yani içeride hayatta mı?” diye fısıldadım.

“Gibi. Temel olarak donmuş durumda. Zihni komada, bedeni yaşlanmıyor. Sen yanında bir vampir getirir getirmez onu çıkarabilirim. O da dönüşüp şu iki hergeleden hangisini uygun görürse onunla birlikte sonsuza dek mutlu mesut yaşayabilir.”

“Hangisini seçecek?” diye sesli düşündüm.

“Güzel soru.” Sofie sandalyesinde arkasına yaslandı. “Bu diğerinin felaketi olacak şüphesiz. Bu olduğunda, onlardan mümkün olduğunca uzakta olmak istiyorum.”

"Onlar senin arkadaşın değiller, değil mi? Viggo ve Mortimer yani. O kavga rol değil."

Sofie gülümsedi. "Beş yıl öncesine kadar birbirimize tahammül ettik. Viggo'nun anneni öldürdüğü geceye kadar."

"O neden..." Cümleyi bitiremedim. Deşilen acım kalbime saplandı.

Sofie acımı hissedip yüzünü buruşturdu. "Çünkü seni onlardan sakladım," diye gönülsüzce itiraf etti Sofie gözlerini kapatarak. "O büyüü yüz yirmi yıl önce yaptım Evangeline. Yazgının cevap vermesini, bize bir çözüm sunmasını bekledik. Sonra bir gün, on sekiz yıl önce cevap zihnime akın etti. Büyü kendisini yeni doğan bir bebeğe bağlamıştı." Gözleri birden açıldı. "Sana."

Tüm bedenim soğuk bir ürpertiyle irkildi.

"Büyü bir sürü kural ve sınır koymuştu, olmaması gereken belli şeyler. Aksi takdirde büyü kendisini bozacaktı. On sekizinci doğum gününün gecesinden önce vampirleri öğrenemezdin. Bu iş için asla zorlanamazdın. Ve o kolyeyi daima takmak ve heykele kendi isteğinle dokunmak zorundaydın. Her türlü aptal kurallar."

Bilinçsiz bir yakarma hareketi gibi kollarını iki yana açtı. "Ben bunun ceremesini çeksin diye bir insanı asla seçmedim Evangeline. İnan bana. Senin adın, doğum tarihin, yaşadığın yer... Hepsi çoktan kararlaştırılmıştı. Lütfen inan bana, ben bunların hiçbirinin sana olmasını istemedim. Neyse, bunu Viggo ve Mortimer'dan sakladım. Yazgının cevap verdiğini, büyüünün tamamlandığını yıllarca bilmediler. Max de sakladı seni." Sofie dönüp Max'e sevgiyle baktı, tüm nefret belirtileri gitmişti.

"Ben birdenbire Portland'a taşınınca, orası pek de şehir yaşamının merkezi olmadığından, Mortimer beni *koruması* için Max'i gönderdi." Sofie gözlerini devirdi. "Aptal değil-

dim. Neden gönderdiğini biliyordum. Bu bir kılıftı tabii ki. Beni gözetleyip rapor vermesi için gönderilmişti. Ama ben Max'in Mortimer'a, yaptığım temel şeyler konusunda yalan söylediğini keşfettim. Bu, Max'in bana benim tarafımda olduğunu söyleme şekliydi. Şok ediciydi gerçekten, bir vampirhayvanın efendisine bu şekilde itaat etmemesi. Nedenini bilmiyordum ama her gün tanrılara şükrettim. Sonunda seni Max'e açıkladım ve birlikte seni gözetip sen normal bir şekilde büyürken seni korumaya çalıştık. Bu arada da büyüyü bozmaya çalışıyordum."

"Sonra ne oldu?"

Sofie yutkunup duraksadı. "Öğrendiler... Mortimer bir şekilde Max'ten laf almayı başardı ve seni öğrendi. Viggo tam da benim düşündüğüm gibi bir atmaca misali çullanıp seni kaçırıp hapsedmeye hazırdı. O yüzden bunu neden yapamayacağını açıkladım, tüm kuralları. Viggo seni on üç yıl boyunca sakladığım için öfkeliydi, ama büyüyü bozma riskine girmeye gönüllü değildi. Senin insan dünyasıyla hiçbir bağının olmamasının en iyisi olacağına karar verdi. O yüzden anneni öldürdü."

Sözleriyle irkildim. Adeta karnıma sert bir yumruk yemiş gibi oldum.

"Ve sonra, sana yaklaşan herkesin öleceğine yemin etti. Blöf yapmıyordu. Ben de sonraki beş yılı herkesi senden uzak durmaya zorlayarak geçirdim: bakıcı ailelerin, arkadaşların, okuldaki oğlanlar, herkes. Etrafının ölümle çevrilmesini istemedim."

"Bu yüzden mi..." Fısıltı sönüp yok oldu. *Sorun bende değilmiş yani?*

"Sende hiçbir sorun yok Evangeline," diye doğruladı Sofie kederli bir yüz ifadesiyle.

Tüm hayatım, yüz yirmi yaşındaki mumyalanmış bir kız arkadaş ve kız kardeşe olan sevgilerini ifa etmek ama-

cındaki vampir kuklalar tarafından yazılıp kontrol edilmiş. “Veronique hikâyesini neden sakladınız ki?” diye sordum ve acı acı ekledim, “Viggo bana geçen gece, kendisini bir şehit gibi gösterirken söyleyebilirdi.”

İç çekti. “Çünkü Viggo benden nefret edersen ona tekrar güveneceğini düşünüyor. Ayrıca Veronique’le ilgili her şeyi saklamam için bana yemin ettirdiler, yoksa sana zarar vereceklerdi.”

“Ama... Neden?” Bozuk kasete benzemeye başlamıştım.

“Birinin onu öğrenip ona zarar vermesinden korkuyorlar.”

“Mermer ve büyüyle kaplı o!” diye haykırdım.

Sofie kıkırdadı. “Delicesine âşık olduğun zaman mantıklı davranmazsın. Ursula gibi.”

Şu ana kadar onu unutmuştum. “Onun tüm bunlarla ilgisi ne? O da parktaydı, biliyorsun.”

“Şu iki budalanın beni gözetlemesi için kiraladıkları cadı olmasının dışında mı? Bana güvenmiyorlar.”

Mahcup bir gülümsemeyle ekledi. “İyi bir nedenleri var sanırım.” Eliyle şakağını ovmaya başladı. “Ursula aşkta reddedilmiş bir kadının klasik örneği. Tek farkı, o bir cadı ve bu yüzden öfkesi on kat fazla. Nathan’a âşık oldu ve karşılık vermesini sağlamak için bir aşk büyüsü yaparak onu ağına düşürdü. Hoş bir insan değil, fark etmediysen. Neyse, büyücülerin büyüleri vampirler üzerinde pek işe yaramıyor. Nathan onun neler çevirdiğini fark edince büyüünün hükmü bozuldu. O kadar acınası durumda olmasaydı, Nathan onu öldürecekti. Şefkat damarı vardı onda.” Özlemle gülümsedi. “Onu bu kadar sevmemin nedenlerinden biri. Her neyse, bunun üzerinden çok geçmemişti ki o ve ben tanıştık. İlk görüşte âştı. Ursula kızmıştı. Eğer ben ‘onun bölgesine girmemiş olsaydım’, Nathan’ın onu

affedeceğine ve kendi isteğiyle ona deliller gibi âşık olacağına inanıyordu.”

“Ama bu yüz yılı aşkın bir zaman önceydi. Cadılar da mı ölümsüz?” diye sordum. Onun konak bedenler hakkındaki bir şeyden bahsettiğini hatırlıyordum ama hokus pokus kısmını anlamamıştım.

Sofie başını iki yana salladı. “Öyle görünüyor ki, kendince bir ölümsüzlük elde etmek için bir insandan diğerine atlayarak bedenlerini ele geçirmenin bir yolunu bulmuş. Zekidir. Onu bu yüzden tanımadım. Demek ki Viggo ve Mortimer, Max’in ihanetini öğrenince ek bir bilgi kaynağı olarak bir casus kiralamışlar. Zaman zaman yakınımnda bir cadının varlığını seziyordum ama bu aklıma hiç gelmemişti.” Kibirli bir şekilde gülümsedi. “Bir hayranım var sanmıştım sadece.”

Birbirlerini o kadar çok farklı şekillerde kandırmışlardı ki, hepsini kavramaya çalışırken benim başım döndü. Tek kurbanın ben olmayışı beni biraz rahatlatmıştı. “Ama Ursula artık öldü, değil mi? Viggo onu öldürdü?”

Sofie başını iki yana salladı. “Korkarım bu Ursula’yı son görüşümüz olmayacak. Konak bedenleri nasıl ele geçirdiğinden tam olarak emin değilim ama bu onun birçok gücünü tüketiyor olmalı. Endişelenme. Artık bu yarım akıllılar onu ve onun büyüleri leoparlarını davet etmemeleri gerektiğini bildiklerine göre, o bu kapılardan ikinci bir kez geçemeyecek.”

Hepsini hazmetmeye çalışarak başımı salladım. “Bana söylemen gereken başka bir şey var mı?” diye sordum. Gözlerim Sofie’nin gözlerinde herhangi bir yalan ibaresi aradı.

Bakışlarını hiç kaçırmadı. “Sana anlattığım her şey gerçek. Nathan’ın mezarı üzerine yemin ederim.”

Onu kendisinin öldürdüğü göz önüne alınırsa, bunun bir an-

lamı var mı ki? diye merak ettim. Fark etmezdi. Engerek çukurundaki en zararsız yılanın o olduğuna karar vermiştim şimdi. O ve Max.

Bir süre sessizce oturduk. Max gelip çömeldi ve çenesini dizime koyup altın gözlerle içli içli bana baktı. Bir ona bir Sofie'ye baktım. "Ben Max'i nasıl duyabiliyorum?"

Sofie omuz silkti. "Bilmiyorum ama buna ne kadar memnun olduğumu bilemezsin!" Yüzünü aptal bir sırıtış kapladı.

"Mortimer, Max'in ona yalan söylediğiyle ilgili bir şeyler söyledi?"

"Evet! Sen buraya geldiğinden beri bir şeyler uydurup bazı detayları atlayıp duruyordu. Ve sen gizlice parka gittikten sonra, Mortimer'la konuşmayı tamamen kesti." O koca gülümseme hâlâ yüzündeydi. "Sanırım bunca yıl seni gözetledikten sonra sana âşık oldu."

Çok fazla konuşuyor, diye araya girdi Max kafamın içinde. Sinir olduğu belliydi.

Tuhaf iletişim yöntemimize rağmen kıkırdamama engel olamadım. Max'in arkadaşlığı konusunda yanılmamışım hiç yoktan. En azından buralardaki *tek* gerçek şey buydu. Max'in başını bir kez okşayıp ayağa kalktım ve Veronique'in resminin yanına gidip lanetimin tetikleyicisini inceledim. Zeytin yeşili gözlerine bakarken kendimde nefret duyguları aradım ama bulamadım. Mantıken, lanetlenmek ne kadar benim suçumsa, bunun da o kadar onun suçu olduğunu biliyordum. Ya da hatta Sofie'nin.

"Nasıl da akıllara zarar güzellikte bir kadın," dedi rahat bir erkek sesi yanımdan. Viggo her zamanki gibi, sanki anemi öldüren o değilmişçesine, bir hayalet gibi görünmeden içeri süzölmüştü sakince.

İçgüdüsel olarak savunma pozisyonu alıp ellerimi yumruk yaptım. Yumuşak, sinsî, sırtımdan aşağı bir ürperti

gönderen türden bir kıkırdamayla güldü. Öfkem anında korkuya dönüştü. O bir canavardı.

“Veronique’le imparatorun Kraliyet Balosu’nda tanışmıştım. Onun, üzerinde tam bu elbiseyle O’Hara merdivenlerinden bir meleğin saflığıyla süzülüşünü izledim. O an, benim olması gerektiğini anlamıştım.”

“O da daha iyisini bulana kadar seninle idare etti,” diye lafa karıştı bir köşeden ortaya çıkan Mortimer. Sesinde rekabet vardı.

Yeni numaralarının ne olduğunu merak ederek sessizce durdum.

Viggo gözlerini devirdi. “Bir akşam, Veronique komşu şehre Sofie’yle buluşmak için seyahat ederken bir grup eşkıya arabasına saldırdı. O sırada tesadüfen yakındaki ormanda avlanmakta olan Mortimer olmasaydı ona tecavüz edip öldürürlerdi. Mortimer’a gerçek aşkımın hayatını kurtardığı için borçluydum ve Veronique’in bana olan aşkına öyle güveniyordum ki tatlı meleğimin bu canavarın ağına yem olacağını hiç düşünmemiştim. Heyhat, Mortimer ve Veronique yakınlaştı ve ben daha ne olduğunu anlamadan Veronique ikimize de âşık olduğunu itiraf etti. Azılı düşman olduk, birbirimizi parçalamaya hazırдық ama ne var ki birimizin ölmesi Veronique’i kahredecekti. O yüzden birimizi seçsin diye sabırsızca bekledik. Beni seçecekti tabii ki. Ben de onu dönüştürecektim ve sonsuza dek benim olacaktı. Ama sonra o cadı kardeşi çıkıp her şeyi berbat etti!” dedi Viggo kaygısızca.

“Bunu bana neden anlatıyorsunuz?” diye kızgın bir şekilde sordum. “Daha önce bana hiçbir şey anlatmak istemiyordunuz. Şimdiyse beni gerçek yaşam öykülerine boğuyorsunuz.”

“Sana bizim de tıpkı sizin gibi olduğumuzu göstermek için!”

Ağzım hayretle açık kaldı. "Sen benim annemi öldürdün ve hayatımı mahvettin. Muhtemelen yeni doğan bebeklerle de aperitif yapmışsındır! Sen asla benim gibi değilsin! Efsanevi aşk hikâyeleriyle beni kazanabileceğini ve bu şekilde sana yardım edeceğimi mi sanıyorsun?" Artık öfkeden titriyordum.

Bir kaşını kaldırdı. "Yardım etmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Annemin katiline gerçek aşkıyla sonsuzluğu paylaşmasına mı yardım edeyim? Hmm, bir bakalım..." Hiç karakterim olmayan bir cesaret beynim daha kelimeleri işlemekten geçiremeden ağzımdan çekip çekip çıkarıyordu. Ama umurumda değildi. Denesem de Viggo'nun duygularını incitemezdim.

"Peki öyleyse... Seni burada daha fazla tutmanın bir anlamı yok, değil mi?" Viggo'nun gözleri buz kesilmişti. Sesi tehditkârdı.

Dört köpeğin hepsi birden ileri fırlayıp etrafımda bir duvar ördüler ama Viggo çoktan kolyemi eline almıştı. "Kalbimi parçalayabilirsin Max ama önce bu kolyeyi Evangeline'in boynundan koparacağım," dedi gözlerini gözlerime dikerek.

18. Seçimler

Bir gözünü ihtiyatla köpeklerden ayırmadan, “Viggo,” diye uyardı Mortimer. Max’in benim safıma geçmesinden dolayı hâlâ sarsılmış görünüyordu.

Viggo onu umursamayıp kolyem elinde, yüzü histeriyle buruşmuş bir şekilde istifini bozmadan dikildi. “Bize yardım edeceksin, çünkü kendine yardım etmek istiyorsun. Şu arkadaşlarını buraya getireceksin, tamam mı?”

Donup kaldım. *Caden. Amelie. Fiona. Bishop.* Yüzleri gözümün önünden geçti.

“Dışarı çıkıp kolyenin geçidini arayacaksın,” diye devam etti. “Her kayaya, her mağaraya, her şehre bakacaksın.”

“Orası vampir kaynıyor. Beni ele geçirirlerse ölürüm,” diye cevapladım temkinli bir şekilde.

“Asıl ben seni elime geçirirsem ölürsün.” Viggo’nun dudakları şeytani bir gülümsemeye kıvrıldı.

Koro halinde derin, tehditkâr hırlamalar duyuldu ama kimse umursamadı.

“Ratheus’ta kaç vampir kalmış olabilir ki?” diye araya girdi Mortimer.

“Bilmiyorum. Yakın zamanlarda bir nüfus sayımının yapıldığını zannetmiyorum,” diye asık suratla cevap verdim. Gözlerim Viggo’daydı. *Katil.*

“Vay, birisi nihayet dilini bulmuş. Ne zamandan beri bu

kadar cadaloz oldun sen?" diye sordu Viggo sinir bozucu bir sırıtışla.

"Senin annemi öldürdüğünü öğrendiğimden beri."

"Açıklamadın mı Sofie?" Viggo'nun kaşları kalktı ama gözünü benden ayırmadı. "Bu Sofie'nin hatasıydı. Beni kandırdı." Gözlerindeki parıltı kanımı dondurdu. "Sakin beni kandırmaya kalkışma."

"Bizden kurtulmak istiyorsun, değil mi?" diye ekledi Mortimer, sesinde bir parça bıkkınlık vardı.

Bocaladım. "Onları getirir getirmez kurtulacak mıyım?"

"Kesinlikle."

Size inanmıyorum. Ama fark etmezdi. Ya reddedecektim ve Viggo oracıkta kolyeyi boynumdan koparıp Caden ve diğerlerini sonsuza dek Ratheus'ta, benden uzak bırakacaktı ya da kabul edip ölüm riskini göze alacaktım. Gerçekleşmesi oldukça muhtemel bir riskti ama sonuçta sadece bir riskti.

"Yani kolye benimle konuşmaya başlayana kadar dolaşarak durmamı mı istiyorsun? Ya yakalanırsam? Şu ana kadar o dünyanın vampirleriyle iki karşılaşmam da pek iyi bitmedi. Unuttun mu? İkisinde de az kalsın ölüyordum."

"O o zamandı. Şimdi daha akıllısın ve kolye de muhtemelen uyum sağladı. İyi olacağından eminim," diye güvence verdi Viggo gülümseyerek. Kolyeyi bırakıp geri çekildi. "Yani, anlaştık?"

Veronique'i kurtarırsam ve o da Mortimer'ı seçerse, o zaman tüm buna değecek. "Ölecek kişinin sen olmadığı düşünülüyordu, bu plandan bu kadar emin olmana sevindim," diye homurdandım. "Ve eğer ben ölürsem, o zaman tüm bu planın işi biter ve sizin de Veronique'i dönüştürme umudunuz kalmaz."

Mortimer bir kaşını kaldırıp Sofie'ye baktı.

Sofie iç çekti. "Eğer zamandaki hızlanma bu şekilde

devam ederse, orada gitgide daha uzun süreler kalmaya devam edersen... Korkarım ki bir gün, yakında bir gün hiç dönmeyeceksin. O zaman bunun bir önemi olmayacak. Öyle bir yerde uzun süre hayatta kalamazsın."

"Demek bu yüzden açtım. Ve yorgun," diye yüksek sesle düşündüm. Bu ayrıca Sofie'nin benim için paketlediği tüm ihtiyaç malzemelerini de açıklıyordu. Bunun olacağını biliyormuş. Ya öyle ya da izci kızların "Daima hazırlıklı ol" sloganını bir adım ileri taşımış. "Yani artık oraya her gidişimde daha uzun süre kalacağım ve nihayetinde orada kalacağım?"

Sofie başıyla doğruladı.

Bu o kadar da kötü bir şey mi? Annemin katiline gerçek aşkı bulmasında yardım etmek zorunda kalmazdım. Ve Caden, Amelie, Fiona ve Bishop'la yaşardım. Bir mağarada. Elektrik, musluk suyu ve yemek olmadan.

Uyum içinde yaşayan dört vampir ve bir insan. Hayır, beş vampir. Iyy. Tabii ki şu Rachel olayı bitmediği ve hangi mahzen mezara aitse oraya dönmediği sürece. Kimi kandırıyordum ben? Hiçbir yere gitmeyecekti. Ben çığlıklar atarak, onun etimi kemiklerimden canlı canlı ayırışını görmeden hiçbir yere gitmezdi.

Sürekli bir ölüm tehlikesi olacaktı. Hayır, tehlike değil. *Kaçılmamlık*. Rachel veya başka bir vampirin eliyle ölmekten kurtulsam bile, sonunda yaş itibarıyla ölüm bana yetişecekti. O an zihnimde canlı bir görüntü belirdi: dört genç ve güzel vampirin tiksinti ve acıma dolu bakışlarının altında, üzerinde ipli siyah bikiniyle sıcak su havuzuna girmeye çabalayan buruşuk, yaşlı bir kadın. İrkildim. Bu, ölmekten daha kötü olurdu.

Ama tabii...

"Orada sonsuza dek kalırsam kolyeye ne olacak? Beni korumaya devam eder mi? Yani, onların zehrinden?" diye

sordum Sofie'ye. *Dönüştürülebilir miyim?* Bu düşünce tüylerimi diken diken etti ama bilmek zorundaydım.

Ne düşündüğümü bilen gözleri parladı. "Artık dünyaya dönemeyeceğini fark etmeyip çalışmaya devam edebilir. Ya öyle, ya da seni öldürür. Hangisinin olacağıysa tamamen yazı tura."

Yaşlı veya ölü. İç çektim. Pekâlâ, bu da bu fikrin sonu oldu. Genç ve Caden'la birlikte olduğum sürece mağara adamı hayatına katlanabilirdim ama diğer alternatifleri, yaşlı, buruşuk ya da Rachel'la birlikte, düşünemezdim bile.

Yani elimde annemin katili olan vampire yardım etmek ya da onun beni öldürmesine izin vermekten başka seçenek kalmıyordu. *Kurtulabilir miyim? Hepsini buraya getirdikten sonra kaçabilir miyim?* Milisaniyelik bir umut hissettim. Beni avlardı. Hayatımın geri kalanını iki bin yaşındaki gözü dönmüş bir vampirin avı olarak geçirirdim. Hayatımın geri kalanı umulandan çok daha kısa olurdu.

Boğazımdaki acı veren yumruyu geçirmek için yutkundum. "Tamam."

"Tamam?" Viggo inanamıyormuş gibi kaşını kaldırdı.

Başımı salladım.

"Harika!" O aldatıcı, çekici gülümseme geri gelmişti. Ama şimdi bu perdenin arkasını görebiliyordum.

"Herhangi bir şeye ihtiyacın var mı?" diye yumuşak bir sesle sordu Sofie gözlerinde hüznle. "Gidip birkaç malzeme alabilirim."

Tereddüt ettim. "Dalgıç giysisi." Viggo ve Mortimer bana şüpheyile baktı. "Şu geçidin su altında olma ihtimaline karşı," diye ekledim hemen. Ya da Merth'li mağarada. Tam olarak oraya gidecektim işte. Mümkün olduğunca çok Merth getirecektim ki kendimi onunla sarabileyim.

Max sinir olmuş bir şekilde homurdandı. *Daha şimdiden Mortimer'a benzemeye başladı.*

"Ah... Özür dilerim Max." Mahcup mahcup gülümse-
dim. "Ama bu önemli."

Ne görmek istiyorsun?

Bir an düşündüm. "Annemi? Öncesini..." Öldürülme-
den öncesini. "O görüntüyü aklımdan çıkarmam gerek.
Lütfen Max."

O resim gösterisi kafamın içinde tekrar başladı. Bu
kez bir pencereden beş yaşlarındaki bir kıza bakıyordum.
Uzun, sarı saç örgüleri mavi saten kurdelelerle bağlanmış-
tı. Küçük bir mutfaktaki bir taburede oturuyordu. Bir mik-
serin üzerinde kalan çikolatalı karışımı dünyadaki gelmiş
geçmiş en muhteşem şeymiş gibi tadını çıkara çıkara yi-
yordu. Sırtı kıza dönük sarışın bir kadın bir tepsi top keki
pişirmek üzere fırına sürüyordu. Yüzünde gamzeli bir gü-
lümsemeyle dönüp küçük kıza güldü.

Annem.

Sıcaklık, göğsüme saplanan acıyla savaştı. Hafızam an-
neme hakkını vermemişti. Omzuna düşen kum sarısı saç-
ları ve bulaşıcı gülümsemesiyle ne kadar güzel olduğunu
unutmuştum. Çocukken bile, o geçerken insanların nasıl
dönüp baktıklarını fark ederdim. Ama bu sadece görü-
nüşünden dolayı değildi. Aynı zamanda, saniyeler içinde
insanların takdirini kazanan karizmatik, zeki bir kişiliği
vardı. Girdiği oda aydınlandı. En azından benim için her
zaman öyle olmuştu.

Görüntüler yeniden zihnimden geçmeye başladı. Yüz-
ler... Çocukluğum boyunca ev ev dolaştığım bakıcı aile-
lerden tanıdığım yüzler. Bayan Boulding: Avon satan ka-
dın. Bay Billsbury: sarhoş. Bayan Clairmont: kaçık sofu.
Darling'ler. Onlar diğerlerine nazaran normaldi.

Görüntüler birbiri ardına aktı ve fani hayatımın giz-

li kamera görüntüleri benim Newt Kafe önünde tökezle-
memle sona erdi. Sahneyi Max'in görüş açısından izlerken,
Sofie'nin pahalı fenerinin benim bacağıma hiçbir şekilde
temas etmeden düşüp kırıldığını gördüm.

Sihir. Hepsi tezgâhlanmış. Ürperdim.

Ama bu, tüm bunların içindeki en rahatsız edici keşif
değildi. "Ben nasıl oldu da seni görmedim?"

Görünmek istemedim, dedi Max soğukkanlılıkla.

Tabii. Evimde gizlenen ve sokaklarda beni sinsice takip
eden yüz elli kiloluk bir köpek ve sezgilerimin ruhu duy-
mamıştı. Ama Eddie, evsiz deli adam onu görmüştü.

"Beni ne sıklıkla izliyordun?"

Uzun bir sessizlik oldu. *Hiçbir zaman yalnız olmadım.*

Ani bir kusma hissi beni medcezir dalgası gibi vurdu.
Banyoya fırladım. Beyaz porselen klozetin içine birkaç
dakika kadar baktıktan sonra, kusmayacağımı, sorunun
sadece sinirlerimden olduğunu anlayıp pes ettim ve *tüm*
hayatım boyunca bir çift gözün beni izlediğinin ve benim
hiç şüphelenmediğimin bilinciyle yalpalaya yalpalaya geri
döndüm.

"Max, hatırladığın her şeyi göster bana," diye talep et-
tim.

Ben her şeyi hatırlıyorum.

"Tamam, önemli olanlarını."

Yatağa uzandım. Gözlerim tavandaydı ama tavanı gör-
müyordu. Gördüğüm, bir köpeğin gözlerinden çocuklu-
ğumdu. Bazı hatıralar belirgindi. Cadılar Bayramı'nda
annemin en sevdiği hayvan olan penguen kılığına girip
kapıdan paytak paytak çıkmamla kostümün ayak kısmı
çok dar olduğundan yüz üstü yere kapaklanıp burnumu
kanatmam gibi. Diğer görüntüler bulanıktı. Odamda tek
başına oturup annemin resmine sarılarak sessizce ağlayı-
şım. O zamanlarda bunu sık sık yapardım.

Sonra Max bana başka bir anı daha gösterdi, her saniyesini hatırlamam için yeniden gösterilmesine gerek duymadığım bir anı. On üçüme yeni girmiştim ve evde, hep annemin işten eve dönmesini beklerken yaptığım gibi televizyonda programlarının tekrarlarını izliyordum. Kapı zili çaldı. *Baban evde mi?* diye sordu bir polis memuru kapıyı açtığımda. Başımı iki yana salladım. *Arayabileceğin bir akrabası var mı?* Neler olduğunu merak ederek kaşlarımı çatıp başımı salladım. Kadın polis memuru kibarca gülümseyip radyosundan birini ararken beklememi söyledi. Fazla geçmeden Çocuk Hizmetleri gelip beni eşyalarımı toplamam için odama gönderdi.

Viggo'nun annemi öldürdüğü geceydi bu.

Görüntüler durdu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum Max'e.

Yapabiliyorum işte.

"Dahasını göster öyleyse. Her şeyi göster bana."

Dediğimi yaptı.

Kütüphanede saatlerce tek başıma çalışan ben. Okuldan sonra diğer çocuklar birlikte takılırken tel örgülere yaslanmış, tek başına kitap okuyan ben. Parkta tek başına her an havalanacakmış gibi salıncakta sallanan ben. Ben, her zaman tek başıma.

İçim acıyla şişti. Tabii ki tek başımaydım. Viggo sayesinde. Bu lanet olmasaydı hayatım nasıl olurdu?

Sofie içeri girerken ona boş boş baktım. Omzuna attığı bir dağcı çantasını içi pamukla doluymuş gibi taşıyordu.

Senin iyiliğini istiyor, dedi Max.

"Nereden biliyorsun bunu?" diye cevap verdim.

Sofie kaş çatarak bana baktı. Başımı iki yana salladım. "Ah." Battal boy yatağın üzerine yayılmış olan köpeğe ba-

kıp gülümsedi. “Gitmeye hazır mısın? Kayışları bağlama zamanı.”

Olan biten her şeyin arasında, saldırı, annem ve hayatımla ilgili kahredici gerçeği öğrenişim, Ratheus’u düşünecek bir saniyem bile olmamıştı. Caden’ın reddini. Şimdi çok önemsiz görünüyordu ama yine de ani bir mide bulantısıyla yüzümden kanım çekilip karnıma kramp girdi.

Ama nihayetinde önemsiz değildi. Caden’ın benim için bir şeyler hissedebilme, onu ve diğerlerini yalnızlıktan kurtarabilme umudum elimde kalan tek şeydi. Başka her şeyi bu lanet yüzünden kaybetmiştim. Bundan iyi bir şeyler çıkmak zorundaydı.

Bunda arkadaşlıktan öte bir şey var mıydı? Sözleri öyle çelişkiliydi ki. Ben mi üzerine fazla düşüp duymak istediklerimi, duymaya ihtiyacım olanları duyuyordum? Onun gibi tatlı, iyi, yakışıklı, akli başında bir yarattığı Deccal gibi Rachel’la bir araya getiren çok çetrefilli bir neden olmak zorundaydı.

Kendimi sürüye sürüye yataktan inip çantanın önüne oturdum.

Kayışları takarken, “Harika,” dedi Sofie neşeyle.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. Fazla neşeliydi.

Viggo dinliyor, dedi Max. Sofie’nin onlardan sır sakladığını düşünüyorlar. Ona güvenmiyorlar.

“Acaba neden?” diye homurdandım. Sofie bana bakıp parmağıyla sus işareti yaptı.

Sofie sana yerinde kalmanı söylememi istiyor. Geçidi aramaya gitme.

“Ama ya...” Sofie ciddi bir uyarı bakışı eşliğinde elleriyle ağzımı kapattı.

Asla bulamazsın ve sadece kendini tehlikeye atmış olursun. O seni bulacak.

Ağzım konuşmak üzere açıldı ama Sofie’nin su yeşili

gözleri ciddi bir uyarıyla daha parlayınca geri kapandı. Bu onun nerede olduğunu bildiği anlamına mı geliyordu? Bir kez başımı salladım. Gözlerim şüpheyle ikisinin arasında gidip geldi. Sofie, Max'ten mesajı aktarmasını daha önceden mi istemişti, yoksa onlar da mı birbirleriyle iletişim kurabiliyorlardı? Sormaya can atıyordum ama soramadım. Daha sonra Max'e soracaktım. Soracak daha önemli bir sorum vardı.

"Sofie?" dedim çekinerek. "Sence onların birden fazlasını getirebilmemin bir yolu var mı?"

"Keşke evet veya hayır diyebilsem," diye mırıldandı. "Bir ihtimal var gerçi... İşte. Bir tanesi tamam." Diğer kayışa geçti. "Onlara gerçekten için ısındı, değil mi?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Viggo'ya beni incitmesi için yeni bir yol daha göstermeme gerek yoktu. Sofie'nin bilen gülümsemesiyle karşılaştım. "Sadece birini getirip diğerlerini orada bırakmak zalimce geliyor."

"Evet. Öyle olmalı," diye hak verdi. "Umalım ki o seçimi yapmak zorunda kalmayasın. Her iki şekilde de, bu kısımdan onlara söz etmezdim ben. Kendi iyiliğin için."

Sofie beni bağlamayı bitirirken saatin tik taklarını dinledim.

Sofie konuşmak için ağzını açtı ama sonra çekindi. "Onların arkadaşların olduğunu biliyorum," diye başladı, "ama lütfen dikkatli ol. Çok çabuk güvenen bir kızsın Evangeline."

Aşırı derecede saf. Ben buydum işte.

Varışından saniyeler sonra Fiona bir meşale yakmıştı bile. "Sana yardım edeyim!" Sırt çantamın kayışlarını çözmeye başladı.

"Sizi görmek ne güzel," diye haykırdım samimi bir

mutlulukla gülümseyerek. Göz ucuyla simsiyah bir saç görür görmez bu mutluluk yok oldu. Ciğerlerime dolan karcıncalı bir hisle bedenim kaskatı kesildi. Rachel dönmüştü. Ve Sofie'nin onun için satın aldığı bir kıyafeti giyiyordu. "Selam Rachel." Nefesimi tutup gerçekçi görünmesini umarak zorla gülümsedim.

Akşam yemeğinde yemeyi düşündüğü bir fareye bakan bir yılan gibi baktı bana. *Caden ona kendimi kucağına attığımdan mı bahsetti acaba? Hayır, öyle olsa çoktan ölerdim.*

Caden içeri girince Rachel'a dair tüm korkum kaybolurken gayri ihtiyari bir oh çektim. Kalbim resmen göğsümden fırladı ve kontrol edemediğim kocaman, aptal bir sırıtış yüzümü kapladı. İçim endişe ve heyecan duygularından oluşan havai bir karışım ile doldu. Tek ihtiyacım olan şey gülümsememe karşılık vermesi, yeşim gözlerinde bana her şeyin yolunda olduğunu, iyi olduğumuzu söyleyecek bir pırıltıydı.

Gözleri yüzümde şöyle bir gezindi: ne bir gülümseme, ne bir göz kırpış, ne de beni tanıdığına dair bir işaret. Sonra da Rachel'a gitti. Kollarını ona hayranlıkla dolayıp burununu yele gibi gür siyah saçlarına sürttü. Daha önce aleni sevgi gösterisine karşı ne hoşnutsuzluğu varsa besbelli ki gitmişti.

Gülümsemem yüzümden silinip gitti.

"Bize ne getirdin?" diye sordu Rachel. Soğukkanlı limon gözleriyle beni süzünce içim ürperdi.

"Ben... Bir şeyler," diye geveledim.

"Geri dönmüşsün!" diye haykırdı Amelie. Birden ortaya çıkıp seke seke yanıma gelerek beni kucakladı.

Cümle kuramaz halde sadece başımı salladım.

"Kan getirdin mi?" Rachel'ın kaşı haşince kalktı.

"Deli misin sen? Hayır! Bize insan kanı getirmiyor," diye çıkıştı Fiona. Normalde sakın olan yüzünde nadir bir

sinirlenme belirtisi vardı. İpleri ve düğümleri çözdükten sonra çantadan malzemeleri çıkarmaya başladı.

Bir çift kahverengi, deri binici botunu eline alıp kaldırarak, "Botlar!" diye neşeyle bağırdı Amelie. Fiona'da da aynısından vardı. Üçüncü bir çift de Rachel içindi. Onları yakmak istedim.

Çantadan bir akustik gitar çıkınca, "Benim!" diye bağırarak beni korkuttu Bishop. İçeriye girdiğini fark etmemiştim, hatta gelip saçımı karıştırdığında bile. Onun bu içten memnuniyetini görünce içimde yüreğimi burkan küçük, sıcacık bir yumak hissettim. Sofie, ona onlar hakkında anlattığımı her bir kelimeyi dinlemişti.

"Denesene!" Bishop enstrümanı Caden'a fırlattı. Caden bir eliyle havada yakaladı. Rachel'ı bırakıp bir şarkının ilk birkaç notasını tıngırdattı.

"Sen de mi çalışıyorsun?" diye sorup ona benim varlığımı tanıma şansı verdim.

"Tabii ki çalışıyorum." Sesi mesafeli ve soğuktu. İfade-siyse uzaktı. Konuşurken gözlerini gitarın tellerinden ayırmamıştı. Oldu olacak, enstrümanı bir de kafama vursaydı bari.

"Aptal kız," diye alay etti Rachel incinmiş ifademe gü-lerek.

"Bize bunun nasıl çalıştırılacağını gösterebilirseniz." Fiona gözümün dibine bir portatif DVD oynatıcısı sokarak dikkatimi ona vermeye zorladı. Bu bana yüzümdeki acıyı sak-lama şansı verdi. Elimi tutup sıktı. Sempatik. Caden onlara anlatmış olmalı.

"Ah, bu film izlemek için," diye kekeledim. "Çalışması için de birkaç kutu pil var."

"Bunlar iyi mi?" diye araya girdi Amelie. Elinde bir DVD koleksiyonu vardı.

Dikkatimi dağıtmaya, zihnimi başka şeylerle meşgul et-

meye çalışıyorlardı. Çok düşünceli ama nafile bir hareket. “Hmm, evet. Yani, hayır. Demek istediğim...” Düzgün düşünemiyordum. “Bilmiyorum.”

Rachel, “Bu kız her zaman bu kadar aptal mıydı, yoksa yeni mi oldu?” dedi Caden’a, benim duyabileceğim bir şekilde.

“Biliyorum. Cadı çok aramış herhalde,” diye karşılık verdi Caden. Onu elinden tutup kendine çekti ve sevgiyle kucakladı.

Bu sözler keskin bir bıçak gibiydi. Gözlerim tuzlu yaşlarla doldu. Bakışlarımı yere indirdim. Buna daha fazla katlanamazdım.

Rachel muhtemelen bana acıyarak sinsi sinsi kıkırdarken Fiona’nın eli tekrar elimi tutup sıktı. Caden’a bir kez daha bakma cesaretini gösterdim. O güzel yüze bir bakış daha ve sonra hayalimin ani ve berbat yıkılışını kabullenip dikkatimi durumumun karanlık gerçekliğine çevirdim: Bu büyüünün sırrını bulamadığım takdirde ölecektim.

Gözlerim Rachel’in sırtından, hâlâ ona sevgiyle sarılmakta olan Caden’ın kollarına ve oradan da mükemmel yüzüne doğru yavaş yavaş tırmandı. Gözleri tuhaf bir bakışla üzerime kilitlenmişti. *Bu bakış da neyin nesi... Acıma mı? Hayır, yalvarış. Ama ne için tam olarak?*

Rachel’in eli Caden’ın göğsünü ve karnını baştan çıkarıcı bir şekilde okşadı. Parmakları pençe gibi kıvrılıp üzerini öyle bir tırmıkladı ki gömleğinde iz kaldı. Hakkım olmadığını bilmeme rağmen tikslenme ve öfke karışımı bir duyguyla gözlerimi sıkıca kapattım. O benim değildi. Kulağa ne kadar iğrenç gelse de o Rachel’ındı. Onunla ya da ona ne isterse yapabilirdi. Ama bunu kendime söylemenin, kalbime saplanan bıçağın verdiği acıyı dindirmeye hiçbir faydası olmadı.

Gözlerimi açtım. Şimdi Rachel’in yüzü Caden’ın boy-

nuna gömülmüştü, dikkati başka bir yerdeydi. Tekrar Caden'ın yüzüne bakınca yine o yalvaran ifadeyi gördüm. Bu kez daha yoğundu. Özür dilerim, diye ağzını kıpırdattı yavaşça.

Gözlerim hayretle açıldı. Ne için özür diliyordu? Tatlı ve sevgi doludan teşhirci bir pisliğe geçiş yaptığı için mi?

Amelie yüksek sesle boğazını temizledi. Dönüp ona baktım. Bana telepatiyle bir mesaj gönderirmiş gibi gözlerini kırpmadan baktı. *Ben evcil hayvanın değilim Amelie! Bana ne demeye çalıştığını anlamıyorum!*

Burada çok tuhaf bir şey oluyordu ve bundan nefret ediyordum. Son gelişimi kahrkahası, huzuru ve Caden'la geçirdiğim zamanıyla geri istiyordum. Rachel'sız. Keşke onu tekrar uzağa göndermenin bir yolu olsaydı...

"Sofie sizi yanımda götürebileceğimi söyledi," deyiverdim birden düşünmeden.

Hepsinin gözleri fal taşı gibi açıldı. Caden'ınkiler korkudandı.

Kafamda bir plan oluşuyordu. Kendi aldatma ağı. Amelie, Fiona ve Bishop'a yalan söyleme fikri midemi bulandırıyor ama başka seçeneğim yoktu. Rachel'ın gitmesi lazımdı. Onlara sonra açıklayacaktım. "Sofie cevabın buralarda bir yerlerde olduğunu ve birinin gidip araması gerektiğini düşünüyor," diye devam ettim titreyen sesimle.

"Bu da ne demek oluyor?" Rachel'ın yüzü karışmıştı.

"Şey..." *Çabuk düşün Evangeline, yoksa senin kıytırık planını anlayacak!* "Heykelin nasıl birdenbire ortaya çıktığını biliyorsunuz? Bir çıkış noktası yaratmak için Sofie'nin büyüsü koydu onu oraya. Ama ortaya çıkan bir şey daha var. Kolyem için bir geçit. Bana sizi yanımda nasıl götürebileceğimi söyleyecek." *Ama sen hariç Rachel.*

"Yalan söylüyor," dedi Caden bana doğru telaşlı bir bakış atarak.

Onu duymazdan geldim. "Bir parşömen kâğıdı, kitap veya başka bir heykel olabilir. Neyse, görünce anlayacaksınız. Yedi yüz yıllık görünmeyecek."

"Nereden başlasak?" Amelie ayağa sıçradı. Canlı kişiliği tavan yapmıştı.

Rachel daha çok temkinliydi. "Bulmak yıllar sürebilir, bulabilirsek tabii!"

"Hayır. O bulunmak istiyor." *Senin tarafından Rachel. Git getir.* "Sofie onun ya dağlarda ya da bir şehirde olduğunu düşünüyor. Hâlâ meskûn olan bir yerde, şehri tanıyan birinin bulabileceği bir yerde." *Senin gibi birinin.*

"Kalan tek şehir New Shore," diye başladı Fiona.

"Aa, orası senin gittiğin yer değil mi Rachel?" diye ma-sumca sordum. "Orayı gerçekten iyi biliyorsun, değil mi?"

"Evet ama orada senin anlattığın gibi bir şey yok." Alt dudağını ısırды. "Biraz araştırma yapmam gerekecek..."

Onu ağıma düşürdüm.

"Belki gelecek haftaki seyahatim sırasında gidip ararım."

Hayır, bugün olmak zorunda. Hemen! diye içimden çığlık attım. Başparmaklarımı yumruklarımın içinde öyle sert sıkıyorum ki kırılmış olabilirler, diye düşündüm. "Bir sorun var..." dedim. Duraksayıp bir sonraki yalanımı kurdum. "Sofie zamanımızın kalmadığını söyledi. Büyünün vakti dolmadan sadece birkaç kez daha buraya gelebileceğim."

"Aman Tanrım! Hemen aramaya başlasak iyi olacak!" diye haykırdı Amelie. "Hadi! Gidelim! Ben dağın kuzeyine bakarım, sen de güneye bak Fiona," diye zırvaladı.

"New Shore'a gidebiliriz," dedi Rachel kolunu Caden'a dolayıp.

Hayır, biz değil! Sadece sen! Uzanıp Fiona'nın elini tutup iyice sıktım. Keşke mola isteyip her şeyi açıklayabilseydim.

"Aramak için Scout ve diğerlerini kullansak nasıl olur?"

dedi Fiona. Telaşımı anlamamıştı. Ağlamak istiyordum.

Bishop, "Tabii ki! Harika fikir bebeğim!" diye bağırıp Fiona'yı öptü.

Hayır, hayır, hayır! Bu plan istediğim gibi gitmiyordu.

"Tabii, Caden buradaki bekçilerimizin yarısıyla bağlantılı olduğundan onun burada kalıp iletişim kurması gerek," dedi Fiona yavaşça.

Telaş haliyle uzun bir iç çektim. Göz ucuyla Fiona'ya baktım. Bana göz kırptı. Anlamıştı. İçimden yalan söyledğim için af dileyerek, ona sarılmamak için kendimi zor tuttum.

"Ama daha yeni geldim!" diye dudak büktü Rachel yüzünde dehşete düşmüş bit ifadeyle. "Daha birbirimizi doğru düzgün görmedik bile!"

"Fiona haklı," dedi Caden. Rachel'in ellerini avuçlarına alıp gözlerinin içine baktı. Eğer ayrılma fikrinden duyduğu hayal kırıklığı numaraysa, rol yeteneği gerçekten etkileyiciydi. Rachel cevaben başını iki yana sallamaya başladı. "Bu dağlarda ve vadilerde bulabileceğimiz her yardıma ihtiyacımız var." Çenesini avuçlarına aldı. "Ayrıca, Evangeline burada olduğu sürece güvenlik için ne kadar çok kişi olursak o kadar iyi. Sen New Shore'u herkesten iyi biliyorsun. Ve konsey üyesi olduğun için araştırma yaparken sorun yaşamazsın. Kimse seni sorgulamaz."

Rachel alt dudağını küçük bir çocuk gibi bükerek somurttu.

"Bu yeni dünyayı düşün... İnsan kanını," diye fısıldadı Caden.

İnsan kanının bahsiyle gözlerinden taşan şehveti gördüm. Onu yürüten havuç da buydu. Caden'in daha önce insan öldürme eyleminden vazgeçmiş olması onu hiç rahatsız etmemişti. "Tamam. Mümkün olduğunca çabuk dönerim." Caden'ı uygunsuz derecede uzun, yer gibi öptük-

ten sonra, ki ben izlemeyip onun yerine gözlerimi Fiona'ya diktim, Rachel kayboldu.

Küçük de olsa uygunsuz düşme ihtimali olabilir diye ellerimle aşırı mutlu gülümsememi kapatarak yavaşça bir oh çektim. Caden'dan kaynaklanan endişe yumağı hâlâ karnımda olduğu gibi oturuyordu ama en azından artık neler olduğunu öğrenme şansım olacaktı.

"Hadi yapalım su işi!" dedi Bishop.

"Dur." Fiona gözlerini kısıp onunla sessiz bir iletişim kurarak başıyla mağara çıkışını işaret etti. Bishop endişeyle kaşlarını çatarak başını salladı ve gidip mağara çıkışında durup boşluğa gözlerini dikti. *Dinliyor veya kokluyor,* diye düşündüm.

Bishop'ın onayını beklerken sessizce oturduk. Gözlerimi Caden'a çevirince ifadesiz bir şekilde bana baktığını gördüm. Gözlerini indirdi.

"Ve gitti! İlk dağ geçti bile," diye duyurdu Bishop gürleyen sesiyle.

Bunu Max'le yapmanın bir yolunu bulmalıyım, diye kendime söz verdim.

"Tamam Evangeline, neler oluyor?" diye sordu Fiona.

Aynı anda Caden bağırdı. "Sana hiçbir şey söylememeni söylemiştim!"

"Kızmayın," dedim ellerimi barış işareti olarak uzatarak. *Az önce bir grup vampire deli gibi istedikleri tek şey konusunda yalan söyledim.* Durumun vahametini kavramaya başlamıştım.

Amelie, Bishop ve Fiona'nın gözleri Caden'la benim aramda gidip geldi. "Sen bunu biliyor muydun?" Amelie'nin iç gıcıklayıcı sesi hayret doluydu.

Derin bir nefes aldım. "Yalan söyledim," diye başladım. Meleksi yüzü düşmüş şekilde bana döndü. Gözlerindeki parıltı sönüyordu. "Sizi götürme konusunda değil!" diye

hemen ekledim. “Daha önce sizi götüremeyeceğimi söylemem yalandı.”

“Yani götürebilirsin?” Amelie’nin zümrüt gözleri yenden hevesle parlamaya başladı.

“Gibi...” Gözlerim yardım dilenir gibi Caden’a gitti. Çenesini sıkıp gözlerini kapattı ve başını başka yöne çevirdi.

“Şimdi, hangisi yani?” diye haykırdı Amelie bıkkınlıkla.

“Zor kısım da bu. Tam olarak nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Yani o geçitle ilgili tüm söylediklerin yalan mıydı?” dedi Bishop yavaşça ve düz bir tonla.

“Hayır! O doğrudu! Ama Sofie aramakta bir yarar olmadığını söyledi. Onu bu şekilde asla bulamazmışız. Ama dahası var.” Korktuğum kısma gelince duraksadım. “Kaçınızı götürebileceğimi bilmiyorum. Size bu yüzden söylememiştim.”

“Ama... Umut var?” Amelie volta atmaya başladı. “Belki de hepimizi götürebilirsin?”

“Evet! Belki. Yani olabileceğini düşünüyor.” Bir yalan daha. Beyaz bir yalan ama sonuçta yalan. Doğru çıkması için dua ettiğim bir yalan.

“Oraya vardığımızda seni öldürelim diye mi götüreceksin bizi?” Caden mağara duvarına yaslanmıştı. Yüzü ifade-siz, sesi düzdü.

“Biz onu öldürmeyiz Caden!” Amelie kardeşine öfkeyle baktı.

“Sonsuz iyimser kardeşim benim,” diye alay etti Caden. “Ve kardeşim haksız çıkarsa, bedelini ödeyecek olan da sensin.” Kendini duvardan itip sırtını bana döndü. Yüzüme bir tokat gibi geldi bu.

Onlar durumu sessizce kafalarında tekrar gözden geçirirken, gözlerim grupta dolaşıp yüz ifadelerini inceledi: iyimserlik, şok, öfke ve korku. Uzun bir sessizlik oldu, ar-

dından kaos koptu. Amelie ve Fiona aşırı şekerden kafayı bulmuş çocuklar gibi hoplayıp zıplamaya, kıkırdamaya, birbirlerine sarılmaya başladılar. Bishop beni yakalayıp kusacağımdan emin olana kadar havaya atıp tuttu.

Caden'ın sakince dikilmekte olduğu yere baktım. Ratheus'tan ayrılma ihtimaline ilgisizmiş gibi görünüyor-du. *Ya da benimle gitmeye,* diye fısıldadı paranoyak yanım.

"Peki plan nedir?" diye sordu Amelie, Fiona'yla zıplamaya ara verince.

Omuz silktim. "Sofie beklememizi ve zamanı gelince geçidi bulacağımızı söyledi. Yakın zamanda olması lazım gerçi."

"Neden?" diye sordu Caden hemen.

Lanetin çarpık zaman anlayışını açıkladım.

"Bu sorunu kısa sürede çözemezsek öleceğini mi söylüyorsun?" diye sordu Caden. Sesi hâlâ anormal derecede sakindi, yüzünde de o anlaşılmaz ifade vardı.

Başımla onayladım. Gözlerini tekrar yere çevirdi.

"Geçidin ormanda bir yerde olma ihtimali var mı?" diye sordu Bishop.

Tekrar omuz silktim. "Sofie öyle düşünmüyor ama sanırım aramaktan zarar gelmez, değil mi?"

"Hayvanlarımızdan bazılarını aramaya göndereceğiz," diye onayladı Bishop. "Onların araması uzun sürmez. Bizim koruduğumuz alanın dışına çıkarlar ama sorun değil."

"Tamam, peki biz bu arada ne yapacağız?" diye sordu Amelie.

Caden'a döndüm. "Beni yine Merth'in yetiştigi yere götürebilir misin?" diye sordum yumuşak bir tonla. "Sofie'ye lazımımış."

"Tabii. Sofie için her şeyi yaparım." İma fark edilmeyecek gibi değildi. Gözlerimden özenle kaçınarak tünelde gözden kayboldu.

Rachel'ı göndermek hiçbir şeyi değiştirmemiş, diye düşündüm.

“Biz oraya gidemeyiz. Bizim gibi küçük, zayıf kızlar için fazla acı verici oluyor,” diye açıkladı Amelie mahcup bir gülümsemeyle. O ve Fiona şelalenin oradaki kaya çıkıntısında durdular.

“Ve kendin toplamak zorundasın. Merth’e bir dokunuşla bez bebek gibi yere yıkılıyoruz biz,” diye ekledi Bishop omzumu sıkarak.

“Sorun değil.” Gülümsedim. Bakınca Caden’ın bize doğru geldiğini gördüm. Biz dağcı çantalarını toplarken ve ben üzerimi değiştirip dalgıç kıyafetini giyerken o bir ara yok olmuştu.

Önüme gelip durdu. “Şu işi bitirelim. Şu lanet olası şeyin yakınında olmaktan nefret ediyorum.”

Beni önceki günkü gibi kucağına aldı. Yüzümü yine göğsüne gömdüm ama bu kez aramızdaki rahatsızlık dayanılacak gibi değildi.

Saniyeler içinde şelaleyi geçmiş, Merth denizinin yanında duruyorduk. Caden ve Bishop’ın yüzlerine baktım. Ne kadar bastırmaya çalışsalar da duydukları acıyı gözlerinden saklayamıyorlardı. Ben narin Merth kamışlarını çabuk çabuk koparıp çantama sokuştururken, ikisi de sallanan kamışlara değmemeye özen göstererek peşimden birer kanvas çantayla geldiler.

“Öyle güzeller ki insan koparmaya kıyamıyor,” diye mırıldandım.

“Bir vampir ordusunu etkisiz hale getirecek kadar güzeller,” diye alayla karşılık verdi Bishop.

Etkisiz hale getirmek istediğim üç vampir var sadece, diye

düşündüm çalışırken. Komiktir ki Sofie listeye girmemişti. Belki de deliyimdir.

Bu gece getirdiğimle önceki getirdiğim çantaların ikisi de kısa sürede dolmuştu.

Hâlâ büyümekte olan bir gümüş denizi vardı. Gerekirse yüz çantayı dolduracak kadar çok...

Bishop'ın bağırmasıyla dönüp bakınca Caden'ın Merth'lerin arasına düştüğünü gördüm. Kamışlardan birinin bacağına değdiğini görünce tarifini hatırladım ve irkildim: *Bin tane jiletin etini kesmesi gibi*. Ona doğru koştum ve kolundan yakalayıp tüm gücümle çektim. Bir şekilde çıkarmayı başardım.

Dizüstü çöküp başını kucağıma aldım. "İyi misin?" diye sordum yalvarır gibi.

Gözleri açıldı. Bana baktı.

"Caden?"

Sessizlik. Saatler gibi gelen birkaç saniye. Sonra başımın arkasında bir el hissettim. Caden başımı aşağı çekip beni öptü.

Ve sonra birden geri çekilip, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Yıldırım gibi ayağa fırlayıp benden uzaklaştı. "Bir an kendimi kaptırdım. Niyetim bu değildi."

"Hayır, tabii ki değildi," dedim ayağa kalkarken. Etrafta Bishop'a bakındım. Ortadan kaybolmuştu.

Tekrar Caden'a baktım ve yüreğim buz kesti. Çenesi sıkı sıkıya kapalı, dudakları birbirine bastırılmıştı. İşkence çektiği gözlerinden okunuyordu. "Sorun değil. Biliyorum! Sadece arkadaş olmak istiyorsun. Hadi! Söyle!" Gözyaşlarım karşı savaş verdim ama yine de kaçtılar. Hınçla sil-dim onları.

Parlak yeşil gözlerinde beklenmedik bir muziplik belirdi. "Sana yalan söylememi mi istiyorsun?"

19. Aralanan Perde

Sorusuyla kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım. *Neden yalan olacaktı ki...*

Caden birdenbire önümde ortaya çıkıp kollarını etrafıma sardı ve beni kendisine çekip çenesini başımın üstüne koydu. "Tüm hafta seni beklerken cehennemde gibiydim," diye mırıldandı. Kollarını başını eğebileceği kadar gevşetip alnını alnıma dayadı. "Olanları bu şekilde bırakmaktan kahroldum. Açıklamak istedim..."

Kendime bilinçli bir şekilde nefes almam gerektiğini hatırlatmama rağmen nefes alamıyordum. Önceki Caden geri dönmüştü, bir daha asla uzakta kalmak istemediğim Caden. *Ama ne demek istiyor? "Şimdi açıklayabilir misin?"* diye sordum. Ona bakabilmek için istemeye istemeye geri çekildim. "Yani daha önce neden öyle davrandın?"

Caden güldü. Yüzümü avuçlarının arasına alıp iç çekti. "Senin yüzünden."

Alnımı kırıştırarak ona dik dik baktım. "Anlamadım."

Bana delici gözlerle bakmaya devam etti. "Rachel'la birlikte olmamın nedeni bu. Senin yüzünden." Kıkırdadı. "Bana yine iki kafam varmış gibi bakıyorsun," diye mırıldanıp beni kendine çekti. Heykel gibi şekilli göğsü yanağıma değdi.

"Bu hiç mantıklı değil," diye geveledim. Gerçekten aklım karışmıştı.

“Amelie haklıymış. Farkında değilsin.”

Yüzümü astım.

Caden yüksek sesle nefesini bırakıp tekrar gözlerinin içine bakabileyim diye beni geri itti. Gözleri her bir ayrıntıya dokunarak, her bir çizgiyi ezberler gibi yüzümde gezindi. “Buraya, Ratheus’a geldiğin ilk gece, yüz yıldır ilk kez New Shore’dan yeni gelmiştim. Jethro’da Merth olduğunu rapor edecektim. İspiyoncu değilim ama ya öyle olacak ya da ona karşı bir savaş başlatacaktık. Mutlak şekilde iki tarafta da ölümlere yol açacak bir savaş. O üçünü, özellikle de kardeşimi kaybetmeyi göze alamazdım.

“Konsey zaman zaman şikâyetleri dinler. Bu onların toplumu yönetme şeklidir. Sirk gösterisi gibi cidden. Bir eğlence. Her neyse, Rachel’la ilk tanışmam konsey toplantısında oldu. Eğer o sesini çıkartıp konuyu kişisel olarak araştıracağını söylemeseydi beni oradan gülerek gönderirler ya da muhtemelen öldürürlerdi. Ben de ona inandım. Aptalca, değil mi? Sonra onu, o ilk gece bulunduğumuz o küçük mağaraya götürdüm.

“Mağaramızda otururken bana benim onun ruh eşi olduğumu ve ona ait olmam gerektiğini söyledi.” Ürperdi. “Hislerimiz karşılıklı değildi, inan bana. Amelie kollarında seninle birlikte içeri girdiğinde ben Rachel’ı geri çevirmenin diplomatik bir yolunu arıyordum. Her şey çok hızlı gelişti. Rachel seni gördü ve ne olduğunu fark edip seni konseye götürmemizi talep etti. O çok yaşlıdır. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum bile ve o yüzden de olağanüstü güçlüdür. Onunla dövüşebilir, hatta belki öldürebilirdik ama bizden biri de o mücadele sırasında öldü. Ya da kaçır ve biz onu yakalama fırsatı bulamadan konseye varıp haberi yetiştirirdi. Rachel, Bishop’tan bile hızlıdır, Bishop ise bizim en hızlımız.”

Caden durup yüzüme düşen bir tutam saç itti. “Ben de

onu durdurmak için aklıma gelen tek şeyi yaptım. Onu seviyormuş gibi yapıp bunu kendi lehime kullandım." Tekrar ürperdi. "Onu seni saklamamız gerektiğine ikna ettim. Bir tılsım gibi işe yaradı. Bir tek küçük sorun hariç," diye mırıldandı. Elinin tersini yanağımda hafifçe gezdirdi. "Aç bir vampirden daha ölümcül bir şey varsa o da kıskanç bir vampirdir. Rachel narsistin tekidir. Onu kandırdığım fikrini aklımdan bile geçirmez ya da aslında ondan tiksindiğimi. Ama aynı zamanda son derece şüphecedir. Bir saniyeliğine bile benim aklımın ve kalbimin başka birinde olduğundan şüphelenirse..."

Onun bu sözlerini duyar duymaz içim kıpır kıpır oldu ama kendimi hemen azarladım. Kesin ben söylediklerini farklı yorumluyordum. Başka birinden bahsediyor olmalıydı. Sesimi çıkartmadım.

"Senin ısırıldığın o gece... Olanları bir öğrenseydi, seni eline geçirmek için beni parçalardı."

"Ama başka seçeneğin yoktu," dedim onu savunarak.

Kendi kendine kıkırdadı. "Sanırım yoktu," diye fısıldadı bana tuhaf tuhaf bakarak. "O yüzden bugün sana öyle soğuk davrandım. Rol yapmak giderek zorlaşıyor. Aklımı okuyacağından korktum." O harikulade yeşim gözleri yüzümde hayran hayran dolaşırken, eliyle yüzüme düşen saçları itti. "Anlamıştım... Gözlerim seni gördüğü anda anlamıştım." Elleri kollarımdan aşağı kayıp ellerime geldi ve parmakları parmaklarımla kenetlendi. Ellerimi arkaya itip beni kendine çekti.

Karnımda yarasa büyüklüğünde kelebekler deli gibi, son süratle kanat çırpmaya başladılar. *Hayal mi görüyorum? Yutkundum. Bu olağaniüstü güzellikteki adam bana benim söylediğini sandığım şeyi mi söylüyor? "Yani Rachel'la birlikte değilsin, öyle mi? Onu sevmiyorsun en azından,"* diye fısıldadım. Bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı.

"Hayır, değilim. Onu sevmiyorum." Yüzünü boynuma gömüp derin derin nefes aldı. "Şimdiye kadar anlarsın sanmıştım. Senin iyiliğin için sana hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz vermiştim kendime. Rachel yüzünden sana bir şey söylememek daha güvenliydi. Sonra, senin insan olman, başka bir dünyadan olman..." diye tüm belli engelleri sayarak devam etti. "Ama o sabah bana o şekilde saldırışından sonra bu artık mümkün değil," dedi ciddi bir ifadeyle, tekrar bana bakmak için geri çekilerek.

"Sana saldırmadım," diye utanç içinde kekeledim. Caden'ın ağzının kenarları kıvrıldı. *Beni kızdırmaya çalışıyor.* "Bana ne oldu, bilmiyorum," diye mahcup bir şekilde itiraf ettim.

"Ben de seni çekingен sanmıştım," diye şakalaştı.

Orada öylece, birbirimize sessizce bakarak dikildik. İleri atılıp ona tekrar "saldırma" isteği dayanılmaz bir hal aldı. Ama bu kez başlatan ben olmayacaktım. O yüzden, beklenti içinde titreyerek öylece dikildim.

Sesli bir iç çekip ellerimi bıraktı ve benden yavaşça uzaklaştı. "Bunu yapmamalıyım." Başını yere eğdi. Tekrar kaldırdığında yüz ifadesi yine taş kesilmişti. "Senin ve benim imkânsız olmamız konusunda dediklerimde ciddiydim ama nedenini anlamayı istedim."

Bu ani yön değişiminden sersemlemiştim. "Ne... Ne demek bu?"

Caden bıkkın bir iç daha çekti ve mağara duvarına yaslandı. "Bu, bu konuşma hiç olmamış gibi davranıp ne yapıyorsak ona devam edeceğiz demek. Bu duygular yokmuş gibi."

"Neden? Ne demek istiyorsun? Sen o dişi şeytan tarafından parçalanırken öylece oturup izleyemem ben!" dedim gözlerimi kuşkuyla kıсарak. Böyle bir şeyi nasıl teklif edebilirdi?

"Benim için endişelenme. Ben katlanabilirim."

"Eminim katlanırsın," diye homurdandım. Baştan çıkarıcı güzel bir kadının, Tanrı bilir neler yapmaya hazır bir şekilde kendini bir adamın kucağına atmasının o adam için dünyadaki en kötü ceza olmadığını birdenbire fark etmiştim.

İmamı anlayınca gözleri kırıştı. "Hey, daha iyi bir fikrin varsa can kulağıyla dinliyorum," diye çıkıştı. Ama hemen özür dileyerek ekledi. "Bunu katlanılabılır kılan tek şey seni hayal ediyor olmam."

İçim garip bir hisle kıpır kıpır olurken yüzümün fena halde kızardığını hissettim. "Peki şimdi ne olacak?"

Yüzünü buruşturarak, "Şimdi bu mağaradan çıkacağız," dedi yumuşak bir sesle.

O an kafama dank etti. "Merth!"

"Evet, acıyor."

"Hayır! Diyorum ki, onu Merth'le bağlayabiliriz."

"Hayır, *biz* yapamayız, çünkü *biz* ona dokunamayız," diye sabırla açıkladı.

"Ama ben yapabilirim," diye başladım ama çoktan başını şiddetle sallamaya başlamıştı.

"İmkânı yok. Fazla tehlikeli."

"Ama ben..."

"Hayır!" diye bağırdı Caden, sonra yine çenesini sıktı. Sindim.

"Özür dilerim. Bağırarak istemedim. Korktuğum da buydu. Bu yüzden sana en başından hislerimi söylememiştim. Birbirimizi görmezden gelmek yeterince zor olacak zaten. Bir de senin ona karşı çılgınca oyunlara girişmen konusunda endişelenemem. Bugün yaptığın şey, ona böyle yalan söylemen aptallıktı. Etkileyici ama aptalca. O, hayatın boyunca görebileceğin en tehlikeli, en sinsi yaratıktır ve ben de bu hayatın uzun bir hayat olmasını istiyorum."

Öfkem kabardı. “O zaman belki de öyle ormana koşup bana çiçek toplamamalıydın ve o kadar flörtöz davranmamalıydın!” diye çıkıştım.

Sırıttı. “Öfkelenmenin anlamsız olduğunu düşünmüştüm.” Bu beni daha da öfkeliendirdi. “Seni hiç öfkeli görmemiştim. Çok tatlı.” Bana hayran hayran baktı. Sırıttı sadece bir saniye sürdü gerçi. Bana yaklaşıncaya kayboldu. “Biliyorum... Yapmamalıydım. Ama kendime engel olmadım. Benim de diğer vampirlerden farklı bir yanımda yok.”

“Hayır, sen farklısın,” diye fısıldadım metanetli bir inançla.

“Çünkü bu kolye seni koruyor Evangeline,” dedi yavaşça. Uzanıp parmağını kolyenin gümüş zincirinde gezdirdi. Parmağı köprücük kemiğime değdi ve tüm bedenim ürperdi. “İnan bana, öyle olmasa işler çok farklı olurdu.”

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, “Sen kontrol edebildirdin,” dedim sebatla. Yavaşça uzanıp parmak uçlarımla keskin hatlı çenesine dokundum.

“Evangeline, lütfen bunu olduğundan daha zor bir hale getirme,” diye yalvardı, ama sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma nazikçe dokundurdu. Dizlerimin bağı çözülürdü ama Caden’ın kolları beni sıkıca kavradı. Hiçbir yere gitmiyordum.

Ancak o çekilince tekrar nefes alabildim. Alnını alnıma dayayıp gözlerini kapadı.

“Saklanacak başka bir yer bulsak? Heykeli oraya taşısak? Rachel nereye gittiğimizi bilmez,” diye teklif ettim.

“Bugün fikirlerle dolup taşıyorsun, değil mi?” diye çıkıştı alaycı bir şekilde. “O zaman, Rachel’in sessiz kalmasını sağlayacak hiçbir teşvik ödülü kalmazdı. Ayrıca konseyin yerimizi bulması uzun sürmezdi.” Yüzünde üzgün bir

gölümsemeyle yine benden geri çekildi. “Hadi. Diğerlerinin yanına dönmeliyiz.”

Bishop bir çarpışma sesi çıkartırken ana mağaraya girdik. Belli ki Sofie’nin çantaya koyduğu bir masa oyunuyla bayağı bir eğleniyordu. Ve Fiona’nın kaş çatışına bakılırsa onu kızdırıyordu.

“*Amiral Battı mı o?*” diye sordum. “Kusura bakmayın ama biraz sıkıcı.” *Sofie’nin aklından ne geçiyordu?*

“Şaka yapıyorsun, değil mi? Bu muhteşem!” diye karşı çıktı Bishop. “Hâlâ anlayamadıysan, burada ortam sıkıcı oluyor.”

Çaktırmadan Caden’a bakarak, “Fark etmemişim,” diye mırıldandım.

Oyuna konsantre olarak, “Bir süre kal, anlarsın,” diye dalgın dalgın mırıldandı Fiona.

“Bu arada, ne kadar zamandır buradayım ben?” Birden bu konuda pek bir kontrolümün olmadığını hatırladım.

“Emin değilim ama geldiğinde sabahtı ve şimdi karanlık oldu,” diye yanıtladı Amelie. “Yoruldu mu? Acıktın mı?” Sofie’nin benim için eklediği yiyecek ve içecek dolu soğutucuya eliyle hafifçe vurdu. Onlar için getirdiğim her şey mağarada etrafa saçılmıştı. Portatif hoparlörler banklardan birinin üstüne konmuş, arka planda müzik çalıyordu. Yatağım ve uyku tulumum serilmişti. Merth dolu iki koca çanta, görünürde olacak şekilde, grubun mümkün olduğunca uzağında, mağaranın öte ucunda duruyordu.

Amelie söyleyince hem acıktığımı hem de tüm gün yaptıklarımızdan yorulduğumu fark ettim. Soğutucuyu karıştırıp bir tavuk salatası kaptım ve bankta Amelie’nin yanına oturdum. “Merth sizi rahatsız ediyor mu?”

Başını iki yana sallarken bukleleri uçtu. "Hissetmiyorum bile. Kanvas kaplamadan olmalı."

Aniden bana sarıldı. "Sana söylemeyi çok istedim ama söylemeyeceğime yemin ettirilmiştim!"

"Yani biliyordun?" diye fısıldadım.

Amelie cevaben gözlerini devirdi. "Tabii ki biliyorduk."

"Bunu nasıl sır olarak saklayabilirsin?" diye sordum. Hafiften kızmıştım.

"Ah, sır saklayan tek ben miyim?" diye soğuk soğuk çıkıştı. Ben de mahcup mahcup gözlerimi kaçırdım. "Çünkü Caden haklıydı. Bilmemen daha iyiydi," diye cevapladı Amelie, hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden.

Caden özel konuşmamızı kısa keserek yanıma oturdu.

Elinde bir dijital kamerayla oynayarak, "Rachel koşarsa yarın öğlen New Shore'a varır," dedi Amelie. Ayağa zıpladı. "Gülümse!" Flaş patladı ve kamera ağzım yiyeceklerle dolu halde resmimi çekti. "Pes edip koşa koşa oyuncak ayısına dönmesi ne kadar sürer acaba?" diye Caden'ı kızdırdı. Caden ona öfkeli bir bakış attı. Hatırlatmayı ben de pek komik bulmadım. "Ah, hadi ama. Ben senin küçük kız kardeşinim. Sürekli başının belası olmam lazım," dedi düz bir şekilde. Sonra da bir resim daha çekti.

Koca mağara Bishop'ın çıkardığı bir patlama sesiyle daha inledi. Fiona ayağa fırlayıp küçük plastik gemiyi Bishop'ın yüzüne fırlattı. "Kendi kendine oyna!" diye bağırdı ve ikinci bir tonla ekledi, "Her açıdan!"

"Of, hadi ama Fee! Her konuda senden daha iyi olmam benim suçum değil," diye karşılık verdi alaycı bir masumiyetle.

Ukalılığı onu daha da kudurttu. Fiona ayaklarını vura vura gidip karşımdaki banka oturdu. Kollarını kavuşturup kaşlarını çatmış bir halde kızgın kızgın ateşi izledi.

"Bu ikisinin birbirleriyle yarışması yasaklanmalı," diye

gözlemine belirtti Caden sırtarak. "Fiona'yı kızgın görebileceğin tek an budur. Korkarım bir gün onun gözlerini oyacak."

"Ne yararı olur ki? Tekrar çıkarlar sonuçta," diye homurdandı Fiona.

"Peynir!" diye seslendi Amelie neşeyle. Fiona, Caden ve benim birlikte bir resmimizi çekti. Muhtemelen hoş bir resim olmadı.

"Resme konu olanların yemek yemediği veya kara kara düşünmediği durumlarda, resimler genelde çok daha iyi çıkar," dedim sakince.

"Evdeyken bakıp hatırlayacak birkaç resmimizi isteyeceğini düşünmüştüm," dedi Amelie ve hemen sonra da bana dilini çıkardı.

Caden gülerek ayağa kalktı ve gidip Bishop'a katıldı.

Bu bana yarım kalan konuşmamızı devam ettirmem için bir şans verdi. "Öyleyse aynı zamanda görünüşe göre bizim imkânsız olduğumuzu ve Rachel onun üzerine çıkarken, benim aldırımıyormuş gibi yapmamı istediğini de biliyordur," diye sertçe fısıldadım.

"Evet!" dedi Amelie. "Ama merak etme. Hepsi yoluna girecek."

"Şey... O zamana kadar benim ne yapmam lazım?" diye sordum iki vampir kadına.

"Onu tersine ikna et," diye yanıtladı Fiona o ihtiraslı sesiyle.

"Ne demek is..." Haylaz gülümsemesi beni susturdu. Anında ne demek istediğini anlayıp kızardığımı hissettim.

"İyy... Benim kardeşimden bahsediyorsunuz burada," diye sızlandı Amelie tiksiniş gibi yaparak. Ama sonra bana göz kırptı.

Fiona bankın arkasına yaslandı. Aksi ruh hali, yerini ondan beklenmeyen bir hoppalığa bıraktı. "Hâlâ tüm bu

olanlara inanmakta zorlanıyorum. Nereye gideceğiz? Ne yapacağız?”

Telaşlandım. *Ya hepsini götüremezsem?* Hayır, bunu düşünemezdim bile. Çok acı vericiydi. Korkularımı kenara ittim. “Şey, Viggo ve Mortimer’da kalabileceğinize eminim. Size ihtiyaçları olduğu zaman gayet misafirperver oluyorlar,” dedim alaycı bir şekilde. Viggo’dan bahsedince annemi hatırladım ve nasıl öldüğünü.

“Sorun ne?” diye sordu Amelie.

Caden yıldırım hızıyla gelmiş, yüzünde endişeli bir ifadeyle yanımda oturuyordu.

“Şey, oradayken birkaç şey daha öğrendim...” Onları Ursula’nın saldırısı, Sofie’nin itirafı ve Max’in benimle konuşabilmesi konusunda bilgilendirerek başladım. Viggo’nun annemi nasıl öldürdüğüyle bitirdim. Mağara sessizliğe gömüldü. “Yani sanırım Sofie kız kardeşini serbest bırakacak. Biriniz onu ısırsınız ve ondan sonra herkes sonsuza dek mutlu mesut yaşar.” Hüzünle gülümse dim.

“Hayatta olmaz!” diye patladı Bishop.

“Sana yaptığı şeyden sonra Viggo’ya yardım etmemizin imkânı yok,” diye hak verdi Fiona uğursuz bir sesle.

Ben çoktan başımı iki yana sallıyordum bile. “Ben sadece onlarla olan işimin bitmesini istiyorum.”

“Bitecek de.” Caden’in kısık sesi tehditkârdı.

Ona baktım. “Viggo’ya yardım etmek istemiyorum ama...”

“O zaman ona yardım etmeyiz!” diye kararlılıkla bildirdi Amelie.

“Ya sonra, av mı olalım? Zaten şu deli cadı peşimde. İki vampirin daha peşime düşmesine hiç ihtiyacım yok,” dedim. “Ben de aynısını düşündüm ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

"Ölürse peşine düşemez," dedi Caden buz gibi bir kararlılıkla.

"Hayır! Bunu göze alamam. Ben tüm bunlara oraya gittiğimizde sizden biri ölsün diye katlanmıyorum!" Bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamaları için artık neredeyse can havliyle bağıırıyordum.

"Tamam, tamam." Caden'ın kolları etrafıma dolandı.

"Ben sadece bunların bitmesini istiyorum," diye geveledim gözlerime yaşların dolduğunu hissederken.

"Tüm bunlar bittikten sonra onlar seni rahat bırakacak mı peki?" diye sordu Fiona sessizce.

Omuz silktim. "Başka ne isteyebilirler ki benden? Zaten annemi öldürüp hayatımı mahvettiler."

"Ya Sofie? Ona artık pek kızgın değil gibisin." Dudaklarımda hüznünlü bir gülümseme belirdi. "Emin değilim ama sanırım bu pisliğin içinde o da benim kadar oyuna getirildi."

"Bilmiyorum Evangeline," dedi Caden yumuşakça. "Bence sen bazen..."

"Fazla güveniyorum. Biliyorum." Gülümsedim. "Sofie de aynı şeyi söyledi."

Başını salladı. Eli sırtımdan aşağı nazikçe kayıp belimde durdu ve başparmağı küçük daireler çizmeye başladı. İştahım anında kaybolup yerini tamamen farklı bir şeyin arzusuna bıraktı. Başımı hafifçe sarstım. Ne zaman böyle bir hormonal manyağa dönüşmüşüm ben?

Flaş patladı ve Amelie bir resim daha çekip benim üzerlerine çöktttiğim kara bulutu kaldırdı. "Sence lise öğrencisi olduğuma inanırlar mıydı?" diye masumca sordu. "Lisedeyken çok eğlenmişim."

"Günlerini futbol takımının oyuncularını baştan çıkarıp kız arkadaşlarını kışkandırarak geçirdiğin içindi o," diye şakalaştı Caden.

Amelie ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Şey, sahne tiyatrosu yapacağım. Sinemadan daha farklı. Elli yıllık aralar vermemek için dünyayı dolaşmak zorunda kalacağım muhtemelen. Ve tanınmamak için de peruk ve lens takacağım,” dedi Amelie kendinden emin bir şekilde. “Sen de benimle gelebilirsin Fiona, dudak senkronumu seslendirirsin.”

“Ay, ne eğlenceli, ne eğlenceli!” dedi Fiona, abartılı bir kızgınlıkla kelimeleri uzatarak ama gülümsüyordu.

Bishop gidip kız arkadaşının yanına oturdu ve kolunu sevgiyle omzuna doladı. “Bensiz hiçbir yere gidemez ve ben de en az yüz yıl boyunca dağlarda ve okyanusta takılıp çılgın yeteneklerimle şu insanları utandıracağım,” dedi. Fiona başını onun omzuna yasladı. Tüm öfke belirtileri yok olmuştu.

“Ya sen?” diye sordum Caden’a çekinerek. Cevabının, “Sen neredeysen ben de orada olacağım,” olmasını umuyordum.

Özlemle gülümsedi. “Üretken bir şeyler.”

“Peki ya sizin diyebilirsiniz?” diye usulca sordum. İnsanları öldürme arzunuz.

O ve diğerleri bakiştılar. “Başta zor olacak,” dedi Amelie. “Ama idare edeceğiz.”

“Tabii. Hayvanlardan besleneceksiniz, değil mi?”

“Evet,” dedi Fiona kendinden emin bir şekilde.

Rahat bir nefes aldım. “Öyleyse sorun yok.”

Caden alaycı bir şekilde güldü. “Pek sayılmaz.” Alnım endişeyle kırışınca iç çekti. “Ocakta, tavada kızarmakta olan kıymanın kokusunu düşün. Yeterince yenilir durumda, değil mi? Onu yiyerek gayet güzel hayatta kalabilirsin. Hatta kendini onu sevdiğine ikna bile edebilirsin.”

Ben zaten severdim ama şu an bunu söylemenin zamanı olmadığına kanaat getirdim.

“Şimdi de baharın ilk sıcak gününde bir sokakta yürürken burnuna barbeküde kızaran kocaman, sulu bir pirzola kokusunun geldiğini düşün.”

Bu ağız sulandırıcı durumla karşılaşp sayısız kere işkence çektiğimi hatırlayarak, “Ah,” diye sızlandım.

“Şimdi bunu bir milyonla çarp,” diye ekledi Caden. Sesinde hiçbir abartma belirtisi yoktu.

“Buna nasıl karşı koyacaksınız?” diye fısıldadım.

“Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum Evangeline,” dedi yumuşak bir sesle.

“Rachel!” diye tıslayarak banktan fırladı Bishop.

Ani konu değişimiyle afalladım.

“Nasıl?” diye sordu Fiona gözlerinde hayretle.

Ben kuzguni siyah bir saçın mağaranın içine doğru savrulduğunu görmeden bir saniye önce Caden’in eli sırtımdan çekildi.

Rachel dönmüştü.

20. Hareketsiz

“Daha şimdiden bir şeyler mi buldun?” dedi Amelie heyecanlanmış gibi yaparak. Harika bir oyuncu olurdu bu kızıdan.

Rachel, Amelie’yi görmezden geldi ve cin gibi gözle-riyle odayı tarayıp her şeyi inceledi. Delici, sarı gözlerini bana, daha da önemlisi Caden’a bu kadar yatkın oturuşu-ma dikerek, “Bakıyorum da iyice yerleşiyor gibisin,” dedi yavaşça.

Yutkunup boğazımda oluşmakta olan yumruyu gi-derdim. O bakış, bende ölüp de yerin dibine girme isteği uyandırmıştı.

Rachel’in gözleri uyku tulumuna gitti. “Biz etrafta ko-şuşturup şu geçidi ararken şekerleme yapmayı mı planlı-yorsun?”

“Ah, o mu? Sofie her ihtimale karşı hazırlıklı olmayı se-viyor. Çok evhamlıdır.” Oyunculuğu bir de ben deneye-yim diyerek gözlerimi dramatik bir şekilde devirdim. Emi-nim ki beş yaşındaki vasat bir çocuk bile benden daha iyi performans sergilerdi. Ama onu oyalamak zorundaydım. Merth dolu iki koca çantayı fark etmesini istemiyordum. “Herhangi bir şey buldun mu?”

Soruyu yine duymazdan gelip o hastalıklı, tatlı gülüm-semesiyle Bishop’a döndü. “Sorun ne? Koca Boz sana yol-da olduğumu söylemedi mi?”

“Hayır, Eve’nin bizden yapmamızı istediği gibi ormanı taramakla meşgul,” diye yavaşça yanıtladı Bishop.

Dudakları sevimsiz, endişeli bir ifadeyle büküldü. “Yolun yarısında, siz o geçidi ormanda bulsanız ne olurdu diye sordum kendime. Beni bekler miydiniz?” Yavaşça bana doğru yürüdü. Kimse kıpırdamadı. Aralarında endişeli bakışmalar geçti.

Önümde durup rahat bir pozisyon aldı. Gözlerine bakmak için başımı kaldırmaya zorladım kendimi. Muhtemelen korkum parlak neon ışıkları gibi gözlerimden okunuyordu.

Birden kendisini Caden’in kucağına attı. Her an özel bir gösteri sunacakmış gibi bacaklarını iki yana açarak kucağına oturup aynı zamanda da beni banktan atmaya başladı. Neyse ki yere düşmeden Amelie beni tuttu ve oturmam için yanında yer açtı. Kolunu korumacı bir şekilde omzuma doladı. Gözlerim az önce kameranın durduğu yere gitti. Ortadan kaybolmuştu.

“Tabii ki Caden beni bırakmak gibi korkunç bir şeyi asla yapmazdı. Ama siz,” Amelie ve Fiona’ya nefret dolu bir bakış attıktan sonra bana da azarlar gibi bir baktı, “size güvenmiyorum.”

“Tabii ki seni beklerdik,” diye üsteledi Caden. Sesindeki gerginliği sezdim. Dönüşünden dolayı duyduğu şoku saklamakta zorlanıyordu.

Rachel ona sokuldu. Sesi şehvetli bir hal aldı. “Bu riski alamazdım.”

Bu görüntü karşısında midem daralıp sımsıkı bir düğüm şeklini aldı.

“Ama ya New Shore’u aramaya ne oldu? Şu yapıyı bulmamız önemli, hem de en kısa zamanda,” dedi Caden sakin sakin.

“O halledildi. Giderken iki konsey üyesiyle karşılaştım ve aramaya onları gönderdim.”

“Onlara ne anlattın Rachel?” diye sordu Caden. Sesi ya-
vaş ve sakindi ama ben gözlerindeki telaşı gördüm.

“Ah, önemli bir şey değil. Onlar ikiyle ikiyi toplayabilecek kadar zeki değiller. Asla anlamazlar.”

Caden ofladı, öfkesini kontrol etmeye çalıştığı gözle görünüyordu.

“Buraya geliyorlardı!” diye ekledi hemen. Sesinde alışılmadık bir çaresizlik belirtisi vardı. “Onları vazgeçirdiğime sevinmen lazım.”

Caden uzanıp Rachel’in yüzüne düşen saç ıttı. “Tabii ki, evet. İyi düşünmüşsün.”

Dokunma ona o ellerle! diye haykırdım içimden.

Rachel’in yüzüne rahatlamış bir gülümseme yayıldı. “Bir iki haftaya kadar tekrar New Shore’a gidip ikinci kez kontrol edeceğim. Yardım için sekiz kişi daha çağırdılar. Sen de benimle gelebilirsin tabii ki. İzçilerin bu dağları taramış olur o zamana kadar.”

“Bunu yapmamalıydın Rachel,” diye gürledi Amelie.

Rachel, Amelie’yi hiçe sayarcasına elini ona doğru salladı. “Senin ne düşündüğün umurumuzda değil. Değil mi tatlım?” diye kedi gibi mırladı Caden’in kulağına, kollarını etrafına sıkıca dolayarak.

Caden ona sevgiyle gülümsedi.

Karnımda bir kramp daha hissedip dişlerimi sıktım. *Caden haklıymış. Bu daha kötü. Çok daha kötü.*

Amelie omzuma daha sıkı sarıldı.

“Daha sonra şu rahat yatağı test etmemiz gerek,” dedi Rachel kışkırtıcı bir şekilde kıkırdarak. Belli ki lafına dikkat etmek genlerinde yoktu. “Son seferkinden çok daha rahat olmalı...” Dönüp geçen gece Caden’la paylaştığımız yatağı süzdü. Sonra bakışları dağcı çantalarına gitti.

Caden'a saldırmasını izlemekten zaten bitap düşen yüreğim ağzıma geldi.

"Şu çantalara ne doldurdun Evangeline?" dedi sesinde insanı hasta eden bir tatlılıkla. Rachel, Caden'a olan hislerim nedeniyle bana işkence ederken ya da gerçeği duymak istediğinde bana doğrudan hitap ederdi sadece. Muhtemelen inandırıcı bir şekilde yalan söyleyemeyeceğimi zannediyordu. Doğru bir zandı aslında.

"Çantalar mı?" Paniğimi bastırmaya çalıştım.

"Evet. Çantalar. Burada gördüklerime bakılırsa içindikileri boşaltmışsın ama hâlâ dolular."

Amelie'nin kolunun beni hafifçe sıktığını hissederek, "Aa, evet," diye kekeledim.

Fiona'nın gözleri kısıldı. Anlaşılan Amelie'nin hareketi gözünden kaçmamıştı.

Öğrense o kadar kötü olur mu? Evet, olurdu. Bu, konseyin eline daha çok acı çektirsinler diye koca bir Merth tarlası vermek anlamına gelirdi. Sofie'ye götüremeyeceğim anlamına gelirdi. Ve en önemlisi, Rachel'dan sır sakladığımızın kanıtı olurdu. Yıkım olurdu bu. Ama ona başka ne diyebilirdim?

Fiona o her zamanki sakın ses tonuyla beni kurtararak, "Çiçekler," diye cevap verdi.

"Çiçekler mi?" Rachel yüzünü kuşkuyla buruşturdu.

Sesimi sakın bir tona ayarlayamadan, "Ve bitkiler!" diye haykırdım. "Sizin dünyanızda bizimkinde olmayan şeyler olabilir mi. Sofie inceleyip büyü yapımında kullanabileceği bir şeyler var mı diye bakmak istedi. Hokus pokus işleri. Ben anlamam." Gözlerimi devirdim. Sesimin titrediğini ve muhtemelen ikna edici olmadığını biliyordum ama bu yalanın aklıma bu kadar çabuk gelmesinden etkilenmeden edemedim. Belki de bu konuda iyiye gidiyordum.

Gözlerini inanmadığını belli eder şekilde iyice kısarak, “Bu kadar çok mu?” dedi Rachel.

Omuz silktim. “Aşına gelmeyen her bitkiyi getirmemi istedi. Ben de botanist değilim.”

“Hmmm. Peki.” Dudaklarını büzdü ve sonra tekrar Caden’a dönüp işaret parmağını onun köprücük kemiğinde gezdirdi.

Endişeyle kaskatı kesilen omuzlarım gevşemeye başladı. Hızlı düşünmem işe yaramıştı.

Gözlerini Caden’dan ayırmadan, “Göster bana Evangeline,” diye talep etti net bir sesle.

Dondum.

“Bir sürü yarı ölü ot mu görmek istiyorsun?” diye dudak büktü Bishop.

Sol kaşını ciddiyle kaldırdı. “Göster,” diye yineledi.

“Şey, tabii,” diyebilirdim hırıltılı bir sesle. Gözlerim Caden’a kaydı. Gözlerini Rachel’dan ayırmaya cesaret edememişti.

Yavaşça ayağa kalkarak titrek bacaklarla çantalardan birine doğru yürüdüm. Aşırı panik halinde ve parlak zekâma lanet edip oyalanarak gittim. Yaklaşmakta olan felaketten sıyrılmanın bir yolunu arayarak ipleri kurcalamaya başladım.

“Dur, sana yardım edeyim. Düğümler çok sıkıydı,” diye seslendi Bishop. Birdenbire önümde belirip çantalardan birini çözmeme yardımcı olmaya geldi. Göz ucuyla Rachel’ın Caden’ın kucağından indiğini ve bize doğru bir adım attığını gördüm.

Caden da hemen arkasındaydı. Cilveyle beline sarılıp boynunu öpmeye başlayarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Kısmen işe yaradı. Sevgisinden mest olup orada kaldı ama yılan gözleri bizim üstümüzden bir an bile ayrılmadı.

O dakikada, öldürülme korkusundan dolayı, Caden’ın

hareketlerine üzülecek durumda değildim. Bishop düğümü çözerken gergin bir şekilde izledim. Hâlâ çözülecek bir düğüm varmış gibi iplerle oynamaya devam edince kaşlarımı çattım. *Ne yapıyor böyle?*

“İşte, elini böyle bu ilmeğin üstüne koyup çek,” diye talimat verdi. Kaşlarımı çattım. İlmek falan yoktu. Elini avucu yukarı bakacak şekilde tutarak, “Tam buraya!” dedi sabırsızca. Otomatikman uzandım. Bishop elimi tutup çantanın içine doğru soktu. Rachel durduğu yerden ne yaptığımızı göremiyordu.

Anlamıştım. “Merth’in bize bir saniye kadar değmesiyle bez bebek gibi yere yığılırsınız,” demişti Bishop. Çok kısa bir süre içinde Rachel kontrol altına alınabilir, bağlanabilir ve artık tehlikeli bir sorun olmaktan çıkabilirdi. Ama çuval-lamamam lazımdı. Yoksa muhtemelen birisi ölecekti. Ben veya daha kötüsü onlardan biri olabilirdi. İşe yarar mıydı ki? Bu tuzağa düşer miydi? Başka seçeneğimiz yoktu. Kendimi sözsüz planımıza vererek parmaklarımı kamışlardan birine doladım.

“Lanet düğüm,” diye küfretti Bishop. Kolumu öyle sıkı tuttu ki acımaya başladı.

“Seni geri zekâlı!” diye dudağını bükerek Caden’ın kollarından sıyrıldı Rachel.

O bize doğru gelirken Amelie ve Fiona’nın, gözlerinde kesin bir kararlılıkla, çaktırmadan peşinden süzöldüklerini gördüm. Caden da ileri çıkmıştı. Endişeden çenesini sık-mış, bizi uyarmak için başını iki yana sallıyordu. Beni riske girmemem için uyarıyordu. Ama çok geçti.

Rachel’in eli çantaya uzandı.

Hâlâ kolumu tutmakta olan Bishop, elimi yıldırım hızıyla Rachel’a doğru savurdu. Bir şekilde bileğini yakalamayı başardım ve Merth’i tenine sıkıca bastırdım.

Hemen sonraki saniyede, dört çift el onu sıkıca tutuyordu. Çok tiz bir çığlık attı ve sonra bedeni yığıldı.

Amelie diğer kolunu kaldırdı. İpi her iki bileğine dolayıp düğüm attım. Tüm bu süre boyunca ellerim şiddetle titriyordu.

“Bacaklarını da,” diye talimat verdi Caden. Şimdi sesinde duygudan eser yoktu.

Çantaya uzanıp iki ip daha aldım ve bacaklarını dizleriyle bileklerinden bağlamaya koyuldum. *Daha fazla Merth daha fazla acı anlamına mı gelir?* diye düşündüm acıyarak. *Bin keskin bıçak bir milyona mı çıkacak?* Başımı iki yana salladım. *Fazla yufka yürekliisin Evangeline. O bunu sana gözünü bile kırpmadan yaptı.*

İşimiz bittiğinde, daha önce ölümcül olan vampir şimdi şişe geçirilmeye hazır bir domuz gibi bağlı halde, yerde hareketsiz yatıyordu.

Bitmişti. Güvendeydik.

Dizlerimin bağı çözüldü. Caden tutmasa yere yığılacaktım. Beni kollarına alıp Rachel’dan uzaklaştı.

Beni yere bırakırken, gözlerinde derin bir endişeyle, “Sen iyi misin?” diye fısıldadı nefes nefese.

Konuşamadım. Başımı aşağı yukarı oynattım.

Derin bir iç çekip alnını alnıma dayadı. Elleriyle omuzlarımı sıktı. Dokunuşuyla mest olup gözlerimi kapadım. Orada bu şekilde saatlerce kalabilirdim ama geri çekildi. “Şen delirdin mi?” diye bağırdı Bishop’a. Sesi mağarada gümbür gümbür yankılanmıştı.

“Hey! İşe yaradı, değil mi?” Bishop’ın cevaben bağırmasının da Caden’inkinden geri kalır yanı yoktu. Bishop’ın böyle bir öfke göstermesi nadirdi.

Caden dudağını ısırp düşündü. Tekrar konuştuğunda sesinin seviyesi normaldi. “Bizi duyabilir mi?” diye sordu Amelie’ye.

Amelie başıyla onayladı.

Gidip Rachel'ın başucuna çömeldi. "Senden kurtulmak harika bir duygu. Artık rol yapmak zorunda olmamak," diye tısladı yüzüne karşı. Rachel'ın gözlerinde karmaşa gördüm. "Bana her dokunuşunda," diye devam etti ürpererek, "Evangeline'in yüzünü hayal ettim. Buna katlanabilmemin tek yolu buydu. Şimdi bunu bilmenin tadını çıkar." Doğruldu ve diğer anda yanımda dikiliyordu. Kollarını sevgiyle etrafıma sardı.

Tuzaktaki kendi payım sebebiyle bir parça suçluluk hissetmeden edemedim. Bu, Rachel'a bakıp da sadece bugün değil, daha uzun bir süredir kandırılmakta olduğunu fark ettiğinde gözlerindeki çiğ öfkeyi görene kadar sürdü. O delici bakış bedenimi yakıp geçiyordu. *Muhtemelen kollarımla bacaklarımı vücudumdan ayırıp beynimi de onlarla birlikte parçaladığımı hayal ediyor.* Caden'a sokulup yüzümü göğsüne gömdüm ve gözlerimi sıkıca kapattım ama o şeytani gözlerin görüntüsünün zihnimden gitmesi uzun zaman aldı. Caden'ın bedenini bedenimde hissetmek ve muhteşem doğal kokusunun yardımı olmuş gibiydi.

"Ne yapmalıyız, ateşe atalım mı?" diye serinkanlı bir şekilde sorduğunu duydum Amelie'nin.

Bishop, "Bana uyar," diyerek dudak büktü. Bacaklarından tutmak için eğildi.

"Bekle. Bir yere gittiği yok. Belki bir şey için ona ihtiyacımız olur," dedi Caden düşünceli bir şekilde.

"Bilmiyorum Caden," diye cevap verdi Amelie temkinli bir şekilde. "Bu sorundan hemen şimdi tamamıyla kurtulsak daha iyi olur."

Caden bana baktı. "Sen ne düşünüyorsun? O karşıdaki en büyük tehlike."

Rachel'ın hareketsiz bedenine baktım. "Emin olana kadar bekleyebiliriz. Sonra gerekirse ondan yine kurtulabili-

riz.” Duygusuz kelimeler ağzımdan dökülünce, bir an kendimden tiksindim. *Viggo gibi olabilirdim. Bir canavar.*

”Tamam. Peki. Sizi bilmiyorum ama ben kesinlikle onun yanında bir saniye daha kalamam,” diye mırıldandı Bishop. Ayaklarından tutarak gözümüzden uzağa, tünelin içine doğru bir parça çöpmüş gibi sürüklemeye başladı teklifsizce.

Adrenalin geçip de yerini acı bir mide bulantısına bıraktığında, ”Bunu yaptığıma inanamıyorum,” diye geveledim. Az kalsın bankın üzerine düşüyordum.

”Hayır, sarının bu tonu sana yakışmıyor,” diye geveledi Fiona yanıma gelip sırtımı sıvazlayarak. Dönünce Caden’ın yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktığını gördüm.

O sırada Bishop elleri kirlenmiş gibi birbirine vurarak geri geldi. ”Başka delileri cezbetmemeye çalış, olur mu?” dedi Caden’a ve sonra bana göz kırptı.

Caden, Bishop’a orta parmağını gösterirken gözlerini benden bir saniye bile ayırmadı.

”Demek ki bu evrensel bir hareketmiş,” diye sesli düşündüm ve karşılığında Bishop bir kahkaha attı. Caden ise kıpırdamadı bile.

”Tüm bu heyecan! Gidip avlanmam lazım,” diye haykırdı Amelie. ”Ziyafet gibi bir şeyler... Ah, bilmiyorum. Bir vahşi kedi mesela?” Sırıttı. Kaşını imalı bir şekilde kaldırarak, ”Var mısınız?” diye sorusunu Bishop ve Fiona’ya yöneltti.

”Siz ikinizle sonra görüşürüz,” diye seslendi Bishop, mağara çıkışında gözden kaybolurlarken.

”Engellerden biri kalktı,” dedim kaygısızca. ”Gördün mü? O kadar da zor değilmiş.” Bishop’ın Rachel’ı sürüklediği tünele temkinle bakarak, *Tünelin içinde bir yere gizlenmiş, bağlanıp etkisiz hale getirilmiş psikopat vampiri saymazsak,* diye hatırlattım kendime.

Caden bankta yanıma oturdu. "Öldürülebilirdin Evangeline," diye azarladı beni.

"Şey, pek bir seçeneğim yoktu," diye çıktım.

Yüksek sesle of çekti. "Evet, vardı. Ona çantaları gösterip gerisini bize bırakabilirdin."

"Ben kendi çözümümü daha çok sevdim."

"Senin çözümün neredeyse canına mal oluyordu!"

"Tamam, özür dilerim!" diye haykırdım. Gözümden bir damla yaş sızdı. "Ama öyle olmadı ve artık Rachel konusunda endişelenmek zorunda değiliz. Artık sizi yanımda götürmeye odaklanabiliriz."

Caden gözlerini sıkıca kapattı. "Seninle birlikte buradan ne kadar erken ayrılırsak, senin için tehlike haline gelmem de o kadar erken olur. Seninle aynı odada duramaz hale gelirim," dedi hüzünle. "Sen ve ben hâlâ imkânsızız."

"Hayır. Değiliz," diye gürledim sabırsızca. "Belki şimdilik bir parça karmaşık ama imkânsız değil."

Nihayet Caden'ın yüzünde muziplik gibi bir ifade belirdi. "Ne zaman bu kadar inatçı oldun sen?" İç çekti. "Hemen şu anda, burada böyle görüyor olabilirsin ama senin dünyanda... İmkânsız," diye karşı çıktı sesinde hüzünle.

Deli gibi âşık olduğum, insanda bağımlılık yaratacak güzellikteki yüze baktım ve yüzümde kararlı bir ifade belirdi. Bizden vazgeçmeyecektim ve kesinlikle ona da izin vermeyecektim. Birden bastırılmaz bir istek beni ele geçirdi. Yakınına sokuldum. Uzanıp yanağını nazikçe avuçladım ve yüzünü kendime çektim. Gözlerini kapalı tuttu. "Şey, öyleyse sanırım bu değerli zamanı daha fazla boşa harcamasak iyi olur," diye mırıldandım utanmadan. Diğer elimle uzanıp göğsüne dokundum. Parmak uçlarımın altında kaslarını hissedince titredim.

Acemi baştan çıkarma teşebbüsümün işe yarayacağını sanmıyordum. Beni kenara itip yine imkânsızlığımızın

nedenlerini saymasını bekliyordum. Hatta belki de saçmalamam karşısında gülerdi. Ama gözlerini açtığı anda, gözlerinde yanan şehveti gördüm ve tahminimde yanıldığımı anladım. Boğazından kısık seste, vahşi bir hırıltı duydum ve ardından aramızdaki mesafeyi kapatıp tüm benliğiyle karşılık vermeye başladı.

Saatin kaç olduğundan haberim yoktu ve umurumda da değildi. Umurumda olan tek şey bir noktada Caden'dan ayrılmak zorunda kalacak olduğumdu ve bu gerçek beni korkutuyordu.

Tüm geceyi o şişme yatakta geçirmiştik. İşler hayret verici bir hızla kontrolden çıkmıştı ve ben, dudaklarının dudaklarıma değdiği andan itibaren tüm endişemi ve utançlığımı bir kenara atıp hiçbir şeyi umursamamıştım. Ama giysilerimiz çıkıp vücutlarımız birbirine dolandığında, Caden nereye gittiğimizi fark etmiş olacak ki çaktırmadan beni uyku tulumumun içine kapatmıştı.

"Böylece fazla belaya bulaşmayız," diye fısıldamıştı Caden.

"Hayır. Ben bela istiyorum," diye utangaç bir şekilde yalvarmıştım.

"Ben istemiyorum," diye karşılık verdi kararlı bir şekilde. "Hayır, hayır, anlamıyorsun," diye hemen ekledi incinmiş ifademi görünce. "Hayır, öyle değil. Ben... Korkuyorum."

"Ne? Bekâret korkusu gibi mi? Ben de öyle!" Bu konuda yalnız olmadığımı anlayınca içime dolan rahatlıkla gözlerim büyüdü.

Kıkırdadı. "Hayır..."

Kahretsin! Yüzüm kızardı.

"Sonrasında, eğer bizi gezegenine götürebilirsen... Yani

bizi götürdüğün zaman neye dönüştüğümü göreceksin.” Yüzünden hızla utanç gibi bir ifade geçti. “Pişman olmanı istemiyorum,” diye ekledi fısıltıyla.

“Bundan pişman olmam asla müm...”

Karşı çıkışımı, son derece tutkulu bir öpücükle bastırdı ve ben ne diyeceğimi unuttum. Hatta tamamen konuşmayı unutmuş da olabilirdim.

Gece boyunca uyku tulumu usandırıcı ama etkili bir bariyer olarak aramızda kaldı. Sayısız kez kurtulmaya çalıştım ama Caden bana sürekli engel oldu ve sonunda ona karşı koyamayacak kadar yorgun düştüm.

Bir ara, sabahın erken saatlerinde, dışarıda şafağın ilk soluk ışıklarını gördüğümde uykuya daldım. Bu planladığım bir şey değildi ama yüzümü son derece mutlu bir şekilde Caden’ın göğsüne gömmüş, güçlü kolları arasında yatarken ve sırtımda terapi yapar gibi daireler çizen eli varken uyku kaçınılmazdı.

“Acıkmadın mı? Ya da susamadın mı? Adına her ne diyorsanız,” diye sordum Caden’a dikkatle bakarak.

“Sen gidene kadar böyle iyiyim.” Serin burnunu boynuma sürtünce yine içim coştı.

Yukarıya kayıp başımı göğsüne yasladım, elimi kaslı karnından aşağı yavaşça kaydırdım.

“Az sonra gelirler.” Caden’ın eli elimin üzerine kapanaarak elimi olduğu yerde durdurdu.

Hayal kırıklığıyla homurdandım ama elimi çekmedim. “Onlar gideli bayağı oldu,” diye fark ettim birden. “Bir gecede muhtemelen kaç hayvan öldürebilirler?”

“Öldürmek kadar avlanmak da zaman alıyor,” diye cevapladı Caden kıkırdayarak. “Amelie insanken sinek öldürmeyi bile acımasızlık sayardı. Bir keresinde, on yedi yaşındayken, yolda araba kullanırken önüne bir sincap at-

lamıştı. Ona çarpmamak için direksiyonu kırınca koca bir meşe ağacına çarpmıştı.”

İrkildim ama o ilgisizce başını iki yana salladı. “Neyse ki ona bir şey olmamıştı. Sadece birkaç şişlik ve morluk... Atları taşımakta kullandığımız büyük pikaplardan birini kullanıyordu. Kamyonetin ve ağacın sonu oldu gerçi.”

“Sincaba bir şey olmuş muydu?” diye endişeyle sordum.

Caden gülünce derin titreşimler kulağımı gıdıkladı. “Hayır, kurtulduğuna inanıyorum. Amelie kemirgenin kendisine bir ağaçtan el salladığına yemin etmişti.”

Kıkırdadım. “Öyle yaptığından şüphem yok.”

“Sonra annemle babama hesap verdi. Bir an babamın onun boğazını sıkacağına sandım.” Yine kıkırdadı.

Caden’ın yüzünü görebilmek için başımı kaldırıp dirseklerimin üzerinde durdum. “Bunca yıldan sonra onları hâlâ özlüyor musun?”

Saniyeler birbirini kovaladıktan sonra sonunda cevapladı. “Şimdiki halimizle, kendimizi âna kaptırmak, zapt edilemeyen anlık arzularımızın içinde kaybolmak işten bile değil. Ama bir de durulduğumuz zamanlar oluyor, o açlığın giderilip de düşünmeye vaktimiz olduğu zamanlar. Belki dakikalar, belki saatler kadar. Ya da yıllar. Ve bu sürede, hiçbir zaman solmayan ve sırf gözlerimizi kapatmakla tekrar yaşayabileceğimiz kadar canlı kalan anılarımız galip gelebilir izin verirsek.” Yanına dönüp dudaklarını yumulmuş haldeki ellerime bastırdı. “Keşke babamın o son görüntüsünü kafamdan çıkarabilseydim. Ama onu her düşündüğümde o görüntü gözümün önüne geliyor. Beynime yapışmış bir parazit gibi.” Parmak uçlarımla oynamaya başladı.

“Şey, umarım ki kafanın içinde savaşlar, ormanlar ve dağlar olmayan yeni anılarla doldurabiliriz.”

Dönüp kasvetli bir ifadeyle bana baktı. “Bu konuda bizimle ilgili sorun olabilecek o kadar çok şey var ki. Bu iş daha ileri gitmeden hepsini anlamayı istiyorum.”

“Mesela?” diye sordum çekinerek. Gerçi içimde, kalbim bir akrobasi şovu sunuyordu, çünkü biz demişti. Bu bana olumlu bir şey gibi gelmişti. Nihayet ikna oluyor gibiydi. İmkânsız deyip durmayı bırakabilirdi sanki.

“Mesela seninle birlikte dünyana dönmenin yolunu bulursak ve hiçbirimiz sana saldırmazsa, ki bunlar zaten başlı başına iki koca engel, istesem de istemesem de insanlardan beslenme isteğime karşı koymaya odaklanmış olacağım. Hepimiz öyle olacağız.”

“Sorun değil,” diye mırıldandım.

Başını iki yana salladı. “Hayır, bunun ne anlama geldiğini anlamıyorsun. Aynı olmayacağız Evangeline. Bu basit bir aksilik, küçük bir pürüz değil. Amelie’yi etrafta ponponlarını sallarken görene kadar yıllar, hatta asırlar geçebilir. Bu arzuya, bu güdüye karşı koymak bizi yiyip bitiren bir şey. Tüm enerjimizi ve dikkatimizi gerektiriyor. Tekrar bugünkü halimize dönmeden sen doksan yaşına gelebilirsin. Ölmüş bile olabilirsin.”

İpli bikini giymiş, yaşlı, buruşuk kadının görüntüsü yine gözümün önüne geldi. Başımı iki yana deli gibi sallayıp o görüntüyü kovmaya çalıştım.

Caden bir dirseğinin üstünde kalktı. “Ve kanının kokusunu aldığımız anda bizden biri seni öldürürse bunların hiçbirisi mesele olmayacak.” Yüzü dehşetle gerildi. “Bu olursa kendimi ateş çukuruna atarım.”

“Şey, belki...” Caden’ın çizdiği tablo her saniye daha kasvetli bir hal alırken bir parça umuda tutunmaya çalıştım. “Belki de Sofie kolyenin gücünü artıracak bir şeyler yapabilir?”

Caden’ın gözleri boynumdan sarkan kolyeye indi. “Bel-

ki... Yoksa sen ve ben bir arada olamayız. Dönüştükten sonraki ilk elli yıl boyunca önümden geçen her insanı öldürmemek yeterince zor olmuştu zaten. Ama sana karşı hislerim bu dürtüye karşı direnmeyi çok daha zorlaştırıyor. Sana sarılmak bile ölümle sonuçlanabilir."

O yarasa gibi dev kelebekler yine içimde uçuşmaya başladı. Derin bir nefes aldım. "Hep en kötüsünü düşünüyorsun. Ben Amelie'nin iyimserlik kitabından bir sayfa almayı tercih ediyorum. Çok daha hoş."

"Amelie aynı zamanda deliler gibi âşık olduğu erkek arkadaşını öldürdü," diye düz bir sesle hatırlattı.

"İyi bir noktaya parmak bastın," diye mırıldandım. Yüksek sesle iç çekip sırtüstü döndüm.

Caden bunu kendine işaret bilerek kalkıp oturdu. Üzerinden soyduğum her şeyle birlikte karman çorman bir halde yerde duran pantolonuna uzandı. "Ben daha çok senin şu geçidi bulmamıza yetecek kadar sürenin kalmamasından korkuyorum." Giyinmek için ayağa kalktı.

"Al benden de o kadar." Gözlerimi kaçırdım. Ateş basmıştı. Bu benim buraya son seyahatim mi olacaktı? Ben sonun ne kadar yakın olduğundan habersiz bir şekilde burada uzanmış, Caden'la vakit geçirmenin tadını çıkarırken bu lanetin bilmecesini çözme umudu soluyor muydu? Sophie hiçbir şey yapmadan oturup şu geçidin kendiliğinden teşrif buyurmasını beklememi benden nasıl isteyebilirdi?

Yapamazdım.

Aceleyle giysilerimi arayıp rekor sürede giyindim ve parmaklarımı çaprazlayıp Caden beni izlemiyordur diye umdum.

Ben mağara girişine yönelince, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye seslendi yüzünde muzip bir ifadeyle.

"Ah, doğru ya!" Geri koşup dağcı çantalarından birinin kayışlarından tuttum. Var gücümle çektim ama pek bir sonuç elde edemedim. "Yardım et!" diye bağırdım.

"Tamam, tamam," dedi sakince Caden. İki çantayı da kapıp omzuna attı.

O kadar büyüklerdi ki Caden o kadar güçlü olmasına rağmen taşınması yine de kolay değildi. "En azından nereye gittiğimizi söyleyebilir misin?"

"Şu lanet geçidi bulmaya!" diye seslendim mağara çıkışından koşarak çıkarken.

Şiddetli bir sağanak karşıladı beni ve saniyeler içinde giysilerimi sıırıslıkladı etti.

"Bu yağmurda dışarı gidemezsin Evangeline," dedi Caden yumuşak bir sesle. Elini omzuma koyup beni içeri çekti.

"Ama gitmek zorundayım! Bu şeyi bulmamız lazım, hem de hemen!" Ben serbestçe hıçkırırken gözyaşlarım yanaklarımda yağmurla karıştı. "Oraya sensiz dönmek istemiyorum."

Kollarıyla beni sarmalayıp başımın üzerinden öptü. "Bir yolunu bulacağız. Söz veriyorum."

"Artık gelebilir miyiz?" diye seslendi Bishop bir anda ortaya çıkarak. Saçı ve giysileri sıırıslıkladı. Fiona ve Amelie de onun arkasından beni endişeli yüzlerle izliyorlardı.

Başımla onaylayıp hafifçe, güven verir şekilde gülümse dim ama bunun dışında bir şey demedim. Beşimiz sessizce durup fırtınayı izledik.

Elleri kolyemin yanında duran Caden kolyenin ısındığını benden önce fark etti. Saniyeler içinde ben yere çökmüşüm ve Bishop dağcı çantalarından birini sırtıma bağlarken Caden da diğerini bacaklarıma bağladı. Birbirleriyle yarışıyorlarmış gibi, "Bitti!" dediler bir ağzıdan.

Caden yanıma diz çöküp yüzümü avuçlarına aldı ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Battal boy yatağında, kanvas çantaların arasında kendime geldim. Balkon kapısına dönük bir şekilde yan yatıyor ve kıpırdıyamıyordum. "Max?" diye fısıldadım.

Islak, koca bir burun alnıma sevgiyle sürtündü birden.

"Gidip Sofie'yi çağırabilir misin lütfen? Diğerlerine belli etmemeye çalış," diye rica ettim sessizce. Zaten niyetim Sofie beni çözer çözmez her yanımı Merth'le sarmaktı.

Ah tamam, diye mırıldadı kafamın içinde. Sonra hızla uzaklaştığını duydum. Koridordaki fayans üzerinde keskin tırnakları tıkırdıyordu.

Dakikalar sonra Sofie'nin melodik sesi duyuldu. Maa-lesef ki kaçınmayı umduğum başka bir ses de onu takip ediyordu.

21. Planlar

“İki hafta oldu!” diye kükredi Mortimer.

“Onun hatası değil Mortimer,” diye çıkıştı Sofie.

Mortimer onu duymuşa benzemiyordu. “Ne öğrendin? Ve neden böyle yük atı gibi paketlenmişsin?”

“Sorgulama başlamadan önce beni çözebilir misiniz acaba?” diye sordum. Sinirimi saklamaya çalışmamıştım bile. Kendimi korumak için Merth’e zamanında ulaşabilir miydim hâlâ?

Saniyeler içinde çözülmüştüm. Kayışların içinden sıyrıldıktan sonra doğrulup oturur oturmaz Mortimer hızla başıma gelip dikildi. Otomatik olarak sindim. Şansımı kaybetmiştim.

Sofie’nin açılmış dağcı çantalarından birinin içine elini uzattığını gördüm. “Hayır!” Elini yakalamak için ileri atıldım.

Bir Merth kamışı çekip çıkardı.

Mortimer dehşetle irkildi. “O şeyi neden buraya getirdin?”

Sofie’nin bağışıklığı karşısında şok olmuş bir halde, onu neredeyse duymadım. “Seni etkilemiyor mu?”

“Batıyor,” dedi yüzünü buruşturarak. “Ama hayır. Büyücü olduğum için diğerlerinin üzerindeki gibi bir etkisi yok.” Kamışı tutup aşağı sarkıtarak yakından inceledi. “Al bakalım Mortimer. Bakalım bizimki kadar güçlü müymüş?”

Bizimki?

“O Şeyle bana yaklaşırsan kalbini parçalarım senin,” diye kükredi Mortimer. Geriye doğru iki koca adım attı.

Kafamın içinde yüksek sesli, yıldığın bir iç çekiş duydum. Max sallana sallana Sofie’ye doğru giderken, *Benim üzerimde deneyin*, dedi.

“Max kobay olmayı teklif ediyor,” dedim ve ekledim. “Burada da mı Merth var?”

“şimdiye kadar yoktu,” diye seslendi Viggo odaya girerek. “Onu dünyadan silmek için iki yüz yıldan fazla uğraştık ve şimdi sen kalkmış, iki koca çanta dolusu getirmişsin!”

Sofie Max’e doğru giderken, “Sonra hemen üstünden ek ama. Lütfen,” dedim. Max’in gereğinden fazla acı çekmesini istemiyordum.

“Tabii, tabii,” diye mırıldandı Sofie. Mortimer’a bir bakış atarak, “ok şükür ki sen korkak ıkmadın Max,” diye ekledi imalı bir sesle. Mortimer, kızıl saçlı vampir cadıya öfkeli bir bakış atarken, Viggo Sofie’nin attığı taş karşısında kahaahayla gürlledi.

Sofie kamışı Max’in sırtına koydu. Max’in koca kara bedeni hafiften sarsıldı, sonra da yere yığıldı. Kafamın içinde anlaşılmaz bir şeyler geveledi. şöz verdiği gibi Sofie kamışı derhal Max’ten çekti.

Evet, aynıı, diye onayladı Max.

Mesajı bildirdim.

“Bunu neden getirdin Evangeline?” diye sordu bana Viggo kuşkuyla. Çantaları incelemek için öne ıktı.

“Seni bağlamak için.” Kinci cevap ağzımdan hiç habersiz ıkıvermişti.

Viggo sırttı. “ok tatlı.”

Tek kaşını kaldırarak, “Bundan haberin var mıydı?” diye Sofie’ye sordu Mortimer.

“Nereden olacaktı? Ben buradaydım!” diye çıkıştı. “Ama işime yarayabilir. İyi düşünmüşsün Evangeline.”

Viggo elini açık çantanın üzerinden geçirerek parmağının ucunu bir kamışa dokundurdu. Birden başı dönmüş gibi sallandı. “Şu kahrolası şey...”

“Leonardo, bu çantaları mahzene kilitle,” diye emretti Mortimer.

“Bir test yapmak için birkaç kamış alacağım,” diye bildirdi Sofie çantaya uzanarak.

“Beni gafil avlayasın diye mi? Hayatta olmaz cadı!” diye çıkıştı Mortimer.

Öfke selini serbest bırakarak, “Seni aptal!” diye karşılık verdi Sofie. “Bir saniyeliğine olsun hiç düşündün mü, yedi yüz yıldır insan kanı görmemiş bu vampirlerden biri bu çatının altına girince ne olacak? Evangeline’i öldürebilirler, hizmetlilerini silip süpürebilirler, bu binadan kaçıp bir New York katliamı başlatabilirler. Veronique’i görmek için yüz yirmi yıl beklemiş olmanı takdir ediyorum ama biraz sağduyulu ol, seni geri zekâlı.”

Mortimer gözlerini devirdi. “Of, kes dramayı! Tüm bu ihtimallerin hepsi de çok düşük.”

“Riske atmaya değmez! Neler olabileceğini, bu vampirlerin kim olduğunu bilmiyorsun. Bu tür büyüler öngörülmedik sonuçlarıyla bilinirler. Bazıları felaket gibidir. Bunu sana açıklamak zorunda olmamam lazım...” Sesi giderek azaldı.

Sırtım sert bir şeye çarptı. Dönünce karyola başlığını gördüm ve yaklaşan arbededen uzaklaşmaya çalışarak yavaş yavaş geri çekilmiş olduğumu fark ettim. Şimdi dizlerimi yukarı çekmiş, bir yastık yığının arasına sinmiştim.

“Çocuklar, çocuklar,” dedi Viggo yumuşak bir sesle. “Güzel güzel oynayalım, hadi.”

Sofie, “O başlattı!” diye kızgın kızgın homurdandı.

“Tarif ettiğin o ihtimalleri çözmekte bu Merth’i ne şekilde kullanmayı öneriyorsun Sofie?” diye sakince sordu Viggo. İkisi arasındaki olağan arabulucu rolüne bürünmüştü. “Farkında olmadığımız bir oyunun mu var yine?”

“Merth’in gücünü bu binaya aktarıp bir bariyer oluşturmam gerek. Onları bu duvarların içinde tutmak için,” diye cevapladı daha uzlaşmacı bir sesle. “Oldukça basit bir büyü olması lazım.”

“Onlar mı? Kaç kişi geleceklerini düşünüyorsun ki?”

Üç çift parlak renkli vampir gözü bana döndü. “Dört,” dedim saklandığım yerden ve sessizce ekledim, “umarım.”

“Beş kişi değil miydi?” diye sordu Mortimer gözlerini kısarak.

“Evet ama bir tanesi dahil değil,” diye düz bir sesle cevap verdim. Suç ortağı olduğum olay konusunda daha fazla sorudan kaçınmayı umuyordum. Bu muhtemelen Caden ve diğerleri hakkında pozitif bir izlenim bırakmazdı. Viggo ve Mortimer’in gözünde en azından.

Neyse ki dikkatini tekrar Sofie’ye çevirdi. “Peki yemek için dışarı nasıl çıkacağız? Tabii ki sen çıkabilirsin, seni durdurmaz... Gücümüzü kırmaya mı çalışıyorsun?”

“Kilerdeki o kan bankasından haberim yok sanma. Gerekirse sizi yıllarca idare edebilir,” diye karşılık verdi.

“Peki ya bunlar insanları nasıl koruyacak? Vampirler buraya geldiğinde insanlar hâlâ bu duvarların içinde olacak,” diye sordu Mortimer kibirli bir şekilde. Sofie’nin planında bir zayıf nokta bulunduğunu düşünüyordu.

“Kanlarını maskeleyecek bir şey üzerinde çalışıyorum, üzerlerinde taşıyabilecekleri bir tür tılsım. Kısa sürede hazır olur,” diye iki katı kibirle cevap verdi.

Rahat bir nefes aldım. Demek ki düşünmüştü. Koruma altında olacaktım. Caden’in bana zarar vermek konusunda

endişelenmesi gerekmeyecekti. Ona söylemek için sabırsızlanıyordum.

“Veronique’in kolyesini kurcalamasan iyi edersin...” diye kaygılı bir şekilde gürledi.

“Ne demeye öyle tehlike bir şey yapayım ki?”

Kendimi bir pinpon maçı izliyormuş gibi hissettim. Onlar karşılıklı atışırken kafam aralarında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Mortimer zorluk çıkarıyor, Sofie de başarılı bir şekilde karşıt savlar öne sürüyordu.

Viggo kararını açıklayan bir hâkim gibi konuştu. “Pekâlâ, karar verildi. Görünüşe göre Sofie her şeyi ayarlamış ve bize zarar verme niyetinde olmadığından eminim Mortimer. Nihayetinde Veronique bundan mutlu olmazdı.”

“Evet. Fakat cadının şimdi kimin tarafında olduğunu merak ediyorum,” diye küçümsemeyle homurdandı Mortimer.

Viggo onu duymazdan geldi. “Leonardo, Sofie’ye lazım olanlar hariç, şu iki çantayı da mahzene götürebilirsen bir zahmet.”

Sofie bir kucak dolusu Merth alınca verdiği şoktan yüzünü buruşturdu. Mortimer’in yanına yaklaşamamasıyla alay eder gibi meydan okurcasına sırtıttı. Mortimer cevaben hırladı ama tek hamle yapmadı.

Leo kayışlarından tutup çantaları odadan dışarı sürüklemeye başladı. Peşinden koşmak, bir şekilde ona yardım etmek istedim. Ama içimden bir ses daha fazla soruşturmaya tabi tutulmadan dışarı çıkmama izin verilmeyeceğini söyledi. Haklı çıktı.

“Şimdi bu halledildiğine göre, şu geçidi aramak için şehre gittin mi?” diye bana sakince sordu Viggo.

“Pek sayılmaz.”

“Peki bu süre boyunca nereyi aradın?” dedi Mortimer bastırarak. Bana doğru birkaç adım attı.

Max kısık, tehditkâr bir hırıltı çıkardı ve dört köpeğin

hepsi birden yatağın etrafında bir güvenlik dairesi oluşturdu.

“Of, kapa çeneni!” diye çıkıştı Mortimer, ama uyarılarını dikkate alıp geri çekildi.

“Sabır Mortimer,” diye azarladı Viggo omzuna hafifçe vurarak. Dönüp bana baktı. O delici mavi gözleriyle beni parçalara ayırıyor gibiydi.

Ne diyebilirdim? *Hayır, dışarı çıkmadım. Sofie aramamamı söyledi. Ama sizin bundan haberiniz yok, değil mi? Evet, sizi kandırıyor... Onun yerine, şu nefret ettiğiniz şeyle bir vampiri bağladım Mortimer ve sonra da mercimeği fırına verdim.*

Viggo boğazını temizledi: son derece sinirlendiği anlamına geldiğini öğrendiğim bir işaret. Ruh halimi okuyabilseydi, şu anda ne görürdü acaba?

Onlara söyleyebileceğim pek bir şey yoktu. Bishop hayvanları koca ormanı aramaya göndererek yarım yamalak bir girişimde bulunmuş ve Rachel da birkaç konsey üyesini görevlendirmişti. Birden aklıma bir fikir geldi. Derin bir nefes aldım. “On vampir başkenti tarıyor, uzman izcilerden oluşan küçük bir ordu da dağlık alanı. Ben oraya dönene kadar bir şey bulup bulmadıklarına dair rapor vermiş olacaklar. Bu şekilde sonuca daha güvenli ve hızlı bir şekilde ulaşılabileceğini düşündüm,” deyip Rachel’ın konsey üyesi vampirleri göndererek başlattığı avının bir güzel üstüne kondum. “Sanırım yaklaşıyoruz,” diye de ekledim süs olarak.

Oda ürkütücü bir sessizliğe gömüldü. O kadar ki, zekâm konusunda kendime fazla güvendiğimi düşünmeye başladım.

“Bu harika bir haber Evangeline!” diye haykırdı Sofie. Mutluluğu gerçekçiydi. “Ve böylece sen de tehlikeye girmemiş olursun.”

“Evet... Bayağı akıllıca,” diye geveledi Mortimer ve ekledi. “Teşekkür ederim.”

Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. Bunlar onun gibi bir huysuzdan duymayı bekleyeceğim en son sözlerdi. Hem de samimi gibiydi.

Mortimer bana düşünceli bir şekilde baktı. "Sana borçlu olacağız, değil mi? Gerçi, hakkını nasıl ödeyebileceğimizden emin değilim."

Beni ve arkadaşlarımı rahat bırakarak mesela? Benden bir daha bir şey istemeyerek? Siz sarayınızda sessizce otururken bizim de hayatlarımızı huzur içinde yaşamamıza izin vererek? Veya... "Parayla," diye ağzımdan çıkıverdi. Aklıma bir fikir daha gelmişti. Caden haklıydı. Fikirle dolup taşıyordum adeta.

Vampirin yüzünde son derece nadir görülen bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Retorik sorusuna bir cevap beklememişti ama bariz bir şekilde meraklanmıştı. "Anlat bakalım?"

"Bu ilginç olacak," diye sesli düşündü Viggo yüzünde kibirli bir sırıtışla.

"Şey, mesele Caden, Fiona, Bishop ve Amelie," diye kekeleyerek başladım. Birden rahatsız hissetmiştim. "Hiçbir şeyleri olmayacak. Ne ev, ne para, ne de giysi."

"Yani yerleşene kadar bizimle kalabilirler tabii ki," diye teklif etti Viggo.

Yerleşmek. Demek Viggo insanların kanını emip varlıklarını çalmaya böyle diyor. "Pekâlâ, olay da bu," dedim yüksek sesle. "Bilinen yoldan gitmeyi düşünmüyorlar. İnsan öldürmeyecekler."

Viggo ve Mortimer bir kahkaha patlattı. "Bunu onlar dedi, değil mi?" diye mırıldandı Mortimer, yüzünde bilmiş bir sırıtışla. "Sen de onlara inandın tabii ki."

Diklendim. "Evet, onlar dedi. Ve evet, inanıyorum."

"Tamam. Devam et Evangeline." Viggo hâlâ hafiften kırdarken elini salladı.

"Her neyse... Size bir iyilik yaptıklarını düşünürsek..."

Onlar için, bilmiyorum, bir güven fonu falan ayarlayabilirsiniz diye umuyordum. Böylece bir başlangıç yapmalarına yardımcı olacak biraz paraları olur.” *Böylece sizin gibi iki gulyabaniyle yaşamak zorunda kalmayız.*

Mortimer’dan çıkan kahkaha patlaması balkon kapısının camını sarstı. “Yani öldürme işini kendileri yapmadıkları sürece kanlı parayla bir sorunları yok.”

Mantığımın hatalı olduğunun farkına vararak omuz silktilim.

Mortimer’ın yüzüne meraklı bir ifade yayıldı. Sonra tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Pekâlâ. Sence ne kadara ihtiyaçları olur?”

“Bilmiyorum... Belki...” Kıpırdanmaya başladım. Daha önce kimseden para istememiştim. Tuhaf geliyordu. Ama bu benim için değildi. *Ne kadara ihtiyaçları olur ki? Sanırım, bir yerde bir apartman dairesi, bir araba ve giysilere yetecek kadar.* Aklımdan birkaç hızlı hesap yaptım. *Beş yüz bin. Bu bir başlangıç yapmak için yeterli olmalı. Beşimiz için küçük, rahat bir daire olur ama...* Birinden beş yüz bin dolar istemek üzere olduğuma inanamıyordum.

Ben konuşma fırsatı bulamadan Viggo söz aldı. “On milyon yeter mi?” diye teklif etti. Yüzünde büsbütün ciddiyetten başka bir şey yoktu.

Şiddetli bir şekilde öksürmeye başladım. Şaşkınlıktan bir ağız dolusu havayla birlikte dilimi de yuttuğuma emindim.

“Kişi başı yirmişer,” diye konuşmaya başladı Sofie. Şu âna dek sessiz kalmıştı. “Dört kişi onlar ve bir de Evangeline. Benim açacağım bir hesapta yüz milyon olacak. Sadece Evangeline’in hesaba erişimi olacak. Bugün öğleden sonraya kadar yapılmış olması gerekiyor.”

Ağzımdan tuhaf, boğuk bir ses kaçtı.

Viggo, Sofie’ye tek kaşını kaldırdı ama hiçbir şey demedi.

“Bu korkunç derecede çok bir para. Bugün o kadarını

toparlayabileceğimizden emin değilim." Mortimer her an patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Ah, lütfen," dedi Sofie alayla. Blöfünü anlayıp gözlerini devirdi. "Bu sizin gibi milyarderler için bir kütüphane cezasından çok değil ama Evangeline ve arkadaşlarına sağlıklı bir başlangıç imkânı verecek."

Yüz milyon. Yüz milyon dolar ve bunun yirmisi de benim olacak. Yatağın kenarından yere devrilmeden karyola başlığına tutundum.

"Bu gerekli mi?" diye Viggo'nun Sofie'ye dişlerini gıcırdatarak sorduğunu duydum.

Kendisine Tanrı'ya inanıp inanmadığı sorulan bir rahibin inancıyla, "İhtiyaçlarının karşılanması lazım, yoksa buraya geldiklerinde bize yardım etmezler," dedi Sofie.

"Buna haraç denir," diye kükredi Mortimer.

Viggo bakışlarını bana çevirdi. "Bu doğru mu Evangeline? Yüz milyon dolarlık bir hesapları olmazsa bize yardım etmeyecekler mi?" İşte yine o fahiş rakam.

Daha önce bildirdiği buz gibi uyarısını hatırlayarak yutkundum: *Sakın beni kandırma.* "Evet. Yardım etmeyeceklerini söylediler." O kısım doğrudu ama parayla alakası yoktu. Korkumun beni ele verebilecek duyguları maskeleydiğini umuyordum.

Mortimer'ın tutup sıktığı metal karyola direği eğilirken çıkan gıcırta odayı inletti. "Nasıl bir aptalsın sen? Sana yalan söylüyorlar! Sana ne söyledilerse, ne yaptılarsa hepsi yalan seni aptal, küçük kız!"

"Hayır, yalan değil..." diye kekeledim. Sözleri, bir süredir içimde gizli kapaklı demlenmekte olan, derinde gömülü bir korkuyu yerinden oynatmıştı. Yataktan fırlayıp peşimde Max'le birlikte odadan koşarak çıktım.

O büyük mermer heykelin kendisinden bile büyük bir sırrı içinde sakladığını öğrendiğimden beri atriyuma ilk gelişımdı. Orada dikilip ona bön bön bakarak içine defnedilmiş olan siyah saçlı güzeli hayal ettim. Bu bilgiyle birlikte atriyumun dingin, davetkâr atmosferi benim gözümde değişmiş, yerini huzursuz edici bir esrarengizliğe bırakmıştı. Sanki görünmez gözler beni izliyordu.

“Bazı geceler geç saatlerde sesini duyuyorum. Bana fıslıyor.”

Dönünce Mortimer’ın dikkatini mermer yüze odaklamış bir şekilde yanımda dikildiğini gördüm. Geldiğini duymamıştım. Gözlerinde bir an için hayranlık olabilecek bir parıltı göründükten sonra bakışları tipik buz gibi haline geri döndü. Mortimer’ın itirafına nasıl karşılık vereceğimi bilemedim, o yüzden sessiz kalıp gözlerimi tekrar heykele çevirdim.

Max eski efendisinin varlığından rahatsız olmamış bir şekilde diğer yanımda sessizce duruyordu. Bu bana Mortimer’ın buraya bana zarar vermek için gelmediğini düşündürdü. En azından fiziksel olarak.

“Viggo bu atriyumunu Veronique’le birlikte ziyaret ettiği bir villanın tıpatıp aynısı olarak inşa ettirdi. En sevdiği yerlerden biriydi. Çiçeklere ve balkonlara bayılırdı. Bu yüzden Viggo o serbest kaldığında görmesi gereken ilk şeyin bu olduğuna karar verdi.”

“Mantıklı,” diye mırıldandım. Mortimer kendisinden beklenmedik bir şekilde kibar davranıyordu.

“Sana olanlar, senden istediklerimiz adil değil. Bunun farkındayım,” diye devam etti hâlâ bana bakmadan.

Özür dilemeye mi çalışıyor?

“Ama bazen, birisi senin her şeyin olduğunda, yaşamak için tek nedenin onun yüzünü tekrar görebilmek olduğunda, bu başka birinin acı çekeceği anlamına gelse bile o şan-

sın beraberinde getirdiği her tür sonucu kabulleniyorsun.”

İyi bir özür değil, diye düşündüm öfkeyle. “Şey, benim lanetlenmemden rahatsızlık duymadığın sürece sorun yok.”

Mortimer küçümseyerek gülümsedi. “Belki bir gün anlarsın.”

Ne söylemek istediğime karar verdim. “Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun? Ne yaptığını bile bile birinin gözlerinin içine nasıl bakabiliyorsun?”

O boş, duygusuz bakışlarını bana çevirdi. “Bakmıyorsun. Kendine onları görme izni vermiyorsun. Onlar için bir şeyler hissetme izni vermiyorsun. Bakıp geçiyorsun. Anlıyor musun?” Taş gibi yüzünü tekrar çevirdi.

Şu anda bunu mu yapıyor? Bana bakıp geçiyor mu? O an Mortimer’ın da, Viggo’nun daha önce yaptığı gibi, bir kandırmaca olarak arkasına saklandığı, kalın, delinmez bir maskesinin olabileceği aklıma geldi birden. Ancak bu Mortimer için gerekli bir bağlantısızlık maskesiydi. Altında farklı bir Mortimer vardı. Kim olduğu bir sırdı. Ama muhtemelen Veronique’in deliler gibi âşık olduğu adamdı.

“Hayır. Anlamıyorum,” diye yanıtladım. “Ama belki insan olduğum içindir. Biz sizin gibi tek amaçlı ve şefkat yoksunu olamıyoruz.”

Mortimer bir kahkaha attı. “Bir insanın ne kadar tek amaçlı ve şefkat yoksunu olabileceğini bilsen şaşıp kalırdın. Dokuz yüz yıl, insan doğasına şahit olmak için korkunç derecede uzun bir süre Evangeline. Yıllar boyu her gece rüyalarına musallat olabilecek şeyler gördüm.” Durdu. “Ayrıca vampirlerin neler yapabileceklerine şahit olmak için de uzun bir süre: kandırmacalar, ihanetler, oyunlar. Kendimizi eğlendirmek için seni uyuşturup Central Park’a bıraktığımıza inandığın zamanı hatırlıyor musun?”

Özlemle gülümseyerek başımı salladım. Yıllar olmuş gibiydi. Doğru olsaydı hayat ne kadar da kolay olurdu.

“Gerekseydi yapardık. Birini seviyormuş gibi yapma gereği olsa, her vampirin bunu yapacağı gibi.”

İşte, korktuğum şeyi ima ediyordu: her şeyin oyun olduğunu. O okşamaların, öpüşmelerin, seni seviyorum diye fısıldamaların hepsinin güvenimi kazanmak için birer rol olduğunu.

“Bugünün sonunda paran bir hesapta hazır olacak,” deyip gitti. Beni sessiz atriyumda hüznün içinde debelenmeye bıraktı.

Haklı olamazdı. Ama ya haklıysa... Bu benim kırılma noktam olurdu. Ölümü kollarımı açarak karşılardım.

22. Paravan

Ben halen heykelin önünde dikilip Caden'ın benim gibi aptal, saf bir insan kızıyla oynadığını söyleyen korkunç ihtimali düşünürken garaj kapısı gıcırtıyla yavaşça açıldı ve simsiyah bir Bentley içeri girdi.

“O kim?” diye sordum Max’e.

İspanyol olduklarını vurgulamak için r harflerini yuvarlayarak, *Forero’lar*, diye cevap verdi.

Bahislerini nafile hatırlamaya çalışarak kaşlarımı çatı-tım. Orta yaşlı bir adamla kadın, peşlerinde kendilerinin birer genç erkek ve kız versiyonlarıyla arabadan inerlerken, “Peki onlar kim?” diye sordum. Benim yaşlarımda görünüyorlardı. Dördünün de egzotik, esmer görünümleri vardı: siyah saçlar ve koyu ten renkleri.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Onlar insan!”

Evet. Gerçi bazıları onlara akşam yemeği der.

“Şimdi de komedyen oldun yani,” diye homurdandım azarlar gibi. Max’in kahkahası olduğunu anladığım o tuhaf homurtuyu duydum.

Orta yaşlı adam, Leo’yu başıyla selamladıktan sonra bina kendi malıymış gibi, üzerinde bir özgüven havasıyla içeri devam etti. Diğerleri de onu takip etti. Genç erkek ve kız, buraya ilk gelişleriymiş gibi atriyma dehşetle baktılar. Kız birden tökezledi. Taş döşeli yola, tam olarak

Ursula'nın ölümle buluştuğu yere yüz üstü kapaklanınca o sahneyi tekrar yaşar gibi olup irkildim.

Muhtemelen kardeşi olan oğlan, "Sakar," diye homurdandı. Ama durup kızı bekledi. Kız ayağa kalkmayınca hemen yanına çömelip elini omzuna koydu. "Valentina?" Kız cevap vermedi. "Valentina?"

Çoktan onlara doğru koşuyordum bile. Yanlarına vardığımda kız ayılmış, dizlerinin üstünde oturuyor, büyük, kahverengi, ceylan gözleriyle şaşkınlık içinde etrafa bakınıyordu.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet... Sanırım. Bir an başım döndü sadece. Uçaktan olmalı." Tiz, çocuksu bir sesi vardı. Bana bakıp utangaç bir şekilde gülümsedi. Erkek kardeşinin yardımıyla ayağa kalkıp pantolonunu silkeledi.

"Yürümeyi öğren," diye homurdanıp uzaklaştı oğlan.

Kızın yüzü kızardı. Bana dönüp, "Ben Valentina," dedi. İnce elini bana uzattı.

Sıktım. "Evangeline. Dert etme. Bu bir şey değildi. Ben son zamanlarda baygınlar kraliçesi gibiyim. Gerçekten utanç verici."

Tatlı tatlı kıkırdadı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Valentina!" diye seslendi koyu İspanyol aksanlı bir kadının içeriden.

"Geliyorum Mama!" Beni başıyla selamladı ve patikadan koşup merdivenlerden yukarı fırladı. Saniyeler içinde gözden kaybolmuştu.

İki uşağın bagajdan birkaç valizi çıkarmalarını izleyen Max'in yanında gittim. "Burada mı yaşıyorlar?" diye fısıldadım.

Gelip giderler.

"Cidden mi? Kim bunlar?"

Carlos, Camila, Julian ve Valentina Forero. Viggo ve

Mortimer'ın paravan ailesi, diye yanıtladı Max. Tüm bu meseleyi komik bulduğunun farkındaydım.

"Paravandan kastın ne? Gizlenme gibi mi?"

Evet. Bazen mal varlıklarını vesaire saklamak için meşru aileleri kullanmakta yarar görüyorlar.

Yüzüm hayretle kırıştı. "Bu insanlar kimlerle yaşadıklarını biliyorlar mı? Kimlere paravan olduklarını?"

Bazen aileleri mecbur bırakıyorlar ama rahat, lüks bir hayat vaadiyle tüm bunlara razı gelecek bir aile bulduklarında iş çok daha kolay oluyor.

"Yani bu aile bilmiyor mu?" O tatlı kız vampir dolu eve kendi isteğiyle güle oynaya giriyor olamazdı.

Ah, biliyorlar.

Jetonum geç düşmüştü. Gözlerim hayretle kocaman açıldı. Karşılığında Max yine homurdandı. İşte benim beş yıldızlı sezgilerim yine iş başında, diye düşündüm. "Eğlenceli olmalılar," diye homurdandım alaycı bir şekilde. *Bir grup gerçek toplumsever. Aman her neyse. Benim sorum değildiler. Benim sorunlarım başımdan aşkındı zaten.*

Bahçede, geniş yapraklı bir bitkinin yanında kısmen gizli bir yer buldum. *Vampirlerden ve büyücülerden de öyle iyi saklanılır ki,* diye düşündüm. *Ama, yine de...* Alçak istinat duvarının üzerine oturup ben gitmeden önce Caden'ın bana fısıldadığı o iki muhteşem kelimeyi kafamda tekrarladım. *Doğru mu duydum? Gerçek miydi?*

Her şey çok hızlı geliyordu. Daha günler öncesine kadar Caden'la aynı odada olabilmek için yanıp tutuşurken, şimdi o bana beni sevdiğini söylüyordu. Ve bu laneti çözememsem onu sonsuza dek kaybedebilirdim. O korkunç, yıldırıcı his yine geldi. Kollarımı etrafıma sarıp kendimi sıkıca kucakladım. Dirseğim cebimdeki bir şeye sürtündü. Elimini cebime sokup dijital kamerayı çıkardım. Amelie gizlice koymuş olmalıydı!

İçimde kelebekler uçtu. Açma tuşuna basıp resimleri karıştırmaya başladım. Yüzlerce vardı. Amelie koskoca hafıza kartını doldurmuştu. Güzel yüzleri göründü. O cehennemlerinden kurtulma ihtimaliyle heyecanlanmış, gülümüyorlardı. Caden'ın resmine geldim ve kalbim çarpmaya başladı. Her zamanki gibi muhteşemdi. Parmağımı resmin üzerinde gezdirdim.

"Caden mı o?" diye mırıldandı Sofie kulağıma doğru.

Küçük bir çığlık attım ve kamera ellerimden düştü. Neyse ki Sofie kedi gibi refleksleriyle taş zemine düşüp parçalanmadan onu yakaladı.

"Pardon." Yanıma oturdu. "Al bakalım. Martha gönderdi." Üzerine boylarından büyük, tepeleme kremşanti sıkılmış, bir tabak dolusu waffle uzattı. Yanında da bir kâse taze ahududu vardı.

"Çocukları yemeden önce onları şişmanlatan bir cadıyla ilgili bir masal yok muydu?" dedim düz bir şekilde.

"Bu ahududular özellikle sulu. Hepsini ye Gretel... Yani Evangeline," dedi ve ardından abartılı bir cadı kıkırdaması çıkardı. Aksi ruh halime rağmen sırttım.

Akşamın geç saatlerinde yenmesi tuhaf olsa da, ben wafflelarımı yerken Sofie de sık sık gülererek fotoğrafları karıştırdı. Büyük bir parçam kamerayı ellerinden çekip arkadaşlarımın kimliklerini korumak istiyordu ama kendime hâkim oldum. Açlıktan ölüyordum.

"Eğlenceli bir gruba benziyorlar." Başımla onayladım. "Bu kim?" Sofie kamerayı çevirdi ve bağlanıp bir köşeye atılmış birinin resmini gösterdi. Fotoğraf karanlıktı ama sarı gözlerinde parlayan nefreti sanki hâlâ bana bakıyorlarmış gibi görebiliyordum.

İrkildim ve boğazıma kaçan bir waffle parçasından öksürmeye başladım. Boğazımı temizledikten sonra boğuk bir sesle konuşmayı başardım. "Rachel." Amelie bir ara

gizlice girip resmini çekmiş olmalıydı. “Sil lütfen.” Ürperdim.

Sofie resmi biraz daha inceledi. “Siliyorum.” Birkaç tuşa bastı ve korkunç resim yok oldu.

Tuttuğum nefesi bıraktım ama o korkunç his hâlâ içimde duruyordu. Hâlâ korkuyordum. *Onu yakmalıydık.*

Bir süre rahatsız edici bir sessizlik oldu. “Hak ettiğine eminim,” dedi Sofie nihayet.

“Hak etti! Onun buraya gelmesine izin veremezdik. O bir katil.” *Ve Caden’la vakit geçirmeme engel oluyordu,* diye ekledim içimden.

“Haklısın. Burada kana susamış bin yıllık bir vampir istemiyoruz,” dedi ve sessizce ekledi. “Zaten bu çatının altına iki tane var.”

Birkaç dakika daha sessizlik içinde geçtikten sonra korktuğum şeyi sordum. “İnsanlardan beslenmeden yaşamayı başarabilirler, değil mi?”

Sofie’nin elleri kucağına düştü. Bir an durduktan sonra konuştu. “Türümüzden bazıları bu dürtüye daha en başından karşı koyup kendilerini insanlardan izole eder ve sadece dört bacaklı hayvanlardan beslenirler. Bu şekilde iyi ve ahlaklı olduklarına, canavar olmadıklarına kendilerini ikna ederler. Ama bu, bir kez insan kanı tattıktan sonra onları çok daha kontrolsüz yapar. Er ya da geç bir gün her vampir bu savaşı kaybeder. Kaçınılmazdır. Ve kaybettiklerinde... Evangeline, sen sadece kontrollü vampirleri gördün. Viggo... Mortimer... Ben. Biz tecrübeliyiz. Ama yeni olanlar... Onlar bambaşka. Sonsuza dek hafızana kazınacak korkunç bir görüntü,” diye usulca uyardı. “Çelişkili görünebilir ama insan kanına olan arzuyu kontrol edebilmenin en iyi yolu en başından ona teslim olmaktır. Sonra, eğer karar yeterince sağlamsa açlığı kontrol etmeyi öğrenirsin. Olumsuz tarafıysa, taze insan kanıyla beslenmenin

verdiği coşku bu kararlılığı zayıflatır. Dediğim gibi, bir kı-sırdöngü bu. Bu yüzden benim gibi vampirlerin sayısı az. İnsan kanı bağımlılık yapar.”

Gözlerim endişeyle büyüdü. *Tüm bunların farkındalar mı?* “Peki ya benim vampirlerim?” diye sordum sahiple-nerek.

Başını yavaşça sağa sola salladı. “Bilmiyorum Evange-line. Söylemesi güç. Yaşlarının ve önceki tecrübelerinin faydasının olacağını düşünüyorum ama,” tereddüt etti, “ilk başta kendilerini bırakırlarsa daha güvenli olur. Eğer kararları yeterince sağlamsa, belki çabucak kontrol kaza-nabilirler.”

“Ya yeterince sağlam değilse?” diye sordum cevaptan korkarak.

Sofie üzgün bir şekilde gülümsedi. Elini çok yavaşça, çekinerek elimin üzerine getirip sıvazladı. Eli öylece elimin üstünde, tutmakla tutmamak arasında kaldı.

Hareketini tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bulup elimi çek-medim. “Yani isteseler de istemeseler de insan öldürmeleri gerek, çünkü uzun vadede bu herkes için daha güvenli ola-cak,” dedim düz bir tonla. Derin derin nefes alıp vererek bunu tamamıyla kavramayı, tiksinti ve kalp ağrısı hisset-meyi bekledim.

Ama olmadı. Başka bir şey oldu. Sanki... Kabullenme mi? Öyle miydi? Bu vampirlere değer verdiğim, onlardan birine âşık olduğum için insanlardan beslenmeleri fikrini bu kadar çabuk mu kabullenecektim?

Ayak sesleri duyunca ileri baktım ve Viggo’nun Valen-tina ile kol kola patikada gezindiğini gördüm. Sofie hemen elini elimden çekti.

“Ne güzel bir akşam, değil mi hanımlar?” diye seslendi tipik, sahte neşesiyle. “Sevgili Valentina’ya etrafı gösteri-yorum.”

Valentina cevaben kıkırdadı. Gözlerini bir türlü Viggo'nun yüzünden ayırıp bize bakamadı. Aptal kızı Viggo'ya büsbütün hayran olduğu için suçlayamazdım. Ben de aynı aptallığı yapmış ve kısa süre önce onun Akademi ödüllü rolünü yutmuştum.

"Sonra görüşürüz! Yani, belki..." Viggo, Sofie'ye imalı imalı göz kırptıktan sonra Valentina'yı götürdü.

Sofie alçak sesle bir şeyler homurdandıktan sonra konuştu. "Bu Valentina Forero. O..."

"Viggo ve Mortimer'ın paravan ailesinin bir üyesi. Biliyorum," diye cümlesini bitirdim.

Bilgim Sofie'yi şaşırttı. "Sen nereden... Ah evet, tabii ya," diye Max'e bakıp homurdandı. "Turist rehberin var."

Max güldü. *Hola!*

"Evet, bazen bilgisiz bırakılmamak iyi oluyor," dedim alaycı bir şekilde.

"Bahsetmeye değer olduğunu düşünmemiştim," diye sertçe cevap verdi Sofie. "Ama bilmeye hevesliysen, Viggo ve Mortimer, Carlos ve Camila'yı yirmi beş yıl önce Kolombiya'dan ithal etti. Paralı bir aileden geliyorlar, hem de çok. O yüzden insanları Manhattan'da bir daireye güçlerinin yeteceğine ikna etmek çok zor olmadı. Mortimer onları paravan olarak kullanıyordu ama artık süreleri doldu."

Kaşlarımı çattım. "Peki şimdi ne olacak onlara?"

Gözleri parladı, bakışları ele veriyordu. "Akşam yemeği veya belki kahvaltı. Ya da birkaç atıştırmalık. Canları ne zaman isterse sanırım. Ah, onlar için üzülme," diye ekledi Sofie yüzümdeki dehşeti görünce. "Sevgili Bay Forero eski bir Kolombiyalı uyuşturucu kralı soyundan geliyor. Ne klişe, değil mi?" Küçümseyerek güldü. "Ona yan baktın diye senin işini bitirmekten bir an bile çekinmezdi."

Daha önce yanımdan geçip giden o kibirli adamı gözü-

mün önüne getirdim. *Tamam ama...* “Şey, ya karısı ve çocukları?”

“Onlar da daha iyi değiller. Camila elmas madeni işleten bir şirketin hissedarı, aile mirası. Sekiz yaşındaki çocukları bile çalıştırıyorlar. Viggo çalışma şartlarının en hafif tabirle felaket olduğunu söyledi.”

“Belki kadının haberi yoktur?” diye fikir önerdim.

“Ah, Evangeline...” Sofie kıkırdadı. “Kadın madenleri düzenli bir şekilde ziyaret ediyor.”

“Pekâlâ, çocukları o kadar kötü olamaz. Henüz küçükler, değil mi?”

“Julian yirmi bir, Valentina da senin yaşında,” diye doğruladı. “Sanırım onlara henüz kötü diyemem. Julian henüz aşırı kötü bir şey yapmadı. Anne babalarından ayrılışları bir şansları olabilirdi ama rol modellerine baksana! Dar kafalı bir düşünce gibi gelse de, onların da kaderi ebeveynlerinin yolundan gitmek olacak. Çok kötü gerçi. Julian yakışıklı bir çocuk.”

Genç adamın gür siyah saçlı, kapkara gözlü Latin endamını hatırlayınca ona hak verdim. Caden’ın yanında sıradan kalırdı ama insan standartlarıyla kesinlikle yakışıklıydı.

“Peki, ebeveynlerini öldürüp çocukları serbest bırakamazlar mı? Onlara o şansı veremezler mi?” diye merak ettim.

Sofie dönüp bana şaşkınlıkla baktı. “Yapabilirlerdi ama yapmazlar.”

“Şey, sen bir şey diyemez misin?”

Sofie önce umursamazca omuz silkti. Sonra yüzünden düşünceli bir ifade geçti.

Saatime baktım. *Vakit yaklaşıyor...* İçim heyecandan kıpır kıpır oldu. Yakında Caden’ı tekrar görecektim! Ama hemen ardından onunla, *hepsiyle*, geçirdiğim zamanın sona yaklaşıyor olabileceğinin korkusunu hissettim.

“Evangeline,” dedi Sofie birden ciddileşerek, “ya istediğin her şeye aynı anda sahip olamazsan?”

“Ne demek istiyorsun?”

Tereddüt etti. Gözü balkon camlarında dolaştı. Tekrar konuştuğunda sesi zar zor duyuluyordu. “Ya Caden’ı ve arkadaşlarını buraya getirmek, güvenli olmadığı için onları uzun bir süre göremeyeceğin anlamına gelseydi.... Hâlâ buna değer miydi?”

“Tabii ki. Evet. Kesinlikle. Hiç şüphesiz,” diye cevapladım kati bir kararlılıkla. Gerçi Caden’dan uzun süre ayrı kalma fikri yüreğimi parçalıyordu. Ama en azından aynı gezegende olurduk ve bu lanet de bitmiş olurdu.

“Cevap vermeden önce bunu biraz düşünmelisin Evangeline,” diye uyardı.

“Hayır. Ben eminim. Durum şu ankinden daha kötü olamaz. O başka bir evrende yaşıyor. Onu buraya getirebilirsem her şey yoluna girecek. Ama sen o tılsım üzerinde çalışıyorsun, değil mi?”

Sofie başıyla doğruladı. Bir süre gözlerini taş döşeli patikaya dikip sessiz kaldı. “Sana bir şey söyleyeceğim ama bana dediğimi yapacağına dair kesinlikle söz vermen lazım, tamam mı?”

“Evet, tabii.”

“Söz ver. Serçe parmak sözü.” İnce serçe parmağını uzattı.

Tereddüt ettim. Serçe parmak sözü katı, dönülemez ve bozulamaz bir yemindi. Ben ve annem arasında bir gelenek haline gelmişti, leke düşüremeyeceğim bir gelenek. Ama hislerim, her ne kadar kör olsalar da, bana bunun o tür bir durum olmadığını söylüyordu. “Yemin ederim,” deyip parmağımı onunkine kanca gibi geçirdim ve içimde kıpır kıpır bir sıcaklık dalgası hissettim.

Sofie başını salladı ve sonra şöyle dedi: “Bu gece

Ratheus'a gittiğinde heykele daha yakından bak. Kadının eline. İçimde bir his var... Şey... Neyse, sen bir bak."

"Tamam," dedim kaş çatarak. "Serçe parmak sözü verdiğim bu muydu?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Henüz hiçbir şey yapmayacağına söz vermelisin."

Gözlerim büyüdü. Geçidin o olduğunu mu düşünüyordu? "Ama..."

"Hayır," diye hemen sözümü kesti. "Henüz Veronique'i serbest bırakmaya hazır değilim."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. Büyünün çoktan yapıldığını ve senin sadece tamamlaman gerektiğini sanıyorum."

"Teorik olarak evet. Ama hâlâ çözmeye çalıştığım bir pürüz var. Hokus pokus işi," dedi elini boş ver der gibi sallayarak.

Kaşlarım iyice çatıldı. "Ama ya zamanım biterse ve dediğin gibi geri gelemezsem ya da ölürsem?"

"Biraz daha zamanın var," diye cevap verdi göz kırparak.

"Ama ya..."

"Hayır! Söz verdin," diye ciddi bir şekilde hatırlattı.

Yüzümü buruşturup başımı salladım. Etrafta Viggo veya Mortimer var mı diye bakındıktan sonra fısıldadım. "Sofie, onlar bir dahaki sefere vampirlerle döneceğimi düşünüyorlar. Öyle olmayınca ne olacak?"

"Sen o konuyu bana bırak." Dizimi nazikçe sıvazladı.

O gece, Ratheus'a vücuduma malzeme dolu koca bir çanta bağlanmış olarak gitmiyordum. Oraya Rachel korkusuyla gitmiyordum. Caden için gidiyordum, gülümseyen yüzünü görmek, ona sıkıca sarılmak ve ona onu sevdiğimi söylemek için.

Beni karşılayan mutlak karanlık oldu. Sessizce bekledim. Her zaman saniyeler içinde biri beni karşılamaya gelirdi. Ama bu kez öyle olmadı.

“Caden?” diye seslendim. Sessizlik. “Caden? Amelie?” Tekrar daha yüksek sesle seslendim. Sesim titredi. *Belki de hepsi avlanmaya çıkmıştır.* Belirsizlik içinde, ellerimle mağara duvarını arayarak birkaç dikkatli adım attım.

Parmak uçlarım katı bir şeye değdi. Taş değildi. Dürtükledim. Sert, kaslı et gibi biraz çöktü.

Elim geri çekildi. “Çocuklar? Hiç komik değil. Hadi, bir meşale yakın lütfen,” diye seslendim titrek sesle. “Ya da bana el fenerimi getirin.”

Hafif bir kahkaha. Birisi coşkusunu gizlemek için çok uğraşıyor ama başaramıyordu. Başka kıs kıs gülmeler ve kıkırdamalar da ilkinde katıldı.

Gözlerimle karanlığı nafile tarayarak, “Caden?” diye fısıldadım. Çakmak taşının sürtmesini duydum ve arkamdan bir alev parladı. Üzerime bir rahatlık çöktü. Döndüm.

Rachel, Merth’ten kurtulmuş, bir buçuk metre ötemde dikiliyordu. Sadistik, limon sarısı gözleri heyecanla dans etmekteydi.

23. Konsey

Rachel'ın dudakları tiksindirici bir gülümsemeye kıvrılır ve mükemmel bir şekilde simetrik olan beyaz vampir dişleri ortaya çıkarken korkuyla izledim.

“Ben de seni bekliyordum,” diye kedi gibi mırlayıp rahat bir tavırla bir adım ileri attı.

Bedenimdeki her bir kas, korku beni ele geçirirken buz gibi kaskatı kesildi. Çılgılık atmak üzere ağzım açıldı ama çıkan sadece acınası, boğuk bir ses oldu.

Rachel, çirkin bir şekilde kıs kıs gülererek bir adım daha atıp önümde durdu. Kolu yavaşça uzanıp eliyle çenemi kavradı ve başparmağıyla işaret parmağını çenemin iki yanına batırırken gözlerim korkudan fal taşı gibi açılmış bir şekilde onu izledim. Hiçbir zorlanma belirtisi göstermeden beni yerden havaya kaldırdı. Elini daha da sıktı ve sonuçta gözlerime yaşlar doldu. Yine de sıkmaya devam etti, kemiklerimi toz duman etmeye hazırdı.

“Pekâlâ, bu kadar yeter,” diye hafiften azarladı bir erkek sesi.

Uzun bir duraksama ve kısık bir hoşnutsuzluk homurdanmasından sonra Rachel elini çekti. Ot kaplı yere düştüm.

O zaman, bir meşale ordusu etrafımızı aydınlattı. Işık, en az üç kat yüksekliğindeki, çürümekte olan boş bir odayı ortaya çıkardı. Bir zamanlar muhtemelen pencerelerin ve

tavanın bulunduğu yerlerde delikler vardı. Taş duvarların dibine dökülen taşlar yığılmıştı. Kalın kökler beton zemini kırıp kaldırmış ve çeşit çeşit otlar bitki çatlakları kendisine ev edinmişti. Odanın bir ucundaki bir kürsünün üzerinde büyük, dikdörtgen bir taş duruyordu. Bir adak taşıydı herhalde.

Gerçi ben bunların hiçbirini pek fark etmedim. Dikkatimi etrafımı saran bir grup alımlı seyirciye odaklanmıştı: vampirler.

Bir şekilde bacaklarıma tekrar his geldi ve anlamsız olduğunu bilmeme rağmen, ayaklarım Rachel'ın zehirli bakışlarından uzaklaşmak için nafile bir çabayla geri geri gitmeye başladı. Bir şeye çarptım. Ya da birine. Nefesimi tutarak yavaşça arkama döndüm.

Delici beyaz gözler bana bakıyordu.

Bu kez ağzım açıldığında kulakları sağır eden bir çığlık çıktı.

"Sakin ol," dedi mutant vampir yüzünü ekşiterek. Bunun için artık çok geçti gerçi. Kontrolsüz bir şekilde titriyordum. Gözlerim omzuma uzanan elindeki uzun, iskeletimsi parmaklara gitti. Teninin kemikleri sızlatan soğukluğu karşısında ürperdim. Caden'ın sıcaklığının tam tersiydi. Elini geri çekip iki elini birden avuçları yukarı bakacak şekilde bir barış jesti gibi önüne uzattı. "Sana zarar vermeyeceğiz. Bak! Arkadaşların işte oradalar."

Gözlerimi bir deri bir kemik suratından ayırmak biraz zor oldu ama gözlerimle cılız parmağını takip ettim. Benim heykelimin yanında, yere yığılmış ve Merth'le bağlanmış halde Caden duruyordu. Amelie, Fiona ve Bishop da onun iki yanında, aynı umutsuz durumdaydılar.

"Hayır!" diye haykırdım gözlerimi Caden'ın gözlerine kilitleyerek. Bana bakarken tesellisiz bir acıyla dolan gözleri, Rachel'a bakınca akla gelebilecek en kötü öfkeyle

parladı. Hâlâ hayatta olduklarını görünce rahat bir nefes aldım. Şimdilik.

Asyalıya benzeyen ufak tefek bir kadın vampir ileri çıktı. "Seninle tanışmak bizim için bir zevk Evangeline," dedi yatıştırıcı, anaç bir ses tonuyla. Yaş itibarıyla benden daha büyük durmuyordu, gerçi öyle olmadığını biliyordum. Uzun, simsiyah pırasa saçları, siyah badem gözleri, kar beyazı teni ve kan kırmızısı dudaklarıyla, renklerdeki zıtlık uğursuz görüldüğü kadar etkileyiciydi de, bir geyşayı andırıyordu. Ama bunların hiçbirinin makyaj olmadığını biliyordum. Ben ona dikkatle bakarken sıcak bir şekilde gülümsedi. Görünüşte içten bir gülümsemeydi. Rachel'ın, dişlerini gösteren alaycı gülümsemelerine benzemiyordu.

"Merhaba." Sesim de kendim gibi tir tir titriyordu ama kendimi durduramıyordum.

"Buraya son gelişinde Rachel'dan öyle etkili bir şekilde kurtulduktan sonra onu tekrar görmek sende biraz şok etkisi yarattı diye düşünüyorum."

Gözlerim Rachel'a gitti. Öfkeden kudurmuş halde gözlerini bana dikmiş, damarlarımda dolaşan kanı dondurma niyetindeydi. *Sanırım yarattı, evet.*

"Onu o zaman öldürmeliydiniz. Oldukça öfkeli." Vampir kıkırdadı.

Rachel'a bir kez daha bakmaya cesaret ettim ve üst dudajının gerçekten berbat bir gülümsemeyle geri kıvrıldığını gördüm. *O ağız Caden'a dokunmuştu.* Öğürmek istedim. O güzel falan değildi. Zehirli bir yıldı.

"Bizim korumamız altında sana hiçbir zarar gelmeyecek gerçi," diye beni teyit etti vampir. Sesi taze yapılmış tereyağı gibi pürüzsüzdü. "Benim adım Mage. Bu da," elini beyaz gözlü vampirin koluna koydu, "Jonah."

Jonah'ya baktım ama tüylerim tiksintiden anında diken diken olunca gözlerimi kaçırdım.

“Endişelenme. Onun yüzüne alışmanın biraz zaman alacağının farkındayız. Korkutucu olabilir. Özellikle de o psikopat Jethro’yla yaşadığın önceki tecrübenden sonra.” Mage yakınımı süzüldü. “Bize daha önce gelmeliydin Evangeline. Burası,” eliyle devasa, çatısız odaya işaret etti, “konsey.”

Gözlerim elini takip edip grubu inceledi. Rachel, Mage ve Jonah dahil on altı vampir vardı: farklı ırklardan sekiz kadın ve sekiz erkek. İki tanesi daha beyaz gözlü mutantlardandı. Ve Caden ile diğerleri için getirdiğim kıyafetleri giyiyorlardı.

On altı çift parlak renkli göz beni incelerken yerimde kıvrandım. Yüzyıllardır önlerinde duran ilk insandım. *Kanımın tadını mı merak ediyorlar acaba? Benim bile bilmediğim cevabı ağzımdan almak için bana en iyi nasıl işkence edebileceklerini mi düşünüyorlar?*

“Muhtemelen sen yokken neler olduğunu merak ediyorsundur, değil mi?” Mage kalem gibi ince kaşını kaldırdı. Davranışları bana eski bir ilkokul öğretmenimi hatırlatmıştı, yardımsever ama bir parça sert. O öğretmenin ruh halini doğru bir şekilde tahmin etmek hep imkânsız olmuştu. Mage tekrar konuşmak için benim cevabımı beklemedi. “Gördüğün gibi, Rachel’in konseyimizin birkaç üyesini gönderdiği bu merak uyandırıcı hazine avının rüzgârına kapıldık. Bu bize ilginç ama bir parça şüpheli geldi. Dağlarda tuhaf şeylerin olduğuna dair söylentiler duyuyorduk: kaybolmalar, ateşler, vampirhayvanlar. Biz de yönetim olarak endişe duyduk. Bu yüzden gerçeği, tabiri caizse, ilk ağızdan öğrenmeye karar verdik.” Mage şaka yapmış gibi kıkırdadı. “Rachel’in Jethro’nun dağında olduğunu biliyorduk,” sert bakışları Caden’a kaydı ve alaycı bir şekilde gülümsedi, “ruh eşiyle birlikte.”

Yüzümü buruşturdum.

“Başlangıçta biraz karışıklık ve icabına bakmak zorunda kaldığım epey yıpratıcı bir ayıdan sonra her şeyi çözdük.”

“Koca Boz?” diye fısıldadım gözlerim yuvalarından fırlarken.

“Evet, çok yazık oldu.” Güzel yüz hatlarında hayal kırıklığı görüldü. “Oldukça iyi bir savaşıydı. Konsey üyelerimden üçünü saf dışı etti.” *Konsey üyelerim. Yani Mage lider.* Bu çok güçlü biri olması gerektiği anlamına geliyordu. “Neyse ki daha fazlası heba olmadan ben yetişip icabına baktım,” diye rahat bir tavırla ekledi. İmasını anlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çok güçlü.

“Nedense, arkadaşların biz ve bizim değerlerimiz hakkında berbat bir yanlış fikre kapılmış. Bir yanlış anlama sadece gerçekten de. Değil mi, arkadaşlar?” diye sordu tatlı bir gülümsemeyle. Gözleri Caden’a odaklandı. Onlardan bir cevap bekliyor olamazdı tabii ki. Bağlıydılar ve işkence görüyorlardı.

“Öyleyse neden bağlılar?” diye sordum zayıf bir sesle.

“Ah, o mu? Şey, sen geldiğinde henüz bizimle tanışma şansı bulamayıp dost olduğumuzu göremeden düşüncesiz bir şey yapmalarını istemedik.” Etki yaratmak için durdu. “Çözülmelerini ister misin?”

Başım mekanik bir şekilde yukarı aşağı hareket etti.

Mage, Jonah’ya bir kez başıyla işaret etti. Jonah sallana sallana onlara gidip parmağını iplerin altından geçirip hiç zorlanmadan çekip kopardı.

Doğru ya. Mutantların Merth’e bağışıklığı var.

Dördü birden hemen ayağa kalktı. Bir adım ileri attım ama bocalayıp önce her an üzerime atlamaya hazırmış gibi duran Rachel’a, sonra da Mage’e baktım.

“Çekinme!” dedi Mage iki eliyle birden beni sevk ederek.

Bir saniyeyi daha tereddüt ederek kaybetmedim. İleri

fırlayıp kendimi Caden'ın göğsüne attım. Hemen kollarını etrafıma doladı. "Özür dilerim," diye fısıldayıp alnıma şefkatli bir öpücük kondurdu.

Yüksek bir tıslama ve bağırmlar duydum, ardından Caden beni hızla döndürüp yüzümü göğsüne gömerek arkamızda her ne oluyorsa beni ondan korudu. Kargaşa dinene kadar beni o şekilde tuttu. Kolları gevşeyip aralarından sıyrılınca Amelie, Bishop ve Fiona'nın etrafımda koruyucu bir halka oluşturduğunu gördüm. Caden'ın omzunun üzerinden baktım. Rachel'a diz çöktürmüşlerdi, dört konsey üyesi onu zapt ediyordu. Vahşi bir hayvan gibi öfkeyle bize baktı. Gözbebekleri öyle büyümüşü ki gözleri neredeyse tamamen siyaha dönmüşü.

Jonah bir Merth kamışını burnunun dibinde sallandırarak, "Rachel, bunu konuşmuştuk. Eğer rahat duramayacaksan sana yardımcı olmak zorunda kalacağız," diye sakince uyardı.

"Tabii Jonah," dedi dişlerini sıkarak. Birkaç saniyesini aldı ama kendisini toparlamayı başardı, hatta bir de yarı samimi bir şekilde gülümsedi. Korumalar yüzlerinde kuşkucu ifadelerle onu serbest bıraktılar.

"Hadi Caden. Konuştuğumuz gibi Evangeline'e gerçeği söyle lütfen. Güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı var," diye buyurdu Mage düz bir sesle.

Caden'ın yüzüne bakınca çenesini sıkmış bir halde, diş vampire muhalif olur gibi dik dik baktığını gördüm. Saniyeler uzayıp sessizlik daha rahatsız edici bir hal alırken o şekilde kaldılar. Nihayet Amelie'nin iç gıcıklayıcı sesi duyuldu.

"Tamamen iyiyiz Evangeline."

"Ve tabii ki sana zarar vermeyecekler. Fazlasıyla değersin," diye ekledi Fiona heyecanlı bir şekilde. Fiona'nın

normaldeki ağırbaşlı tavrına göre aşırı heyecanlıydı. Histeri geçiriyor gibiydi.

Jonah'nın ona bakışını yakaladım. Bakışlarında bir ihtar olabilirdi ama emin olmak imkânsızdı. O korkunç gözlerde herhangi bir şey görebilmek mümkün değildi.

Bishop gözlerini önündeki yere dikmiş, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuş bir şekilde sessiz kaldı. Kendisini tutmaya çalışıyor gibiydi. Şu ana kadar amaçları beni ikna etmekse eğer, iyi bir iş çıkarmıyorlardı.

Tekrar Caden'a dönüp ona soru sorar gibi baktım. O güzel yeşim gözler bana sevgiyle baktı. Yüzü yumuşadı. "Evet, tabii ki. Sana karşı fazla korumacı davrandık. Mantıklı düşünemedik. Konseyde güvendesin. Korkmana gerek yok." Şefkatle gülümseyip yüzüme düşen bir tutam saç ıttı. "Bana *güveniyorsun*, değil mi?"

İrkildim. İşte. O kelime. Daha önce beni uyardığı o kelime. Bana bir mesaj gönderiyordu. Anlamı büyük bir tehlikede olduğumdu. O aldatıcı kelimeyi vurgulayarak ve hafifçe gülümseyerek, "Evet, sana *güveniyorum*," dedim yavaşça. Bunu, onu gayet iyi anladığımın bir işareti olarak algılamasını umuyordum.

O saçımı hafifçe okşarken Mage konuştu. "Arkadaşların konseyi bilgilendirmede oldukça yardımcı oldular," dedi dördüne birden tekrar gülümseyerek.

Ne kadar yardımcı? Konsey ne biliyor? Ve bu bilgiye nasıl ulaştılar? Endişeden kocaman açılan gözlerimle Caden'a baktım ve onun şimdi ifadesiz bir haldeki yüzünün dosdoğru ileri baktığını gördüm. Diğerlerinde de aynı boş, anlaşılmaz bakış vardı. İşkence mi görmüşlerdi?

"Arkadaşlarını yanında götürmenin bir yolunu aradığını biliyoruz, bu heykel gibi bir çeşit geçit aradığını," dedi Jonah.

Gönülsüzce başımla doğruladım. Rachel onlara söylemiş olabilirdi.

“Çok yürekli bir davranış,” diye mırıldandı Mage gülümseyerek. Beni nezaket ve iltifatla kazanmaya çalışıyordu. Elini ileri uzatıp gelmemi işaret ederek bana doğru yürüdü. Yarı yolda durup beni Caden’ın arkasından çıkmak zorunda bıraktı. Korkuyordum ama başka seçeneğimin olmadığını biliyordum.

“Ve bu kolye sana bunu nasıl yapacağını söyleyecek, doğru mu?” Mage gömleğimin yakasına uzandı. Parmak uçları tenime değdi. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Uzun tırnağını zincire geçirdi. Kolye ucu kayana kadar çekti. “Güzelmış,” diye mırıldandı parlak turuncu sarmala bakarak. Bıraktı ve kolye gömleğimin üstüne düşüp herkesin görebileceği bir şekilde durdu.

“Arkadaşların bize diğer taraftaki şu vampirlerden söz etti. Seni nasıl kullandıklarından.” Cık cık cık diye söylendi. “O cadının seni kandırıp lanetlemesi çok korkunç. Kendini onlardan koruyamazsın. Oraya tekrar geri döndüğünde senin için neler planladılar kim bilir?”

“Sonrasında layıkıyla bakılmak için bir anlaşma yaptım,” diye cevapladım ayrıntı vermeden.

Mage kuşkuyla gülümsedi. “Sen de onlara güveniyor-sun?” Bana doğru bir adım attı. “Sana yardım edebiliriz. Seni koruyabiliriz. Etrafındaki bu grup,” izleyici vampir grubuna işaret etti, “son derece güçlüdür. O üçünden çok daha güçlü. Cadıdan bile. Nihayetinde, sana sonsuza dek borçlu kalırdık. İstedığın her şeye sahip olabilirsin. Hem de her şeye.”

Buymuş yani. Tarzları buymuş. Sofie’ye karşı güvensizlik aşıla, sadakat ve koruma teklif et. Kendi kan emici yakın korumam ve akla gelebilecek her türlü maddi zenginliğim olacaktı. Tek yapmam gereken dünyayı istila etsinler

diye onları yanımda götürmekti. Bir savaş daha başlatıp bir sürü insanı daha yok etsinler diye. *Akıllı vampir seni! Ama ben senin niyetini gördüm ve bu işe yaramayacak.* Tanrı'ya şükür ki kolyem şüpheciliğimi gizliyordu. Samimi görünmesini umduğum zorlama bir gülümsemeyle, "Harika olurdu," dedim yavaşça. "Umarım bu geçidin yerini bulabilirim."

"Ah, biz de öyle! Arkadaşlarının iyiliği için bulmalısın!"

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. Burada tamamen güvende olduğumuzu söylemişsiniz."

"Ah. Evet, güvendesiniz. Ama görüyorsun ya, bu köhne binanın dışında bir vampir kalabalığı var. Yüzlercesi. Bu heykeli ve Merth'le bağlı arkadaşlarını buraya taşıdığımızı gördüler. Konsey güçlü ama sadece on altı kişiyiz. Onları sadece birkaç gün tutabiliriz. Sonra, içeri girip öğrendiklerinde... Şey, arkadaşlarının onları hiç hesaba katmadan bir göç planladığını öğrenirlerse... Arkadaşların fazla yaşamaz," diye ağırbaşlı bir şekilde açıkladı. "Ondan sonra, sen döndüğünde... Şey, o grup bizim kadar medeni değildir."

Peki planımızı onlara kim söyleyecek? diye sinirli bir şekilde düşündüm. Mage'in önüme serdiği tehdit gün gibi ortadaydı. *Ya şimdi bizi götürürsün ya da arkadaşlarınızı vahşi kalabalığa atarız. Sonra da, geri döndüğünde sen de korkunç bir şekilde can verirsin.*

Tekrar Caden'a ve diğerlerine baktım. Çok uzaklarda gibiydiler. Vaziyetin katlanılmaz ağırlığını omuzlarımda hissediyordum. Boğazımda oluşmakta olan düğümü yutkunarak çözdüm. "Peki öyleyse, bu olmadan herkesi buradan çıkarmalıyız."

Mage'in yüzü kendinden memnun bir şekilde parladı.

"Velet yalan söylüyor!" diye kükredi Rachel.

Mage hafiften kıkırdadı. "Öyle bir şey yapmayı göze

almaz. Bizi böyle beklentiye sokup aldatmaya kalkışmaz. Özellikle de biz bunu önceden tahmin edip ona göre hareket etmek zorunda kalacakken,” diye ekleyip gülümseyerek sessiz ama net ve bir o kadar da ölümcül bir tehdit daha ortaya koydu.

Ne tatlı dilli bir vampirmiş.

“Aptal olma,” diye dudak büktü Rachel kibirli bir gülümsemeyle. Jonah yerinden fırlayınca gülümsemesi anında kesildi. Rachel suratına yediği bir tokatla uçtu. Çabucak tekrar ayağa kalkıp dudağındaki bir damla kanı sildi. Öfkeden kuduruyordu.

Göz ucuyla Jonah’ya bakarak, “Seni uyarmıştım Rachel,” dedi Mage sakince. Jonah’nın elinde bir Merth kamışı daha belirivermişti.

Rachel kükredi. Gözlerini aramızdaki mesafeyi ölçüyormuş gibi bana çevirdi. Ne düşündüğünü biliyordum. Jonah veya Mage araya girmeden bana yetişebilir miydi? Hayır. Yetişemeyeceğine karar verdi.

Canhıraş bir çığlık atıp bana elini bile sürmeye gerek kalmadan kalbimi bedenimden söküp parçalamanın en iyi diğer yolunu seçti.

Caden.

Son sürat hareket ettiklerini bildiğim halde, ağır çekimde korkunç bir araba kazası izliyor gibiydim. O kadar hızlıydı ki olan bitenin hiçbirini fark edememem lazımdı.

Neyse ki Caden, Rachel onu tutamadan ellerini pençe gibi kullanıp onun yönünü değiştirdi. Rachel heykele öyle şiddetle çarptı ki heykel birkaç kez sallanıp sonunda yere devrildi. Çarpmayla birlikte yer sarsıldı.

“Şu yaptığına bak Rachel!” diye azarladı Mage. “Kırılmadığı için şanslısın. Evangeline geri gelemeyebilirdi!”

Rachel’in cevap vermeye fırsatı olmadı. Jonah bir Merth kamışını boynuna dolayınca Rachel patates çuvalı gibi

yere yığıldı. Hareket edemiyordu ama bana dönüktü ve öfke dolu bakışları delip geçiyordu.

Heykelin yeni yatay pozisyonu bana kadının elini net bir şekilde görebilme fırsatı verdi. Daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. *Heykelin eli.* Sofie'nin ricası. Konseyin ve Rachel'ın kucağına düşüşüm Sofie'nin ricasını aklımdan çıkarmıştı. Şimdiye kadar.

Ele yakından bakmak için çömeldim. Parmakları küçük, tuhaf şekilli bir şeyi tutacakmış gibi doğal olmayan, rahatsız bir poza sokulmuştu: bir kalp.

Kolyem.

Kolyemden yayılan göz kamaştırıcı mavi bir ışık patlamasıyla aynı anda bedenimde hissettiğim ani bir elektrik şokunun acısıyla bağırdım.

24. Geçit

Gözlerim telaşla kocaman açıldı.

“Neydi o?” diye haykırdı Mage ellerini birbirine vurarak. Viggo’nun kadın versiyonuydu. Muhtemelen onun kadar da sinsiydi. *İkisi iyi anlaşır.*

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim. Kafam karışmıştı. Parıldayan mavi kalbe çekingен parmaklarla dokundum. Buz gibi soğuktı. Ne demekti bu? *Bu mavi ışık kolyenin iletişim kurma şekli mi? Tesadüfen geçidi mi buldum?*

Parlak bir mavi ışık patlaması ve acı verici bir şok daha. Ağzım açık kaldı. Bana cevap veriyordu.

“Heykel, değil mi? Geçit o mu?” diye fısıldadı Mage beklentiyle kocaman açılan gözleriyle.

Ağzımı kapayıp dişlerimi sıktım. Aptal vampir çok çabuk kavırıyordu.

Çürümekte olan odada bir umut mırıltısı gezindi: diğer konsey üyelerinin konuşabildiklerine dair ilk belirti.

“Henüz emin değilim,” diye dürüstçe yanıtladım. Tam olarak nereye baktığımı belli etmeden tekrar heykelin eline bakıp daha yakından inceledim. *Yani tüm yapmam gereken kalbimi içine yerleştirmek mi?* diye kolyeye sordum. Kolye cevap olarak parlayıp beni tekrar şokladı.

Sorularıma cevap veriyordu!

Ama kolyeyi çıkaramazdım, yoksa ölürdüm... *Belki de büyüünün çalışması için çıkarmama gerek yoktur?*

Yine bir parlama, yine şok.

Nasıl çalışıyordu bu? Hemen test ettim. *Doğruysa bana şok mu veriyorsun?* diye sordum. Cevaben şoku hissettim. *Yanlışsa bana şok verecek misin?* Hiçbir şey olmadı. Yani şok ve mavi ışık doğrulama anlamına geliyordu. Sorularımı hevesle içimden sıralamaya başladım. *Birden fazla vampir götürebilir miyim?* Evet, dedi bana.

Caden, Fiona, Amelie ve Bishop'ı götürmesini gerektiğini nasıl bilecek? Beş saniye kadar bekledim ama ne şok vardı ne de parlama. Ama belki de bu soru fazla açık uçlu olmuştu. *Onlara dokunmam mı gerekiyor?* Tepki yok. Demek ki cevap hayırdı. *Onların yapmaları gereken başka bir şey mi var?* Evet, dedi. *Ama ne?* Yine kolyenin cevaplayamayacağı açık uçlu bir soru.

Alt dudağımı kemirip olasılıkları düşünerek sessizce oturdum ve heykeli izledim.

İçimde öfke yükseliyordu. Bunca zamandır geçit gözümün önündeymiş ama ben o kadar aptaldım ki bakmak aklıma gelmemişti. Baktığım ilk yer olması lazımdı. Öyle belliydi ki! Bu kahrolası laneti uzun zaman önce bitirip bizi özgürlüğe kavuşturabilirdim.

Yani bana dokunmaları gerekmiyor... Heykele mi dokunmaları gerekiyor? Evet, dedi.

Yani... Ben kolyemi elinin içine koyduğumda heykelle temas halinde olurlarsa benimle gelecekler mi? Bu son şoklu ve parlamalı doğrulamayla birlikte hayretimi belli ettim.

Çözmüştüm! Onları yanımda nasıl götüreceğimi biliyordum! Ağzımın kulaklarıma vardığından emindim.

"Ne oldu?" diye tısladı Jonah sabırsızlıkla.

Gülümsemem anında çöktü. Kendimi bu keşfe öyle kaptırmıştım ki içinde bulunduğumuz ikilemi unutmuş-tum. Halen etrafımı çevirmekte olan, antik çağlardan kal-

ma, güçlü ve gözü dönmüş vampirlerden oluşan halka her bir hareketimi dikkatle izliyordu. *Nasıl yapacağım bu işi?*

“Evet?” diye sordu Mage.

Hiçbirine bireysel olarak odaklanmadan ama hepsini mükemmel bir şekilde görerek konseyi gözlerimle taradım. Evet, hepsi ilgiyle izliyor, et dolu fıçının etrafında bekleyen köpekler gibi her geçen saniyeyle daha da heyecanlanıyor, duymak istedikleri tek cevabı duymak için sabırsızlıkla bekliyorlardı.

En başarılı kafası karışmış bakışımı takınarak, “Henüz bana ne söylediğinden emin değilim,” diye mırıldandım. Bağdaş kurup heykelin önüne oturdum ve derinden konstantre oluyormuş gibi ellerimi şakaklarıma dayadım. Telaşlı ifademi saklamak için iyi bir kılıftı. Bu pislikten sıyrılmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Seçeneklerimi sessizce ölçüp biçtim. Hiçbir şey yapmazsam hepimiz ölürdük. Bu bir seçenek değildi. Ölmek istemiyordum. Diğerlerinin de ölmesine izin veremezdim. Ama etrafımızdaki vampir halkası varken kolyemi heykelin eline yerleştirip aynı zamanda Caden, Amelie, Fiona ve Bishop’ın heykele dokunmasını nasıl sağlayabilirdim? *Vampirler*, diye hatırlattım kendime, *yıldırım hızıyla hareket edip göz açıp kapayıncaya kadar beni paramparça edebilirler. Onları geride bırakma niyetinde olduğumdan şüphelenirlerse beni parçalarlardı. Ve bu kadim canavarları kurnazlıkla alt edebileceğimi düşünmem aptallık olurdu.*

Tek bir seçeneğim vardı. Alternatifi yoktu. Onları yanımda götürmek zorundaydım.

Hepsini.

Kafamdan bir hesaplama yapıp, *Sayıları o kadar çok değildi cidden*, diye kendi kendimi ikna ettim. Viggo ve

Mortimer'ın hepsini barındırmaya yetip de artacak kadar yeri ve parası vardı. Sofie de benim topladığım Merth'le tüm evi başarılı bir şekilde sarmıştı muhtemelen. Yani içeride hapsolacak, New York'un altını üstüne getiremeyeceklerdi. Ve Sofie'de şu bahsettiği tılsım olacaktı, yani insanlar vampirlerin gözü dönmüş açlıklarından güvende olacaklardı.

Serçe parmak sözü vermiştim gerçi...

Mevcut şartlar altında bir istisnaya izin vermek zorundaydı. Sofie bu gece burada ölmemi istemezdi. Buna inanmak zorundaydım. Yani Veronique'in defin büyüleriyle ilgili ne tür bir pürüz varsa, Mortimer ve Viggo mumya gelinlerine kavuşmak için biraz daha beklemek zorunda kalacaklardı. En azından zamanı geldiğinde kullanmak üzere ellerinin altında bir sürü zehirli vampir olacaktı.

Düşündükçe bu plan aklıma daha çok yattı ve kendimi haklı olduğuma ikna etmem daha kolaylaştı. Viggo, Mortimer ve Sofie bu tayfayla baş edebilirdi. Nihayetinde benden istedikleri şeyi, yapmam için beni lanetledikleri şeyi yaparken Caden, Amelie, Fiona ve Bishop ile birlikte neden ölecektim ki? Bir tane zehirli vampir istemişlerdi. Yirmi tane alacaklardı.

Dur, yirmi değil. On dokuz.

Ayağa kalktım ve korkudan robotlaşan hareketlerimle Mage'e döndüm. Boğazımdaki koca düğümü yutkunarak giderip derin bir nefes aldım. "Nasıl yapacağımı biliyorum. Hepimizi nasıl götüreceğimi biliyorum."

"Hayır! Yapma! Onlar canavar! Dünyanızı mahvedecekler!" diye haykırdı Amelie.

Amelie'nin anında karnına yediği Jonah'nın dizinin güçlü darbesinden iki büklüm olduğunu gördüm. Caden

derinden kükreyerek mutanta saldırdı. Ama Jonah çoktan hazırды. Saldırısından kenara çekilerek kolaylıkla kurtulup onu iterek karşılık verdi ve Caden geriye doğru uçararak konsey üyelerinin arasına düştü. Yedi çift el ona uzanırken gözler şeytani bir zevkle parladı.

“Hemen durun, yoksa hiçbiriniz buradan asla ayrılmayacaksınız!” diye uyardı birisi sakin bir sesle. On dokuz çift göz dikkatle üzerime çevrilince konuşanın ben olduğumu fark ettim. İçimde, derinlerden bir yerden bir cesaret bulmuştum.

Tehdit işe yaradı. Caden’dan uzaklaşıp ona geniş bir alan bıraktılar.

Tekrar Mage’e döndüm. “Fakat bir şartım var ve tartışmaya açık değil,” diye toplayabildiğim kadar cesaret toplayarak şart koştum. Bir yandan da kurusıkı cesaret gösterimin ardında korkusundan donuna işlemek üzere olan insanı göremesin diye dua ettim. Vampirlerden talepte bulunmak muhtemelen ölüme davetiye çıkarmaktı ama kaybedecek pek bir şeyim yoktu.

Mage’in gözleri kısıldı. “Devam et,” diye buyurdu gergin bir gülümsemeyle.

“Bunu yapmamın tek yolu Rachel’in dahil olmaması.”

Mage’in rahatlamış kahkahası çorak odada yankılandı. “Hepsi bu mu? Tabii ki. Rachel değerinden fazla sorun çıkarıyor.” Elini uzattı ve ben de sıktım. Narin teninin sıcaklığını hissederken şeytanla anlaşma yapmak böyle bir his mi acaba diye merak ettim.

Rachel denen hareketsiz yığına baktım. Buz gibi, delici öfkeli bakışlarının hâlâ benim üzerimde olmasını bekliyordum ama dikkatini Mage’e çevirmişti. Gözleri incinme ve hayretle doluydu. Sanırım bu kadar kolayca bir kenara atılmayı hiç beklemişti.

İşte, her şey kararlaştırılmıştı...

Caden ve diğerlerine baktım ve gözlerinin dehşet dolu olduğunu gördüm. *Sorun olmayacak*, diye iletmeye çalıştım ifademle.

“Peki nasıl yapacaksın?” diye sordu Jonah.

Açıklamak üzere ağzımı açtım ama anında kapattım. Hayır, onlara gereğinden fazla bilgi vermeyecektim. Sofie’nin ricasının en azından bu kadarını dinleyecektim.

“Herkes ileri çıksın ve bir elini heykelin üstüne koy-sun,” diye talimat verdim.

On beş konsey üyesi birden anında heykelin etrafında belirdi. Canlı gözleri hevesle parlıyordu. Sadece benim dört vampirim bize doğru ayak sürüye sürüye, sinirli bir şekilde geliyorlardı.

“Acele edin, yoksa sizensiz gideceğiz!” diye çıkıştı Jonah.

“Hayır, gitmeyeceğiz,” diye cevap verdim sakince. *Bu cesaret nereden geliyor böyle?*

Soğuk beyaz gözleri bana döndü ve yüzünde bir an için şaşkınlık gördüm. Hafiften başını sallayıp göz kırparak gözlerini tekrar heykelin üzerindeki eline çevirdi. İçimde bir huzursuzluk oluştu ve bu onun kem suratından değildi sadece. O göz kırpmada bir ima vardı. Muhtemelen beni öldürmek istiyor ama yapamıyordu. Bunu bilmek bana pek bir rahatlık vermedi.

Benim dört vampirim nihayet heykele vardı ve Jonah düşünceli bir şekilde yana kayıp Caden için benim yanımda yer açtı. Uzanıp kolunu tuttum; onunla temas halinde olma ihtiyacı kontrol edilemez düzeydeydi. Yaklaştı. “Başka yolu yok mu?”

Başımı iki yana salladım. “Sorun olmayacak,” diye fısıldadım. “Sofie hazırlıklı.”

Kaygılı gözleri heykelin etrafındaki kalabalıkta gezinirken, “Buna hazırlıklı olduğumu sanmıyorum...” diye homurdandı.

“Endişelenme,” dedim hafifçe. Bu işin bitmesi için yapışıp tutuşuyordum. Tekrar sesimi yükselttim. Gözlerimi beni duyduklarından emin olmak için dört vampirimin üzerinden ayırmadan, “Tamam. Şimdi herkes olduğu yerde dursun,” diye talimat verdim. “Kıpırdamayın.” Kıpırdamamanın gerekli olup olmadığını bilmiyordum ama şansa bırakmayacaktım.

Avuçları heykelin üzerinde olan on dokuz vampir heykele iyice yaklaştı. Muhtemelen onlar da aynı şeyi düşünüyorlardı. Endişe ve heyecanlarını ağır bir battaniye gibi üzerimde hissedebiliyordum. Yedi yüz yıl sonra yeniden insanlarla dolu bir dünyada olacaklardı. Histeri kısa bir anlığına galip gelirken kalbim göğsümde fırlayacak gibi çarpmaya başladı. *Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bunları kendi dünyama saldığıma inanamıyorum!*

“Sen iyi misin?” diye sordu Caden. Ona baktım ve o muhteşem yeşim gözlerde huzur buldum.

Her şey yoluna girecekti. Bu yapılmak zorundaydı. Başımı sallayıp gülümseyerek çömeldim ve titreyen elimde tuttuğum kolyemi heykelin taş eline, geçide doğru yaklaştırdım.

Müstakbel istirahatgâhına yaklaştıkça kolyenin kalbi, tropik sulara vuran gün ışığı gibi göz alıcı mavimsi yeşil bir renkte parlamaya başladı. Caden’ın gözleri gibi. Buz gibi soğuk geçip yerini mükemmel rahatlıktaki bir sıcaklığa bıraktı. Kolyeyi heykelin parmak uçlarına sıdırmaya çalışırken zorlandım. Uymak istemiyordu. Belki de ben bir şekilde yanlış anlamıştım? Belki...

Bir klik sesi duydum.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Mage fısıltıyla. Gözleri kocaman açılmıştı.

Kolyeyi yerinden oynatmayayım diye çömelip kalmış bir şekilde mırıldadım. “Şimdi bekleyeceğiz.” *Lütfen işe yarasin*, diye dua ettim. *Bu yapbozun daha başka parçası olmasın*. Bu grup sabırlı bir tayfaya benzemiyordu. Bu işe yaramazsa derimi yüzmeye kollarımdan başlarlardı.

Saniyeler uzadıkça telaşım yükseldi. Tam da kolyenin mesajını yanlış yorumlamış olduğuma ikna olmuşken üzerime bir yorgunluk çöktü. Dünyaya dönüş çağrısını tanıyıp önce Caden’a, sonra da Amelie, Bishop ve Fiona’ya baktım. Gözlerinde görebiliyordum. Onlar da hissetmişti! Konseye bakınca kafa karışıklıklarını ve paniklerini gördüm. Hiç yorgunluk yaşamadan o kadar uzun yıllar geçirmişlerdi ki. “İşe yarıyor!” diye nefes nefese fısıldadım.

Başımı kaldırıp Caden’a bakınca gözlerini sevgiyle bana diktğini gördüm. Dudaklarını kıpırdatarak *Seni seviyorum*, dedi.

Mevcut şartlara rağmen kalbim duracak gibi oldu. Karşılık vermek için ağzımı açtım...

Ve dehşet içinde, gerisin geri uçup otuz metre ötemdeki moloz yığınının içine gömülmesini izledim. Hâlâ kibirli kibirli sırtmakta olan Jonah tarafından heykelden uzağa fırlatılmıştı. Kurtuluştan uzağa. Benden uzağa.

“Hayır!” diye haykırırken Amelie de kardeşine koştu.

Zamanında geri gelemeyeceklerdi. Varlığımın her bir zerresiyle biliyordum bunu. Onlar olmadan tüm bunların hiçbir değeri yoktu.

Çekip çıkarma niyetiyle telaşla kolyemi tuttum...

Üzerimdeki cam tavanın gerisinde bulutsuz mavi bir gökyüzü uzanıyordu. Atriyumdaki taş döşeli patikada, Veronique'in mahzen mezarının yanında uzanıyordum. Caden'ın havada uçup gidişinin dehşetli görüntüsü ve Amelie'nin onun peşinden koşması hâlâ zihnimde canlıydı. O iki yüzü görme ihtiyacıyla sendeleyerek ayağa kalktım. Görmesem ölmek isteyeceğimi biliyordum.

Önce Viggo ve Mortimer'ı buldum. Gözleri panikten açılmış bir halde, bistro masalarında kıpırdamadan oturuyorlardı. Sofie de çılgınca etrafta dolaşan soluk su yeşili gözleriyle yanlarında dikiliyordu. Bakışlarını takip ettim.

Her yerde bedenler vardı.

Ben dört istemiştim. On dokuz ummuştum. Ama daha fazlası vardı. Çok daha fazlası. Taş döşeli patikalarda ve çiçek bahçelerinde kremse, güzel yüzler hareketsiz yatıyordu. En az yüz tane olmalıydılar ve hiçbirisi hareket emiyordu. Henüz.

"Sen ne yaptın?" diye fısıldadı Mortimer yavaşça. Şokta olduğu açıktı.

Başımı güçlü bir inkârla sağa sola sallayarak, "Böyle olmaması lazımdı," diye kekeledim.

"Siz ikinizi beklenmedik sonuçlara karşı uyarmıştım, değil mi?" diye mırıldandı Sofie. Tonu, durumun vahametine bakılacak olursa şaşırtıcı şekilde sakindi. Dördümüz koma halindeki vampirlerden oluşan bir mayın tarlasında dikiliyorduk.

Cam kırılması sesi dikkatimi yukarı doğru çekince beşinci kattaki bir balkondan atlayıp havada süzülen ince, siyah bir beden gördüm. Max bir kedi çevikliğiyle yanıma iniş yaptı. Diğer köpekler de malikânenin kapısından fırla-

yıp saniyeler içinde etrafımı sardılar. Leo da hemen onların arkasından koş a koş a geldi.

“Ne kadar faydan olabilir bilmiyorum Maximus,” diye mırıldandı Mortimer.

Bir sürü vampir. Kanımın kokusunu aldıkları anda çılgına dönebilecek bir sürü vampir.

Keskin, çaresiz bir fısıltıyla, “Sofie, tılsım?” diye ona hatırlattım.

Bocaladı. Gözlerinde keder vardı. “Henüz dönmemen lazımdı,” diye fısıldadı. “Çok üzgünüm Evangeline.”

Ağzım açık kaldı.

“Evangeline buraya gel. Şimdi,” diye tısladı Viggo. Sesinde ilk kez korku belirtisi vardı.

Beni durdurmak için elini uzatarak, “Hayır! Tek bir santim bile kıpırdama,” diye hemen karşı çıktı Sofie. Gözleri yerde kıvranmakta olan bir bedene mihlanmıştı.

O sırada bedenler kasılıp kıvranmaya, klişe bir korku filmindeki canlanan cesetler gibi teker teker ayağa kalkmaya başladı. Parlak gözleri vahşice etrafı tarıyordu. İnceliyor, nerede olduklarını anlamaya çalışıyorlardı.

Sofie’den alçak seste bir mırıltı yükseldi. Bir ilahi gibi.

“Ne yapıyorsun?” diye tısladı Mortimer kaş çatarak.

Onu duymazdan geldi.

Arkada bir yerlerden birisi daha ona katılarak alçak sesli ilahiye güçlendirdi. Bir erkek sesiydi. Kim olduğunu görmek için döndüm ama taş yolun üzerinde gümüş iplerle bağlanmış bir halde yatan bir beden dikkatimi dağıttı: Rachel. Buraya nasıl geldi? Heykelin yakınında bile değildi! O geldiyse...

Kalabalığı tararken kalbim hızla atmaya başladı.

Caden ve Amelie’yi, bir daha asla göremeyeceğimden

korktuğum iki yüzü üç metre ötede buldum. Fiona ve Bishop da yakınlarındaydı. Hıçkırarak ağladım. Sevinç gözyaşları yüzümden aşağı süzölmeye başladı. Gelmişlerdi! Caden ve üç sevgili arkadaşım cehennemlerinden kurtarılmışlardı. O anda diğer yüz vampiri umursamıyordum. Viggo ve Mortimer onların icabına bakabilirdi.

Veronique'in heykelinin etrafından ateşten bir halka yükseliverince alevlerin ani sesini duydum. Sofie başlatmış olmalıydı. Umurumda değildi. Onun da icabına bakabilirdi.

Caden'in gözlerini umutla izleyip nerede olduğunun farkına varmasını sabırsızlıkla bekledim. Gözleri başta şaşkınlıktan çılgına dönmüştü ama sonra bir kavrayış pırıltısı gördüm. Gözleri beni bulunca gülümsedi. Gülümsemesi daha da büyüdü. İçimi saran rahatlamayla bir oh çektim. Ona doğru koşup kollarına atlamak, bedeninin bedenime tekrar değişimini hissetmek istedim.

Caden derin derin nefes alırken burun delikleri açıldı.

Bir korku hissi uyandı...

Dudaklarının geriye kıvrılıp hırlayışını, sonra yüzünün zevk ve ızdırabın korkunç bir karışımıyla kırıışmasını izledim. Dayanılmaz bir dürtüye karşı koymaya çalışır gibi dişlerini sımsıkı sıkıyordu. Gözlerini sıkıp kapattı. Gözleri açıldığında, güzel yeşim gözleri gitmiş, tamamen genişleyen göz bebekleri tarafından yutulmuştu. O koca siyah halkaların etrafında sadece ince bir yeşim kenar kalmıştı. Gözlerinin beyazı kan kırmızıya dönmüştü ve içlerinde küçük, beyaz damarlar atıyordu. Bunlar kana susamış bir vampirin gözleriydi.

Max'in hırlaması ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Caden köpeğin tehdidini dikkate almadı. O şeytani göz-

ler bana kilitlenmişti. Bocalayarak bir adım attı ve sonra saldırıya geçti.

Max araya girip Caden'ın göğsüne doğru zıpladı. Aynı anda haykırdım. "Hayır!"

25. Sürgün

Kulakları sağır eden çılgılığım, etrafıma bakıp da içinde bulunduğum yeni çevre karşısında hayrete düşünce sönük bir inlemeye dönüştü. Bir çıkma pencerenin önünde büyük, rahat bir sandalyede oturuyordum. Dışarıdaki her şey beyaz ve yeşildi: kar ve ağaçlar. Zirveleri karla kaplı yüksek dağlar ve her daim yeşil kalan ağaçlardan sonsuz bir okyanus. Atriyum yoktu. Arkadaşlarım yoktu. Beni milyonlarca parçaya ayırmaya hazır vampir sürüsü yoktu.

Caden yoktu.

“Yine mi Sofie?” diye ağladım tekrar sandalyeye yığılarak. Alnımın kırıştığını hissettim ve gözlerimi sıkıca kapadım ama gözyaşları yine de bir yolunu bulup yanaklarımdan aşağı dere gibi aktı. *Başka bir dünya, bu bitmek bilmeyen lanetin başka bir cilvesi daha. Bu da mı Sofie’nin beklenmedik sonuçlarından biri?*

“Her şey yolunda mı Evangeline?”

Konuşan erkek sesiyle korkup sandalyemden fırladım. Ses tonu tanıdıkta ama aksanı, koyu bir İrlanda şivesi, yeniydi. Hızla arkama dönünce kendimi yüzlerden bir duvarla karşı karşıya buldum. En yakınımda Leo duruyordu. Onun arkasında Viggo ve Mortimer’ın hizmetlileri olarak tanıdığım sekiz kişi ve ayrıca Julian ve Valentina Forero vardı. Uzak köşede iki adam duruyordu. Suratları o kadar kılıydı ki bir çift kocaayak sanılabilirlerdi. *Onlardan*

biri İrlandalı olmalı. Ama neden beni tanıyormuş gibi konuştu? Leo ve kocaayaklar dışındaki herkes benim kadar şaşkın görünüyordu.

Max, peşinde sürü arkadaşlarıyla birlikte, koridordan koşarak gelip yanımda durdu. Rahatlayarak, "Max?" dedim boğuk bir sesle. Kollarımı ona doladım. Burnunu ya-nağıma sevgiyle sürterek karşılık verdi.

İrlandalı yine konuştu. "Şu anda hepinizin kafasının ka-rışmış olduğundan şüphe yok..."

Kimin dudaklarının oynadığını gördüğümde şaşkınlık geçirdim: Leo. Babacan tavırları ve belirgin İngiliz aksa-nı yok olmuş, yerine İrlanda cücesine benzer bir İrlandalı gelmişti. "Daha sonra açıklayacağım ama şunu bilin ki ya bu olacaktı ya da ölüm. Darlene?" Sersemlemiş bir halde dikilen hizmetçi kadınlardan, üzerinden su damlayan sarı lastik eldivenleriyle yaşı daha büyük olana seslendi. "Ko-ridordaki masanın üzerinde bir not panosu var, talimatlar yazılı."

Darlene dehşete kapılmış bir halde ona bir süre daha bakıp kaldı. Belli ki Leo'nun çift kişiliğinin şoke ettiği tek kişi ben değildim. Ya da birkaç saniye öncesine kadar tu-valeti ovalarken şimdi ahşap bir dağ kulübesinde olduğu gerçeğini kavramaya çalışıyordu. Nihayet başını salladı ve eldivenlerini yavaşça çıkararak odadan sallana sallana çık-tı. Diğer yedi hizmetli de hemen peşinden takip etti.

Koca odada geriye ben, köpekler, Forero çocukları, iki kocaayak ve Leo'ya benzeyen adam kaldık. "Valentina, Julian, nerede kalacağınızı öğrenmek için lütfen Darlene'i görün," dedi Leo onlara. "Bir odayı paylaşmanız gerekecek."

"Hangi cehennemdeyiz biz kâhya? Anne babamız nere-de?" diye çıkıştı Julian.

Leo, yüzünde muzaffer bir gülümsemeyle ağır ağır

yürüyüp müstakbel uyuşturucu kralının önünde durdu. “Ben burada kâhya değilim Julian. Burada, bu dağlarda ben tanrıyım. Beni bir kızdırırsan gözünü açıp kapayınca ya kadar kurtların önüne atılırsın. Anne babanız vampir yemi oldu. Sizin de olmamanızın tek nedeni Evangeline’in saflığı. Anladın mı?”

Leo’nun tehdidini dinlerken gözlerim yuvalarından fırladı. *O tatlı, babacan yaşlı kâhya nereye gitmiş?*

Julian ve Valentina mesajı alıp saniyeler içinde kayboldu. Leo tatmin olmuş bir halde iki kocaayağa dönüp onlara daha önce hiç duymadığım tuhaf bir dilde hitap etti. Kocaayaklar bir ağızdan homurdanıp yan kapıdan çıktılar.

Şimdi Leo’yla baş başa kalmıştım. Benim için sakladığı sürprizlerinden endişe duyuyordum. Kitap raflarından birine sakın sakın yürüyüşünü izledim. Bir kitap çekip sayfalarını karıştırmaya başladı. Nihayet içinden kalın bir zarf çıkınca durdu. Onu sayfaların arasından alıp kitabı tekrar yerine koydu ve yanıma geldi. “Al bakalım.” Zarfı bana verdi. Ön yüzünü, Sofie’nin çiçek gibi el yazısıyla yazılmış adım süslüyordu. “Bu birkaç şeyi daha net hale getirir.”

Ona bön bön baktım. Aptal ifademi görmezden gelip devam etti. “Ben yerleşmeye gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli.” Köpeklerden birinin, koyu mavi tasmaından tanıdığım kadarıyla Remington’ın gıdığını kaşıyıp yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle uzaklaştı.

O gidince Max’e döndüm. “O kim?” diye fısıldadım.

Max burnunu çeke çeke bir kahkaha attı. *O Leo. Uzun hikâye. Sonra anlatır.*

“Neler olduğunu biliyor musun?”

Mektubu oku.

Sinirli bir şekilde homurdandım. Max’i böyle işe yaramaz cevaplar vermeye iten, gerçekleri yanlış yorumlama korkusu muydu, yoksa koca vampirhayvanın tembelliği

miydi, emin değildim. İlk kez etrafıma dikkatle bakarak oturacak bir yer aradım. Katedral tavanı ve taş şöminesiyle mekân bana kayak için kullanılan dağ evlerini anımsatmıştı. Tüm mobilyalar ahşaptı ve oturunca içine gömülecek kadar yumuşak, günlük kumaşla kaplanmıştı. Genel olarak hoş bir atmosferdi.

Sonunda, titreyen ellerimde sıkıca tuttuğum sert, kalın zarfla birlikte camın önündeki sandalyeye tekrar oturdum. *İçinde ne bulacağım?* Tüm bu zaman boyunca Sofie'nin yalan söylediğini mi anlatacaktı bana? Yoksa Caden ve arkadaşlarımin öldüğünü mü? Öğrenmenin tek bir yolu vardı. Ağır ağır nefes aldım. "Yara bandını çekip çıkarmak gibi Max," diye mırıldandım zarfı yırtarken ve ekledim, "kol-tuk altına fena halde yapışmış olan bir yara bandı."

İçinde birkaç adet çizgili kâğıtla bir yığın fotoğraf vardı. Önce fotoğraflara şöyle bir göz gezdirip mağaralara son gidişimde Amelie'nin çektiği resimler olduğunu gördüm. Sofie benim için hepsini çıkartmıştı.

Caden'ın kot pantolon reklamlarındaki fotomodeller gibi bir mağara duvarına yaslanırken habersiz çekilmiş fotoğrafını görünce yüreğim ağzıma geldi. Uzakta görül-meyen bir şeye gülümsüyor, yeşim gözleri sevinçle parlı-yordu. O gülümseme karşısında yüreğim sızladı. Tekrar görmeye öyle fena ihtiyacım vardı ki... Görmeliydim ki beni öldürmeyi ne kadar çok istediğini fark ettiğinde yüzünde oluşan o ifadeyi, şimdi hafızama kazınmış olan o canı bakışları silebileyim. Eğer oradan çekilip çıkarılma-sıydım, muhtemelen beni öldürmüş olacaktı.

Meğer başından beri haklıymış.

Izdırap yüreğimi parçaladı. Resimleri şimdilik bir kenara bırakıp mektubu katlarından açtım ve Sofie'nin zarif el yazısını gördüm.

Derin bir nefes al. Öncelikle, seni temin ederim ki bu, seni

yine başka bir dünyaya beyhude bir arayış peşinde koşturmaya gönderecek başka bir büyü daha değil. Sana bu konuda söz veriyorum. Hâlâ buradasın. İki ayağın da dünyaya sağlamca basar durumda. Ama herkesin güvenliği için sana nerede olduğunu söylemeyeceğim.

Eğer bunu okuyorsan, yanında bir vampir getirmeyi başardığın içindir. Umarım ki dört tanedir, Caden'in da dahil. Bununla birlikte, artık kolyenin seni her gece Ratheus'a götürmeyeceğini bilmek seni rahatlatacaktır. Ama çıkarma. Kolye kendisini sana, senin kalbine bağladı. Boynunda olmazsa kalbin duracak.

Seni neden bu karla kaplı ormandaki kulübeye gönderdiğimi merak ediyorsundur muhtemelen. Veronique'in mezarını açma konusundaki bir pürüzden ve onu mezarından çıkarmak için senin kolyene ihtiyaç olduğundan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Şimdi tüm gerçeği açıklamam gerektiğini hissediyorum...

Tabii ki bana her şeyi anlatmamış!

Ben bu büyüyü yaparken, Nathan'ın ölümü, Veronique'e olan sevgim ve bir gün tekrar aşkı bulmaya olan şiddetli ihtiyacım nedeniyle saf bir öfke ve kendime acıma duyguları içindeydim. Tüm bu duygular birbirine girip bizim zehir sorunumuzun çözümünü ortaya çıkardı, ama aynı zamanda olağanüstü derecede acımasız bir tezgâha da neden oldu. Büyü kendisini sana bağladığında bana aşkı hediye etti, farklı bir tür aşk, ama en az diğeri kadar çetin.

Her neyse, bu hediyenin bir şartı vardı. Bir gün seninle Veronique arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktım. Nasıl mı diyorsun? Ben Veronique'i o heykelin içine ilk defnettiğimde, kalbini kolyesinin içine hapsettim. Kalbin fiziksel olarak kendisini değil tabii ki, kalbinin yaşam gücünü. Veronique'i serbest bırakmanın oldukça basit olması gerekiyordu. Tek yapmam gereken kolyeyi heykelin uzanan elinin içine yerleştirmekti.

Vampirleri getirmen için yapılması gerekenin de bu olduğundan hep şüphelendim. Benzerlikler gözden kaçmayacak kadar be-

lirgindi. Fakat sana bugüne kadar bundan bahsetmedim, çünkü kendime zaman kazanmaya çalışıyordum. İçinde bulunduğum korkunç durumdan sıyrılmanın bir yolunu bulmak için zamana ihtiyacım vardı. Gördüğün gibi, büyü senin kalbini de o kolyeye bağlamaya “karar verdi” ve dolayısıyla senin yaşamını kardeşiminkiyle iç içe geçirdi. Kolye onun mezarındaki ellerin içine yerleştirilir yerleştirilmez Veronique’in yaşam gücü ona geri dönecek ama bununla birlikte seninki çekip alınacak ve seni öldürecek.

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim, sana söz veriyorum. Fakat Mortimer ve Viggo bu sözü tutmayı oldukça zor hale getiriyorlar. Bana güvenmiyorlar. İnanıyorum ki sen arkadaşlarıyla birlikte dünyaya ayak basar basmaz, Mortimer ve Viggo büyüü tamamlamamı garantilemek için ne gerekirse yapıp seni alıkoyacaklar. Beklemeyecekler.

Eğer sen... Şu an bulunduğun yerdeysen... Bu demek oluyor ki saat dolmuş. Demek ki daha fazla bekleyemezdin. Sen bizim lanetimizin çözümünü getirerek anlaşmada kendine düşen görevi yerine getirdin, fakat ben hâlâ seni senin lanetinden kurtaracak bir yol bulamadım.

O yüzden seni uzaklara, Mortimer ve Viggo’nun seni asla bulamayacağı bir yere gönderdim. Onların bildiği kadarıyla, sen dünyada da olabilirsin, başka bir âlemde de. Belirsiz bir süre içinde yaşayacağın ev Nathan’la benim ortak bir rüyamızın sonucudur. Orayı senin için bir sığınak olarak, Viggo ve Mortimer’dan habersiz ben inşa ettirdim.

Sana seni güvende tutacağıma dair söz vermiştim. Bunu etkili bir şekilde yapabilmemin tek yolu seni uzaklara göndermektir. Arkadaşların insan kanına olan isteklerini kontrol etmeyi öğrenene ve ben de senin kalbini Veronique’inkinden ayırmak için bir kural boşluğu bulana kadar orada güvende olacaksın. Biliyorum, biliyorum, boşlukların olmadığını söylemiştim. Ama ben sihir yasalarını haksız çıkarmaya kararlıyım. Kardeşimi her ne kadar çok sevsem ve özlesem de, onun hayatını geri kazanmanın bedeli-

nin senin hayatın olmasına izin vermeyeceğim. Ben bunu çözene kadar o, zamanda donmuş bir şekilde kalacak.

Viggo ve Mortimer'ın bunun olacağını tahmin ettiklerini sanmıyorum. Sen köpekler ve tüm hizmetlilerle birlikte yok olduğunda, en hafif tabiriyle çok olacaklar. Senin sempatin nedeniyle Julian ve Valentina'yı da içine kattım. Rahatsızlık verirlerse Leo'ya söyle yeter. Hemen onlardan kurtulur.

Mortimer ve Viggo bana beni öldürecek kadar kızgın olacaklar. Öldürebilirler. Şu an, yakın zamanda ölmüş bir vampirin veda sözlerini okuyor olabilirsin. Sana olan sevgisi, herhangi bir annenin çocuğuna olan sevgisine kolaylıkla rakip olacak bir vampirin. Fakat ben gidersem onların Veronique'i tekrar görme umutları da kalmaz. Umarım bunu anlayacak kadar zekilerdir. Göreceğiz.

Hâlâ mektubu tutmakta olan ellerim kucağıma düşerken titriyorlardı. Sofie... Ölmüş olabilir miydi? Düşüncesi bile içimde hiç ummadığım çok büyük bir acı uyandırdı. Mektuba devam ettim.

Bir hapishaneden diğerine geçtiğin için üzgünüm. Kaçmaya çalışma. Fazla uzağa gidemezsin ve tek yaptığın Leo'yu strese sokmak olur. Seni ona emanet ettim. Bunu yıllar önce yapmam gerekirdi.

Senin hayatının benim elimde olduğunu anladığında Viggo'nun yapabileceklerinden korktuğum için şu ana kadar sana olan duygularımı saklamak zorunda kaldım. Artık saklamak zorunda değilim.

Seni seviyorum. Lütfen yaşama sebebimin artık sadece senin mutluluğun olduğuna inan. Umarım yakında tekrar görüşürüz. Arkadaşlarına elimden gelen en iyi şekilde sahip çıkacağım.

S

Not: Eğer teselli olacaksa, senin adına içinde fahiş miktarda para olan bir hesap var. Güvenli olduğunda hepsiyle istediğini yapabilirsin.

Şimdi yaşlar gözlerimden özgürce akıyor, koca damlalar sayfalara düşüp mürekkebi yayıyordu. Damlaları telaş içinde sildim. Bunlar belki de son sözleri olabilir diye hiçbir kelimesini kaybetmek istemiyordum. *Bunu son kez gittiğim gün yazmış olmalı.*

Bir vampir ordusuyla geri dönmeden önce.

Sofie bana gerçekten değer veriyormuş. Hatta seviyormuş. Bir vampir annem varmış da hiç haberim olmamış. Hepsi gerçeği Viggo ve Mortimer'dan saklamak zorunda kaldığı içinmiş.

Ve lanet henüz bitmemiş. Ben ölene kadar da bitmeyecekti.

* * *

Mektubu elliden fazla kez okumuş olmalıydım. Nihayet başımı kaldırdığımda, karlı manzaranın üzerine alacakaranlık çöküyordu. Köpekler dışında hâlâ yalnızdım. Büyük odaya hiç kimse bir kez bile girmeye cüret etmemişti. *Muhtemelen hâlâ şoktalar, bir köşeye sinmişlerdir,* diye düşündüm.

Odamda güvenli bir yere koyabilene kadar mektubu katlayıp arka cebime soktum. Odamın yerini öğreninceye kadar.

Bir işaret almış gibi, Leo elinde bir tabakla içeri girdi. "Acıkmış olmalısın," dedi o tuhaf aksanla. Geyik boynuzundan yapılma bir şamdanın loş ışığıyla aydınlatılmış ahşap bir yemek masasına oturmam için işaret etti. Ayağa kalkıp sersem bir halde peşinden gittim ve çektiği sandalyeye mekanik hareketlerle oturdum. "Sen iyi misin?"

Ne cevap vereceğimi bilemeyip tereddüt ettim. "Hâlâ şoktayım sanırım. Son zamanlarda birkaç büyük sürpriz yaşadım," dedim gizemli bir görüntüsü olan güveci çatallımla dürtüklerken. İştahım yoktu.

“Güzeldir, yesene,” diye teşvik etti sırtarak.

“Neden İngiliz?” diye sordum nihayet.

Bayağı komiğine gitmiş olacaktı ki kıkırdadı.

Ağır ahşap bir kapı pat diye açıldı ve içeri kocaayaklardan biri girip beraberinde de buz gibi bir rüzgâr ve üzerinde kar getirdi. Tepkisel olarak titredim.

“Üşüdün mü?” diye sordu Leo. Elini karşımızdaki rustik taş şömineye doğru salladı ve odunlar anında alev aldı.

Kaşlarımı çattım. Gazlı şömine değildi. Bunu yapabileceği bir uzaktan kumandası da yoktu.

Leo bana göz kırptı.

Birden farkına vardım. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Yuvalarından fırlayan gözlerimle, “Sofie’nin ilahisine eşlik eden ses sendin,” diye fısıldadım. “Sen cadı mısın?”

“Büyücü veya efsuncuyu tercih ederim. Hiç kadınısı bir yanımda yoktur,” diye sakince cevapladı Leo.

“Nasıl?” dedim zar zor duyulan boğuk sesimle.

“Ah, burada sürgünde olduğumuz sürece nasılları konuşmak için bolca vaktimiz olacak ama bu gece onun sırası değil. Mükemmel centilmen rolünü oynamış olabilirim ama yaşlı olma kısmı rol değildi. Bizi buraya taşımak için sarf ettiğim çabadan sonra bu kemiklerin iyi bir dinlenmeye ihtiyacı var. Özellikle de bu dört atı taşımak için.” Başıyla Max’e doğru işaret etti.

Gözlerimi kısarak Max’e baktım. “Sen biliyor muydun?” Max nedense bu soruyu komik buldu ve kahkaha mahiyetindeki o tuhaf yarı homurdanma, yarı pofurdama sesini çıkardı. *Biliyormuş!* Ona kaşlarımı çattım. “Viggo ve Mortimer biliyor mu?”

“Hayır, hayır, hayır... Bilmiyorlardı.” Leo başını iki yana salladı. “Gerçi artık biliyorlardır. Sofie’miz... Ne

kurnazdır o. Beni on beş yıl önce el altından onların hizmetine soktu.”

“On beş yıldır İngiliz kâhya rolü mü yapıyordun?” dedim inanamayarak.

Leo şöminenin yanına oturdu ve bir pipo çıkardı. “Viggo kâhyaları konusunda hassastır. *Otantik* olmaları şarttır. Başka türlü olamaz.”

Sofie’nin cadılarla vampirleri Montague ve Capulet ailelerine benzetmesini hatırlayarak, “Sizin türünüzün vampirlerden nefret ettiğini sanıyordum,” diye mırıldandım.

“Doğru. Ama benim sadakatim her zaman Sofie’den yana olacak.” Mesut bir şeyleri anımsayarak gizemli bir şekilde gülümsedi.

Ağzımdan yine bir “nasıl” çıkmak üzereydi ama ben tek bir ses çıkaramadan elini boş ver der gibi salladı. “Başka bir zaman, lütfen,” dedi piposunu tüttürerek.

Bıkkın bir halde alt dudağımı kemirip başımı salladım. “En azından nerede olduğumuzu sorabilir miyim?”

Bir kahkaha attı. “Bin kez bile sorabilirsin ama söylemem.”

Gözlerimi kısıtım. Max’e baktım.

“O da söylemeyecek,” diye uyardı Leo koruma köpeğimi süzerek. “Yani onu sıkboğaz etme.”

“Ona emredebilirim. Ben onun efendisiyim,” diye kibirli bir şekilde karşılık verdim.

“Seni en iyi şekilde koruyabilmek için sana bilgi vermemesi gerektiğine dayanarak o da seni duymazdan gelir,” diye aynı derecede kibirle cevap verdi Leo.

Doğru, dediğini duydum Max’in. Kurallardaki boşlukları ben de öğrendim.

İç çektim. Astım benden sır saklayacak ve emirlerime sadece uygun olduğunda itaat edecekse efendi olmanın ne

anlamı vardı ki? Aklıma bir dizi ezici soru daha geldi. “Biz gittikten sonra orada ne olduğunu biliyor musun? Sofie hayatta mı? Arkadaşlarım hayatta mı?”

“Sofie hâlâ hayatta. Birbirimize sihirle bağlıyız. Ölmüş olsa hissederdim. Diğerlerine gelince, tüm diyebileceğim, Sofie binayı Merth’le başarılı bir şekilde sardı. Vampirler ne girebilir ne de çıkabilir.”

“Yani hepsi orada mı yaşayacak?” Yüzden fazla vampirin ortalıkta dolaştığını düşününce yüzümü buruşturdum. Üstelik şu an muhtemelen çoğu da intihara meyilli, kana susamış manyaklardı.

“Evet! Kocaman kan emici bir kibutz*. Tabii birbirlerini öldürmezlerse.” Gözlerim korkuyla büyüyünce hemen ekledi. “Endişelenme, şimdi yeniden insan kanına kavuştuklarına göre eminim ki hepsi sevgi ve neşe dolu olacaklardır.” Sesindeki alaycı tonu kaçırmadım. “Ayrıca birkaç ay boyunca hepsine yetecek kadar kan stokları var ve Sofie daha fazlasını da bulabilir. İdare edeceklerdir.”

Başımı salladım. “Peki burada ne kadar hapis kalacağım?” Gözlerim loş ışıklı rustik odada dolaştı. Zevk açısından Viggo ve Mortimer’in evindekinden daha sade olsa da, ikinci hapishanem de ilki kadar konforlu görünüyordu.

Leo iç çekti. “Kaç yıl olacağından henüz emin değilim. Hepsi Sofie’ye bağlı.”

“Yıl mı?” diye cıyaktım.

“Sakin ol,” dedi eliyle havayı döverek. “Açıklayayım. Gördüğün gibi, şu an başımız bayağı dertte. Sofie ve ben seni buraya getirmeseydik, sana şunu temin edebilirim ki çoktan ölmüş olurdun. Ölümün Mortimer ve Viggo’nun elinden değilse bile, ki onlar istediklerini elde etme konusunda uzmandır, istemeden getirdiğin yüz küsur vam-

* İsrail’de Siyonist bir yaşam tarzına sahip yerleşim alanı.

pirin dişlerinden olurdu. Şu an akılları başlarında değil. Arkadaşlarının bile. Bunu kendi gözünle gördün.” Tekrar piposunu tüttürmek için durdu.

Caden’ın damarlı kırmızı gözleri gözümün önüne gelince ürperdim.

“Kendi üzerini pembe kremayla kaplayıp üç yaşındaki bir grup çocuğun arasına oturmak gibi olurdu,” diye ekledi.

“Olanları hâlâ anlamıyorum,” diye mırıldandım. “Sadece on dokuz tane olmaları gerekiyordu ve o da başka şansım olmadığı içindi! Kolye bana heykele dokunmaları gerektiğini söylemişti ve sonra...” Olanları birden kavrayınca sesim kesildi. Hayretten ağzım açık kaldı. “Hepsi de bir ara heykele dokunmuştu! Tam o anda dokunuyor olmaları gerekmiyordu. Ben yanlış anladım!”

“Şaşırmadım. Bu büyüler, çözmesi çetrefilli pislikler oluyor,” diye homurdandı Leo ağzında piposuyla. “Muhtemelen kolyenin ipuçlarını ayırt edemeyecek kadar heyecanlıydın. Şu anki en büyük derdin Mortimer ve Viggo. Veronique’i serbest bırakmak için asla pes etmeyeceklerdir. Tüm ayrıntıları bilmeseler de o kolyenin gerekli olduğunu biliyorlar. Muhtemelen şimdiye kadar geri kalanını da çözmüşlerdir. Ama tek derdin onlar değil. Şu Rachel denen kişi... İnan bana, seni unutmayacak. Seni öldürmek, onun için insan kanı kadar önemli. İntikam, bu yaratıklar için çok çirkin bir şey. Sofie’nin bana anlattığına göre ona bir zararın dokunmuş.” Leo kıkırdadı.

Onu geride bırakmak için Mage’le yaptığım anlaşmanın bana hiçbir artı puan kazandırmadığını fark ederek, “Bu daha yarısı bile değil,” diye homurdandım. “Umarım Sofie onu öldürür.” Sofie onu heykelin etrafında patlak veren

o koca ateşe atmış olsun diye içimden dua ettim. Yoksa o varken Caden güvende olmayacaktı.

Leo piposundan uzun bir nefes daha çekti. “Bak sen! Seni vampir avcısı.” Dönerek yükselen dumanların arasından kıkırdadı. “Ve şu ele geçirilemeyen Ursula’yı da unutmayalım, toplu taşıma aracına biner gibi bir insan bedeninden diğerine atladığı için onun izini süremiyoruz. Sen Sofie’ye işkence etmenin nihai yolusun, bu da onun tek var olma sebebi.

“Yani görüyorsun, ne kadar gidip Sofie’yi ve arkadaşlarını görmek istesen de, ki eminim bu Caden denen çocuk başka şartlar altında buna çok memnun olurdu, şimdilik bu mümkün değil. Ve biz de seni her ne kadar mutlu görmek istesek de, seni hayatta görmek daha önemli. Sofie şu lanet kolyeyi boynundan güvenli bir şekilde çıkarmanın yolunu bulana kadar burada kalacağız ve istediğin kadar yalvarıp yakarsan da bir fayda etmeyecek. O yüzden hiç zahmet etme ufaklık.”

Yutkundum. Bu hapis öncekinden de kötüydü. En azından öncekinde her gece kaçıp Caden’ı görebiliyordum. Şimdiyse, bu kış cehenneminde ne bir iletişim aracı, ne iyi olduklarından emin olmanın bir yolu vardı. Anılarım ve bir yığın fotoğraftan başka bana onları hatırlatacak hiçbir şey yoktu. “Arkadaşlarım şu kan çılgınlığını tamamen atlattıklarında buraya gelebilirler mi?”

Leo ayağa kalktı ve gelip elini omzuma koydu. Hafifçe sıktı. “Bu bir gecede olacak bir şey değil Evangeline. Bunu şimdiye kadar anlamışsındır. Ne kadar uyum sağlayacaklarını bilmiyoruz. Bebek vampirler gibi olabilirler ve onlar da genelde yaklaşık ilk yirmi yılı kuytularda pusu kurarak geçirdikten sonra ancak bir seviyeye kadar kontrol kazanabiliyorlar.”

"Yani ne diyorsun? Önümüzdeki yirmi yıl boyunca onları göremeyecek miyim? O zamana kadar... Yaşlanmış olacağım! Mortimer ve Viggo'nun beni öldürmesine izin verseniz de olurdu!" Ağladım. Yeni bir gözyaşı seli daha beni mağlup etti.

"Hayır, hayır. Hiç de öyle demiyorum. Panik yapma," diyerek Leo beni susturdu. "Ama... Caden'ın kalkıştığı şeyden sonra hâlâ onları görmek istiyor musun?" Sesi nazikleşmişti.

"Ben... Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladım. "Hayır, dur! Tabii ki. Onun hatası değildi! Beni uyarmıştı."

"Evangeline!" Leo yılgınlıkla başını iki yana salladı ama sonra kıkırdamaya başladı. "Sofie'nin dediğini şimdi anlıyorum..." dedi kendi kendine. "Sen değiştin ama değişmedin..." Elini çekti. "Zamanı gelince arkadaşların seni aramaya gelecek ve Mortimer ile Viggo onların izini süremez. Sadece umalım ki, seni bulduklarında, kendilerini kontrol edebiliyor olsunlar. Yoksa köpekler ve ben onları öldürmek zorunda kalacağız, buna şüphe yok."

Güvecime baktım, sonra çatalımı bırakıp tabağı öteye ittim. Yüzümü kollarıma gömdüm. Leo elini başıma koyup nazikçe okşadı. Pek bir yararı yoktu ama çaba gösteriyordu. Dönüp yaşlı adama, görevli gardiyanıma baktım ve gözyaşlarımı sildim. "Ne yapmam lazım Leo?"

Gülümsedi. O gülümseme, tanıdığım Leo'nun gülümsemesiydi en azından. "Bize güven."

Sığınak'tan Alıntı

Bölüm 1

Sözlerimin onun kulaklarına yetişemediğini bile bile, “Beni affet,” diye fısıldadım. O çoktan gitmişti. Güvendeydi. Bu ölüm dolu atriyumdan uzakta güvendeydi. Mortimer ve Viggo’dan güvende. Benden güvende.

Şimdi hasar kontrol zamanı...

Yüz küsur azgın vampirden oluşan kalabalığı taradım. Gözleri, ufacık bir insan kanı kokusu aldıktan sonra çeşitli derecelerdeki şaşkınlık ve kana susamışlıkla çılgına dönmüştü. İşte oradalar! Dört tanıdık yüz: hayatta kalması gereken dörtlü. İçim rahatladı. *Tanrı'ya şükür ki şu fotoğraflar varmış.*

Gözlerimi kapatıp bir büyü daha yapabilmem için gereken son bir enerji damlasını bulmaya çalıştım. Ah... Kalbimin yanında süzülmemekte olan küçücük, DNA zincirine benzeyen, parlak mor bir sarmalı zihnimde yakalayıp çektim. Derhal parmak uçlarıma fırladı. Büyüyle kuşanan elimi, alev alev yanan çemberin içindeki Veronique’in mezarına doğru uzattım. Tek bir düşünceyle, korlar mıknaatısla çekilir gibi ileri fırlayıp parmak uçlarıma doğru süzüldüler.

Ve sonra vurdum.

Parmak uçlarımdan alevler çıkıp iki metre yüksekliğinde alevden halkalar halini alıp Evangeline'in arkadaşlarının etrafında aşılması zor bir koruyucu bariyer oluşturdular, onları yakmayacak kadar geniş ama dışarı çıkıp kaçamayacakları kadar sıkı.

"Sofie?" diye bağırdı Mortimer şaşkın bir halde.

Ona döndüm. Yüzünde şoktan bir maskeyle Viggo'nun yanında dikiliyordu. İkisi de buzdan heykeller gibi donmuş bir halde son on saniyede gelişen olayları kavramaya çabalıyorlardı. O şaşkınlığın çabucak kavramaya dönüşeceğini biliyordum. Ve ardından da misilleme gelecekti.

Onlarla daha sonra ilgileneceğim. Kız kardeşimin hatırı için hayatta kalmaları gerekiyordu. Ve benim için de bunun dolaylı yoldan olması lazımdı. Elimi bir kez daha salladım ve üç alev halkası daha oluştu. Her birinin etrafına bir tane ve bir tane de kendi etrafıma. İşte oldu. İşim bitene kadar bu onları tutar.

Şimdi sıra eleme işleminde.

Gözümün ucuyla bir mutanta ait olduğunu anladığım gümüşü beyaz saçları ve korkunç yüz hatlarını gördüm. Ürperdim. Varlıklarını tiksindirici buluyordum ama daha kötüsü, Merth'le sarılı binanın onları tutamayacağını biliyordum. Bu canavarların, özellikle de *People's Sentinel* bizi izlerken, iplerini koparmış gibi New York'ta koşuşturmaları isteyeceğimiz son şeydi.

Parmak uçlarımdan alevler fırlayıp korkunç yarattığı vurdu ve vücudu sanki kâğıttan yapılmış gibi alev aldı. Attığı tek bir kısa çılgılık, ölümün acı sesi, atriyumda yankılanıp tüylerimi ürpertti. Bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermedim gerçi. İki mutant daha fark edip onları da hemen hallettim.

Çılgıklar dikkatlerini çekince diğer vampirler başlarını çevirip bakmaya başladılar. Kısa sürede onlar için hazırla-

dığım yazgının farkına varacaklardı. O zaman da bir kitle histerisi ve bu yerin her bir köşesinde saklanan vampirlerle uğraşmak zorunda olacaktım. Hepsini tek tek avlamaya vaktim yoktu.

Azgın alevler parmak uçlarımdan serbestçe uçup ortaklıktaki her vampirin üzerine çöktü. Saniyeler içinde, alev alev yanan düzinelerce beden yerde kıvranıyor, atriyumun bitkilerinin yapraklarını kavuruyor ve yakınında yakalanan her vampiri içine alıyordu. Ama Viggo'nun bu ormanında bir yerlerde, gözümünden uzakta daha fazla vampirin olduğunu biliyordum.

Yapılacak tek bir şey kalmıştı. Tüm atriyumu yakıp sonra da yangını yeterince kontrol altında tutabilmeyi umacaktım ki tüm bina kül olmasın. Derin derin nefes aldım ve kendimi plana alıştırıp iki elimi birden kaldırdım.

Merth'le bağlı halde yerde yatan bir beden dikkatimi dağıttı. Simsiyah saçlı, sarı gözlü bir vampir: Rachel. Çenemi sıktım. Çığlıkları arasında derisini canlı canlı, yavaş yavaş yüzdüğümü, derisinin tekrar çıkmasını bekledikten sonra aynısını tekrar yaptığımı hayal ettim. Ama bunun için vakit yoktu. Hayal kırıklığı içinde iç çekip bir parmağımı ona doğru kaldırdım. Herkesi şu engerek yılanından temelli kurtaracaktım.

"Caden. Hayır!"

Canhıraş haykırış elimde hazır olan alevi durdurdu. Gözlerim tam zamanında diğer tarafa kayınca Caden'ı gördüm. Yüzünde kayıp, boş bir ifadeyle alevlere doğru adım atıyordu. İrkildim. Kendisini öldürecekti.

Evangeline'in karmaşık transfer büyüsunü yaptıktan sonra kalan son bir parça sihirle, o kendini öldürmeden atriyumdaki her bir alevi derhal söndürdüm.

Caden bana baktı. Zarar görmemişti. Muhteşem yüzü nefretten buruştu. *Sorun değil. Benden nefret edebilirsin. Güvendesin ya.*

Güçlü bir el beni boynumdan yakalayıp havaya kaldırdı. "Kız nerede?" diye kükredi Viggo. Gözleri öfkeyle yanıyordu.

Her şeye rağmen güldüm.

"Aşk, macera, tehlike, ihanet... bu seride hepsi var."

—THE BOOKISH BABES

EVANGELINE GENÇLİK YILLARINDA ADETA GÖRÜNMEZDİ.

Koruyucu ailesi duygusuz bir robota benziyordu ve sınıf arkadaşları genel olarak o yokmuş gibi davranıyorlardı. On sekiz yaşına girmek üzereydi ama tamamen yalnızdı ve birileriyle bağ kurmak için yanıp tutuşuyordu. Herhangi birisiyle...

Bir kafede Sofie ile karşılaştığında aradığı kişiyi bulduğunu düşünmüştü. Sofie'nin asistanı olması için sunduğu teklifi kabul ederek her şeyini geride bırakıp Manhattan'a taşındığında, kendisini pırlantaların ve sınırsız harcanan paranın sıradan olduğu, lüks bir dünyanın içinde bulmuştu.

Tüm bu cömertliğin ortasında, etrafında dönen gariplikleri göz ardı etmesi son derece kolaydı: Sofie'nin sergilediği tuhaf ve şiddet eğilimli davranışları, canavar gibi koruma köpekleri. Hatta kabuslarında gördüğü kanlı cinayetleri, mağaralarda yaşayan evsizleri ve beyaz gözlü iblisi, özellikle de yakışıklı Caden'ı. Ama bir gece uyandığında boynundaki diş izleri bu peri masalının çabucak uçup gitmesine neden olmuştu. Yavaş yavaş Sofie'nin ve arkadaşlarının sırları ortaya çıktıkça, gerçeğin hayal bile edemeyeceği kadar korkunç ve gizemli olduğunu fark etmişti.

**SİMDİ, EVANGELINE'İN YALANLARLA DOLU BİR
DÜNYADA HAYATTA NASIL KALACAĞINA KARAR
VERMESİ GEREKİYORDU!**

Çeviren: İnci Nazlı

22 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
twitter.com/yabanciyayinlar
internet satışı: ilknokta.com